MARGARET MAZZANTINI

SPLENDOARE

Traducere din limba italiană şi note de Gabriela Lungu

Lui Sergio, din nou

I was born like this, I had no choice

I was born with the gift of a golden voice

LEONARD COHEN, *Tower of Song*

MARGARET MAZZANTINI

SPLENDOARE

Traducere din limba italiană şi note de Gabriela Lungu

Lui Sergio, din nou

I was born like this, I had no choice

I was born with the gift of a golden voice

LEONARD COHEN, *Tower of Song*

Era fiul portarului. Tatăl lui avea cheile de la apartamentul nostru, atunci când plecam uda florile mamei. O vreme au fost două cocarde albastre pe uşa de la intrarea în bloc, a lui mai decolorată decât a mea, pentru că era cu câteva luni mai mare decât mine. Ne întâlneam mereu când eram copii, el cobora, eu urcam. Ne era interzis să ne jucăm în curte unde un palmier uriaş mângâia liniştea vechilor locatari. Un bloc din epoca fascistă lângă Tibru. Îl vedeam de la fereastră, când se furişa, cu mingea sub braţ, printre trestiile de pe malul apei.

Maică-sa făcea curăţenie în birouri dimineaţa foarte devreme. El se organizase, punea ceasul să sune, deschidea frigiderul şi îşi umplea cana cu lapte. Îşi înfunda şapca pe cap, îşi încheia paltonul. Ne întâlneam aproape în acelaşi loc în fiecare zi. Eu eram mult mai adormit decât el. Mama mă ţinea de mână, el era mereu singur. *Salut*. Mirosea întotdeauna a pivniţă, a subsol urban. Făcea trei paşi şi un salt. Trei paşi şi un salt.

N-am avut fraţi, mi-am petrecut timpul singur. Întins pe covor, ţineam în mână o jucărie cu care împuşcam, mă luptam. Sâmbăta după-masa mama mă ducea la librărie sau la teatru. Doar duminica eram cu amândoi părinţii. Tata cumpăra ziarele şi le citea pe canapeaua de piele din clubul unde luam masa de prânz. Dar uneori, când ne plimbam cu bicicleta, se oprea pe malul apei şi îmi arăta păsările care pluteau la suprafaţă spre mare.

Eu mâncam în bucătărie, mâncăruri fără consistenţă şi fără gust, lângă o servitoare întoarsă cu spatele care făcea ordine. S-a schimbat de multe ori, dar pentru mine a fost mereu aceeaşi, o figură blândă, dar ostilă, care i-a permis mamei să mă abandoneze toată copilăria mea. Georgette era arhitectă, dar nu profesa, ci activa în Italia Nostra, stăpânită de o pasiune febrilă faţă de orice formă de voluntariat cultural, astfel încât nu avea niciodată un program fix.

Când se întorcea acasă, îşi scotea pantofii şi vorbea cu tata despre radioasele ei întâlniri, despre lupta sa împotriva dărâmării centrului vechi. Era o belgiană de origine modestă, fiica unor emigranţi italieni, aşa încât foamea ei de adult se îndrepta în totalitate către pâinea aceea extrem de intelectuală care, atunci când era mică, lipsise cu desăvârşire în casa ei, cea a unui modest cantonier.

Tatăl meu, dimpotrivă, era un om tăcut şi monoton în activităţile lui. Pentru mine, un rival neatrăgător, cu spada tocită. O iubea pătimaş pe mama, o privea la fel ca mine, până la pierderea de sine: o pasăre exotică intrată din greşeală în casă, doar atât cât să zboare între pereţii ăia, tăindu-ne respiraţia.

Palierul era elipsoidal cu plăci de marmură rombice verzi şi negre, balustrada din bronz, ascensorul, o elegantă cabină din lemn de cireş cu geamuri, urca la vedere pe casa scărilor. Cablurile negre ale angrenajelor coborau încet bine unse. Musafirii se priveau în oglindă, îşi ajustau reverul hainei, expresia feţei, în timpul acelei călătorii suitoare care îi ridica din lume şi îi lăsa pentru o clipă faţă în faţă cu ei înşişi în cabina maiestuoasă, care, cu mirosul ei de ceară pentru lemn şi lumina ei slabă, părea un confesional. Palatul de Justiţie era cu câteva străzi mai încolo, pe palierul nostru se afla biroul unui notar şi la etajul de deasupra cel al unui ilustru avocat. Mi-am petrecut copilăria imaginându-mi oamenii care urcau, feţele, hainele, sentimentele lor.

Zăbovesc asupra ascensorului pentru că el reprezintă elementul mecanic care unea

partea de jos cu cea de sus, strada cu apartamentul nostru, zgomotul cu tăcerea locurilor goale. Familia portarului nu avea nici un motiv să-l folosească. Erau singurii locatari de la subsol, nişte trepte întunecate coborau către pivniţe, acolo se afla intrarea în locuinţa lor. Nu-i vedeam niciodată intrând sau ieşind. Doar rareori, sâmbăta după-masa, se întâmpla să-i întâlnesc atunci când se întorceau de la angroul unde-şi făceau cumpărăturile pentru întreaga lună, tatăl căra în spate cutiile cu roşii în bulion, cu ulei de floarea-soarelui. Copiii erau îmbrăcaţi decent cu scurte căptuşite atunci când era frig, fetiţa cea mare avea o apărătoare de urechi din blăniţă albă. Spre deosebire de fratele ei, îşi ridica privirea spre mine, ea chiar părea că vrea să sfideze o altă lume. Un iepuraş curios care amuşina un viitor dincolo de cuşcă. Costantino nu, nu-mi aduc aminte să-i fi văzut vreodată chipul. Doar spatele încovoiat, elastic şi solid. Dispărea. Se grăbea să dispară. Era probabil ziua lor de sărbătoare, veselia lor.

Îmi imaginam locuinţa aceea umedă, alimentele de proastă calitate împrăştiate pe faţa de masă din plastic sub lumina albăstruie a televizorului. Tatăl, fumător, cu o pată de psoriazis pe frunte, mama, cât un tirbuşon, mirosind întotdeauna a clorul cu care spăla scările blocului şi care-i intrase deja în piele, de la mâinile roşii până la coatele crăpate. Şi totuşi, la ora şase în fiecare seară, când se închidea poarta, ei se adunau sub acelaşi neon, copiii îşi făceau temele pe masa din bucătărie.

Eu învăţam stând pe jos, cu spatele lipit de peretele de la intrare, cred că am lăsat acolo un semn, asemănător celui din grajd unde calul îşi loveşte crupa. Era pur şi simplu locul cel mai apropiat de lumea exterioară, de zgomotul vieţii. Apartamentul era gol, doar în spate exista o cameră iluminată unde călca servitoarea. Silueta unei femei care nu era mama mea. Ca o sperietoare care păzeşte via. Aş fi preferat să rămân singur, să accept cruda realitate a abandonului decât înşelăciunea aia. Italia, ţară de emigranţi, începea pe-atunci să primească primele valuri de imigranţi. Când bătrâna servitoare sardă s-a întors

acasă la ea, Georgette le-a deschis uşa unor somaleze, magrebiene, eritreene. M-a încredinţat mirosurilor lor, zâmbetelor lor de măşti africane. Eram copilul ideal pentru o servitoare străină, un trup tăcut, aproape invizibil. Se îndreptau spre spălătorie împovărate de întunecata lor nostalgie. A fost primul exerciţiu uman pe care l-am făcut, să mă sufoc sub şorţurile lor în carouri, să stau deoparte în compania acelor vieţi aflate la o distanţă de întregi civilizaţii. Am învăţat că scândura de călcat e regatul magic al acestor vieţi, căldura şi monotonia gestului repetat le permite fuga de realitate, regăsesc un destin întrerupt, o casă lacustră, o mizerabilă piaţă de seminţe şi capre. Uneori îmi arătau fotografii cu copiii lor, mă uitam la mutrişoarele alea bătucite de sărăcie.
Lipit de podea, lângă uşa de la intrare, imposibil de mişcat, mă lăsam pătruns de umbre, acoperit de întuneric. Aşteptam întoarcerea mamei, gleznele ei subţiri, tivul paltonului, vocea singurei femei care avea dreptul să locuiască în casa aceea şi care ocupa totalitatea sufletului meu. Şi chiar dacă eram supărat, nevoia de ea, însăşi ideea că o voi revedea mă făcea să mă topesc în lacrimi, în tandre şi deprimate gânduri de dragoste. Zăceam lângă uşă ca o coajă de ou goală, pradă unor teribile presupuneri, cu ideea fixă că ar putea să i se întâmple ceva. Fiecare pornire a ascensorului însemna o lungă pauză, o tresărire dureroasă urmată de o apnee, în care mă rugam şi deveneam un şoarece docil în aşteptarea unei bucăţele de brânză. Oh, cunosc bine zgomotul acela de metal care frânează, de lemn care se închide lent! Mă vor urmări până la sfârşitul zilelor mele zgomotul vlăguit al aşteptării şi dreptul ei de a exista negat, interzis. Paşi care par că se apropie şi care apoi se îndepărtează nemiloşi, pătrund într-un alt loc, într-o altă familie. Tata mă găsea aşa, ghemuit, credea că felul acela al meu de a învăţa stând pe jos, cu cărţile pe genunchi, e un sistem mental. Era dermatolog, se întorcea acasă palid, cenuşiu, ca o bucată de carne fiartă, fără nici o consistenţă, înainta în zeama locurilor cunoscute, aprindea o lumină, îşi dezbrăca impermeabilul.

— Povesteşte-mi ceva, Guido, ce ai făcut azi?

N-avea importanţă că eu nu răspundeam. Îl urmam încurajat de prezenţa lui, dar era ca şi cum am fi urmat împreună un cortegiu funerar, absenţa ei mergea în faţa vieţilor noastre. Mâncam deseori singuri, atunci când obligaţiile lui Georgette se prelungeau până seara târziu.

Mă luptam cu somnul până nu mai puteam. Apoi cădeam mort de oboseală ca un soldat împuşcat. Ştiam că oricât ar fi fost de târziu, ea se va apleca întotdeauna deasupra patului şi mă va săruta, vârându-şi nasul în părul meu sau numărându-mi degetele de la o mână. Îngropat de viu în somn, visam iubirea ei care sosea prea târziu, când nu mai reuşeam să mă trezesc, şi plângeam de durere că nu mă puteam bucura de ea lucid, în realitate.

Fratele ei Zeno locuia cu două etaje mai sus, într-un apartament elegant care amintea de o mlaştină aurită, de un mic imperiu.

Era critic de artă, un bărbat înalt, robust, pasional, dar posomorât, cu ochii strălucitori ca două bile de oţel şi privirea arzătoare. Apartamentul lui, mereu cu draperiile trase, era un relicvariu de cataloage vechi şi tablouri puse claie peste grămadă, locuit doar de sculpturi şi de umbrele lor. Primea negustori, artişti cu privirea de nebun, lacustre figuri ecleziastice. Vaticanul era aproape, la câţiva metri în linie dreaptă, de pe terasa biroului său se vedea cupola Bazilicii Sfântul Petru, ferestrele sale rotunde, păsările zburând în jurul lor.

A fost una din primele lecţii de artă pe care mi le-a dat. Într-o zi cu un vânt rece m-a ţinut afară să mă gutunăresc, fără nici o posibilitate de a mă întoarce înăuntru la căldură. Mi-a povestit, fluturându-şi mâinile spre cerul livid, despre desenul originar al lui Bramante, apoi despre mizerabilul proiect al lui Sangallo cu insipidele sale panaşe, pe care Michelangelo le-a abandonat întorcându-se la centralitatea iniţială a bazilicii. Era

burlac şi ura copiii, dar în ziua aceea, aveam vreo opt ani, i-am părut probabil destul de mare pentru o discuţie intelectuală. Avea intenţia să mă modeleze, aşa cum dorise mama dintotdeauna.

Avea o prietenă, înaltă şi slăbănoagă, care se învârtea în jurul lui ca o girafă rănită şi pe care unchiul nu o aducea niciodată la mesele în familie. De el se ocupa Georgette. Nu cunosc prea bine povestea celor doi fraţi. În casa noastră nu s-a vorbit niciodată despre asta. Ştiu că au rămas orfani foarte repede, că Zeno a făcut o afacere extraordinară vânzând un tablou provenit dintr-o casă parohială din Valonia şi apoi s-a prezentat în faţa surorii lui într-un Porche decapotabil 550, identic cu cel cu care a avut accidentul mortal James Dean, au părăsit Belgia şi s-au întors în Italia. Mama s-a căsătorit, dar au rămas mereu aproape, una din legăturile acelea indisolubile care se hrănesc din întunericul amintirilor. Georgette se ocupa de corespondenţa lui, îi organiza întâlnirile, îl însoţea la conferinţele pe care le ţinea în universităţi, în casele de licitaţii, în hotelurile de la munte sau de la mare. Le deschidea uşa unor nobili scăpătaţi, aducând sub braţ piese din colecţia familiei învelite în ziare, galeriştilor din centru veniţi pentru o expertiză. Zeno îşi scotea ochelarii, îşi apropia pupilele de opere, le înconjura, le mirosea efectiv. Se fixa întotdeauna departe de centrul lucrării, pe un detaliu lateral, pe o tuşă pierdută în fundal. Se emoţiona în faţa frumuseţii, dar se şi enerva cu uşurinţă. Detesta crăpăturile lui Fontana şi pe toţi spaţialiştii. Uneori, din camerele acelea uleioase se auzeau urlete trufaşe, şi vizitatorii se retrăgeau în grabă împidecându-se pe scări.

În afară de o mângâiere rigidă pe cap cu ocazia Crăciunului, nu-mi aduc aminte de nici un alt gest de afecţiune faţă de mine, singurul lui nepot. Faptul că mama îl iubea atât de mult trezea în mine o fascinaţie temătoare şi o gelozie mută. Şi tata a avut un frate, care murise însă foarte tânăr. Mai avea o soră, Eugenia, cu părul scurt, cărunt, îmbrăcată ca un bărbat, căsătorită, dar fără copii. Familia noastră era una de adulţi rigizi şi extravaganţi şi

de nenumăraţi bătrâni. Eu, copilul solitar, eram privit ca un soi de gândac kafkian care, crescând, ar fi putut să-i devoreze. Primeam cadouri deprimante, jocuri de domino, umbrele.

Odată, unchiul Zeno mi-a făcut cadou un mozaic de construit. La apogeul unei după-amiezi cât se poate de triste, am luat cutia aia teribil de grea şi am zvârlit-o pe fereastră. Printre lamele jaluzelelor i-am urmărit cu privirea zborul, am văzut cutia deschizându-se şi piesele împrăştiindu-se în curte. L-am văzut pe portar, aflat lângă rondurile de flori, privind în sus şi m-am retras. Erau anii în care aveam tot felul de fantezii sinucigaşă. N-am dorit niciodată cu atâta ardoare să mă omor ca în copilărie. Aruncarea mozaicului era o probă pentru căderea mortală. S-a auzit soneria.

Fiul portarului era în uşă, cu faţa lui pătrată şi inexpresivă, ascunsă în spatele cutiei în care se afla mozaicul.

— Tata spune că a căzut de la fereastra voastră.

În spatele lui, spaţiul pentru ascensor, din metal negru, era gol, cabina nu se afla la etajul nostru. Urcase pe scări. Respira greu. Mă privea, evident fericit de misiunea ce-i fusese încredinţată, era probabil un copil harnic şi ascultător. Avea umerii căzuţi, coapsele robuste, pantofii prăfuiţi. Un mic portar. Eu eram foarte slab, pe atunci disecam hrana, la masă îmi petreceam timpul dând la o parte orice feliuţă de grăsime şi tăind mâncarea în bucăţele din ce în ce mai mici. Stăteam în faţa lui înţepenit, pierdut. Era fiinţa cea mai îndepărtată posibil de mine, un copil care nu mă atrăgea cu nimic. Plămădit dintr-un material greu, cu o respiraţie de batracian, convulsivă, dar interioară. A aruncat o privire dincolo de uşă, în spaţiul întunecat al apartamentului din spatele meu, am observat că roşise. Am fost tentat să-l trag în bucătărie, să scot cănile de lapte. Era în orice caz un copil, chiar dacă nu prea atrăgător şi atât de inexpresiv. O diversiune în după-amiaza aceea plumburie. Puteam să-i pun în mână unul din soldaţii mei, să-l înving de

nenumărate ori, cu lovituri de pumnal sau de baionetă. Am privit mozaicul pe care-l adunase pentru mine, pe care-l strângea la piept ca pe o comoară.

— N-a căzut, l-am aruncat.

A avut o expresie absurdă, şocată.

— ... De ce?

Am împins uşa să-l alung.

— Nu-mi trebuie, am nevoie de spaţiu. Poţi să-l ţii, dacă vrei.

Părea să nu ştie dacă să plângă de disperare sau să urle de fericire. L-am văzut păşind pe marea care se deschidea, dar l-am văzut şi închizându-se în grabă, sobru şi docil. Mi-a mulţumit, mi-a spus că dacă mă răzgândesc îmi va da înapoi mozaicul în orice moment. S-a împiedicat de trepte şi chiar în clipa aia mă gândeam să-i dau un şut, şi era ca şi cum l-ar fi primit.

— De ce nu cobori cu liftul?

Dădu din cap, retrăgându-se în lumina chioară a scărilor. Aş fi vrut să-i cer ajutor.

Mă întorceam de la lecţia de pian, acum n-o mai lăsam pe servitoare să mă ţină de mână, ci mergeam înaintea ei cu câţiva paşi (cât de tare mă enerva gardianul ăla nenorocit, agăţat de mine!). M-am oprit să pândesc printre zăbrelele ascunse de stradă, de ploaia vegetală, pe fereastra locuinţei portarului, aflată la înălţimea trotuarului. Mă îngrozea subsolul ăla, la fel ca răsuflătoarele întunecate ale pivniţelor sau depozitul de instrumente de copiat. Ştiam că de acolo urcau şoarecii, pe care portarul îi decapita punându-le curse.

Printre zăbrele l-am văzut pe Costantino refăcând pe un panou de lemn mozaicul meu de marmură. M-am lăsat pe genunchi să-l văd mai bine. Avea nişte pensete şi un soi de tampon cu care ştergea lipiciul în plus. Era foarte meticulos, potrivea piesele de mai multe ori înainte de a le lipi, le spăla într-un lighenaş, le usca. Mă enerva că îi plăcea atât

de mult jocul ăla inutil, voiam să cobor şi să i-l smulg din mână. Am lovit zăbrelele cu piciorul.

A ridicat capul, s-a îndreptat brusc, s-a urcat pe un scaun să deschidă fereastra. Între noi se afla mizerabila plasă de metal unde se opreau câinii să urineze. A urlat ca să acopere zgomotul străzii.

— Vrei înapoi mozaicul?

Am dat din cap şi m-am retras.

— Dacă ai chef, putem să-l facem împreună, vino...

Era mai puţin timid ca de obicei, poate faptul că se afla acasă la el îl făcea să se simtă protejat. Am zărit-o în spatele lui pe maică-sa care îmi făcea semn invitându-mă la ei. Prăjea cartofi şi îi scurgea de ulei pe hârtia maro în care fusese învelită pâinea.

— Vrei să mănânci cu noi?

Se simţea un miros plăcut, în care intestinele şi inima mi se revoltară şi aproape îmi dădură lacrimile. M-am ridicat şi, înainte de a pleca, am stat puţin în picioare în faţa chipurilor lor.

A pus mozaicul la uscat în curte, pe un scaun scorojit. L-a aşezat în colţul în care soarele invernal pătrundea pentru câteva ore. Poate voia să mi-l arate. Reprezenta un războinic aheu, lipseau părţi din chip şi din scut. Probabil câteva piese se pierduseră sau se spărseseră în cădere. Am privit ochiul rămas, am privit golul din locul celuilalt. Atunci mi-a venit în minte o imagine, ţâşnind din linearitatea timpului, o presimţire care a dispărut înainte ca eu să pot s-o ajung sau s-o descifrez. A rămas doar golul, senzaţia unei aruncări în apă fără braţe, un vânt care a trecut prin mine ca să se ducă să bată furios undeva departe.

După două zile am aruncat în curte cortul. Era singurul dar pe care-l iubisem. A nu ştiu câta înşelăciune. Nimeni nu m-ar fi dus niciodată într-un camping. Montasem cortul în

dormitor şi acolo a rămas trei luni devenind o casă în casă. Servitoarea se apleca şi îmi lăsa farfuria cu mâncare. Acolo îmi făceam lecţiile, cântam la pianolă, dormeam. Mă trezeam transpirat în burta aia de plastic cu fermoarele trase, mă dezbrăcam în pielea goală sub cerul acela portocaliu. Într-o seară am hotărât să mă descotorosesc de el şi l-am aruncat în curte. Nu ştiu de ce. Era obiectul la care ţineam cel mai mult.

Costantino l-a strâns şi s-a uitat în sus. Aşteptam să urce să mi-l dea, dar n-a venit. Am coborât în curte, cortul nu mai era acolo, n-am întrebat nimic.

Probabil l-a dus pe malul Tibrului, pe plaja mâloasă a fluviului unde se juca împreună cu prietenii săi, copiii altor portari, garajişti, mici comercianţi din zonă. Cortul meu urma să devină baza pentru distracţiile lor, care, în timpul verii, durau până după asfinţitul soarelui. Construiau praştii, pescuiau băbuşte. L-am văzut într-o zi jucând capra, ghemuit cu mâinile pe genunchi, ceilalţi săreau peste el, un turn de carne transpirată care se clătina de atâta râs.

A venit adolescenţa, a venit şi morbul acela. Pentru mine a însemnat să rămân un şoarece într-o lume din Jurassic Park. Fetele au fost primele care au crescut. În clasa a opta păreau nişte învăţătoare într-o clasă de copii. Au început să vorbească despre ce li se întâmpla, iar privirea a devenit cea a lacurilor adânci şi a dragonilor, profunzimi minunate care ascund infernul.

A venit vara. Blocul se golea. Rămâneau bătrânii, magazinele erau închise. Băiatul portarului, îmbrăcat cu un tricou portocaliu, spăla curtea cu furtunul. Eleonora, sora lui, aşezată pe trepte se juca cu nişte biluţe. Crescuse, purta pantofi cu toc şi cordoane strânse ca să-şi pună mai bine în evidenţă sânii.

La mare aveam mai multă libertate. Bunica ţinea cu ea servitoarea, o folosea în casă şi în grădină. Mă lăsa singur pe plajă. Era un vechi stabiliment balnear îngrădit, familiile care mergeau acolo se cunoşteau de secole, salvamarul avea pielea aspră ca de elefant şi

nu-şi lua niciodată ochii de la apă.

Aşteptam valurile înalte, izbitura mării, vârtejul ei lacom. În costumul plin de nisip, sexul devenea microscopic, ramolit de frig. A fost prima vară în care nu m-am distrat. Băieţii se adunau sub aceeaşi umbrelă, se jucau volei cu fetele sau la flipperul de pe terasa stabilimentului. Până cu un an în urmă îl trăgeau pe unul cu fundul pe plajă ca să facă pista pentru bile, acum nimeni nu mai voia să audă de aşa ceva. Aveau ochelarii de soare pe nas, îşi ţineau mâinile pe costumele Speedo, stăteau lipiţi de juke-box. Apăruseră primele frisbee, iar eu îmi petreceam zilele aruncând în aer discul acela de plastic. Din zori până la asfinţit, ca şi cum ar fi fost o ocupaţie.

A avut loc un episod sexual. Într-o zi, când mersesem pe ţărm atât de mult încât puteam să spun că ajunsesem pe jos la o altă mare, m-am trezit într-o zonă cu bărci abandonate, depozitul unei şcoli de navigaţie. Carcasele bărcilor se iveau din nisip ca nişte uriaşe oase de sepie îngălbenite la soare. De câtva timp nu mai întâlneam pe nimeni, trecuse doar un tip cu un SaintBernard, dar era deja departe. Dincolo de baracă, se vedeau dune de nisip şi smocuri înalte de ginestre marine. Priveam în depărtare linia orizontului, unde nişte stânci înalte şi întunecate închideau golful. Lumina era aceea a paradisului la asfinţit, trunchiurile de lemn scobit păreau de argint. Mi-am scos tricoul şi am intrat în apă, m-am lăsat dus de valuri, acoperit, m-am lăsat să mor şi să trăiesc. Am făcut-o pe cretinul plutind şi pe nebunul furios care ia marea la palme. Stăteam acolo, jumătate înăuntru şi jumătate afară, când am auzit că mă strigă cineva. Am văzut pe mal un tip, flutura braţul ca un salvamar care te cheamă înapoi, părea că vrea să mă avertizeze că sunt în pericol. M-am întors să privesc apa din spatele meu, căutând nici eu nu ştiu prea bine ce, poate creasta unui rechin. Am pornit-o dezorientat spre mal, ridicându-mi cu repeziciune picioarele în apă. Bărbatul stătea în lumină şi stropii de apă îmi murdăreau privirea, aşa că mi-am dat seama doar când eram deja prea aproape de el. Dar a trebuit să

mai fac un pas ca să înţeleg. Nu pot să spun ce am simţit, nici măcar o meduză care te pocneşte peste faţă când înoţi nu te ustură aşa.
Nu-mi dădusem seama că era gol puşcă, nu mă uitam acolo. Am văzut gestul şi chestia aia vineţie, groasă, în mijloc. Şi-o freca în faţa mea, cu limba scoasă, privindu-mă fix.
Am fost izbit de violenţa sexuală, de schimbarea scenariului, de transformarea paradisului în infern. Am simţit oroarea dintr-o clipire. Nu ştiu să spun ce chip avea sau cum era restul. Continua să se mişte şi să gâfâie. Eram foarte aproape unul de celălalt, ar fi fost suficient să întindă mâna. Am privit dincolo de el, plaja, tufişurile din spate, să văd dacă mai era cineva acolo. De abia acum îmi dădeam seama că în jur era pustiu, că se făcuse târziu, că mă simţeam îngheţat şi că pe gheaţa aceea curgea transpiraţia. Nu m-am mişcat. Am fixat moartea, nemişcat, controlând câmpul de bătaie din jur.
Era robust, se vedea că face sport, brunet, avea o cârpă înfăşurată pe craniul chel.
Stătea acolo bine înfipt pe picioare, cu mădularul lui gros în erecţie. Există ceva ce nu ştiam despre mine, ceva ce am descoperit în ziua aceea de cunoaştere violentă. Am curaj, un curaj care traversează nebunia şi se întoarce. Curajul masochiştilor. Al violenţilor ţepeni.
Poate nu era un violator, poate era doar un exhibiţionist, în orice caz nu i-am dat posibilitatea să se definească. Nu l-am bucurat cu gesturile imprudente ale prăzii. N-am căzut, n-am urlat, nu m-am retras în apă. Am trecut pe lângă el ca şi cum nu l-aş fi văzut, ca şi cum n-ar fi fost acolo. Aşteptam să mă înşface. M-aş fi lăsat violat şi omorât în tăcere, stană de piatră. Şi în timp ce treceam pe lângă el, se poate spune că mi-a fost milă, acel sentiment pe care victima în lumina morţii îl are pentru asasinul ei. Am simţit în spate vântul acelei singurătăţi pornografice.
Pe plajă trecea acum bărbatul cu câinele. Poate că el m-a salvat. Exhibiţionistul s-a aruncat în apă şi a înotat spre larg fără să mai iasă o vreme.

Mai târziu am aflat că acela era un loc pentru nudişti şi homosexuali care se împerecheau în aer liber, în spatele dunelor.

M-am întors acasă năucit. N-am spus nimănui nimic. Frica m-a ajuns din urmă, s-a căţărat pe mine asemenea crabilor după maree. Penisul ăla enorm, strangulat, cu vârful vânăt îmi revenea în memorie. M-am întrebat de ce mi se întâmplase tocmai mie. Poate aveam un aer ciudat, puteam părea un tânăr homosexual. Ca o perfectă victimă a unui abuz, mă simţeam instigatorul.

Acum mă temeam că şi alţii, privindu-mă şi găsindu-mă straniu, îşi vor scoate scula în faţa mea. Am început să construiesc din nou castele împreună cu copiii mai mici, să mă ascund în gropile din nisip.

Într-o zi l-am ales pe unul, din cei care la mare devin ca nişte albinoşi, cu un puf gălbui care urca pe spatele bronzat. Am început să-l privesc, să-l fixez, mai întâi doar în joacă, dar după aceea a început experimentul. I-am aruncat o privire tăioasă. Toate frustrările mele larvare şi-au găsit împlinirea în acea dominaţie. O legătură subterană, violentă. Îi venea să plângă, dar n-o făcea. Continua să zgârie nisipul cu lopăţica, dar îl simţeam disperat, se despărţise de grupul celorlalţi copii, era în stăpânirea mea. Ştia că e în cursă. Dacă m-aş fi ridicat, m-ar fi urmat fără să se revolte. L-am ţinut ostatic o jumătate de oră. Am simţit o plăcere enormă să subjug acea mică fiinţă dezarmată, fără ca măcar să mă apropii. Apoi mi-am lăsat privirea în jos şi l-am lăsat să plece. S-a dus către maică-sa, care stătea întinsă pe un şezlong, şi s-a lipit, fără să scoată o vorbă, de picioarele ei uleioase. Oricum n-ar fi ştiut ce să spună. Şi totuşi fusese violat, azvârlit departe, cunoşteam bine teroarea aceea care urca încet pe sub piele. Am privit marea, începeam să devin un tip ciudat.

Vara, fiul portarului pleca doar pentru câteva zile, se ducea în satul natal, în Puglia. Acolo avea o bicicletă şi prieteni cu care vorbea liber în dialect. Când apărea din nou în

curte era şi mai oţărât, cu o privire complice, ca şi cum acolo, printre măslini, învăţase ceva interzis.

L-am găsit în camera de la poartă, în locul tatălui său. Am văzut o siluetă în întunericul din gang, un băiat care ieşea în lumina de septembrie. *Salut!* L-am recunoscut cu greu. Crescuse mult peste vară. Mama lui s-a apropiat, i-a pus în mână o farfurie acoperită cu alta, înfăşurate într-un prosop de bucătărie. Era ora unu, era miercuri. Restaurantul din colţ era închis miercurea, iar portăreasa îi trimitea prânzul unchiului Zeno care ura căldura, aglomeraţia, şi vara nu părăsea niciodată oraşul. Stătea acolo sus, în apartamentul lui mare, cu ventilatorul şi halatul lui de mătase, tivit cu roşu ca toga unui rege roman din antichitate, îmbrăcat peste haine.

Am chemat ascensorul care rămăsese sus. A stat să-mi ţină companie. Am vorbit puţin şi într-un alt fel, fără să ne mai dispreţuim reciproc, aşa cum se întâmplase deseori în anii precedenţi, din timiditate, din cauza unor singurătăţi diferite. Nu fuseserăm niciodată prieteni cu adevărat. Mă chinuia gândul că vara, însoţindu-şi tatăl, putuse intra nestingherit în camera mea, şi, ori de câte ori în timpul anului nu găseam ceva, îl acuzam în minte pe el. Nu puteam, desigur, să mă plâng mamei. *Sunt cele mai de încredere persoane de pe pământ*, îmi închidea ea gura.

— Vrei să urci cu mine?

A clătinat din cap, dar a intrat. Am rămas închişi în cabină, în timp ce cablurile alunecau. L-am privit în oglindă, un uriaş speriat, şi eu lângă el, un copil care-şi pierduse puritatea. Între noi, farfuria acoperită, mirosul de mâncare bună.

— Ce-i duci?

— Gnocchi.

— Ce noroc pe el!

Un zâmbet trist apăru pe chipul său infantil, despărţit deja de trup, părea tot atât de

tulburat ca mine. Şi-a ridicat capul privind în sus printre zăbrele, i-am văzut mărul lui Adam mişcându-se ca şi cum ar fi înghiţit.

În octombrie ne-am trezit pe neaşteptate colegi de clasă. Într-un liceu de cartier, mare şi democratic. Un edificiu octogonal tăiat de coridoare, fremătând de viaţă. Costantino stătea pe rândul de lângă fereastră, cu câteva bănci în faţa mea. Puteam să-i văd spatele, cotul care se mişca atunci când scria şi labele picioarelor pe care le ţinea întotdeauna înapoi. A rămas aproape în aceeaşi poziţie tot anul. Am continuat să ne ignorăm. Faptul că ne cunoşteam ne stânjenea oarecum, dar n-aş putea spune de ce.

Se transformase într-un băiat masiv, dar nu foarte înalt, un tip normal. Se îmbrăca destul de rău, pantalonii nu erau de firmă, iar puloverele aspre îi rămăseseră mici. Spatele îi rămânea mereu descoperit, se vedea o dungă, prea albă şi cu vergeturi de parcă ar fi fost gras mai înainte, deşi nu fusese niciodată. Nici vocea nu mai era a lui, puternică, metalică, dar cu acute stranii de eunuc, care dispărură însă o dată cu trecerea lunilor. Vocea îi deveni normală, rotundă, mai degrabă baritonală. Când era scos la lecţie vorbea privind în jos, cu mâinile împreunate şi nemişcate, cu picioarele depărtate. Nu excela, se mişca demn pe ogorul cărţilor de şcoală. Orice notă ar fi primit, le mulţumea profesorilor şi se întorcea la locul lui, clătinându-se puţin, cu capul uşor plecat. A trecut un an în care am făcut parte din lumi diferite. Dar tocmai în anul acela de macroscopică diversitate am învăţat să ne amuşinăm. Ca şi cum fiecare dintre noi ar fi făcut o încercare de a se apropia de universul celuilalt.

Într-o bună zi pielea feţei începu să mă strângă din interior. M-am trezit cu faţa acoperită de acnee, o planetă roz cu excrescenţe. Cele câteva fire din barbă creşteau cu greu pe terenul acela răvăşit. Acasă îmi făceam lecţiile cu faţa unsă cu o alifie argiloasă şi urât mirositoare. Mi-am lăsat plete, pentru a mări câmpul vizual al interlocutorilor mei, le fluturam încontinuu şi le ţineam tot timpul curate. În doar câteva luni mi-am schimbat

garderoba, am optat pentru un look londonez, pantaloni strâmţi, ochelari rotunzi, albaştri. Eram scund şi scheletic, un ţânţar travestit în John Lennon. Costantino se rădea pe cap şi deseori îşi freca puternic ceafa, ca şi cum ar fi vrut să scape de ceva ce-l deranja. Juca polo într-un bazin zgomotos de unde eu fugisem după al treilea abonament. Îşi ţinea deseori sub bancă rucsacul cu halatul şi costumul de baie. Muşca dintr-un sandviş învelit în staniol, în timp ce se îndrepta spre antrenament. Se spunea despre el că e bun. Unul pe care nu puteai să-l ţii cu capul sub apă.

Parcurgeam aceeaşi porţiune de drum până la intersecţia unde el o lua înspre bazin. Mă uitam după el, şi e una din imaginile pe care le voi purta întotdeauna cu mine, trupul acela solid şi tânăr, cu capul uşor înclinat şi mâna liberă inertă ca o greblă abandonată lângă o căpiţă de fân. Priviţi din spate, oamenii duc greutatea destinului lor, ca şi cum, în partea din ei înşişi pe care n-o pot vedea, s-ar înghesui toate suferinţele, problemele, speranţele individuale şi cele ale tuturor generaţiilor precedente care parcă se înverşunează împotriva ultimului martor, îl împing în faţă, dar între timp par să râdă de el, de înfrângerea pe care o va suferi.

În clasă îşi băteau joc de el. Şi mie, în timp ce-l urmăream, îmi venea să râd de el. Avea un mers destul de hotărât, şi totuşi cu o frână interioară. Iar dacă ar fi trebuit să stabilesc epicentrul plugului frânat în brazdele acelui trup tânăr, l-aş fi identificat, coborând de-a lungul şanţului care se îndrepta spre omoplaţi pornind din coccis, în osciorul acela ascuţit din care cândva ieşea coada, înainte ca evoluţia să-i lase pe oameni fără ea. Fiul portarului mi se părea Minotaurul prizonier în labirintul din Cnossos.

Mă deranja că ajunsesem în aceeaşi clasă. Îl ignoram şi el mă ignora pe mine. Stătea tot timpul singur şi avea legături doar în afara şcolii, vechi prieteni din gimnaziu care frecventau şcoli profesionale, alţii care lucrau deja. Era un elev metodic, conştient de propriile limite, una din persoanele acelea tenace care nu speră să se ridice, ci doar să nu

fie umilită. Reuşea să se ascundă, să se cufunde tăcut în zarva din clasă. Era o clasă vioaie, un ciorchine de fiinţe necoapte încă, orgolioase şi sălbatice. Existau deja câteva vârfuri, tipi care ar fi reuşit în societate şi care ştiau deja asta. Formidabil era că se înainta cu salturi leonine, orice formă de inocenţă era deja departe. Deşi idealişti şi cu un comportament de revoltaţi, cea mai mare parte a băieţilor îşi înfipsese deja rădăcinile în lumea adultă.

Dacă ne întâlneam faţă-n faţă pe coridor sau în clasă, Costantino încetinea pasul şi mă lăsa să trec. Avea o atitudine supusă, un respect de uşier şi un control tăcut al ochilor, asemenea celui care cu o singură privire controlează toate ferestrele blocului. Era neliniştit, aplecat peste banca lui percepea orice mişcare a clasei cu coada ochiului, înghiţea puţin aer şi apoi dădea drumul unor suspine lente care probabil îl ajutau să se calmeze.

De ce alesese liceul acela umanist în locul unei şcoli profesionale, ca prietenii săi? Îi era greu, se vedea clar, nu ştia să-şi deschidă mintea, s-o impulsioneze cu fraze incisive. Avea un vocabular limitat şi o manieră de a expune superficială. Paragrafe întregi învăţate pe de rost şi apoi tăceri şi bâlbe. Era unul dintre cei care n-ar fi reuşit să termine liceul.

În primăvară însă, atunci când atenţia clasei a început să fie distrasă de presiunea hormonală şi a avut loc o scădere fiziologică, el a persistat în notele lui de cinci, cinci şi jumătate. Până când, la sfârşitul anului, molâul Costantino şi-a câştigat puţină încredere şi a fost premiat cu media şase. Într-o zi, pe la începutul lui septembrie, l-am văzut lângă una din rulotele cu manuale uzate de pe cheiul Tibrului. Eu nici măcar nu ştiam care sunt cărţile pentru anul următor. El avea deja lista lor, le răsfoia, verifica starea în care se aflau, şi dacă fişele cu exerciţii fuseseră deja completate. Era atât de absorbit, încât nici măcar nu m-a observat. Avea o gumă mare şi aplecat peste tejghea ştergea cu sârg vechile

sublinieri. Exista ceva respingător în preocuparea aceea. Nu era o chestie de bani, era ceva mai special. Nu aveam nici o strategie, pur şi simplu bâjbâiam pe captivantele cărări ale gândurilor. Îl citisem în vara aia pe Dostoievski. Fiul portarului aparţinea acelei hărtănite categorii de oameni care face umbră pământului degeaba, transformându-l într-un loc nenorocit, bun pentru laşi. Asemenea microorganismelor care se reproduc fericite în apele stătute ale bălţilor, nu şi-ar fi desprins niciodată umbra de mlaştină.

Într-o zi Aldo l-a făcut să cadă. Nu era un băiat rău, Aldo, poate era unul dintre cei mai buni la suflet, chiar dacă se simţea deja că se va topi ca o lumânare în întuneric, dar era tocmai această lumină tremurătoare, această materie stearpă cea care-l făcea să fie prietenos. Neavând nimic precis de făcut, aştepta momentul pentru a-şi măsura puterea, crea situaţii fără nici o intenţie, doar pentru a vedea cum funcţionează viaţa, ştiind că oricum el este un străin pentru ea.

Şi-a întins piciorul, ţeapăn ca un stâlp, între o bancă şi alta, atunci când trecea fiul portarului, şi l-a făcut să cadă. Am râs cu toţii. Mie mi-a părut rău, dar pentru nimic în lume n-aş fi renunţat la acele momente de pură euforie, cea mai bună hrană pentru dezolarea şcolară. Şi oricine ne-o arunca devenea stăpânul absolut.

Săracul Costantino s-a lovit la gură. Aldo l-a şters cu batista lui parfumată, de dandy. Costantino l-a înjurat, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre banca lui. Am rămas în aşteptarea plângerii, a eliminării colective pentru răutate unanimă. Dar fiul portarului, cât se poate de nobil, s-a aşezat în bancă şi n-a suflat o vorbă.

A început să iasă cu noi, să râdă la glumele noastre, dar fără să participe cu adevărat vreodată. Nu starea sa socială îl reţinea, ci o rezistenţă instinctivă la a se abandona lipsei de griji, ca şi cum ar fi văzut dincolo de tinereţe o viaţă adultă plină de îndatoriri. Acum ştiu că se temea de compania băieţilor.

Odată, însă, la o petrecere l-am făcut să bea. A băut mult mai puţin decât noi, dar s-a

ameţit rău de tot. Expresia sa impasibilă s-a fisurat şi a început să râdă cu gura până la urechi. Iar noi am râs de el, aşa cum se râde la grădina zoologică într-o dimineaţă de iarnă în faţa celui mai trist animal. A vomat. Şi pe tot drumul de întoarcere n-a făcut altceva decât să se scuze. Ne-am descotorosit de el ca de un câine mort.

Mă proţăpeam în faţa oglinzii, cu pantalonii pe vine, dar rămâneam aşa doar câteva clipe. N-aş fi rezistat să mă compar cu nimeni. Păream caricatura unui tip vlăguit, a unui om care nu fusese lăsat să se dezvolte. Puţa nu era altceva decât un deget fără os. Dar, cum aveam un oarecare simţ al umorului, îmi mişcam omoplaţii înainte şi înapoi până când îmi ieşeau din umeri două aripi de oase. Eram de o genială urâţenie. Încurajat de lookul meu londonez, mă mişcam fără cine ştie ce complexe. Nu eram nici Narcis, nici Gură-de-aur, dar nu-mi păsa absolut deloc, mizam pe dezechilibru, dezlânat în mişcări, isteţ în răspunsuri neaşteptate. La şcoală, eu hotăram când să merg bine, când tema e demnă de a fi băgată în seamă. Maestru în arta de a mă descurca, îmi făcusem perciuni trăgând pe faţă părul de pe cap.

Gimnaziul se terminase, în jur avea loc un cutremur. Paşii prietenilor mei păreau labe fugind dintr-un ţarc. Ridicau praful, îşi mutau greutatea de pe un picior pe altul. Mulţi dintre ei se aşezau acum la tejgheaua barului cu casca în mână şi lanţuri groase, bune de apărat sau de făcut scandal. Vocile şi glumele deveniseră mai apăsate. Adoptaseră atitudinea bărbatului care pecetluieşte transformarea tocmai întâmplată, îşi ţineau mâinile în semicerc pe vintre şi se clătinau. Uneori, dimineaţa, mirosul greu era teribil de persistent, aspru şi viril. În recreaţie, fetele se adunau ciopor pe băncile trase una lângă alta, se aşezau deasupra ca raţele pe baltă. Aveau un limbaj al lor şi chicoteli de neînţeles, toate erau machiate mai intens. Studiam lenta apropiere a băieţilor de balta aia. Diviziunea genitală se înfăptuise. Participam la discuţiile sexuale ale prietenilor mei, curios, dar fără instrumente, ca purtătorii de handicap în faţa cursei campestre.

Există un moment în care simţi că o durere e pe cale să se apropie de tine ca un zid. E momentul în care frânezi până-ţi arzi plăcuţele de frână. Uneori căutam o imagine porno, îmi provocam o excitaţie confuză şi o senzaţie de neplăcere şi de moarte. Mirosul meu îmi amintea de cel al florilor din cimitir. Făceam nenumărate duşuri. Începuse avalanşa posturilor de radio libere, îmi petreceam după-amieze întregi telefonând, cerând bucăţi muzicale puţin cunoscute, dialogând cu rebelul de la microfon, citând cugetările lui Marcuse pe care le copiasem într-un caiet. Nu sufeream deloc, dimpotrivă, a fost un bun limb. Aveam despre mine o părere destul de flexibilă, luam cu împrumut vieţi şi idoli. Ceilalţi nu mă interesau cu adevărat, îi studiam pe cei care mi se păreau mai atrăgători, furam o tunsoare, un tic. Eram amabil cu toţi, deşi trăiam în găoacea unei alterităţi rahitice care nu-mi îngăduia nici să fiu generos, nici să trăiesc fără gânduri, nici să am toate acele calităţi emotive indispensabile unei prietenii sincere între băieţi. Când ajungeam la intersecţie o luam către blocul nostru, foamea pe care o simţeam în stomac era o aglomerare de gânduri negre. Îmi plăcea acum pustiul din casă, îmi plăcea să mănânc singur în faţa frigiderului deschis.

Începuse coşmarul care m-a împiedecat pentru multă vreme să particip la viaţa socială. În timpul unei mizerabile petreceri de Carnaval, într-un cort din cartierul Prima Porta, din cauză că s-a întrerupt curentul a explodat un amplificator. Mă pregăteam să plec, nu dansam, nici măcar nu-mi pusesem o mască de teamă să nu fiu luat drept un copil, aveam doar un baston de plastic în mână şi nişte dinţi de vampir în buzunar. Afară ploua cu găleata. Mă aflam lângă amplificator, când s-a auzit o bubuitură înspăimântătoare. Am avut senzaţia unui fulger căzut drept în moalele capului. Am făcut un salt şi m-am ghemuit. M-am clătinat, surd, fulgerat, cu mâinile pe urechile înfierbântate. Donna Summer urla, DJ-ul avea căştile pe cap, vrăjitoarele şi cowboy-i continuau să danseze nestânjeniţi, chiar şi cu un amplificator ars.

O faţă cenuşie şi purulentă de zombi se apropiase de mine, îmi spunea ceva ce nu puteam auzi, mă sprijinea ţinându-mă de braţ. Am ajuns cu greu la ieşire sub copertina udă leoarcă. Zombi îşi ridicase masca pe creştetul capului şi acum fiul portarului, cu chipul lui asimetric, stătea lângă mine în ploaie.

— Guido... Te simţi bine? Guido...

Îmi strângeam pumnii pe urechi. Continuam să-mi scutur capul pentru a alunga ecoul exploziei care îmi sfredelea creierul. Îmi venea să plâng, poate chiar plângeam, o strigam pe mama, ca atunci când eram copil, *mami*. Am căzut pe asfalt, Costantino s-a aplecat lângă mine. Eram atât de speriat că voi rămâne surd pentru tot restul vieţii că nici nu l-am băgat în seamă. Mi-a pus mâna pe umăr, continua să vorbească, iar eu continuam să nu-l aud. Fusesem catapultat de şoc în întunecata dimensiune a terorii. M-am agăţat de braţul lui ca de cel al unui străin care vine să te ajute pe stradă după un accident.

M-am trezit pe jos, îmbrăţişându-l pe prietenul care se lăsase udat de ploaie lângă mine. Continua să mişte buzele şi acum reuşeam să-l aud. Urechea începea să înregistreze din nou sunetele înconjurătoare, în ecoul bubuiturii care persista ca un diapazon înfundat. Greaţa urca în valuri groase şi, în ploaie, totul pulsa într-o ciudată bătaie cardiacă accelerată şi dilatată. Eram un peşte muribund, ca aceia care se zbat în resac, stăteam acolo ghemuit în braţele unui zombi care nu părea să se teamă de intemperii. În lumina slabă am văzut faţa lui Costantino, cu gura care se deschidea şi se închidea, se mişca. Ploaia îi lipea părul de cap, îi spăla faţa lată, din gură îi ieşeau vaporii unei răsuflări mirosind plăcut a iarbă proaspătă. O mână îngheţată îmi apăsa faţa, mi-o mângâia. L-am văzut aplecându-se asupra mea, ca şi cum ar fi vrut să mă resusciteze. Imaginea lui se apropia, apoi se înceţoşa din nou, îşi pierdea conturul. Brusc mi s-a părut că nu avea decât un ochi ca mozaicul războinicului aheu şi imediat după aceea mulţi ochi care se roteau şi se multiplicau.

Apoi totul a devenit din nou clar şi am văzut o figură vie proiectată pe fundalul lichid, unde umbre descompuse alergau urlând. Costantino era acolo, solid, nemişcat, nu fusesem niciodată atât de aproape. Privirea lui era supusă şi sinceră, maternă şi virilă. Acum nu mai era un străin care mă ajuta, era el. Voiam să-l alung. N-am făcut-o decât mai târziu, când m-am ridicat brusc în picioare. Dar la mijloc a fost o pauză, un timp în care nu m-am mişcat deloc şi am privit lucid chipul acela mirat, inundat de o bucurie timidă, de parcă toată viaţa ar fi aşteptat clipa aceea de apropiere şi de bunătate. Ascultam neîncrezător o voce profundă care mă implora să plec, în timp ce mă ademenea să rămân. Era vocea mea? Sau a lui care mă luase în stăpânire cu ajutorul acelui fluierat vorace care destupase tăcerea? Chipul acela îmi apărea copleşitor de frumos şi de familiar. Mă voi întoarce de nenumărate ori cu gândul la această dureroasă epifanie cufundată în adâncul unui ultrasunet.

Ne-am îndreptat tăcuţi către casă, pereche pentru prima oară, cred. Îmi ţineam mâna pe ureche, eram sigur că mi se spărsese timpanul. Ploua mai încet, un văl strălucitor înviora asfaltul, umbre mascate treceau pe lângă noi, peruci, bastoane de gumă, băieţi cu cozi de lână. Ne ajungeau din urmă, izbindu-se de noi, deschizându-se hohotind şi închizându-se asemenea bancurilor de peşti coloraţi. Era devreme încă, mergeau cu toţii în aceeaşi direcţie, către centru, păream singurii contra curentului. A fost un drum apăsător, parcurs din dorinţa de a mă despărţi în grabă de tot şi de toate. Costantino îşi pusese din nou masca de zombi. L-am lăsat, cu faţa aia absurdă a lui, lângă trepte, unde muşchiul creştea din tencuială.

Spaima de a rămâne surd mi-a ocupat în întregime gândurile, mi-a amorţit gesturile.

Am început să aud din nou toate sunetele, dar fluieratul a rămas. Auzul mi se dilatase, de parcă incidentul ar fi smuls o uşă ai cărei uşori ruginiţi erau agăţaţi de urechea mea. Dincolo de uşa scârţâitoare se deschidea un spaţiu hiperborean unde sunetele ajungeau

pure, acute, teribile. Suferinţa a început să mă îndepărteze de lume. Mama m-a dus la un orelist şi după aceea la cel mai bun profesor, prieten de-al tatei. Nu existau leziuni, timpanul era întreg. Când mi-au scos dopul de ceară, un cheag închis la culoare şi cleios mi s-a scurs pe gât. M-am simţit bine câteva ore. Canalul mai puţin înfundat părea să atragă sunetul care intra ca o ambulanţă cu sirena la maximum într-un tunel.

Am început să ies tot mai rar, să evit locurile zgomotoase. Mă temeam de o explozie internă. Fratele tatei murise de anevrism, aşteptam în tăcere să se repete. Aveam şaisprezece ani, dar eram deja în stare să-mi pun întrebări despre sensul profund al vieţii mele. Mă priveam în oglindă şi acceptam condamnarea, îmi priveam cadavrul, eu cel viu încă, lungul fluviu al lucrurilor care mă aşteptau şi la care n-aş fi reuşit să ajung niciodată. N-aş fi avut niciodată o familie, o casă a mea, n-aş fi aruncat niciodată în lume planul meu de viaţă. În câteva luni crescusem foarte mult. Capul tăiat al destinului meu se rostogolea undeva în spate, într-un deşert de chipuri şi locuri. Ridicam o lance ruptă, aruncând-o departe în acea eternitate în care toate lucrurile se repetă, fiecare cu propria lui valoare, cu propriul lui labirint de durere. Zilele treceau pe lângă mine, iar eu eram ca o statuie greacă, un tânăr Apollo care se ridică deasupra suferinţelor muritorilor, îmbrăţişam materia rece care sigila ipoteza mea de viaţă.

Începusem să studiem filosofia. Esenţa lucrurilor, apa, aerul, devenirea. Esenţa şi scopul. Studiul a fost o cură, reuşeam să mă sustrag. Heraclit se lăsase sfâşiat de câini, eu de o langustă în agonie. Sunetul acela imposibil de auzit de către fiinţele umane era cel mai adevărat lucru care exista în mine. Îmi legam cărţile cu un elastic, mă îmbrăcam, intram în clasă. Un con de întuneric cădea din înălţime pe banca mea. Fluieratul mi se prelingea uşor în cap ca nisipul într-o clepsidră. Nervii care se împrăştiau erau elastice rupte. Am început să am o mulţime de ticuri, îmi încreţeam nasul, strângeam ochii. Şi aspectul meu se schimba, mă duceam la culcare pe jumătate îmbrăcat, ieşeam din casă cu

geaca peste tricoul mototolit, devenisem mai distant. Fiecare are piticii lui la vârsta aceea de tranziţie, aşa că, în clasă, nimeni nu băga de seamă degradarea mea. Erau anii violenţi ai datului la ţurloaie, ai ţiganilor fericiţi. Am rămas cu un pas în urmă, mă temeam de excesele acustice, de sirenele amplificatoarelor.

În aprilie aveam încă probleme cu greaca, îi eram antipatic profesorului de engleză şi în fizică începeam să mă prăbuşesc. O triplă alianţă era un risc major. La întâlnirile cu profesorii mama le vorbea despre creşterea mea întârziată. Mă deranja că sporovăia cu faţa aia a ei inexpresivă despre starea mea de inferioritate. Devenisem mai vulgar. Într-o după-amiază, târziu, am intrat într-o biserică şi m-am proţăpit în faţa altarului doar ca să înjur. Cu mâinile pe sculă. Un rozariu întreg.

Schimbarea hormonală s-a petrecut în acest dezechilibru, în sfârşit corpul începea să dea în spic, iar nasul să crească înfundând ochii în orbite. Părul a devenit o claie opacă. Mi-am văzut sperma pentru prima oară şi mi s-a părut că semăna cu ceara lichidă a unei lumânări. Am început să beau. Vin furat de la tata, deschis pe pat cu un briceag. Mă ameţeam şi resacul alcoolic măcina totul, zgomotul interior şi înflăcărata companie. În cele din urmă adormeam. În toiul nopţii mă trezeam brusc cu senzaţia că mă prăbuşesc, langusta mă însoţea în prăpastie. Învăţam cu greutate, paloarea părea să explodeze din interior, de la inima tot mai indiferentă şi mai anemică. Şi privirea devenise stinsă. Am cunoscut adevărata tristeţe. Mi-am cunoscut trupul ca pe un duşman care putea să conţină duşmani, hoarde de războinici care-şi ascuţeau armele în pavilionul meu. După şase luni trăite astfel devenisem un vagabond de şaisprezece ani.

Au existat apropieri, senzaţii, presentimente? Nu reuşesc să-mi aduc aminte nimic cu precizie. Fluieratul ăla mă îndepărta de lume şi eu rătăceam într-un spaţiu intim, dureros. Acum probabil pot spune că a fost un simptom pentru a ascunde un altul. Acum pot spune multe lucruri pe care nu le-am gândit niciodată când pur şi simplu trăiam.

În ziua aceea avea loc o reuniunea anuală, mă duceam spre casă. Costantino a încetinit pasul şi m-a aşteptat. Nu-l văzusem în ultima vreme decât la şcoală. Mă deranja, prezenţa lui intensifica problema care mă însoţea aşa cum un roi de muşte se ţine după un lepros. Faţa lui stupidă mă fixa.

— Astăzi am meci.

Îşi mânca sandvişul cu omletă, a rupt o bucată şi mi-a întins-o.

— Nu am atins-o cu gura.

Îi tremura mâna. Am muşcat cu poftă, am înghiţit aproape înecându-mă. A zâmbit.

— Ţi-era foame...

Nu-mi era foame, dacă aş fi fost acasă n-aş fi mâncat nimic.

— Vii?

— Unde?

— Avem nevoie de susţinători.

M-am trezit fără să ştiu cum şi de ce în bula aia de plastic, încărcată de vapori calzi şi clor. Transpiram în pulover. Costantino îşi scosese halatul şi, în costum de baie, făcea mici salturi, îşi făcea încălzirea. Şi-a pus casca cu apărătoarele de urechi, ochelarii şi a sărit în apă fără să stropească în jur, a făcut un bazin în stilul fluture, a ridicat braţul să mă salute. Jucătorii s-au aşezat în semicerc şi a început partida. Costantino era atacant, era într-adevăr tare de tot, înota pe-o parte, corpul acela solid părea să plutească şi aproape nimeni nu reuşea să-l vâre cu capul sub apă. Era un zgomot infernal. Lângă mine două fete urlau ca nebunele, la fiecare atac aplaudau şi băteau din picioare. O vreme mi-am acoperit urechile cu palmele, apoi m-am lăsat păgubaş şi am început să urmăresc jocul. Nu cunoşteam regulile, am înţeles că nu se putea trage la poartă cu amândouă mâinile şi nici ţine mingea sub apă. Mi-am scos puloverul şi mi-am întins picioarele. Începeam să mă distrez, să mă enervez.

Echipa oaspete venea de la un club de periferie, băieţi solizi, adevăraţi gladiatori acvatici, cu tatuaje şocante pe braţe şi pe spate, se mişcau la suprafaţa apei ca nişte aligatori, ţâşneau brusc afară cu o zvâcnitură din şolduri, plesneau apa ca să scape de adversari şi făceau tot felul de gesturi nesportive. Arbitrul fluiera, fetele de lângă mine cereau eliminarea atacantului pentru brutalitate. Costantino a marcat două goluri, dar echipa lui a pierdut, umilită cu o diferenţă enormă de scor. Am început să-i susţin. Aveam chef să-i scuip în cap pe idioţii ăia tatuaţi, eram furios la culme. M-am trezit în picioare alături de fete, fluierând cu două degete în gură. Vreme de două ore nu mă gândisem la problemele mele.

Costantino ieşise din apă şi se aşezase pe un scaun de plastic, fără să se şteargă măcar, ţinându-şi capul plecat între mâini. Ceilalţi îşi îmbrăcau halatele, papucii şi se îndreptau spre vestiare. El nu se mişca. M-am apropiat să-l salut.

— Hei, eu plec!

Nu se mişca, îşi ţinea în continuare capul plecat. Părea înţepenit.

— Ce ai?

Stătea acolo ca o broască mare pulsând. O clipă mai târziu l-am văzut sărind de pe scaun şi cuprinzând cu putere două picioare păroase care se apropiaseră prea mult de el. Individul care-l marcase în apă era şi mai înspăimântător afară, îşi scosese casca sub care avea un craniu vânos, sufla muci şi apă pe nări. Costantino reuşise să-l doboare la pământ. Au început să se bată cu o violenţă incredibilă, ca nişte aligatori pe malul unui fluviu. Costantino era mai iute, părea să aibă mii de tentacule, urla.

— Repetă ce ai spus!

— N-am spus nimic...

— Mai bine.

Costantino îi dădu drumul, colosul tatuat îşi culese şlapii care pluteau în bazin, făcu

doi paşi şi scuipă. Spuse ceva ce n-am reuşit să aud şi imediat după aia râse cu poftă. Costantino s-a dus spre el cu mâinile ridicate în semn de capitulare şi a glumit puţin cu el. Apoi dintr-odată l-a prins de gât şi l-a lovit puternic cu capul. Individul s-a clătinat, a făcut un pas înapoi şi căzut în apă. A ieşit la suprafaţă ţinându-se cu mâna de nasul din care începea să-i curgă sânge.

— Ce faci, ai înnebunit?

Se uita în jur buimăcit, umilit, un popic doborât.

— Ăsta-i nebun, nebun de legat...

L-am aşteptat afară. Costantino a ieşit mirosind a săpun şi a clor, de pe capul ud apa-i picura pe cămaşă. Era frig, i-am spus c-o să răcească, a ridicat din umeri.

— Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

Era adevărat, nu-mi aduceam aminte să fi văzut vreodată banca lui goală. Am vorbit despre bătaie, eram excitat, nu-mi imaginasem că putea fi atât de violent. În ochi îi lucea ceva sălbatic, un rest din hrana aceea de sânge.

— Puteai să-l omori...

— Da, puteam.

Mergeam lângă el. Violenţa aceea iscase în mine un val de plăcere.

— Ce ţi-a spus?

— N-are importanţă.

Îmi imaginam ceva teribil.

— Hai, zi-mi...

— Mi-a zis să i-o sug.

Ne-am îndoit amândoi de râs. Am mai mers puţin şi la un moment dat s-a oprit. A scos bricheta din buzunar, a aprins-o, apoi a stins-o suflând cu putere.

— Azi e ziua mea.

Am desfăcut braţele şi l-am prins de umeri. S-a lăsat strâns, inert ca un sac.

— La mulţi ani!

Am hotărât să mergem la cinema. Am fi vrut să vedem *Fălci*, dar n-am găsit loc nici măcar în primul rând. Am mers la alt cinematograf, ne-am uitat la afişe, am intrat doar pentru că afară era frig. Era o sală nenorocită, cu scaune de lemn care scârţâiau şi vreo câteva persoane care fumau. Nu ştiam nimic despre film şi la început ni s-a părut prea lent, iar actorul enervant. Apoi ne-am lipit genunchii de scaunele din faţă şi am început să-l urmărim cu atenţie. Am ieşit de acolo fără să scoatem o vorbă, întorşi pe dos. Şi câtăva vreme n-am reuşit nici măcar să ne ordonăm gândurile care erau multe şi neobişnuite, ca după o revoluţie. Alteritatea, condamnarea societăţii, revolta... am vorbit împreună despre toate astea şi a fost prima noastră conversaţie culturală. Exista ceva din noi în cuibul ăla de cuci, o viaţă pe care n-o trăisem şi care totuşi părea să ne aparţină. A fost pur şi simplu un electroşoc. Nu mă opream din vorbit, doar eu eram intelectualul. Dar toate cuvintele mele n-au reuşit să atingă adevărul despre ceea ce simţeam. Mă gândeam la bărbatul acela lobotomizat... la craniul meu... la lovitura cu capul pe care Costantino o dăduse la bazin. Mă simţeam înviat din punct de vedere emoţional. Costantino tăcea ca un fals mut, îmbibat de lirism şi de durere. Eu eram Randle, el era şeful Bromden. Avea forţa aceea care poate smulge o chiuvetă din perete şi sparge cu ea un geam ca să fugă de minciună.

A mai venit o iarnă, iar noi deveniserăm nişte băieţi în căutarea puţinei glorii pe care oraşul o oferea. În loc de carnet de note, am primit prima noastră fişă de evaluare. Multă lume declara pe neaşteptate că văzuse farfurii zburătoare în toate colţurile lumii. John Lennon primise şi el vizita extratereştrilor umanoizi. Umblam nesigur aşteptând ca o farfurie zburătoare să se oprească la picioarele mele pentru a mă duce într-o lume meduzală superioară, fără sentimente, fără huruitul inutil al emoţiilor. Costantino

începuse să fumeze. Inspira nicotină cu plămânii lui mari de poloist.

Acum aveam un scuter, uneori conduceam acasă o fată, o descărcam la destinaţie ca pe un pachet sosit cu poşta rapidă.

Am descoperit că eram destul de curtat, că dispreţul poate atrage. Moştenisem autismul emoţional care-i caracteriza pe bărbaţii din familia mea. Faptul că eram un tip rezervat a făcut din mine un soi de mit local, pe care eu l-am alimentat cu citate de efect şi un palton *à la* Napoleon ce aparţinuse unchiului meu. Mă desenam în al nu ştiu câtelea jurnal pe care-l ţineam, ca un iacobin, cu părul tras pe faţă, tăieturi negre ale destinului. Puţeam. Igiena mea personală era mizerabilă. Îmi sângerau gingiile şi fluieratul din ureche mă mitralia în continuare cu parşivenie.

Aşa mă formam. O amestecătură de elanuri şi repulsie. Câţiva ani mai târziu, privind înapoi am văzut un băiat patetic, un bărbat fantomatic.

Când a fost răpit Aldo Moro, o explozie de bucurie s-a ridicat din buzile parfumate cu marijuana. Apoi apelul acela telefonic înregistrat, pe care tata l-a ascultat de nu ştiu câte ori cu umerii tot mai gârboviţi, gerunziul acela opac, *executând sentinţa*. Profa de italiană ne-a pus în faţă o foaie pe care să scriem. După câteva zile am plecat în excursie de sfârşit de an.

Eram deja un grup bine consolidat, cu psihopaticii lui, liderii, gregarii, o masonerie de derbedei caraghioşi care se apără din interior. Robertino era pe invers, o ştiau toţi. Se îndrăgostise pe rând de toţi băieţii din clasă. Se purtau în general urât cu el, dar numai pentru că era plictisitor. Nu-mi amintesc să-i fi făcut cineva cu adevărat rău. Eram bădărani, direcţi, pleca un pumn – plângeai, pleca un pârţ – râdeai. O clasă frumoasă, dinamică, bine şcolită. Ordonată.

O Grecie ireală, ploioasă şi murdară. Atena se topea. Urcuşul cu umbrele pe Acropole, fotografiile în faţa templului zeiţei Atena cu fetele îmbrăţişate şi băieţii punându-le

coarne. Profesoara de istoria artei care încearcă să-şi ţină lecţia pe pietrele muntelui Penteli în timp ce noi ne spargem de râs în faţa puţişoarelor clasicismului doric. Înaintăm compact ca armata ateniană.

Apoi fiecare îşi caută un loc la lumină în faţa templului ud şi în cele din urmă ajungem să discutăm serios, facem filosofie sub acele coloane. Unchiul meu mi-a ţinut o lecţie despre metopele lui Phidias, plasez două din surprinzătoarele mele revelaţii despre venele pronunţate ale centaurilor în lupta lor cu lapiţii, zugrăvită în altoreliefuri.

Seara începe cu bătutul tobei pe masă în timpul cinei, apoi se continuă noaptea cu trecerea dintr-o cameră într-alta. Dansuri în chiloţi, tipi în pielea goală agăţaţi de cornişă, ţigarete de marijuana ca lumânările în biserică. Cânt la chitară cât se poate de prost, dar mă prefac dumnezeieşte în zbieretele corului, „ *extraterestrule du-mă cu tine, vreau o stea numai a mea... extraterestrule vino să mă cauţi, te rog, vreau o planetă pe care s-o iau de la-nceput*“. Le-am făcut praf până şi pe fetele care au un prieten.

Dar cele mai grozave erau petrecerile între băieţi, pârţâitul, râgâitul, aruncatul boilerului. Nu-mi aduc aminte să mai fi râs vreodată atât de mult. Dimineaţa mă dureau încă muşchii feţei. Nu eram niciodată obosiţi, nici măcar n-am încercat să dormim, ne puneam gel pe păr, ne schimbam tricourile, ochelarii şi ieşeam în furtuna celei mai neobişnuite Grecii din istorie, o scurgere continuă. Acolo am învăţat că vremea de afară nu are nici o influenţă asupra bunei dispoziţii a tinerilor fericiţi. Cu mâinile în buzunar şi umerii strânşi în geci. Băieţi de şaptesprezece, optsprezece ani. Un grup invincibil, nu pentru că aşa eram de obicei, ci pentru că am descoperit acolo că aşa suntem. O hiperbolă care n-a încetat să ne uimească. Toată tristeţea s-a-necat, toată frumuseţea s-a arătat. În săptămâna aceea care a rămas cea mai frumoasă din viaţa noastră.

În ultima zi a apărut soarele. A împrăştiat norii, a alungat ploaia. Ne-am aruncat în marea rece, goi, fiecare cum i s-a năzărit, unii mai aveau încă pe ei jeanşii şi cureaua. Pe

plajă exista o baracă, un local închis, cu mese de un albastru decolorat aşteptând vara în acea lună mai. Agăţat cu un lănţişor dansa un afiş DE VÂNZARE, cu urme de lovituri ruginite, folosit drept ţintă pentru pietre. Am făcut şi noi, la apusul soarelui, o întrecere de aruncări cu pietre în tabla scrisă în greceşte şi dedesubt în germană ZU VERKAUFEN.
Aldo ne-a întins o ţigară de iarbă, dar Costantino n-a tras nici un fum, făcea un soi de sculptură din pietre.
Eram întinşi pe plajă, cu părul îmbâcsit de sare şi burta ridicându-se la fiecare respiraţie. Era lumina de după ploaie, o lume de-apoi portocalie, plină de venaturi.
Costantino părea făcut din bronz lucitor.
— Eu l-aş cumpăra.
N-am răspuns, habar n-aveam despre ce vorbea.
— Mi-ar plăcea să trăiesc aici.
— Şi ce să faci?
— Să gătesc pentru turişti, să pescuiesc, să lenevesc.
Am fi putut cumpăra barul ăla cu doi bani, să-l reparăm, să rămânem acolo să tăiem roşii şi brânză feta, să presărăm oregano în farfuriile nemţilor. Noi şi oricine voia să rămână ... un soi de cooperativă. Roma îl scârbea, a spus, blocul nostru era o închisoare şi o morgă, lucruri pe care nu le spusese niciodată până atunci. Avea o privire cum nu avusese niciodată.
După câtăva preme se învârtea în sus şi-n jos cu faţa mânjită de marmelada de la micul dejun, şi-o întinsese ca spuma de ras, şi Robertino voia să-l lingă, iar Costantino îi spunea *linge-mi pula*, şi toţi râdeau ca nişte ciclopi. A doua zi plecam şi simţeam deja durerea aceea ascunsă, nevoia de a alunga orice gând de întoarcere, de navă care merge înapoi.
Terorizaţi de gândul că vom depune armele, continuam să ne batem cu prosoapele ude.
Brusc părea că pierdusem bătălia. Sacoşe sfâşiate, grămezi de haine purtate, jeanşi albi

înnegriţi, putoare de pantofi de groapă. Ne strânserăm mulţi în camera în care stăteam cinci dintre noi, făceam coadă la duş, peste tot era numai apă. Costantino avea pe el un halat vechi, rămas prea scurt, fără cordon, cu emblema bazinului. Trupuri care se loveau unul de altul... urme de paşi şi de capete ude pe perne. Dintr-un casetofon rămas deschis pe pat se auzea Ivan Graziani, *şi eşti atât de proastă că una mai proastă nu-i, dar eşti atât de frumoasă că pentru tine o să mor...* Am cântat toţi împotriva tuturor. Am dansat tangou băieţi cu băieţi, mişcându-ne ca poponarii, pasându-ne unul altuia mătura care era de fapt un băţ de cort. Din părul lui Costantino picura apă pe umărul meu, râdea încontinuu fornăind pe nasul lui turtit de jucător de polo, de peşte, mereu înfundat. Am căzut pe pat, ne-am prăvălit unul după altul râzând. Francone Bormia a lansat un ultimatum, *să facem o labă colectivă înainte de cină, să vedem cine ajunge până la lustră*. Apucă halatul, ros de clor, al lui Costantino şi-l trase. Halatul i s-a desfăcut. Nu ştiam cum e făcut şi am privit bastonul dintre firele de păr. Erau deja toţi cu scula-n mână, nebuni de bucurie. *A ta e strâmbă, a ta e dolofană, chemaţi-l pe Robertino*... Lătrături de râsete nebune, pe întinderi de efervescente obscenităţi. Costantino se strecură afară din grup, strângându-şi halatul pe el.

— Ajunge, ieşiţi afară din camera noastră, m-am săturat, sunteţi nişte scârboşi!

Am mers la cină să mâncăm ultima noastră musaca cu stomacul strâns, dând drumul la ultimele tâmpenii. Dar deja tristeţea se umfla odată cu marea, a doua zi, pe navă, am fi vomat. Fetele îşi strânseseră picioarele, aveau toate febră, înfofolite până-n gât, unele căindu-se, altele pe jumătate îndrăgostite. Miros de casă, de întoarcere, de gânduri nenorocite despre viitor. Eram ca nişte focuri de artificii ude, strănuturi de sulf distruse. Am făcut o plimbare nocturnă, unii s-au rătăcit. Profesorii păreau întorşi de pe front, cea de greacă parcă avea un uliu mort pe cap în loc de păr. Erau din nou cei dinainte temători şi dezolanţi.

Ne-am refugiat în cameră, nimeni nu-şi strânsese încă lucrurile, am călcat peste adunătura aia de haine. Am aruncat un foehn pe fereastră, a fost ultima glumă, ne-am pasat unul altuia ultima sticlă de ouzo în focul acela ud. În camera alăturată cineva mai trăgea încă la rame. Probabil Veronica, care va deveni o jurnalistă sportivă, din alea cu microfonul şi picioarele în frigul din faţa stadioanelor. Avea o rezistenţă de soldat. Apoi nu se mai auzi decât zgomotul nemărginit al mării. Părea că e în cameră, marea. Nu exista decât o lumină, cea a unui far care juca pe spuma unei stânci îndepărtate. Costantino îşi făcuse bagajul, era singurul.

— Nu dormi?

Se mişca încet, ca un bondar prizonier în întuneric. Ceva a căzut pe jos, un ceas deşteptător care a început să sune. Ne-am trezit în patru labe, râzând pe-nfundate, nu reuşeam să-l oprim. Ne-am întins pe pat, în jurul nostru se dormea într-un miros cald de respiraţii grele, de visuri ciufute. Trupurile goale sub cearşafuri păreau tot atâtea coborâri de pe cruce. Care dintre noi ar fi făcut faţă vieţii? Marea care lovea ţărmul sub fereastra noastră repeta la infinit melancolia vacanţei terminate, când lucrurile, toate lucrurile par să te salute şi să-ţi spună *n-o să mai fii niciodată aşa, cu sculpturile astea umane în jurul tău, cu sentimentul ăsta în suflet.*

În întuneric Costantino a devenit vorbăreţ, înşira gânduri unul după altul, cu vocea lui groasă prea puţin potrivită şoaptei. Abdomenul gol i se mişca în ritmul vorbăriei sale halucinante. A început să-mi povestească de când era mic şi-l trimiteau în tabără cu călugăriţele care-l băteau şi, în timp ce mergeau spre mare, îl obligau să cânte *feţişoară neagră frumoasă abisiniană...* Părea că vrea să-mi povestească toată viaţa pe care eu n-o trăisem. Se temea că aş putea să nu fiu atent, să adorm. Dar nici eu nu mai puteam dormi şi după câtăva vreme simţeam aceeaşi teamă de a rămâne singur, numai eu treaz în marea aceea de trupuri visătoare. Am rămas o vreme pe marginea somnului, cu frica de a nu ne

părăsi unul pe celălalt. Dar cu cât trecea timpul, cu atât era mai clar că vom petrece noaptea treji. Am planificat o călătorie lungă cu trenul, Berlin, Amsterdam...
Aproape se făcuse ziuă când am închis ochii, pe fereastră începea să intre aerul mai rece.
Pe feribot n-am vorbit, unul într-o parte, celălalt în alta. Eu ascultam Pink Floyd la casetofonul lui Aldo, el se uita la nişte poze polaroid cu fetele. Ne ignorasem încă de dimineaţă, în cameră, şi apoi în hol, în vălmăşeala bagajelor. Poate că el mă privea, îmi căuta spatele, aşteptând să mă întorc. Cu siguranţă eu nu-l căutam. Ce pula mea voia de la mine.
Pe punte cineva cânta, voiau cu toţii să cânt şi eu la chitară, dar îmi simţeam stomacul întors pe dos şi am refuzat dând din cap. Păream nişte vite duse la abator, ultimele lovituri cu coada alungând muştele. Ne pierdusem toată buna dispoziţie, parcă băusem ceai calmant. Replicile zburau ca nişte păsări putrede pe care nimeni nu le culegea. Ochelarii de soare negri, răul de mare, de valurile ca nişte perdele cenuşii umflate de vânt, senzaţia absurdă de furie şi stânjeneală care nu mă părăseau.
Casa m-a oripilat, gustasem libertatea şi voiam să plec, eram bărbat deja. Am trântit lucrurile din sacoşă pe jos, servitoarea a dat drumul la maşina de spălat, eu m-am aruncat pe pat. A doua zi am fost într-o dispoziţie ciudată, mă simţeam nesigur, dar în acelaşi timp concentrat ca un acrobat pe sârmă care trebuie să ajungă în cealaltă parte. Fragmente luminoase din săptămâna aceea glorioasă formau încontinuu desene noi, ca în tuburile de carton cu sticlă colorată înăuntru. Îmi lipseau prietenii, îmi lipseau toţi, dar n-am dat nici un telefon. Am rămas aşa, în poziţie fetală, copleşit de o durere absolută. Ce sens ar fi avut să vorbesc pe un fir, să-mi aduc aminte de paradis? De atunci m-am temut întotdeauna de amintiri. Am fugit de milioane de ori, nu mi-am creat niciodată obiceiuri la care să ţin, ca să nu trebuiască să-mi pară rău după ele. Căci din ziua aceea nimic nu mi

se pare mai atroce decât o amintire minunată.

Priveam tavanul copilăriei, mă simţeam atacat pe dinăuntru, în nervi, în muşchi. Revedeam micile gesturi, armonia aceea fără sfârşit, echilibrul nostru al tuturor împreună, un unic trup erogen. Făcusem un salt înainte, eram altul. Cum aş fi putut să mă întorc la viaţa de dinainte?

Mama a venit să mă mângâie, pentru prima oară în viaţa mea n-am simţit nici un fel de uşurare. Gustasem viaţa, plenitudinea ei, dezordinea ei. Acum aveam un termen de comparaţie, o culme pe care ajunsesem, m-aş fi dat pe mine însumi cu totul ca să mai pot simţi o dată ameţeala aceea.

Costantino m-a masturbat. Ceilalţi dormeau de mult, iar noi am trecut pragul. Sfârâia încă în gând jocul acela de grup... toţi băieţii pe pat, râzând şi făcând laba. Şi toate vorbele şi şoaptele noastre nu erau altceva decât nelinişte, prelungirea nopţii până când lucrurile aşa cum erau ordonate să dispară şi o nouă ordine să apară în pragul zorilor, un loc în care să intrăm pe furiş. Ochi închişi în fisura dintre lumină şi întuneric, o nişă blândă, tăcută, unde orice materie pare inertă. Mâna lui era alături. Mâna lui caldă, butucănoasă, de servitor. Noaptea era pe sfârşite. Ultima noastră noapte de piraţi. Mâna lui s-a aşezat pe abdomenul meu încordat, o lespede de muşchi şi sânge pulsând. De ceva vreme nu mai vorbeam. Am respirat, mi-am golit plămânii, şi acela a fost semnalul. A alunecat către sexul meu. I-am simţit căldura mâinii. Era ceea ce făceam singur atunci când nu puteam să dorm. Mâna lui era netedă ca făina. Şi nu era timidă. Nu era mâna mea, era o altă poveste. Aceeaşi blândeţe, aceeaşi vigoare ca atunci când înfăşura furtunul de apă în curte. Am făcut efortul să nu tuşesc, să nu respir prea tare. Am simţit gestul de parcă ar fi căzut de sus, din mozaicul pe care eu îl aruncasem, iar el îl culesese şi îl făcuse pentru mine. Aheul acela fără un ochi. Am auzit cum îşi ţinea respiraţia cu un hârâit interior. Era mai lent decât mine, şi m-a învăţat ceva, ca şi cum ne-

am fi schimbat sexele, părea să mă cunoască. Gemeam şi mă înfioram. Cu inima strânsă între plămâni. I-am văzut printre gene erecţia. Toată seara mă gândisem fără încetare la halatul lui desfăcut.

Am rămas aşa, excitaţi în întuneric, ca doi războinici răniţi. M-am retras la locul meu respirând puternic, ca o piatră care trebuie să coboare. Când s-a făcut ziuă i-am privit ceafa şi părul lipit pe ea. M-am gândit că mi-ar fi plăcut să trăiesc în continuare cu ochii închişi şi cu mâna lui mişcându-se în timp ce eu mă prefăceam că dorm.

Nici nu m-am uitat la el, îi rămăsese un pantof sub pat şi i l-am aruncat, mi-am pus ochelarii de soare şi i-am întors spatele. Dar pentru o clipă privirile noastre s-au întâlnit, am simţit că-i resping privirea pieptănată cu blândeţe, ca aceea a unei logodnice după. Mă masturbase, şi ce-i cu asta? Mulţi băieţi îşi atingeau sexul împreună cu alţii, îl fotografiau, mare şi murdar, cu un aparat polaroid.

Luni nu m-am dus la şcoală. Dar m-am trezit tot la şapte şi am aşteptat ca el să treacă prin curte. L-am văzut apărând la timp, cu cărţile sub braţ şi sacoşa pentru bazin. Nu s-a uitat în sus, a mers înainte.

Amabilitatea lui mă enerva acum, treceam pe lângă el şi-mi venea să-l împing, să-l lovesc cu umărul. Nu-i mai vorbisem decât puţin şi neprietenos. Simţea că-i sunt ostil. Stătea în locul obişnuit, cu spatele lui descoperit, cu vergeturile lui, nemişcat ca o insectă mimetică. Făcea cel mult o uşoară mişcare cu capul, ca şi cum n-ar fi avut curajul să se întoarcă, să-mi întâlnească privirea. Puneam vraful de cărţi pe bancă în aşa fel încât să nu-i văd capul de ţap ras.

Îl educau preoţii, la centrul recreativ, nu exista duminică fără ca înainte de prânz să nu sugă ostia binecuvântată împreună cu ai lui, mi se părea că avea pe el făina aia ipocrită, lumina slabă a unei amabilităţi încărcate de spaimă. Îmi venea să-l fac de râs, să povestesc tuturor că în spatele trupului său viril, a aspectului său viril, se ascundea un

sugător, un poponar crescut în umbra popilor. Probabil că acolo l-au instruit, în sacristie. Familia mea era atee, unchiul meu era un anticlerical convins. Oameni limpezi, luminaţi. De ce îl lăsasem să facă aşa ceva? Fluieratul sfredelea o ură veche. Îl detestam, îl detestasem întotdeauna, o persoană care îţi stă aproape, care pe undeva te urmăreşte.
O fată grasă, cu părul creţ, îmbrăcată cu un tricou roşu cu paiete, îl aştepta în faţa şcolii. Era o tipă dură, îl împingea, îi smulgea chiştoacele din gură, el râdea, dar se vedea că era şocat. Într-o seară i-am văzut lipiţi de un zid, în galeria de lângă piaţa de legume, acoperită de grafitti şi afişe abuzive. Nu-mi dădusem seama că era cineva cunoscut, că era el. Costantino o ţinea de şolduri, se apleca peste ea ca un sac. Nu era o mare diferenţă între ei şi nişte câini.
Mi-am luat un câine. Nu l-am cumpărat, l-am găsit. L-am dus acasă. Nimeni n-a îndrăznit să spună nimic. Tata avusese un labrador, dar era deja bătrân când m-am născut eu. Toată copilăria îmi dorisem un căţel, iar acum, când mă uitam la botul ăla de corcitură de brac fără să simt nici o bucurie, îl aveam. Mă ocupam de el maniacal. Într-o zi de vară, când îl duceam să-şi facă nevoile pe malul fluviului, Costantino s-a apropiat de noi. S-a aplecat, a început să mângâie câinele, s-a lăsat lins pe mâini şi pe faţă, iar câinelui părea să-i placă. Am început să vorbim, era îndrăgostit de câini, a spus, la ţară bunicul lui avea şapte, toţi de vânătoare. M-am gândit la cuştile în care sunt ţinuţi câinii la ţară, la lătratul lor continuu, la urletele lor când fug în ceaţa zorilor. M-am gândit că eram diferiţi şi că trebuia să mă lase în pace. Ne-am sprijinit de balustradă. Mi-a povestit de fata aia, mi-a spus că i-a tras-o. Am stat să privim valurile de culoarea sulfului, gunoaiele din lemn şi tablă care curgeau pe ele. O maşină de spălat înfiptă în noroi, un ochi ruginit ajuns acolo jos de câţiva ani.
— Oricum, ne-am despărţit.
— De ce?

— Era o curvă.

Am simţit un foc curgând prin mine, de la cap la picioare, ca o lavă gâlgâitoare. M-am întors să-l privesc, tulburat, plin de bucurie. Exaltat de cuvântul ăla murdar şi excitant. Voiam să-mi povestească mult mai mult. M-am simţit din nou aproape de el, participând la codul acela de legi masculine, insultător, minunat. Viscerele mele întoarse pe dos gemeau de o satisfacţie profundă, îl priveam pe Costantino îmbătat de o ameţeală sexuală.

— O curvă?

— O mare curvă.

A mai trecut o iarnă, ultima cu acea clasă. Câinele a dispărut, servitoarea lăsase uşa deschisă. L-am căutat zile întregi, apoi am renunţat. M-am temut că i s-a întâmplat ceva rău. Ştiam că băieţii de pe malul apei se distrau chinuind animale. Odată îl văzusem pe fiul mecanicului cu un sac de nailon plin cu apă în care ducea o pisică aproape moartă. Ne-am vărsat unul altuia pungi cu apă în cap pe stradă, am spart munţi de ouă. Am organizat petrecerea de sfârşit de an într-un garaj. Eram trist fără să pot spune de ce. Ştiam deja că aparţin acelei categorii de persoane care alunecă încet dincolo de forţa de gravitaţie şi nimeni şi nimic nu reuşeşte să le oprească. Închid robinetul şi gata. În timp ce aşteptam metroul mi s-a făcut frică de mine însumi, m-am îndepărtat de şine. De fapt eram stresat ca un câine care ridică piciorul încontinuu ca să marcheze un teritoriu prea vast, infestat de prea mulţi câini. Făcusem duş, mă îmbrăcasem cât mai bine cu putinţă, un tricou roşu sub o haină de catifea pătată cu clor. Turnasem în mine atâta alcool până când am început să mă simt ca un şarpe alunecos. Mă dezlănţuisem o jumătate de oră într-un rock, îmi plăcea să dansez singur, să interpretez. Beat şi pe jumătate surd, eram un fenomen. Dacă reuşeam să prind vreo fată era doar ca să mă joc puţin, îmi plăcea să mă dau în spectacol pentru mine însumi. Ceilalţi erau doar o oglindă.

Costantino mi se părea, în seara aia, un bătrân, era îmbrăcat cu o jachetă a la Peppino di Capri. Trecuse pe lângă mine agăţat de o tipă într-un dans lent. Chiar dacă se mişca puţin, avea ritm, îşi muta încet greutatea de pe un picior pe altul. Îl văzusem glumind şi fumând.

— Hei, ai cumva o ţigară?

M-am aşezat lângă el şi am fumat. Transpiram, aveam privirea opacă din cauza ierbii, o privire de porcar alcoolic. Am deschis gura să-mi eliberez maxilarul încleştat.

O fată, Delfina, a trecut pe lângă noi, mi-a zburlit părul, mi-a luat faţa între mâini şi m-a sărut pe gură dându-mi capul pe spate.

— Puiule, ce mai faci?

— Îs frânt.

S-a aşezat pe genunchii mei, a băut puţin din paharul meu. Îmi plăcea, era una din fetele alea candide şi disperate, care ştiau să mă intrige. O privisem cum dansează, cum îşi întinde braţele goale ca nişte ramuri invernale. Am început s-o mângâi, i-am tras breteaua de la sutien şi i-am sărutat oasele albe sub pielea albăstruie.

Costantino părea să nu ne bage în seamă, se uita fix în paharul pe care-l ţinea în mână. Se gândea sau poate murea ca unul din peştii aceia uriaşi care se ivesc din mări îndepărtate pe o plajă plină de oameni. Peşti care au făcut o greşeală în timpul traversării, au ieşit din banc atraşi de o lumină, de o anemonă de pe fundul mării, şi când au vrut să se întoarcă era prea târziu, au rătăcit în linişte şi în întuneric urmărind ecoul unei mişcări îndepărtate.

Începuse să-şi mişte un picior, poate nici măcar nu-şi dădea seama de asta. Coapsa lui tare tremura lângă a mea. Era un tic, făcea aşa şi la şcoală, speria, deranja.

I-am dat drumul bretelei elastice a Delfinei, ştiam că-i fac rău. Gâtul i s-a îndoit, pielea biciuită s-a înfiorat. Îi plăcea teribil jocul ăla făcut din uşoare mângâieri şi răni

ademenitoare. S-a apropiat de urechea mea cu gura deschisă, n-aveam chef să mă muşte acolo unde eram mai vulnerabil. Am strâns-o de talie, într-adevăr subţire, într-adevăr osoasă, mi-am coborât degetul pe şira spinării ei, i-am dat la o parte părul de pe umăr, am scos limba şi i-am lins cicatricea de la vaccinul antivariolic. Putea să pară cine ştie ce, începutul a ceva, dar în realitate era o simulare erotică fără nici o dorinţă de a merge mai departe. Piciorul lui Costantino tremura ca şi cum ar fi bătut ritmul, era complet desprins de el, de tot.

Am lăsat-o pe Delfina să plece, i-am dat o palmă peste fund, mi-am luat paharul, *ne vedem*, s-a ridicat şi a dispărut.

Costantino privea în noroiul acela de trupuri, de mişcări, petrecerea care părea acum atât de departe de el... peştele care zăreşte plaja nocturnă, lumina de la suprafaţă, şi îşi dă seama prea târziu că apa e joasă, că marea nu e infinită.

M-am uitat la piciorul care dansa nervos, răsuflătoare a tuturor spaimelor sale, a tuturor frustrărilor sale de adolescent. Am întins braţul, i-am pus mâna pe picior şi am apăsat cu putere.

— Nu te mişca!

L-am strâns, mi-am înfipt degetele în muşchiul încordat.

— Opreşte-te!

Am stat să simt muşchiul care încet încet se liniştea sub mâna mea ca o crupă domesticită. Am mişcat degetele, o atingere ca o mângâiere. Am suspinat prelung. Ca să-i spun ceva, nu ştiu ce.

Bine, voiam să-i spun, o să vezi, va fi bine pentru amândoi, vom creşte şi într-o bună zi vom fi mari şi mai siguri de noi, vom semăna cu ai noştri, tu cu ai tăi, eu cu ai mei, şi vom suferi mai puţin. Pentru că doar tinereţea amestecă apele mării, apoi fiecare din noi se va retrage în partea lui. Ne vom despărţi civilizat şi cândva o să ne întâlnim din nou şi

ne vom saluta cât se poate de cordial, ca doi verişori de-al doilea: ce mai faci? Bine, după cum vezi, nu m-am aruncat pe fereastră.

Costantino şi-a pus mâna peste a mea acoperind-o.

Am stat o clipă aşa, privind nimicul, neclara scenografie umană. La televizor se transmitea un meci de rugby. Ne-am uitat la eseurile din prima şi din a doua linie. În starea aceea de graţie, mâna lui pe a mea era deja un trup dezgolit.

Am făcut un gest, din acelea care le plac fetelor, mi-am dat la o parte părul de pe faţă, l-am tras după urechi, ştiind că-mi va cădea din nou. Am zâmbit, mi-am aplecat capul, Costantino şi-a strâns şi el umerii. Am stat puţin să observăm lumea din jur de jos în sus, cu ochi atenţi, ca ai câinilor.

— Săracii de ei, am spus.

— Cine?

— Ăştia, toţi ăştia...

Costantino a râs, a dat din cap. Îmi mângâia mâna, o strângea.

— Guido.

Urâtul meu nume, pe buzele lui, mi s-a părut limpede.

— Ţin la tine, ştii.

Am luat foc pe dinăuntru, m-am simţit minunat... Am lăsat să se scurgă un timp şi câteva gânduri. Mâna lui pe a mea începea să transpire. Aştepta ceva, dar n-am spus nimic. Şi-a întors capul spre mine şi a început să mă privească, aşa, de aproape.

— Ieşim?

— Ca să mergem unde?

— Unde vrei tu, afară.

M-am uitat în ochii lui. Dintr-odată avea o altă privire, aprinsă, rugătoare. Complet supusă. M-a speriat.

— Să ştii că eu nu sunt aşa..., i-am spus.

A zâmbit, avea buzele umede, ca ochii.

— Aşa... cum?

Robertino trecuse pe lângă noi, am surprins privirea lui aluzivă. Am ridicat bărbia către curul ăla slab care acum dansa. Mi s-a părut cea mai urâtă imagine din lume.

— Aşa ca ăla...

Cum aş fi putut să nu am un asemenea gând? Mă chinuiau astfel de gânduri după noaptea aceea. Băieţi care se călăresc... Îl revedeam pe bărbatul de pe plajă care mă chema la el.

Mi-a luat din nou mâna, am smuls-o de pe jeanşii lui cu un gest convulsiv. Mi-am încrucişat braţele. I-am auzit un icnet oprit în gât. Şi-a împreunat mâinile, le-a strâns ca şi cum n-ar fi ştiut ce să mai facă, şi-a pocnit degetele.

Într-o seară, cu un an înainte, îmi pusese mâna pe sex şi, mai priceput ca o curvă, mă făcuse să termin,. Iar eu îi dădusem voie. Cu ochii închişi, mă lăsasem prins de mâna lui, pe care o văzusem de atâtea ori transpirată punând la loc lanţul bicicletei, obiectul întunecat de metal pe care-l mânuia cu atâta dragoste. Nu mai reuşisem să mă eliberez de gândul la mâna aceea. De... de câte ori, cu toate că făceam un efort absurd, de câte ori mă gândeam din nou la mâna aia, atunci într-o clipă mă sufocam şi muream. Trecuse un an de când îl uram şi de abia acum o ştiam, vedeam ura cum prinde formă. Se întâmplă ca uneori cuvintele pe care le-am rumegat în cap, când sunt împinse în viscere, să prindă brusc formă.

— Eu nu sunt poponar.

Iată, o spusesem. A încasat lovitura. I-am văzut privirea golindu-se de tot ce cunoşteam, i-am văzut ochii explodând sticloşi în interior ca aceia ai nebunilor. Am simţit izbucnind în mine o senzaţie de bucurie şi de cruzime. Privirea aceea era cea pe care o

aşteptam. Nu-mi puteam imagina cât îmi semăna şi cât ne unea privirea aceea. Nu mă temusem oare că înnebunesc în toate lunile astea? Aceeaşi privire pe care o avea după ce pierduseră meciul de polo şi sărise la gâtul băiatului tatuat aruncându-l în apă cu o lovitură de cap, orbit de o furie neaşteptată, teribilă. Aşteptam să mă lovească. De un an de zile voiam să mă bat cu el.

Îşi duse repede pumnul la un ochi, apoi la celălalt, să-şi şteargă lacrimile înainte de a izbucni. O mutră de sinucigaş ca a mea cu puţin înainte. Vedeam umbra morţii pe chipul lui.

Odată văzusem un cadavru pescuit din fluviu. Am rămas multă vreme acolo jos, erau mulţi curioşi, oameni care coborâseră din maşinile lor, din apartamente, în jurul bărcilor poliţiei fluviale care trăgea sus corpul, îl pescuia ca pe cel mai bun peşte pentru noi. Văzusem totul, picioarele goale, burta de marmură, faţa mâncată.

Poate, acum, şi el vedea cadavrul acela.

— Mie îmi plac fetele.

Şi cât de diferită era stânjeneala mea, dacă măcar mi-aş fi imaginat...

— Ştiu.

Ce ştia el despre mine, care nu mai ştiam nimic? Nimic! Era atât de departe, căzut în singurătatea aceea de cadavru. Plutea fără viaţă. Am încercat să-i pun mâna pe umăr, dar nu s-a mişcat. Eram distrus. Dacă măcar m-aş fi putut întoarce înapoi cu câteva minute, la mâna lui caldă pe a mea... De ce nu ieşisem cu el în noapte să ne plimbăm? Ce era rău în asta? Ce rău, mai mare decât cel pe care-l simţeam? Am respirat adânc, din abdomen, până în măruntaiele întunecate, îmi lipsea ceva ce nu putea fi spus. Costantino şi-a aprins o ţigară, a zâmbit.

— Şi mie-mi plac fetele.

A revenit în clasă cu obişnuita-i amabilitate, am vorbit vrute şi nevrute. Avea la gură

un herpes mare, ca o floare urâtă. A început să şi-l acopere cu un plasture. Dar îl durea probabil destul de tare, pentru că uneori îl vedeam deschizând gura într-un urlet mut. Atunci a început să scoată un sunet care-i va rămâne pentru ani de zile, sunetul cuiva care se sufocă şi îşi încleştează din când în când mandibula. Voiam să-i cer iertare, dar nu părea deloc supărat. Nu-şi mai întorcea capul spre mine. Nici atunci când răspundeam la lecţie nu-şi ridica privirea, mâzgălea ceva în caiet.

În orice caz, se terminase, cinci ani fumaţi, pişaţi. Căldura era ultimul opiu, purtam cu toţii mâneci scurte.

Nu mai vorbeam decât despre examenul final, la ce materii o să-l dăm, făceam teste şi grupuri de studiu, simulam că suntem deja la facultate. Eram pregătiţi să ne luăm rămas-bun. Peste o lună urma să ne despărţim, fiecare dintre noi îşi ştia deja drumul. Se terminase vremea lamelelor pentru microscop, a seminţelor puse la încolţit în vată umedă, se terminase cu *laudabamus* şi *cantami o diva*, cu alergările în sala de sport când ploua afară, cu desenele obscene de pe tablă, cu inima care se simte sub trening. Într-o zi vom spune *am fost cu toţii tineri.*

Unchiul îmi dădea indicaţii în privinţa viitorului meu.

– Dacă îmi prezintă un fals mediocru, urât, sunt în stare să le dau cu el în cap! Dar dacă falsul e atât de bun încât să mă păcălească... atunci e de neegalat! Nu-mi pasă de originea lui lipsită de valoare! Sunt gata să spun *da*, *e un Vermeer*...

Stăteam alături, pe terasa din faţa biroului său, în serile de început de vară, cu păsările care zburam înnebunite pe cerul bogat în nori roşiatici. Ar fi trebuit să devin un extraordinar falsificator, ăsta era sfatul?

– În lumea asta, totul e o copie, Guido. Nu mai e nimic de inventat. Copiază cât poţi de bine o viaţă care să te satisfacă.

— O să semnezi autentificarea?

— Sigur, chiar cu semnătura mea. Falsă.

— Şi n-o să te simţi vinovat de înşelăciune?

— Niciodată.

Râdea cu un hohot neruşinat şi profund ca mintea lui, care părea însă să se ridice dintr-o groapă în care nimic nu se mai mişca.

— Vezi păsările alea cum zboară... Ele sunt înşelăciunea.

Costantino şi-a făcut o prietenă. O oarecare Rossana apărută din neant, de la liceul pedagogic, dintr-un alt cartier. Îi vedeam întorcându-se seara împreună, traversând curtea ţinându-se de mână. Nu era urâtă, nu era frumoasă. Cu siguranţă nu semăna cu un băiat. Languroasă şi cu forme pline, una din fetele alea care umblă încet ca şi cum o greutate misterioasă le-ar trage în spate. Costantino se oprea s-o aştepte, aprindea lumina de pe scări şi coborau împreună în locuinţa lui. Acolo jos, de unde se auzeau vocile de la televizor şi gânguritul porumbeilor care noaptea cloceau printre gratii.

Intră amândoi în micul apartament. Prietena lui Costantino o salută pe mamă, miroase cina, glumeşte cu sora, îl sărută pe portarul pe care-l tratează deja ca pe un socru bun de sedus cu strâmbături, cu subsuorile ei tinere şi pline. Vrea să-l facă să aibă un frison. Pentru că tinerelor femei le place să-i zăpăcească pe bărbaţii bătrâni din familie, cărora într-o bună zi le vor fi infirmiere. Ziua în care vor avea totul în mâna lor, grija şi furia, şi vor fi indispensabile în familia aceea în care acum se arată din când în când. Rossanei îi place ideea că lumea se repetă în mod identic, că bătrânii le lasă locul tinerilor, că paturile morţilor sunt spălate şi pasate noilor amanţi. Aşa se-ntâmplă dintotdeauna şi ea se cufundă liniştită în viitor. Atunci când ies, sâmbăta, se opreşte în faţa vitrinelor cu mici obiecte de mobilier, cu fleacuri. Costantino e obligat să se oprească, să privească împreună cu ea. Nu-şi dă seama că dacă relaţia asta va merge înainte, va avea o locuinţă plină de inutilităţi şi că foarte probabil şi viaţa lui va fi inutilă ca tot restul. Dar

deocamdată sunt împreună de puţin timp şi toţi o îndrăgesc. Locuieşte aproape în periferie, înainte de Tuscolana, după ce fumează mestecă gumă, mama ei e infirmieră la Santo Spirito. Acolo s-au cunoscut, în curtea spitalului, cu paharele din plastic pentru cafea în mână, Rossana aştepta ca mama ei să iasă din tură, Costantino mergea să-l viziteze pe taică-său, operat de calculi. Acum ea e de-a casei. Se aşază cu toţii la masă, mănâncă împreună pe vechea muşama cu flori. Apoi, lipiţi unul de altul, privesc la televizor „Portobello“. Tatăl fumează ultima ţigară, sora e deja în pijama, cu papucii ei de casă din blană sintetică în formă de bot de pisică. Rossana îşi pune capul pe umărul viitorului ei soţ, priveşte trupul băiatului, jeanşii, mâinile lui, tricoul care-i lasă descoperită o bucată de piele. E aşa de mândră de băiatul ăla.

Într-o seară i-am văzut sărutându-se, ea îl ţinea de cap, într-o poză puţin studiată. Se turtea de gura lui. M-a deranjat, părea că mă aşteptau ca să facă scena aia.

Costantino mi-a prezentat-o, ea mi-a întins o mână moale cu o expresie de mieluşel care ştie multe. Care l-a mâncat deja pe lup şi îl ţine strâns în burtă sub ţâţele ascuţite.

— A, tu eşti faimosul Guido...

Costantino zâmbi, era din nou cel dintotdeauna, liniştit, fără umbre, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic. Doar jocuri de băieţi, alianţe masculine care dispăreau odată cu apariţia femeilor. Rossana pusese mâna pe viaţa lui şi el o privea mulţumit, dar neglijent, poate gata de fugă. Se făcuse însă mai frumos, avea umerii mai largi şi talia mai subţire. I-am dat un pumn în glumă.

— Ce i-ai povestit?

I-am mai dat un pumn înainte de a izbucni în râs, şi am râs în hohote în faţa iubitei lui. Rossana a râs şi ea scuturându-şi părul. Am privit-o cu intenţia de a o seduce, i-am făcut un mic compliment cu unul din zâmbetele mele erotice. Ea păru să se prindă-n joc. Voiam să restabilesc violent echilibrul dintre noi, băieţii prieteni de o viaţă, şi ea, un plasture

colorat, care dacă voia să dureze, făcea bine să stea la locul său.

Era o scorpie discretă. Se afla foarte aproape de mine, dar mă privea de la o ciudată distanţă de exploratoare. Mi-am dat părul după urechi.

— Ţi-ai pus cercel?

Costantino şi-a apropiat mâna de urechea mea, fără să mă atingă însă, a dat doar din cap.

— Super!

Rossana a pufnit:

— Mie nu-mi plac cerceii la băieţi.

În clipa aceea s-a născut o neîncredere care va rămâne, ba poate a devenit şi mai puternică atunci când ne-am cunoscut mai bine. Spunea o grămadă de tâmpenii, îşi flutura pletele, braţele acoperite de brăţări metalice, curul mare cât un closet.

— I-o tragi?

L-am întrebat brusc, îi cuprinsesem umerii cu braţul, coboram scările. A lăsat capul în jos şi a zâmbit.

— Ei, na...

— Încă nu ţi-o dă?

I-am dat o palmă peste ceafa curbată de ţap ascultător.

— Cum e? Ţi-o suge, ţi-o freacă între ţâţele alea mari...

— Termină.

Am simţit cum se crispează.

— Hai că am glumit...

Dar după aia mi-am bătut joc de el împreună cu ceilalţi băieţi.

— Băieţi, cu toţii drepţi!

Şi am început să-l pocnim peste spate, să-l prindem de jos, şi să cântăm în cor ca Ivan

Graziani pentru Costantino in love ... *şi eşti aşa o curvă, că mai curvă nu e... şi-o am aşa de groasă, că mai groasă nu e...*

Am luat nota cea mai mare, i-am întrecut pe toţi. N-am sărbătorit. Am stat singur pe terasa blocului, cu trei beri şi un pachet de ţigări, să mă uit la stele. Aveam puicuţe destule, urcau şi coborau de pe scuterul meu. Ştiam deja cum să înnebunesc fetele şi să le fac să cadă ca muştele, să se desprindă roşii la faţă şi să mă privească aşa cum se gardianul farului priveşte marea. Îmi miroseam degetele. Acela era probabil mirosul fericirii. Din când în când mă credeam îndrăgostit. Nu eram potrivit cu normalitatea, o simţeam, eram prea cerebral. Îmi priveam gesturile ca printr-un geam. Simţeam că aş fi mers cu plăcere pe o sfoară întinsă deasupra unui hău, şi că nici o fată întreagă la minte nu m-ar fi urmat vreodată.

Ce nevoie aveam s-o agăţ de Eleonora? Nu mă gândisem niciodată la ea, pentru mine era fantasma din pivniţă. Mă deranja că el avea o soră, că în după-amiezile cu ploaie se jucau, în ghereta portarului, briscola cu cărţile napolitane.

În ultimii ani a crescut, e slabă de la talie în jos şi are nişte sâni mari şi plini. O găsesc stând la barul din colţul blocului, locul ăla puturos în care ai mei intră doar să cumpere lapte. Eleonora însă e acolo ca la ea acasă, îşi ia o cafea şi fumează, aşezată la una din măsuţele de metal. Citeşte o carte albastră. Încetinesc pasul ca să văd titlul.

— O ştii?

E patetică. Stă în colţişorul ăsta mucegăit unde nu pătrunde niciodată soarele, cu picioarele îngheţate, în nişte ciorapi subţiri, expunându-se ca o tânără existenţialistă într-un bar din Montparnasse. În jurul ei zboară hârtii, pe zid se vede o inscripţie veche AICI S-A PIERDUT TIMPUL.

— Vrei o cafea?

Ei bine, da, hai să pierdem timpul ăsta pierdut. Pun laptele pe măsuţă, cer un suc de

fructe. Îmi spune că îi place momentul în care Siddhartha se întoarce la bătrânul barcagiu pe fluviu şi se pune pe transportat brahmani. E un pretext ca să vorbească despre ea. Nu seamănă deloc cu fratele ei, are chipul tatălui, acelaşi nas turtit, care ei îi stă însă bine. Mă gândesc la Govinda, dragul prieten al lui Siddhartha, care părăseşte totul ca să-l urmeze, care îl admiră şi-l iubeşte mai mult decât propria-i viaţă. Un prieten umil şi devotat, gata să-şi petreacă viaţa prin păduri cerşind, mâncând viermi. Din cauza lui Govinda m-am aşezat în faţa acestei inutile Eleonora.

Plătesc, iau punga cu lapte.

— Salut, pe curând.

N-am întâlnit-o niciodată, iar acum o întâlnesc tot timpul, e evident că mă aşteaptă, că şi-a întipărit în minte la ce oră ies şi la ce oră mă întorc acasă. Aşa că până la urmă mă gândesc să mă dau la ea. Stă lângă ascensor cu geaca ei din imitaţie de piele, faţa agitată, părul pleoştit de umezeală. Fumează aşezată pe trepte.

— Hei, salut...

— M-ai speriat.

— De ce?

Se uită la mine cu o expresie de implorare. Las casca să cadă pe trepte, nici nu mă apropii bine că sare pe mine. Are probabil inima îndurerată şi o minte ciudată. Mă sărută mărunt pe faţă cu o gură violentă ca o grindină. Emană un miros de făină umedă, de ceva care excită. Mă apucă de păr, mă trage spre pieptul ei ferm şi mare. Prefer de departe sânii mici. Sunt terminat, dacă aş putea, dacă m-ar lăsa pentru o clipă, aş aluneca din braţele ei ca un peşte. Suntem înţepeniţi într-un colţ întunecat pe scările de marmură. E caldă, e multă, e o lungă chestie gâfâitoare şi lipicioasă care se freacă de mine. E sora lui şi nu mă interesează absolut deloc, ar trebui să o mângâi şi să o trimit acasă. Atunci când era mai mică avea grijă de toţi copiii din cartier, îi aşeza în rând şi se juca de-a

învăţătoarea.

O trag de păr, îi vâr limba în gură, îi dezvelesc ţâţele, mă împing în burta ei rece.

Ciorapul se termină şi începe piciorul, am nevoie de ceva timp până să înţeleg că sunt jartiere. Fetele de la liceu nu poartă aşa ceva, sunt primele pe care le văd, pe care le ating. E doar cu trei ani mai mare decât mine, dar am văzut-o întotdeauna distantă ca o femeie. Jartierele mă dezorientează, îmi creează o confuzie tristă, care-şi are originea într-un mister trist şi-mi provoacă suferinţă. Ea suspină, îşi dă capul pe spate.

— Vino, vino aici...

Probabil că îi plac filmele, probabil că a studiat nişte scene. Şi mie îmi plac filmele de acţiune, dar de alt gen. Dar încerc, mă arunc în avalanşa sărutărilor ei carnivore. Aş vrea să urlu şi să râd, să chem pe cineva să se distreze cu scena asta. Sunt un maţ ud în mâinile unei femei care ştie ce să facă din mine. Costantino ar putea să vină pe neaşteptate, să apară din întuneric, gândul ăsta mă întristează asemenea jartierelor, dar apoi coboară în mine ca o lavă care se scurge şi arde, îi smulg chiloţii. Eleonora scoate un ţipăt scurt.

— Nu, nu...

Am picioarele înţepenite ca un epileptic, acum am chef să fut întregul univers. Dar Eleonora se agită, se zbate să scape de mine. Îşi acoperă picioarele şi sânii.

— Nebunule, ce faci?

Un rac tâmpit care merge înapoi. Tuşeşte, îşi aranjează părul. Mă priveşte dulce ca o logodnică virtuoasă. Nu mai are nimic din cârpa înfometată de acum câteva minute, existenţialista pe marginea prăpastiei existenţei. Ca o actriţă care a interpretat scena culminantă, a simulat şi acum se recompune. Îşi aprinde o ţigară. Iat-o pe adevărata Eleonora, o strategă din Puglia, burduşită cu ştiinţa a mii de tarantolate. Detest femeile şi dulcegăria lor. Iar dacă o să mă îndrăgostesc vreodată, o să fie de una diferită, o extraterestră, fără ţâţe şi fără strategii, coborâtă pe pământ cu singurul scop de a mă salva.

— Eu n-am făcut-o niciodată.

Fac un pas către mine. Mă lipesc de corpul meu. Câţi paşi către mine voi face în viaţă? Şi de fiecare dată voi simţi stupoarea putredă a acestei clipe fără sens, răsuflarea acestui chip neîndemânatic care încearcă să mă seducă târându-mă într-un gând carnal, oribil, de fapt. Ce-mi pasă mie de himenul ei, de gaura ei de noroi neatins, când toată viaţa mea e un deşert de lut crăpat? Nimic nu-mi repugnă mai tare ca virginitatea. Descopăr asta acum şi-mi va fi de ajuns pentru toată viaţa. Devin impotent doar la gândul că aş putea deflora.

Mă gândesc la Candid al lui Voltaire, la capacitatea sa de a argumenta amabil şi în zadar. Mă gândesc la fata asta simplă şi vicleană, udă de lacrimi şi de ploaie ca într-un roman de doi bani.

Într-o sâmbătă am ieşit toţi împreună. El şi Rossana, eu şi Eleonora. Un cvartet ridicol. Am mers în piaţa Navona unde era adunătura aia de turişti beţi, de portretişti şi ghicitori în cărţi. Ne-am plimbat pe întuneric, fetele glumeau. Pentru o clipă am crezut că suntem salvaţi. Nu era rea ideea de a avea două femei în spate, gata să-şi suflece mânecile, să ne pună viaţa la punct.

Eleonora îmi lăsa bileţele, se învârtea în jurul meu. Voia să mi se dăruiască, insista să ne întâlnim doar noi doi. Aş fi putut profita mult mai mult. Era neruşinată, mirosea a mizerie şi ambiţie sexuală, era clasicul nutreţ pentru băieţii în pulovere de caşmir. A sunat acasă la mine când a ştiut că sunt singur.

— Ce apartament frumos, n-am fost aici niciodată...

Mincinoasa.

S-a apropiat de fereastra camerei mele şi a privit în jos, spre ghereta portarului. S-a întins pe patul meu.

— Nu vii?

Îşi întinsese părul pe perna mea, ca un mare evantai negru. Era frumoasă, nu pot să spun că nu. Pregătită pentru un bărbat care nu puteam fi eu. Pentru mine era pur şi simplu moartea.

— Am încercat de multe ori să mă sinucid.

— Adevărat?

I-am făcut o listă precisă a tuturor modurilor pe care le născocisem ca să mă omor. Am servit-o cu Coca-Cola. Privea în jurul ei, în casa aia îmbâcsită de cultură şi lux dezordonat, neştiind dacă să mă creadă sau nu, dacă să râdă. Mi-am pus picioarele pe masa din bucătărie şi am râgâit cu putere.

— Mai devreme sau mai târziu o să reuşesc.

Am luat foarfeca de bucătărie şi mi-am înfipt-o între degetele de la mână. O iluzie optică, dar am ştiut să o fac perfect credibilă. Acum jucam în filmul meu, mă simţeam genialul aspirant sinucigaş din *Harold and Maude*.

— O faci anume, nu-i aşa?

Privi în jur dezamăgită.

— Ce păcat...

Acum era sinceră, îi părea rău că apartamentul acela mare şi luminos era locuit de un handicapat sentimental. A ridicat o carte, un manual de medicină ilustrat oribil. L-a deschis la un eritem, o excrescenţă ca o ciupercă roşie.

— Doamne, ce porcărie...

— E o carte a tatălui meu.

— Ştiu.

— Chiar eşti fecioară?

M-a privit cu o expresie bovină şi nefericită.

Mincinoasa. Ar fi trebuit s-o pun la pământ şi să-i fac bucuria. Dar mi-a făcut ea o

muie.

Nu ştiu ce i-a spus lui frate-său. L-am găsit stând pe capota unei maşini, în întuneric, cu faţa transpirată şi tricoul ud. M-a prins de braţ.

— Ce s-a-ntâmplat cu soră-mea?

— Spune-mi tu.

— Cum ţi-ai permis?

— Nimic, nu s-a întâmplat nimic.

Am discutat puţin, ne-am aruncat vorbe nu prea uşoare. Dar nu părea nici el prea convins. Era moale, mi se părea că se preface. Trebuia să demonstreze ceva, să dea un examen pentru cineva, pentru familia aia meridională care stătea la pândă în spatele ferestrelor cu gratii care dădeau direct pe trotuar. Cu siguranţă nu aceea era onoarea de apărat. Era patetic în rolul acela viril.

— Hai s-o lăsăm baltă.

Aveam o altfel de poveste noi doi. Onoarea noastră era altundeva, se rostogolea în sentimentul pe care-l aveam amândoi, în atracţia aceea care ne respingea.

— Nu mă interesează sora ta.

Mă emoţiona cu faţa aia încruntată, dar îmi venea şi să râd, pentru că eram ridicoli. Brusc eram excitat... într-un sertăraş absurd al caracterului meu eram fericit de acea complicaţie sexuală, de acel mic afront. Am ridicat braţele, mă simţeam vinovat pentru singura muie pe care o pusesem să mi-o facă.

— Hai, scuză-mă...

Am zâmbit, iar el a început să se enerveze de-a binelea.

— Cine te crezi? Cine te crezi?

Acum părea convins, cu privirea aprinsă şi violentă, părea că se hrăneşte şi se umflă din interior, din alte gânduri, de la o furie înviată... A început să se agite, să ridice vocea.

Am devenit şi eu serios.

— Ce vrei de la mine, Costantino?

M-a prins de tricou, mi l-a rupt, a început să mă îmbrâncească. Îşi trăgea nasul, când vorbea îi curgeau balele, împroşcându-mă cu sudoare şi salivă.

— Ai profitat... Ai profitat... Sunteţi o familie de căcat...

— Ce legătură are familia mea, imbecilule?

— Cine pula mea vă credeţi... Noi avem demnitatea noastră, demnitatea noastră...

— Cine are treabă cu demnitatea ta...

M-a împins, m-am trezit lipit de perete.

— Nu m-atinge, nu m-atinge...

Simţeam că e o îmbrânceală veche... şi un val de curaj şi de violenţă mă cuprindea.

— Am pus-o în genunchi, şi ce-i cu asta?

— Te omor...

Dintotdeauna voiam să mă bat cu el.

— Căuta o pulă.

Am fost mai iute, aşa cum fusese el atunci la bazin. Mi-am întins gâtul şi, pentru prima dată în viaţa mea, am dat o lovitură cu capul. L-am lovit în faţa aia a lui bovină. M-a durut îngrozitor şi pe mine, dar l-am prins în plin, îi curgea sânge din nas. Mi-a dat doi pumni. Am simţit sângele în gură...

— Toţi căutaţi o pulă în casa voastră...

M-a apucat de gât şi m-a trântit la pământ, am văzut în privirea lui că-şi ieşise din minţi, că ar fi fost în stare să mă sugrume cu adevărat. Nu pot spune nimic altceva, doar că eram fericit, şi că era o fericire sexuală şi metafizică, o fericire absolută şi absurdă. Îi văzusem sângele, furia. Îi simţisem parfumul, şi el pe al meu, parfumul acela care pleacă dinăuntru, ca apa dintr-o stâncă. M-a scuipat în ochi şi eu i-am deschis din nou. Şi pentru

o clipă am sperat că mă va ucide, ca să nu-mi văd viitorul.

Anul care a urmat a fost cel mai neașteptat din viața mea. Mama se scula noaptea și umbla întruna ca și cum casa nu i-ar fi fost niciodată suficientă. Veneam în spatele ei, o prindeam ușor de braț, dar ea nu mă simțea, ca și cum carnea pe care o strângeam și o țineam lângă mine n-ar fi fost a ei. Ziua dormea ore întregi, se ghemuia pe fotoliu, un trup fetal.

Toată copilăria suferisem de singurătate. Dimineața devreme era deja perfect îmbrăcată și machiată, dădea dispoziții servitoarei și ieșea în grabă, de parcă în jurul ei casa ar fi luat foc. Înălțasem coloane de timp ghipsos imaginându-mi viața ei departe de mine. Când ieșeam la lumină fixam lumea ca pe o mlaștină, cu speranța că o voi întâlni. În parc, când urcam și coboram din căsuța de lemn, o căutam mereu cu privirea... voiam s-o văd desprinzându-se din grămada anonimă de mame, cu figura ei superbă, cu frumusețea ei sălbatică. Pentru nimic în lume n-aș fi schimbat-o pe Georgette cu una din femeile alea înfierbântate, irascibile, iubitoare. În nenorocirea mea știam că sunt un privilegiat. Nu-i reproșam nimic. Era un idol, și idolii nu se pun în genunchi să le șteargă mucii copiilor lor. Mi se părea normal că ea nu simțea nevoia să-și petreacă timpul cu mine în activități mediocre, repetitive. Plin de devotament ca tata, mi-o imaginam ocupată în cu totul alte minunății. Trăiam la picioarele unui altar, al unui simulacru incendiat de promisiuni, mă oglindeam fericit pentru a reflecta o picătură din splendoarea ei. Dacă mă gândesc, toate ciudățeniile mele n-au fost altceva decât un mod de a găsi drumul către ea, de a deveni interesant în ochii ei. Singurul lucru pe care-l doream era să-i semăn. Când am crescut, am învățat să o provoc, și când am văzut-o supărându-se pe mine, cu iritarea celui care-și recunoaște un insuportabil defect, am zâmbit satisfăcut. Știam că trebuie să merit sufletul acela, că nimic nu era scontat pentru ea. Abdomenul îi era încordat și lemnos ca fruntea, și simțeam nevoia să privesc mereu singura fotografie

pe care o făcuse atunci când era însărcinată pentru a-mi face curaj şi a crede că mă născuse cu adevărat, deoarece deseori îmi venea să cred că mă culesese din fundul unui depozit de copii abandonaţi. Dar niciodată, nici măcar pentru o clipă nu i-am căutat mila. Era bună la suflet, generoasă cu cei care aveau nevoie, dar simţeam că de fapt inima ei tresărea, şi inteligenţa ei se revolta în faţa nenumăraţilor oameni fără merite, care, ca o ultimă speranţă, tind să trezească mila, să învinovăţească norocul altora. Era atee, refractară oricărui miros scăpat, oricărei congregaţii de proastă calitate. Era limpede şi singură, detestată şi invidiată de celelalte mame. O stea rece pe cel mai fierbinte dintre ceruri.

Dintr-odată o găseam în casă, fragilă, aproape pierdută. La început nici n-am băgat de seamă, eram prea ocupat cu restul. Când mă întorceam acasă, era deja acolo, în papuci, cu machiajul şters. Minunata ei figură uşor şifonată. Legănându-şi un picior pe braţul fotoliului, cu o carte deschisă pe piept şi cu ochii ridicaţi spre unul din solemnele ei infinituri. O iubisem de la distanţă şi acum prezenţa ei mi se părea deranjantă şi minusculă în acelaşi timp... prea umană pentru a accepta că era într-adevăr vorba de Georgette.

Apoi asta a început să se repete foarte des, până când a devenit ceva normal să mă întorc şi să o găsesc pe canapea, deseori dormind. Am crezut că era obosită, că îmbătrânea, că se afla într-una de pauzele de încărcare a bateriilor înainte de a-şi relua viaţa obişnuită, de a se arunca din nou, regenerată, în lume. Nu ştiu ce am crezut. Eram distrat. Uneori venea la mine, bătea la uşa camerei mele şi stătea puţin acolo, lipită de perete, cu mâinile la spate, privirea ei cenuşie, cu umbre violacee, întunecată de oboseală, de gânduri care păreau să o tragă ca nişte roţi în praf. Era acolo, dar nu era cu adevărat acolo. Şi devenea o prezenţă ciudată, uneori chiar neliniştitoare. Se forţa să zâmbească, dar simţeam că luptă cu proasta dispoziţie pe care lunga şi anormala odihnă din timpul

zilei i-o lăsa în sânge, umbre stagnante de care încerca în van să se elibereze.

— Pot să stau pe patul tău, Guido?

Îmi venea să urlu pentru cea mai mare dintre nedreptăţi.

Îşi trăgea sus picioarele, se întindea cu trupul ei subţire şi felul ei senzual de a fi. Era acolo, în patul meu, unde dorisem să fie o viaţă întreagă. Îşi închide ochii, buzele uşor întredeschise tremurau. M-am gândit s-o omor, s-o sufoc cu perna. Dar n-am făcut-o. Am rămas la picioarele frumoasei adormite. Transpira. Unde-i era evantaiul? Îi făceam vânt cu un caiet de-al meu.

Suferea de hemofilie. Un donator îi făcuse cadou o hepatită ascunsă. Pe neaşteptate, mulţi ani mai târziu, ficatul a început să se revolte, să salte turele de detoxifiere. I s-a spus să renunţe la proteine şi să-şi cureţe colonul încontinuu. A făcut un tratament cu interferon, un medicament greu, mai potrivit pentru un animal masiv decât pentru o femeie.

Letargia diurnă se transforma la apusul soarelui într-un soi de stupoare solemnă. Tata pregătea în toiul nopţii cafetiera, Geogette îl alunga, îi striga că preferă să stea singură, că el trebuia să lucreze a doua zi. O auzeam agitându-se prin casă, deschizând dulapurile, trăgând lucrurile după ea. Apoi trântea uşa, traversa curtea în grabă şchiopătând pe tocurile înalte. Nimeni n-a ştiut vreodată cum îşi petrecea lungile nopţi de fugă. Se învârtea în jurul iubitelor ei monumente, al bisericilor baroce cu marile lor portaluri ferecate în oraşul pustiu, fosforescente în întuneric.

Într-o noaptea am urmărit-o, am văzut-o intrând într-un bar, apoi ieşind, târându-se pe lângă ziduri, mergând până la un alt bar. În sfârşit s-a urcat într-un autobuz de noapte. Uşile s-au închis şi o bucată din paltonul ei a rămas prizonieră. Am fugit în urma autobuzului, scrâşnea din dinţi în timp ce încerca să-şi recupereze bucata de palton. Nu pot să spun dacă am văzut un chip nebun sau altceva, descompunerea s-a întâmplat în

grabă, ca o grindină violentă care sparge geamurile serei, răneşte frunzele, răstoarnă la pământ ghivecele.

Poate că mama băuse întotdeauna. Adult fiind, când am început să mă dedic sistematic băuturilor alcoolice, mi-am amintit ceva... atunci când la capătul fiecărei beţii simţeam mereu aceeaşi durere, cea pe care o căutam... mirosul răsuflării ei când se întorcea noaptea şi se apropia de patul meu aplecându-se să mă sărute într-o izbucnire de compasiune maternă.

Crizele de amoniu o umpleau de o otravă care îi întunecau luciditatea. Într-o zi au găsit-o pe stradă, se pierduse, rămăsese închisă afară, fără chei, doar cu un tricou pe ea, desculţă, cu picioarele goale acoperite de vânătăi. Nu ştiu cât timp rătăcise. A găsit-o Gino, coaforul. Se întorcea de la piaţă când a văzut-o pe mama în faţa garajului. A recunoscut-o pe doamna elegantă pe care o coafase de atâtea ori, a luat-o de braţ şi a condus-o amabil până acasă.

Mă întorceam de la universitate. În cele din urmă mă înscrisesem la Ştiinţe politice, aşa, prin excludere. O placentă cenuşie ca să alung viaţa pentru alţi patru ani. Am găsit-o pe mama stând în ghereta portarului cu o pătură pe genunchi. Şi o portocală în mână. Îmi va reveni mereu în minte portocala aia pe care probabil i-o dăduse coaforul, nu ştiu de ce. Unul din gesturile pe care oamenii le fac atunci când nu ştiu ce altceva să facă pentru a restabili o normalitate.

Portăreasa, cu pasul ei zvelt şi mirosul ei de clor, urca să-i facă injecţiile, *e voie, cum vă simţiţi, doamnă*? Mama rămânea în picioare, se sprijinea de bibliotecă, îşi trăgea puţin în jos colanţii, fără să-şi schimbe expresia. Apoi portăreasa urca în apartamentul unchiului meu. Ea, nu fiul, îi ducea acum de mâncare.

Costantino plecase în armată, se urcase în tren ras pe cap şi cu rucsacul în spate. Ar fi putut să aştepte. Se înscrisese la Agronomie şi îşi dăduse deja examenele din primul

semestru. Dar fugise. Eu nu dădusem nici un examen, dar am fost declarat inapt, aveam un testicul mobil.

În ziua aia voiam să vorbesc cu tata. Nu mergeam niciodată la el la cabinet, intrasem doar de vreo câteva ori, aşa că nu ştiu de ce mă aflam acolo. Am coborât de pe scuter, am intrat în clădirea aceea modernă, făcută din ciment şi sticlă fumurie. Uşa cabinetului era deschisă, pacienţii de abia ieşiseră. Am intrat direct, m-am îndreptat spre camera lui.

Au fost cu adevărat doar câteva secunde. De înţelegere totală. Aşa mor sistemele solare, într-o clipă. Secvenţe arse pe care nu eşti sigur că le-ai văzut, şi totuşi eşti sigur imediat. Trupul vorbeşte pentru tine. Trupul unui băiat care se îndreaptă spre tatăl său într-o zi oarecare, ca să-i ceară un sfat. N-ai făcut-o niciodată în toţi anii ăştia, dar azi vrei să te aşezi în faţa biroului lui ca un pacient, vrei să-l vezi în halat, ştii că e o persoană foarte respectată în lumea lui. Tu nu l-ai respectat niciodată. Azi ai vrea să încerci s-o faci. De aceea eşti aici, în locul în care el este cineva. O să-i ceri eventual să se uite la negul pe care-l ai la subsuoară. El va lua lupa, se va apropia de tine, va mări fleacul ăla maroniu fără importanţă.

Nu-i nimic, Guido.

O să-ţi tragi tricoul în jos, o să vă priviţi. Vrei să-i vorbeşti despre mama ta. Nu aţi vorbit niciodată despre ea. Tatăl tău vorbeşte despre albumine şi bilirubină, despre ciroză şi encefalopatie hepatică. Lui nu-i lipsesc cuvintele. Tu n-ai nici măcar unul. Poate nu vrei decât să plângi. Îţi imaginezi că o să-l găseşti în picioare lângă fereastră, cu mâinile la spate, cum le ţine deseori, cu stânga strângând încheietura mâinii drepte. Cu trupul slab îmbrăcat în halat şi ochii înroşiţi privind pe fereastră.

Dar n-o să-l găseşti aşa, stă jos.

Brusc trupul tău e o peşteră deschisă prin care trece un vânt îngheţat. Nu ştii de ce te gândeşti la cinematografele în aer liber, în care vara sunt proiectate filme. Recunoşti

înţepătura durerii sexuale. Nimeni nu-ţi violează în mod direct corpul. Violenţa are loc altundeva, transportată pe ecranul cinematografului în aer liber pe care acum se proiectează viaţa ta. Vezi proiectate secvenţe cu tine mergând încă nesigur pe picioare şi Georgette tânără râzând şi ajutându-te, îl salutaţi pe tata care vă filmează.
Mi-am dat seama cine era femeia doar în clipa în care s-a întors, suficient cât să văd o bucată de nas, o fâşie de privire, care n-a devenit cenuşă, dimpotrivă părea să arunce flăcări. Probabil că de abia se aplecase, poate ca să pună ceva pe birou... El îi trecuse braţul în jurul taliei cu aceeaşi expresie pe care o avea, într-o filmare de amator, atunci când Vichi, bătrânul lui labrador, îl asculta aducându-i înapoi mingea de tenis.
Eu eram cel care acum, cu ochii lui Georgette, filma scena care făcea să devină mediocru tot trecutul ei.
Poate viaţa lor matrimonială nu fusese prea fericită. Mama iubea stratificările marilor oraşe fremătătoare. Era foarte frumoasă şi Alberto nu era un bărbat interesant. Dar era viguros din punct de vedere sexual şi mai în formă decât ea, vara se căţăra în verticală pe stânci. Era bărbatul care înainte de a îmbătrâni încearcă un ultim zbor cu deltaplanul. Şi cu toate că anii au trecut şi despre acest domn, în fond timid, puţin demodat, nu pot spune decât de bine, mă mai întreb încă de ce nu aşteptase. Cum de nu i-a fost ruşine? Şi de ce viaţa m-a făcut să fiu martorul unui scandal care la urma urmelor putea fi evitat?
După două luni când va rămâne văduv, n-aş mai fi putut obiecta nimic. Eu însumi l-aş fi obligat să iasă din casă, ca să-şi refacă viaţa. Un bărbat de cincizeci şi trei de ani.
În schimb s-a întâmplat să ajung să-l urăsc, inclusiv pentru ceea ce se întâmplase cu mult timp în urmă. Să recitesc toată povestea familiei noastre ca pe o minciună care arde.
Eleonora s-a întors şi a venit spre mine cu chipul acela pe care i-l cunoşteam dintotdeauna, cu expresia nesigură a păsărilor care-şi caută ramura cea mai bună pe care să se aşeze.

— Ciao, Guido.

Cu halatul descheiat peste rochia scurtă până la genunchi.

Nici măcar nu-mi aduceam aminte că lucra acolo. Mama fusese cea care insistase pentru ea, atunci când vechea secretară plecase. Fiica portarului. Georgette o văzuse crescând, îi făcuse mici daruri de ziua ei şi de Crăciun, voia să-i dea o şansă. I-o dăduse.

Tata se ridicase brusc, făcuse un gest absurd agitându-şi braţele ca un poliţist într-o intersecţie. Eleonora însă nu părea deloc tulburată. A trecut pe lângă mine liniştită, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. O fiinţă pricepută care ştie totul de multă vreme şi de foarte departe. Viaţa ei până atunci fusese o lungă pândă.

M-am întors spre casă ca un animal care lasă urme de sânge şi încetul cu încetul îşi pierde viaţa. Am trecut prin faţa gheretei portarului cu o furie de lup. Ochii mamei ei mi se păreau injectaţi de stricăciune, pantalonii tatălui ei erau oribili... faţa lui pătată de psoriazis, nasul roşu, fruntea albicioasă... indivizi maligni, avizi. Indivizi care ucideau şobolanii, desfundau haznalele. Indivizi care profitau de noi, de distrata generozitate a mamei, de nesiguranţa mea sexuală, de calul troian al tatei care-o târâse în cabinetul lui pe fata aia abjectă care purta jartiere, pe fetiţa aia cu apărătoare de urechi din blană care mă fixa cu privirea ei isteaţă şi posomorâtă. Ăia doi, frate şi soră, care intenţionau să urce căţărându-se pe trupurile familiei mele. Doar ura părea să mă consoleze pentru durerea pe care-o simţeam.

A venit din nou vara. Mă întorceam de la o partidă de tenis. Georgette lăsase cheia în broască pe dinăuntru. Încercasem să deschid cu cheia mea, sunasem. Acum aşteptam ca tâmplarul să deschidă uşa. Un dezastru, bărbatul acela transpirat, zgomotul bormaşinei. A durat mult, nu m-am mişcat de lângă uşă. Şi pentru prima oară mi-am dorit ca bormaşina să nu înceteze, să rămână singurul zgomot de pe pământ. Poate era doar ameţită, nu voiam să mă despart de speranţa aceea. Nu fusesem bun cu ea, în ultimele zile devenisem

un temnicer. Dezordinea ei, ochii ei mâloşi aruncau spre mine o atrocitate pe care n-o puteam accepta. Nu mă aşteptasem la aşa ceva de la ea niciodată, nu se potrivea cu nici unul din idealurile mele. Trebuia să-şi păstreze intestinele curate, asta era obsesia, fecalele deschise la culoare. Avea apă în burtă şi în picioare. Pielea întinsă ca un balon bine umflat devora toate expresiile cunoscute ale chipului său. Vedeam dincolo de uşă întinzându-se un câmp negru, era unul din locurile teribile de conflict, coridorul lung şi uşile pe care ieşea o singură respiraţie suferindă. Mintea mea căuta un loc unde să se oprească.

Zgomotul s-a oprit şi am intrat împreună cu tâmplarul. Eu am intrat în neant.

Fluieratul din ureche a încetat în ziua aceea, exact în clipa în care uşa s-a deblocat şi omul a oprit bormaşina. Acum mi se părea că înţeleg de ce. Auzisem acest zgomot cu anticipaţie. Această durere care mă căuta.

Era lângă chiuvetă, mi-a fost suficient să-i văd picioarele. M-am oprit, cu racheta în mână, pe coridor în faţa uşii de la baie blocate de corpul ei. Priveam scena prin gratiile din coarde.

În ziua aceea măturătorii erau în grevă, în zăpuşeala estivală fermenta teribilul miros de gunoaie care putrezeau. Pubelele erau pline, grămezi de saci deschişi, unii târâţi de pisicile vagaboande. Nu ştiu ce aş fi dat să văd strada aia curată, hidranţii cu pompele lor energice. Mă gândeam la sacii ăia, la tot ce era înăuntru, urme de struguri putrezi, coji de ouă, oase de peşte, hârtie, spaghete prea fierte, grăsimea de la carne, ulei murdar.

Nu îi spusesem nimic. Evident că îmi imaginasem că voi mai avea timp, mult timp.

Am urcat la unchiul Zeno, nu mai vorbeam de multă vreme cu el, nu suportam asprimea învăţăturilor sale, eram sătul de capcanele intelectuale cu care mă atrăgea în plasa lui de păianjen şi mă ţinea acolo paralizat. L-am găsit pe terasă, pe fotoliul lui de sfoară. Privea şi el jos porcăria cu gunoaiele.

— Georgette a murit. Mama a murit.

Îşi lăsă braţele să cadă, deschise gura şi rămase aşa, fără să mai respire. Nu s-a mişcat, doar ochii săi metalici s-au rotit în jur, au privit în sus şi pentru o clipă au cules reflexul norilor care alunecau cu iuţeală pe cer.

Am sunat-o pe mătuşa Eugenia, ea şi soţul ei au luat un taxi şi au sosit înalţi şi costumaţi ca nişte ciocli. Pentru prima oară am admirat familia tatei, calmul manierelor, vocile liniştite. Nici o agitaţie, au organizat totul în linişte dând doar câteva telefoane scurte. Şi nu m-au lăsat nici o clipă singur. Mătuşa a vrut s-o îmbrace, nu-i plăcea să o atingă nişte străini. Şi aşa am văzut lenjeria mamei şi tot restul, şi faptul că înţepenise şi era greu să-i tragi mânecile şi să o muţi dintr-un loc într-altul, aşa am învăţat multe lucruri despre rezistenţa morţii. Când, la un moment dat, am pierdut sensul lucrurilor şi am început să transpirăm cu corpul acela care părea să ni se opună, l-am scuturat şi l-am tras, în orice caz am lăsat nasturii descheiaţi la spate şi până şi ciorapii i-au fost puşi strâmb. Din gură i-a ieşit o uşoară spumă albă, otrăvită. Am văzut trecerea de la carne la marmură, umflăturile au dispărut de parcă ar fi fost supte. Am rămas lângă draga mea mamă până la sfârşit, cu capul pe pernă privindu-i chipul, pielea întinsă ca o stofă rece pe mosorul oaselor.

Sicriul a traversat curtea.

O înmormântare laică în plină lună august în zăpuşeala unei camere, fără preot, şi doar cu câteva persoane care sufereau de căldură şi-şi făceau vânt cu fotografia lui Georgette pe care tata o imprimase şi o împărţise la intrare.

După aplauze m-am întors, am urmat sicriul trecând de la întuneric la lumină, ieşind pe uşă, şi am fost şi eu orbit. De silueta unui bărbat care stătea în plină lumină.

Costantino era acolo, cu picioarele larg desfăcute şi capul plecat.

Când m-am apropiat de el, a izbucnit în lacrimi. Eu aveam ochii uscaţi şi ochelari

negri ca un actor. Ne-am îmbrăţişat. Mama a plecat către crematoriu şi noi am rămas. Am mers prin soare. Nu-l văzusem niciodată în uniformă, părea mai înalt şi mai rigid. Ceruse o permisie de douăzeci şi patru de ore, călătorise toată noaptea cu trenul. Era transpirat pe gât. Ne-am aşezat pe bordura unei fântâni arteziene care nu funcţiona, înconjurată de benzi de hârtie care indicau că se lucrează la statuie. I-am povestit cum s-a întâmplat, mi-a spus *pari liniştit*. Şi era adevărat. Mă uitam în jur pe sub ochelarii de soare, nu mai aveam nimic în faţa mea şi nu-mi păsa. Mi-am scos şosetele şi am intrat în fântână desculţ. L-am întrebat ce face. Suportase un pic de violenţă în armată, cum se întâmplă cu toţi recruţii, mi-a spus că erau tot felul de exaltaţi pe acolo.

— Îţi fură un an ticăloşii ăştia.

Şi totuşi era mulţumit că se dusese în armată. I-am spus că am fost reformat. A zâmbit. *Ai avut pile*. I-am povestit despre varicocel, despre testiculul mobil care uneori ieşea din scrot.

— Toate ţi se-ntâmplă numai ţie.

— Nu mai aud fluieratul.

I-am povestit despre bormaşina care forţase broasca şi despre corpul mamei. De liniştea totală de după. Nu plânsesem încă şi m-am trezit tremurând. Am continuat să ne învârtim în fântână, eu desculţ, el în bocanci. Era leoarcă de transpiraţie în uniformă, dar nu-şi descheia nici măcar un nasture. Am traversat piaţa, am cumpărat două beri reci şi ne-am întors să le bem lângă fântână. I-am spus că nu-mi mai păsa de nimic, că intenţionam să vagabondez, să umblu desculţ ca tânărul neamţ din parcul de la Castelul Sant'Angelo. Mi-a spus că nici el nu voia să se întoarcă acasă la ai lui, că acolo unde era soldat se copseseră merele, că se simţea parfumul lor, voia să rămână la cules, să doarmă în colibe cu alţi băieţi, să trăiască de pe o zi pe alta. M-am dus la bar, am cumpărat o sticlă de Ballantine's. Soarele ardea şi capul lui ras strălucea de sudoarea care-i curgea pe

tâmple. Beam direct din sticlă, Costantino nu voia să beau atâta, dar eu intenţionam să mă îmbăt, să o onorez pe mama. M-am întins pe jos şi m-am prefăcut că înot.

— Să mergem la mare.

Mai avea doar câteva ore. Ne-am urcat pe scuterul meu. Ne-am oprit în faţa blocului, a fugit în casă şi s-a întors după câteva minute, se schimbase, îşi luase pe el un tricou albastru şi avea rucsacul pe umăr.

Îmi pierdusem pantofii, îmi legasem cămaşa peste jeanşi, cravata îmi flutura pe pieptul descoperit. În jur era un pustiu dogorâtor, ireal. Pe strada Colombo, greierii păreau avioane pregătite de decolare. Conduceam cum conduc negrii în deşert, fără vreo ţintă, fără nici o autoritate, numai pentru că aveam combustibil, puneam picioarele goale pe asfaltul fierbinte, mereu gata să cădem, Costantino spunea întruna *ce pula mea faci,* râdea şi porneam din nou ca doi greieri cu un motor sub fund.

Am ajuns pe plaja liberă de lângă pădurea de pini maritimi. Ne-am azvârlit imediat în apă, săream înăuntru, eu urcam la suprafaţă şi cădeam spre fund ca un împuşcat. El înota mult mai bine, s-a îndepărtat înghiţind marea cu braţele până departe departe.

Ne-am regăsit pe plajă, ne-am aruncat din nou în apă, nici măcar nu aveam costume, marea ne trăgea chiloţii.

— Cât timp ai?

— Până mâine la şase.

— Ne întoarcem.

— Da, ne întoarcem.

— Aşa poţi să-ţi faci duşul.

Dar eram beat şi am adormit pe burtă, cu faţa în nisip. Când m-am trezit, el montase deja cortul. M-am îndreptat către fantasma aia.

— Ţi-l aduci aminte?

Într-o clipă am devenit trist ca un mort. Îmi aduceam aminte multe lucruri şi nici unul. Acolo înăuntru visasem, dar visele nu rămân.

— Nu l-am folosit niciodată.

— N-ai intrat niciodată înăuntru...

— Îţi jur.

Era cald, dar mai puţin. Soarele se înclina spre orizont, obosit şi el de munca pe care o făcea. În depărtare, lângă locul în care se vărsa fluviul în mare, treceau nişte păsări, ciorchini negri coborau şi-şi loveau capetele de apă. Din ziua asta îmi voi aduce aminte ce s-a întâmplat cu o clipă înainte. Asfinţitul şi foamea păsărilor. M-am aplecat să intru în cort. Nu, totul se întâmplase cu mult timp înainte. Şi chiar că n-aveam nevoie de curaj. M-am întins şi am respirat mirosul acela de plastic, băltind de peste zece ani, am privit ţesătura cu semnul îndoiturilor, am privit fermoarele. În afară era albastru, înăuntru portocaliu, un cort canadian. M-am întins sun bolta aceea portocalie ca sub cel mai vast dintre ceruri. Am stat acolo fericit, ca un nou-născut în burta aceea de plastic, am întins braţele şi am atins pereţii, crescusem.

Aheul era acolo, sculptat, plin de nisip, cu craniul neted ca un coif şi chipul ăla de copil. Nu intra. L-am chemat.

— Intră.

— Pot?

S-a aplecat şi a alunecat înăuntru, lângă mine. Am rămas o vreme aşa, unul lângă celălalt. M-am ridicat şi am tras în jos fermoarul, apoi m-am întins din nou. I-am prins mâna şi i-am ţinut-o, era transpirată, pentru că era foarte cald. Montase cortul, ştiuse ce să facă.

A urmat o linişte gravă, dar fără gânduri, pentru că nimic nu mai era greu pentru mine. Am întors uşor capul şi ne-am privit cu ochi noi, liberi de orice văl şi absolut perfecţi.

Iar eu am ridicat mâna şi l-am mângâiat pe faţă şi ne-am sărutat, am gustat fiecare saliva celuilalt şi căldura gurii şi prospeţimea dinţilor şi eu am simţit cum mişcă limba, cu mai mult calm decât mine, şi eu am devenit mai lent, şi era exact cum trebuia să fie, ca un refugiu, un lung tunel care ajungea direct în centrul sinelui meu şi-mi trăgea tot corpul şi tot ceea ce era dincolo de trup, totul era absorbit şi avea un loc precis. Nu ştiu cum am mers înainte, dar n-a fost deloc dificil. Şi-a întins gâtul ca un bici, ca şi cum ar fi fost biciuit, ca lungul gât al unui cal fără frâu şi fără om, gura lui s-a deschis, şi nu văzusem niciodată o gură atât de mare, un urlet mai tăcut şi mai copleşitor. Îşi ţinea mâna sub ceafa mea, îşi lovea fruntea de a mea, râdea şi plângea, îmi spunea numele şi *iubitule, iubitul meu.* Iar eu simţeam că nimic, niciodată de acum încolo, nu va mai fi la fel. Şi nu ştiam că e atât de domestic şi atât de sălbatic.

S-a întâmplat cu adevărat, şi a fost împotriva firii, şi aş vrea cu adevărat să ştiu ce e firea, ce e natura, acel întreg alcătuit din copaci şi stele, din suspine terestre, din ape limpezi, geniul acela care locuieşte în tine, care te face să înfrunţi cu mâinile goale mâinile tale şi toate forţele lumii.

Atunci a fost firea, natura noastră care a explodat găsind expresia cea mai blândă şi mai binevoitoare. Ne-am găsit. Asemenea vântului care ordonează lumea, o pustieşte şi o reface încetul cu încetul. Costantino nu voia, nici eu nu voiam, cel puţin aşa cred că-mi amintesc. Dar ce mai ştiu eu, din ceea ce după aceea viaţa şi dorinţa ei nu au contrazis? Hainele i-au căzut lin ca nişte armaturi care se lichefiază. Asprele lui veştminte de băiat. El solidul, eu firavul, el săracul, eu fiul unei mizerabile familii înstărite. M-a privit, ochii păreau să-i cadă, aparţinând multor alţi bărbaţi înainte de el, soldaţi morţi în luptă, călugări, asasini, eremiţi. Acum doar ai lui.

— Te iubesc, am spus, te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Guido, dintotdeauna.

Uimiţi ne-am ridicat în cerul acela de plastic portocaliu, ne-am aplecat ca nişte bărbaţi pe mirişte şi am cules grâul nostru în acea imensă splendoare.

Când am ieşit din cort, plaja era o nouă planetă. Eram pur şi simplu eu, mă regăsisem pe mine însumi. Am făcut o baie, deja se întuneca şi picioarele noastre erau delicate, ca două animale care se ridicaseră pe verticală de puţină vreme, a fost o baie alinătoare, ne-am lăsat legănaţi de apa care părea universul nostru.

Apoi am stat unul lângă altul pe mal atingându-ne mâinile în marea care se înălţa şi se retrăgea. Au fost momente infinite pentru că fiecare lucru se întorcea şi trecea, pentru că mâinile noastre în apă erau acoperite de nisip şi apoi curăţate, iar nisipul acela era viaţa, prima oară când a venit din mare şi s-a oprit: era acolo între degetele noastre.

— Acum suntem noi.

— Noi, da.

N-am spus nimic altceva, am petrecut timpul privindu-ne şi zâmbindu-ne. Te îndrăgosteşti atunci când faci dragoste, trupul e singura plajă pe care o au sufletele. În spatele nostru nisipul fusese neatins, iar noi l-am traversat. Puteam să vedem urmele lăsate de picioarele noastre, o coloană de tălpi şi degete pe dunele care acum părea cu adevărat luna.

N-am făcut nici un plan, era deja târziu, şi el pierdea trenul, şi risca să fie vârât la arest şi să piardă următoarele permisii. Şi-a îmbrăcat uniforma acolo pe plajă, împiedecându-se, cu nisipul care-i intra în bocanci. Am strâns cortul şi l-am aruncat în rucsac. Am făcut drumul de întoarcere, cu musculiţe, faruri şi alunecări pe liniile de tramvai, eu nu mai aveam combustibil şi benzinăriile erau închise. Am ajuns icnind la capătul străzii Nazionale, el a sărit jos, a luat-o la fugă şi asta a fost tot. M-am întors acasă desculţ, împingând scuterul. În camera mamei mai era cuvertura mototolită de dimineaţă când o scoseseră din casă, m-am întins exact pe urma lăsată de ea. Am luat perna, mi-am pus-o

între picioare şi am adormit pe o parte, fericit.

Ajunsesem plin de speranţe. Călătoria fusese lungă şi minunată. În tren citisem şi, ridicându-mi din când în când ochii de pe pagină, mă oprisem să privesc panorama care se schimba, mai întâi lumina, apoi pâcla de pe colinele care mi se păreau acoperite de apă, vechi gospodării ţărăneşti decolorate, treceri la nivel. *Binele este sigur şi definit*, *răul e nesigur şi indefinit*. Repetam fraza pe care de abia o citisem, care se desprindea din cerneală ca o cheie dintr-o legătură şi mi se părea destinată nouă, lui, deschizând uşa unei noi experienţe, a unei infinite posibilităţi. El era cel care mă definea bun, uman. El, cel care hrănea speranţa din mine.

Nu asta voiam? Să ne îndepărtăm de lumea cunoscută, de noroiul incertitudinii, ca să căutăm o viaţă altundeva, departe. Iar călătoria aceea mi se părea o încercare, o mostră din viitorul care ne aştepta. Mirosul trenului, lumea care urca... mai ales în ultima parte de drum, după gara din Mestre, linia aceea secundară prin iarba înaltă, femei înfofolite, elevi murdari de cerneală, feroviari în tranzit spre alte trenuri. Coborau în gările care se iveau în pustiul câmpiei, închideau uşile, loveau uşor aripa de fier a locomotivei. De mai multe ori mă ridicasem să ajut pe cineva, un bărbat în vârstă, o fată, să pun un bagaj în plasa de deasupra capului. Un tren vechi, o lume secundară, aproape în afara timpului.

O femeie ţinea într-o sacoşă o găină vie, nemişcată, cu creasta roşie atârnând, semănând întru totul cu ea. Erau reproducerea vie a unei picturi flamande. Încetul cu încetul m-am cufundat în viziunea tabloului care mă înconjura şi eu însumi părea că pictez cu elanul şi disperata nevoie de adevăr a unui artist... peisajul apos trasat cu tuş şi chipurile scobite ale tovarăşilor mei de călătorie, cu stridentele lor detalii. Nu mi se păreau figuranţi, ci persoane alese, una câte una, de un pictor nobil, un Brueghel. Puteam simţi mirosul culorilor, cel al noroiului lipit de încălţări, cel al naturii cufundate în umezeală dincolo de geamul pe care mici picături luptau cu puterea vântului. O

emoţionată percepere a mea însumi, cel mai modest dintre oameni... o armonie pe care n-o simţisem niciodată atât de profundă şi de apropiată de lumea înconjurătoare.
Trenul mergea pe vechi şine, subţiri ca nişte panglici, traversa muntele, imensitatea stâncilor silvestre... În jos se vedeau minuscule sate de munte, case ca nişte pietre desprinse din stâncă şi rostogolite în prăpastie. Totul îmi aparţinea. Totul era în inima mea, sălta liber, tremuram de fericire, ca un nou-născut care râde pentru prima oară şi fiecare celulă a sa gâlgâie. Trenul se oprea şi pleca din nou. Am mâncat un învelit în hârtie, şi-mi mai amintesc încă gustul pâinii unse, marile înghiţituri de foame. Era altitudinea, ameţeala tinereţii care în sfârşit se bucură. Mi se părea că înnebunesc de fericire, îmi simţeam sângele oxigenat, inima îmi pulsa în gât, dilatată. M-am dus la toaletă şi m-am masturbat cu ochii deschişi privind munţii, stâncile fosforescente îmbibate de tăcere... În depărtare se vedeau fragmente de tranşee din Primul Război Mondial.
Coborâsem într-un peisaj de cretă, mersesem până la cazarmă, văzusem edificiul ăla mare şi îmbufnat. Aşteptasem puţin într-o cămăruţă îngheţată. Cei doi soldaţi de planton glumeau în şoaptă, îmi zâmbiseră şi mă trataseră cu amabilitate, îi privisem cum îi priveam deja pe băieţi, cu o pudoare pe care n-o avusesem niciodată.
În ultima scrisoare îi povesteam lui Costantino calvarul prin care treceam.
Ştiu că lucrurile nu sunt niciodată la fel, nici noi nu suntem egali cu nimeni. Depărtarea de tine este cea mai inumană dintre nedreptăţi. Dar cui pot să-i spun toate astea? Îl aud pe tata în cealaltă încăpere, a venit la mine acum câteva clipe şi i-am spus să plece. Îmi pierd nopţile. Simt toată slăbiciunea acestui oraş, fără tine, o învălmăşeală de ore fără odihnă.
Noaptea trecută nişte băieţi dădeau foc unui container de gunoi, îl zgâlţâiau, îl răsturnau cu o forţă nemaivăzută. O violenţă lăsată liberă care mi s-a

părut un miracol. Am sperat ca flăcările să ajungă peste tot şi fluviul să fie făcut din benzină. A plouat fără încetare. Tibrul s-a umflat din cauza ploilor, apa a trecut peste maluri sub poduri, a mutat de la locul lor pontoanele şi debarcaderele. Canoe răsturnate au călătorit spre mare printre vârtejuri violente ca nişte izvoare. Acum totul e acoperit de un noroi cenuşiu, asemănător celui care acoperă nou-născuţii la naştere. Mi-e frică. Nu ştiu cât voi mai reuşi să te aştept. Cortul nostru a dispărut. Trebuia să facem înconjurul lumii, îţi aduci aminte? G.

Semnam doar cu iniţiala, şi nu vorbeam niciodată despre mine la genul masculin. Îmi imaginam că scrisorile puteau fi deschise, cazarma nu era chiar o închisoare, dar aproape. O clădire înfricoşătoare, înconjurată de sârmă ghimpată.

Îi aşteptam scrisorile fremătând. Era singurul lucru pentru care distanţa aceea avea vreo valoare, timbrul cu ştampila, plicul mototolit în oficiile poştale. Mă simţeam proiectat într-o epocă eroică de dinaintea noastră, în care cuvintele aveau gustul sângelui. Miroseam plicurile subţiri. Scrisori lungi în care Costantino înşira mici inepţii cotidiene, întotdeauna decepţionante. Raţia zilnică era comestibilă şi învăţase să se târâie şi să tragă cu arma. Părea într-adevăr un soldat prost cu un scop mai mare, căruia nu-i păsa de viaţa lui. Îi era frică de excesele mele. De ce se temea, că o să-i trimit o fotografie cu scula mea în erecţie? Când îmi telefona, întotdeauna din aceeaşi cabină telefonică, cu zgomotul surd al jetoanelor care cădeau unul după altul prea repede, iar eu îndrăzneam să mă plâng de scrisorile sale prea reci, se întuneca, îmi răspundea că el nu e ca mine, că nu ştie să scrie. Mi-l imaginam în timp ce-şi spăla lenjeria, în timp ce mânca biscuiţi aşezat pe patul pliant, plin de firimituri pe pantaloni, cu ceafa rasă. Ridicam foile acelea subţiri care în lumină se umpleau de fosforescenţe, cuvintele se amestecau. Rămânea firul acela de cerneală, caligrafia lui ca o broderie foarte fină... Îmi imaginam că ascundea o altă

scrisoare, mai intimă, mai impetuoasă, scrisă cu cerneală simpatică pe care doar eu puteam s-o citesc. Era cea pe care încercam s-o descifrez.

În sala de aşteptare mă gândeam la toate astea şi că o să vorbesc cu tata. Îmi imaginam expresia lui când aveam să-i spun *iubesc un bărbat*. Nu toţi bărbaţii, nu, doar unul. El. Logodnicul meu. Tandrul, generosul, curajosul meu prieten. Govinda al meu.

Nu va fi uşor să-l conving, frecventasem fete, le adusesem în camera mea, închisesem uşa cu cheia, dădusem muzica la maxim. Ar fi început să râdă, *îţi baţi joc de mine, Guido?* Nu aveam nimic din stereotipul homosexualului, nu eram timid, nu eram emotiv, nu mă îmbrăcasem niciodată cu hainele mamei. Ai văzut, tată, copiii portarului cum au reuşit să intre în sufletele noastre, obişnuite cu singurătatea, cu părerile de rău.

Costantino era de planton, trebuia să aştept o oră, poate mai mult. Am făcut o plimbare de unul singur pe sub porticele acelui oraş de provincie, ordonat, elegant. În piaţă se întindeau tarabele târgului de Crăciun, în ceaţă urcă parfumul zahărului care fierbea, al cârnaţilor care se prăjeau pe grătar. În depărtare, dincolo de palatele austro-ungare, vârfurile munţilor păreau suflate în cristal. Luminiţe împodobeau străzile de-o parte şi de alta, şiruri de îngeri care se sărutau, ploaie de steluţe. Mă opream în faţa unor mici vitrine împodobite, parfumerii, magazine cu articole pentru munte, scurte de blană, pulovere groase... lucruri care păreau să-mi vorbească despre o viaţă caldă unde ar fi fost uşor să te aperi de frig. Mi-am frecat mâinile, am suflat în fular plin de fericire pentru gerul acela cristalin care-mi curăţa spiritul. Şi chiar dacă suferisem, acum eram atât de departe de suferinţa aceea. O să încetăm să mai fugim unul de altul şi să ne chinuim, eu nu-mi mai doream s-o fac, voiam să-i spun asta.

Dintr-odată, pe străduţele acelea binevoitoare, iluminate de lumini vibrând în ceaţă ca nişte ministranţi cu lumânări în jurul altarului, totul mi-a fost limpede. Fusese suficient să plec, să las în urmă legătura cu oraşul meu ruginit. Cine crezusem că sunt în toţi acei ani?

Un mic erou confuz, un fanfaron fără talent. Dar acum totul se va schimba. Costantino mi-a trezit conştiinţa. Pieptul mi se deschidea ca acela al unui nou înger. Ceaţa cobora, se îndesa la capătul străzii sub portalul de piatră care părea cu adevărat intrarea într-o altă lume. Paradisul e deschis, m-am gândit.

M-am trezit într-o lagună unde pavimentul din piatră neregulată forma nişte fâşii longitudinale care, ca printr-o iluzie optică, păreau să se mişte în jurul catedralei cu faţada în stil romanic. Am traversat, am împins uşa laterală. Înăuntru era vastitatea bisericilor, întotdeauna surprinzătoare, naosul şi marile coloane, amvonul înălţat. Nişte trepte duceau în subterane.

M-am trezit într-o cameră căptuşită de oase până în tavan, cu cranii şi clavicule în cutii de sticlă. Am luat o lumânare, am pus banii şi am înfipt-o în inelul de metal, lângă altele, topite deja. O întindere albă, moartă, pe care nimeni n-ar fi dat-o la o parte. Am stat puţin să privesc ceara care curgea, m-am gândit la sufletele plecate şi la cum plecăm cu toţii după ce am luptat. La cum pentru unii e mai uşor să-şi atingă scopul pe pământ şi la cei care trăiesc în incertitudine şi mor cu păreri de rău... treceri opace ale unui proiect care are nevoie de o lungă filieră de fiinţe înainte de a-şi găsi strălucirea, de a aplauda propria-i experienţă. M-am gândit la mama, la figura ei nobilă, părea să se întoarcă din nou şi să mă cheme pe nume. Hotărâsem să-i vând bijuteriile, le arătasem unui bijutier din ghetou. Mai ales inelul era foarte valoros, un rubin sânge de porumbel, pe care Georgette îl purta mereu pe deget şi în care eu, când eram copil, recunoşteam profunzimea fremătătoare a inimii ei. Cu banii primiţi pe el am fi putut, eu şi Costantino, să trăim o vreme, căutând între timp de lucru.

Vedeam, în cimitirul acela de ceară, chipul blând al mamei care mă invita s-o fac. Iar pierderea pe care n-o voi accepta niciodată, pentru prima oară, poate, îmi intra în suflet ca un tipar tăcut care mi-ar fi imprimat viaţa sub semnul curajului ei.

M-am uitat la ceas, m-am mai plimbat puţin, prins în aşteptarea trepidantă a acelui ajun. Îmi simţeam trupul, fiecare muşchi, fiecare venă, agilitatea călcâiului care se ridica, osul său alb sub şosetă.

Acum o să mă duc să-l iau pe Costantino. Chipul său iubit va apărea în camera aceea cu ghereta de sticlă, pe care acum o cunoşteam. Văzusem, în trecere, o vinărie, un loc minuscul, cu şervete de hârtie pe mesele din lemn şi doi bătrânei stând în faţa unei sticle, îmi lipisem nasul de geam să văd mai bine. Am fi putut intra acolo, să ocupăm una din mese, sub o veche stampă a oraşului, să comandăm puţină brânză şi o sticlă de vin. Dar poate era obosit şi nu voia decât să doarmă sprijinindu-şi capul pe pieptul meu şi o să amânăm totul pe mâine, nu era nici o grabă. Nu mai era nici o grabă. Aveam atât de multe lucruri despre care să vorbim. Îmi trimisese o fotografie verzuie, cu ochii căscaţi, ca ai unui arestat, cu gulerul rigid al uniformei... o fotografie făcută în una din cabinele acelea cu perdeluţă. O privisem ore întregi, mi-o ţinusem pe piept. Brusc simţisem apăsarea lumii înconjurătoare, cu povara ei de figuri agresive şi clevetitoare. Aveam nevoie să-l privesc... nasul deformat, cicatricea pe bărbie... să văd dacă ochii săi mari şi buni vor să-mi spună ceva, să se întoarcă spre mine. Efortul de a-mi fixa în memorie trăsăturile lui era zadarnic. Nu la fel se întâmplase cu mama? Ştiam că întotdeauna e aşa, chipurile inutile devin imagini de neşters, iar persoanele pe care le iubim au, într-un mod misterios, chipul ars.

M-am întors în faţa marii clădiri a cazărmii, m-am uitat către reţeaua de ferestruici, multe întunecate, altele luminate. Unde dormea el? La telefon îmi spusese că împărţea camera cu alţi cinci băieţi, trei din Sardinia, unul din Ancona şi un sicilian.

Am intrat din nou în mica sală de aşteptare. Acum era de planton un alt băiat, care scria de zor ceva într-un registru, în spatele ghişeului de sticlă. Cumpărasem un cadou pentru Costantino, un pulover roşu, de lână. Intrasem într-unul din magazinele acelea

preţioase şi pierdusem ceva timp acolo. Vânzătoarea, amabilă, între două vârste, se urcase pe o scăriţă şi golise rafturile, întinzând pe tejghea nenumărate pulovere, dar eu îl alesesem de la bun început pe cel de pe manechinul din vitrină şi nu-mi mai schimbasem părerea. Acum de abia aşteptam să i-l dau, să văd lâna aceea minunată acoperindu-i gâtul, mulându-se pe muşchii spatelui.

Am aşteptat destul de mult strângând pachetul la piept, şi mă simţeam cu adevărat o mamă în aşteptarea unei vizite la închisoare. Băiatul m-a întrebat pe cine aşteptam. Am spus întâi numele şi apoi prenumele, ca la şcoală.

— Cherubini Costantino.

Cherubini Costantino, şi am simţit cum numele acela, în timp ce-l pronunţam, îmi cobora în oase, şi însuşi trupul meu cobora într-o groapă ca de fântână, unde numele provoca la infinit ecoul său. Cherubini Costantino. Un nume pe care-l ignorasem sau, şi mai rău, de care-mi bătusem joc. Un nume care acum, în seara asta de decembrie, era totul pentru mine, inelul de fier prins pe cea mai dură stâncă.

— E fratele tău?

— Nu, e un prieten.

Cuvântul mi-a sunat atât de minuscul, atât de fals. Am început să mă plimb în sus şi-n jos fluierând imnul Italiei, băiatul mi-a spus că n-aveam voie să fluier. Începeam să mă neliniştesc. Am luat elasticul de pe încheietura mâinii şi mi-am prins părul. Mi-am tras nasul. Acum soldatul mă privea fix.

— Tu ai făcut armata?

— Am fost reformat.

— De ce?

— Sunt schizofrenic.

Două fete se aşezaseră lângă mine şi vorbeau între ele. Una avea părul lung lăsat peste

un guler de blană, care emana un miros plăcut, prietena ei era o fetişcană strânsă într-un pardesiu prea subţire care-şi freca tot timpul braţele. Salutaseră, ieşiseră să fumeze o ţigară apoi intraseră din nou. Aveau aerul că sunt de-ale casei în sala aia de aşteptare, viitoare soţii, eventual.

Strângeam pachetul învelit într-o minunată hârtie în relief, stând acolo între cele două logodnice şi îmi venea să râd. Mă simţeam un înger extrem de pur care trecuse peste graniţele meschine ale unei lumi definite din punct de vedere sexual de astfel de femeiuşti sârguincioase, de asemenea soldăţei, ca un birou de impozite şi taxe.

Costantino a ieşit împreună cu alţi câţiva soldaţi. Am sărit în picioare, am ridicat braţul. A schiţat un zâmbet către mine, şi-a rotit încet privirea prin încăpere. Slăbise mult, obrajii-i erau scobiţi. S-a aplecat să semneze, pixul i-a căzut din mână, l-a cules de pe jos, a semnat. Era acolo, nemişcat, traversat de toate cele.

— Hei, salut!

M-a îmbrăţişat grăbit cu un sigur braţ, m-a prezentat prietenilor săi. Am rostit câteva saluturi vesele, câteva vorbe: *e al naibii de frig. Înăuntru e şi mai rău*, am ieşit cu toţii râzând.

Tipa cu pardesiul subţire nu pierdea timpul, sărise în braţele prietenului ei care o ţinea ridicată de la pământ, în timp ce se sărutau. Între timp celălalt soldat o îmbrăţişa pe fata cu gulerul de blană jumulit, care era mult mai mică decât el, aşa că trebuia să se aplece destul de mult. Am rămas să ne uităm la spinările acelea împerecheate ale logodnicilor, perechi reglementare compuse dintr-un trup mare şi ocrotitor şi unul mic căţărat pe tocuri, împănat pentru chemarea sexuală.

Am strâns geaca pe mine, eram pur şi simplu îmbibat cu parfumul de santal care-i plăcea lui Costantino. S-a întors spre mine, *vino Guido*, mă uitam acum la răsuflarea lui care se pierdea albă în frigul de-afară.

O vreme am tras după noi un al treilea băiat, singurul care nu era cu nimeni, un sicilian scund şi guraliv, care nu mai termina de vorbit, de povestit tot felul de chestii. Îi dădea deja târcoale o tristeţe care nu peste multă vreme, când ar fi rămas singur, l-ar fi năpădit. Priveam mâna lui Costantino, abandonată ca o labă ruptă. Muream de dorul de a o strânge. Sicilianul intră într-un bar să-şi cumpere ţigări, iar noi ne-am pierdut în piaţă. Ceaţa era mai deasă, iar felinarele păreau să se nască direct din cer, agăţate de nimic, fără fire sau stâlpi. Mergeam în spatele lui, dar nu atât de mult încât să nu-i simt respiraţia şi mirosul aproape de mine. Mi-am apropiat mâna de a lui, m-a lăsat să i-o prind, m-a ţinut strâns. Şi o bucată de drum ne-am mişcat aşa în candoarea aceea de lapte, cu el care, strâns în uniformă, mă trăgea aşa cum face un poliţist cu un hoţ îngrozit şi agitat. Când am fost în siguranţă ne-am îmbrăţişat, n-am mai fi putut rezista, iar siguranţa a fost oblonul unui magazin imediat ce am ieşit de pe strada principală. I-am simţit gura proaspătă, inima care-i bătea în piept. Ne-am strâns în braţe ca doi saci căzuţi unul peste altul de sus, fără să ne ridicăm capul din parfumul trupurilor noastre. Am alunecat pe metalul care a bubuit. Am rămas o vreme agăţat de gâtul lui, în timp ce mă mângâia pe cap.

— Guido, Guido...

Iar numele meu pronunţat de el, cu vocea aceea răguşită şi profundă, numele meu care se năştea în pieptul lui şi-i trecea prin gât, era cel mai frumos din lume, îi dădea curaj nefericitului de mine, aluneca înăuntrul meu şi mă definea, îmi dădea un loc şi un timp şi o origine sigură.

Din piaţă se auzea o colindă, iar noi continuam să ne atingem ca două animale într-un dans al iubirii în ceaţă, o curtare languroasă şi animalică pe străzile pe care oamenii se mişcau în grabă şi magazinele se pregăteau să închidă. M-am repezit la Costantino, i-am scos boneta, am aruncat-o în mijlocul pieţei, a rămas cu capul gol.

— N-avem voie s-o scoatem, la dracu'.

S-a aplecat să-şi ridice boneta, i-am furat-o din nou.

— Dacă mă vede un superior, o să mă închidă în cazarmă să spăl closetele.

Mi-am pus-o pe cap, şi cred că-mi stătea destul de bine pe părul meu lung. L-am văzut pe Costantino oprindu-se şi clătinându-se ca şi cum şi-ar fi pierdut brusc echilibrul. Atunci am simţit că mai este încă îndrăgostit de mine.

— Ce-i?

— Eşti cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată.

Am cumpărat vată de zahăr, aşteptând să crească spumos şi cald în jurul băţului şi am smuls smocuri dulci care ne-au făcut să râdem şi ne-au mânjit şi care se topeau imediat în gură dezamăgitor asemenea lucrurilor de nimic... Chintesenţa celei mai dulci amăgiri, nu asta e iubirea? Un pumn de zahăr care-şi schimbă moleculele, se umflă şi ne ademeneşte, apoi în contact cu cavitatea caldă a membrelor dispare ca iluzoria substanţă a viselor.

Ne-am oprit să privim munţii care se profilau în fundal ameninţători şi dureroşi, ca nişte cârpe apoase. Acolo muriseră mulţi tineri, stânca amestecată cu praful oaselor lor era parcă fosforescentă. Acolo sus erau intrările în tranşee şi crucile, vechile adăposturi abandonate. Şi i-am văzut, am auzit pentru o clipă în aerul rarefiat cântecele lor ostăşeşti, mărşăluirea lor, pentru că sufletele noastre erau atât de transparente... Tinerele fantasme pierdute în zăpadă se lamentau, îşi chemau mamele... Morţii din Primului Război Mondial, ultimul război al vechii lumi, primul al noii lumi.

În bazilica din Aquileia, Maria Bergamas, ea pentru toate mamele soldaţilor dispăruţi, a fost chemată să aleagă dintre sicriele aliniate, un fiu pentru toţi cei neîngropaţi. Soldatul necunoscut a fost dus înaintea zeiţei Roma şi vegheat acolo pentru toţi anii care aveau să vină. Una din poveştile sinistre şi romantice măturate de modernitate. Tinerii soldaţi de planton la Altarul Patriei n-o auziseră poate niciodată. Dar Costantino da, cunoştea până

în cele mai mici amănunte povestea aceea atât de umană, atât de îndepărtată. Iar acum mi-o spunea, într-un impuls de patriotism, umflându-şi pieptul în uniformă, profilându-se pe cer drept ca o statuie. Îmi aduceam aminte că fusese întotdeauna fascinat de istorie, materie la care excela, poate pentru că era suficient să memoreze. Eu o găseam monotonă, un rezervor nesătul de samavolnicie, el ştia date, alinieri pe câmpurile de bătaie. Acum credea că se află undeva în Istorie cu uniforma lui scorţoasă, petliţele şi boneta. Mi-a fost milă de el, pentru că era atât de diferit de mine, atât de naiv. Pentru asta îl iubeam. Aparţinea unei lumi mai bune, moartă înainte de noi. Unui bine definit. Ochii i se umplură de patosul infantil care mi-l făcea atât de drag.

Vinăria se închidea, bărbatului cu şorţul de culoarea vinului îi părea rău, dar şi pentru el era noaptea de Ajun, aşa că am cumpărat nişte brânză, pâine şi o sticlă de vin.

Era o mică pensiune drăguţă, cu un arc de piatră deschis spre o curte interioară unde vara exista probabil o viţă-de-vie viguroasă care acum nu era decât o ramificaţie obosită asemănătoare unui mare păianjen jigărit. Am aşteptat cheia, am lăsat actele. Un omuleţ în halat a aprins luminile pe o scară întunecată cu mici trepte roase, dar curate, şi ne-a condus în cameră. Am încuiat uşa. Era pentru prima oară când ne găseam singuri într-o cameră cu un pat mare în faţa noastră. Mă temeam să nu se întâmple ceva rău. Nu eram obişnuiţi unul cu celălalt, poate n-o să fim niciodată. Eram doi bărbaţi şi aşa vom fi mereu. Dar voiam să ne simţim diferiţi. Să ne declarăm fideli acelei diversităţi.

Dintre noi doi, eu fusesem întotdeauna cel mai puţin timid, cel mai neruşinat. M-am gândit că eu ar fi trebuit să fiu femeia. M-am gândit că el ar fi trebuit să fie femeia. M-am gândit că dacă am fi continuat, ar fi trebuit să găsim un cod romantic, ritualurile nu numai în locurile de cult, ci chiar şi în cer printre păsări respectă o ordine stabilită de experienţă. Care va fi experienţa noastră?

Mi-am ridicat braţele, mi-am scos cămaşa, puloverul, am smuls nasturii. M-am

dezbrăcat cu un singur gest, o singură grămadă de haine. N-am făcut nimic altceva. M-am aşezat pe patul acela să zgribulesc, să-mi simt sfârcurile devenind alune. Nu eram evident un stripper, dar voiam să-i arăt mica mea marfă. Să înţeleg dacă îl mai atrăgeam. Nu aveam sâni calzi, nici şiretenii, nici sulimanuri. Simţeam că mă micşorez. Părul însă îmi era lung ca al îngerilor. Era singurul dar pe care-l aveam pentru el. Am stat aşa expunându-mă şi aşteptând să se apropie.

Ne-am privit şi poate că am gândit acelaşi lucru, că acela va fi primul din multe alte hoteluri, primul din lungul calvar ce ne aştepta.

Uniforma lui a rămas pe scaun, aşezată perfect. Se dezbrăcase sub ochii mei, conştiincios ca un sfânt, unise marginile pantalonilor şi netezise frumos stofa aceea patriotă care acum ne privea. Era mult mai dezlănţuit decât mine. Îl priveam neîncrezător, nu puteam bănui că e atât de nebun. Eu eram o legumă când el devenise din nou cel dinainte, un bărbat gol care fumează.

Am deschis împreună darul de la mine, şi părea că nu primise în viaţa lui unul mai frumos. I-am văzut gâtul strecurându-se prin lâna aceea roşie, exact aşa cum îmi imaginasem. Am mâncat stând pe pat, am golit sticla şi apoi am glumit cu sticla aia ca doi vulgari camarazi, el fugea după mine şi eu urlam, ne urcam pe pat şi apoi săream jos, după atâta scandal o să ne dea cu siguranţă afară din pensiunea aia sfioasă.

Mai târziu am ieşit.

Am ajuns în faţa bisericii romanice. Ceaţa se îndesase şi peisajul nocturn era acum ireal, magnific... lumea se grăbea spre biserică la slujba de la miezul nopţii, copii înfofoliţi, tineri însurăţei, bătrânei păreau că ies din neant, dintr-un orizont metafizic... creaturi încolonate în fumul lăptos al unei judecăţi de apoi.

Costantino şi-a scos boneta, şi-a vârât mâna în agheasmatar şi şi-a făcut cruce. Eu nu fusesem botezat. Îmi lipsise botezul ăla, restul nu, doar botezul. Mă simţisem mai gol şi

mai expus decât alţii. Ar fi trebuit să mă exprim pe pământ, doar aici, în noroiul şi în mustul conştiinţei mele. Alegerea aceea, care ar fi trebuit să mă facă mai liber, încă de când eram copil mi s-a părut abuzivă. Ca şi cum familia mea ar fi vrut să mă cuprindă în viziunea ei rece şi dominatoare despre lume, lăsându-mă aproape imediat singur în faţa responsabilităţii faţă de viaţa mea, cum de altfel s-a şi întâmplat. Într-o zi, una din ultimele zile din viaţa mamei, copleşit de durere, am mers până la Pio Borgo şi acolo în unul din magazinaşele de cărţi de religie şi Fecioare luminoase am cumpărat un rozariu ieftin. Noaptea am strecurat rozariul din boabe de plastic în ghemul de degete vineţii şi reci ale iubitei mele doamne, îl strânsese aproape ascunzându-l. Pierdută într-una din absenţele ei, în timp ce-i clănţăneau dinţii ca o cursă de şoareci, Georgette începuse să se roage, iar eu am fost uimit de cum îşi amintea cuvintele pronunţate poate doar în copilărie, apoi niciodată în toată viaţa ei.

Am rămas lângă uşă. Cred că întotdeauna am stat aşa în biserică, în spate, unde tămâia înceţoşează vederea şi vocea preotului e un zgomot îndepărtat. Atras de actul religios, de consolarea multora, dar gata să plec, împins înapoi pentru că nu mă simţeam demn sau eram prea orgolios. Ne-am aşezat fără a avea intenţia să rămânem. Dar a început slujba cu procesiunea ei de copii îmbrăcaţi în alb, cu corurile sale şi mica orgă la care cânta o soră cu o faţă ca de maimuţă. Biserica s-a umplut şi turma aceea caldă, sătulă de la cina de Crăciun, ne încălzea în toropeala tămâii. Mi-am aplecat uşor capul spre Costantino, ne-am ţinut mâinile în buzunarul lui, aşezaţi lângă o bătrânică palidă, strânsă în astrahanul ei ca într-un sicriu.

Au citit Evanghelia şi vechea poveste cu ieslea şi cu animalele cu răsuflarea caldă şi cu copilul născut din sperma cerului. Iar Costantino aproape plângea, beat poate, ameţit de prea multe gânduri. Vina ardea în nulitatea trupului... În lumânări ardea ceva din noi, cei care eram departe de toţi şi de toate în acel Crăciun al nostru. Înconjuraţi de o

comunitate de chipuri necunoscute de oameni de la munte care ni se păru cea mai frumoasă de pe pământ. Nimeni nu ne cunoştea, nimeni nu ne iubea, nimeni nu ne ura. Eram doi sodomiţi, osteniţi, care se împotmoliseră... cu corpul scuturat de spasme înţepătoare. Costantino îşi deschisese gura ca un copil şi cânta *Doamne din ceruri dacă vrei să mă iubeşti coboară de pe stele şi vino să mă cauţi...*

La sfârşitul slujbei ne-am dat mâna în semn de pace, am strâns mâinile tuturor acelor oameni binevoitori care acum păreau să ne accepte ca pe o pereche de tineri proaspăt căsătoriţi. Am rămas până la sfârşit când am plecat împreună cu copiii, împreună cu bătrânica noastră înfofolită în astrahanul ei, către capela unde fusese aşezat pruncul Isus în ieslea sfântă. Am coborât către osuar. Costantino a îngenuncheat şi a început să murmure o rugăciune, eu am rămas în picioare numărând craniile, dar erau prea multe şi m-am plictisit.

Bătea un vânt teribil. Costantino mergea mai încet, părea că nu mai are putere, că nu reuşea să înfrunte aerul din faţa lui. Am traversat esplanada din faţa gării şi vântul parcă ar fi vrut să ne ridice, să ne smulgă hainele de pe noi. Mi-era frig la picioare şi la urechi. Barul gării era închis încă, două persoane, poate un bărbat şi o femeie, dormeau pe jos. Am trecut pe lângă trupurile lor vârâte în nişte mizerabili saci de dormit, păreau morţi. Ne-am oprit la cabina unde Costantino îşi făcuse poza în uniformă ca să mi-o trimită, ne-am aşezat unul peste altul pe scaun şi am aşteptat flashul îmbrăţişaţi.

În sala de aşteptare uşa era stricată, se trântea mereu din cauza vântului, lăsa să treacă frigul. Ţineam în mână fotografiile, suflam pe ele să le usuc. Costantino spusese *n-am ieşit bine*, dar nu era deloc adevărat.

Privea în jur, aproape speriat, îşi ţinea pumnii strânşi în buzunar şi eu puteam să-i văd prin stofa groasă şi ţeapănă a uniformei. Erau pumnii lui de bărbat, dar erau şi pumnii lui de copil. Stătea aşa, în sala de aşteptare pentru clasa a doua, cu capul aplecat, chinuit de

gânduri pe care nu voia să mi le spună, pentru că poate ne umileau.
Nu era ceea ce dorisem, dacă dorisem vreodată o fericire împreună, o viaţă în doi.
Cine ştie cât de mult se gândise la asta. Dar cu siguranţă nu găsise o soluţie acceptabilă.
Îşi vârî o ţigară în gură, dar cu partea greşită, scuipă o bucăţică de tutun. I-am luat ţigara, i-am aprins-o eu, apoi i-am vârât-o din nou în gură. I-am suflat încetişor în faţă fumul pe care-l ţinusem în gât. A deschis gura, maxilarul i-a devenit rigid, şi a avut din nou ticul acela, de parcă s-ar fi sufocat.
Nu s-ar fi prezentat niciodată în faţa părinţilor săi, în faţa acelor oameni cumsecade, ca să le provoace o supărare atât de inimaginabilă.
Acum mă gândesc că, dacă aş fi fost mai puternic, dacă aş fi rămas să dorm în sala aceea de aşteptare alături de cei doi tineri din sacul de dormit, dacă nu m-aş fi mişcat de acolo, poate lucrurile ar fi fost altfel. Ar fi trebuit să mă postez în faţa cazărmii şi să las să treacă zilele, ploaia şi întunericul, aşteptând ca el să hotărască. Dar crescusem împreună şi dacă pe de o parte această veche cunoştinţă ne unea, pe de alta ne făcea să devenim grosolani îndepărtându-ne. Lipsiţi de încredere în noi înşine, ne priveam din nou cu neîncredere.
Cine a spus că băieţii sunt curajoşi? Am găsit curajul odată cu trecerea anilor, împreună cu fiecare greşeală, cu fiecare bucată pierdută de drum. Nu eram destul de disperat, poate. Aveam fiecare cu puţin peste douăzeci de ani şi toată viaţa înainte. Iar el aparţinea copilăriei, acelei părţi decrepite. Şi eu mă gândeam pe undeva că ne puteam întoarce înapoi. Puteam şi să rămânem aşa, buni prieteni... care s-au cunoscut puţin mai bine.
Îi spusesem de Londra. Când termina stagiul militar putea să vină după mine acolo, să locuiască cu mine, am fi putut sta împreună, departe de toţi şi de toate, în oraşul acela liber şi ambiţios. Acolo am fi găsit muzica noastră. În timp ce vorbeam, emoţia se risipea

şi în cele din urmă m-am pierdut. Credeam că vorbesc pentru amândoi, dar ce auzeam era un sunet ventriloc. Iar uşa care se trântea părea să-mi spună acum *gata, ridică-te şi pleacă.*

I-am spus despre bijuteriile mamei, despre inelul care valora o avere.

— Banii o să ne ajungă la amândoi.

— Nici prin cap nu-mi trece să mă las întreţinut.

Stătea acolo închis în uniforma lui, încordat, pierdut, cu picioarele strânse ca o femeie. Aş fi ajuns să semăn cu el, să-mi însuşesc tristeţea lui. Forţa originii sale îl trăgea înapoi cu putere, lumea aceea umilă era cu siguranţă o chemare puternică. Nu mai eram chiar atât de sigur că voiam să trag după mine corpul său botezat, îmbibat de vină, care acum părea urâţit.

— Ce-i?

— Nimic, nu-i nimic.

I-am privit ceafa, fâşia aceea rasă care acum se vedea foarte bine. Îmi venea să-l sărut, să-l strâng în braţe. Am reuşit cu uşurinţă să convertesc dorinţa într-o stare de rău. Să simt lumea din jur, frigul, tristeţea. Iar noi în mijlocul acestei tristeţi, doi bărbaţi nesiguri, uniţi de o atracţie dubioasă.

Cu puţin înainte, în cameră, mirosul cald care ieşea din trupurile noastre şi se amesteca în intimitatea aceea de grajd, de animale care se freacă de bălegarul lor, mă excitase peste măsură. Imediat după aceea, când ne-am întins pe pat, obosiţi şi blestemaţi, acelaşi miros care stagna mi se păru insuportabil ca acela al unor canale maritime. Am intrat în baie sub un duş care se clătina. Simţeam o repulsie profundă faţă de mine însumi, asta mă excita. Să mă supun, să devin josnic. Iar el voia să fie călcat în picioare cel puţin tot atât cât mine.

M-am gândit din nou că el era cel care mă trăgea după el, că nu aceea era adevărata

mea fire. Ci doar o parte, cea mai dureroasă. Tenebre în care el intrase cu uşurinţă. Nu aveam respect faţă de mine însumi. Cu siguranţă nu el m-ar fi ajutat să cresc, să mă construiesc. M-ar fi ţinut cu el, ar fi amestecat fragilitatea lui cu a mea. Ne-am fi torturat pe rând, doar pentru a suporta durerea vieţii.

Am mers către peron. Tăcea, îmbufnat, privea în jur, îngrijorat că aş putea face ceva nesocotit. În hotel aruncase un prosop pe televizor ca şi cum s-ar fi temut că cineva, din spatele ecranului negru, ar fi putut să ne spioneze. Uniforma îi dădea un aspect auster, încordat, şi el părea să se adapteze. Înainta ţeapăn. Poate îi plăcea că o ordine exterioară îi luase în mâini viaţa. Erau ultimele clipe... îi citeam în ochi teroarea că eu aş putea să răstorn acea ordine.

— N-ai încredere în mine?

— Am încredere doar în tine.

Nu puteam uita trupul acela de viţel disperat şi care avea nevoie de orice. Îmi venea să-i smulg boneta şi s-o arunc pe şine. Să-l văd murind călcat de o locomotivă.

Ne-am împărţit fotografiile înainte să urc în tren. L-am salutat pe soldatul acela cu o mută îmbrăţişare virilă. L-am văzut plecând fără să se întoarcă, brusc nu mai era.

Când trenul a trecut printre munţi, am simţit cum o piatră se desprinde din pieptul meu, se rostogoleşte şi cade pe stâncile pe care se întindeau şinele. Mi-am atins pieptul, credeam că o să mor. Îşi părăsise craterul alb. Acum firea aceea anemică, îngropată cândva, ar fi putut să trăiască din nou, să-şi găsească din nou culorile, să se caţere sălbatică şi liberă. Golul acela plin de viaţă era viitorul.

Londra m-a îmbrăţişat, m-a învelit din nou în mine însumi. Am găsit exact ce căutam. Un loc deschis şi haotic unde să mă pot ascunde şi respira, aţâţat de imbolduri, târât. Nu mai văzusem niciodată atâţia tineri, atâtea rase amestecate, simţeam forţa tuturor acelor vieţi ajunse acolo cu aceeaşi nerăbdare ca a mea. M-am cazat într-un hostel în Camden, într-o

cămăruţă cât o cuşetă de tren unde dormeam deseori îmbrăcat, baia era comună, iar masa mizerabilă.

Lungile plimbări în Soho, localurile amenajate extravagant şi toată lumea lor psihedelică new romantic, pieţele cu acadele din cannabis şi popper împreună cu obiecte de anticariat, locurile acelea de-a lungul Tamisei unde mă aşezam să mănânc peşte prăjit alături de nişte bătrâni Jack Spintecătorul. Rămâneam să citesc sub un bec în localuri unsuroase, din lemn îmbibat cu bere, în compania fetei care punea scaunele pe masă... aceleaşi puburi care seara se umpleau de bărbaţi la costum şi cravată, de femeiuşti care intrau pe furiş înainte de a se duce acasă.

După şase luni eram deja de nerecunoscut. Haină de catifea cu găitane, o pălărie de scamator, o engleză primitivă amestecată cu *slang*-ul mitingurilor din Speakers' Corner. Margaret Thatcher era la primul ei mandat, urlătorii de stradă aveau venele umflate sub guler, tinerii reacţionau la sărăcirea socială cu scântei de stil, haine făcute de ei, feţe albe de Pierrot, muzică produsă cu sintetizatori.

Găsisem de lucru într-un bar. Stăteam de vorbă cu tipi pe care îi întâlneam din când în când. Mă invitau acasă, şi nu văzusem niciodată interioare mai trăsnite. Covoraşe groase din blană de urs în jurul WC-ului, chinezării, paturi suspendate ca nişte planete. Anfetaminele erau luate pe post de vitamine.

M-am împrietenit cu un grup de studenţi de la Saint Martin's School of Art, care mi-au făcut cunoscută noua artă, performanţele lui Leigh Bowery la Taboo, desene animate japoneze amestecate cu imaginile lui Botticelli. Era periaoda lui *Like a virgin* şi a acelei demitizatoare subculturi *gay clone and leather*. Trupuri care se transformau în sculpturi vii... care spuneau experienţe umane de orice fel. Distrându-te puteai să-ţi studiezi obsesiile, să dai frâu liber emoţiilor. Aveai senzaţia că poţi alege o altă identitate decât cea stabilită. Călcam pe o bucată de săpun. Aş fi putut aluneca în patul unuia dintre acei

hibrizi atrăgători. Am făcut un pas înapoi. Galeria aceea prea intrigantă m-a împins către heterosexualitate.

Datorită Mirnei, o instructoare de yoga, şi lui Peggy, o untoasă agentă imobiliară, am învăţat să cunosc trupul femeii, acea specială şi profundă plăcere a ei. Am învăţat să ling urechi, să vâr degete, să mângâi încet spatele, toate acele practici care dacă sunt făcute cu răbdare şi grijă deosebită te transformă într-un zeu. După cum mă priveau ochii fetelor aveam impresia că bărbaţii englezi nu erau cine ştie ce, aveau prea mult alcool în vene ca să nu termine în grabă. Eu aveam răbdare, şi am învăţat că este ceea ce femeile preferă, de aceea îşi transferă sentimentele asupra fiilor, pentru că sunt singurii care le fac să se joace, le sărută, le ling. M-am transformat într-un individ destul de dezinvolt, din cei care umblă goi prin case necunoscute, îşi fac cafea, se scarpină fericiţi în timp ce fata de ocazie a fugit la muncă într-un *drugstore* sau în City. Trăiam între pub, droguri, evenimente de cultură underground. Lucram noaptea şi deseori nu mă sculam mai devreme de amiază. Duminica, imbecilizat, alergam în Hyde Park cu alte trupuri palide, rămăşite ale fenomenalelor beţii de sâmbătă seara.

Am schimbat cinci locuinţe, ultima am împărţit-o cu un tânăr norvegian care se numea Knut. Faptul că era homosexual nu-mi crea nici o problemă. Îl auzeam întorcându-se seara, clătinându-se, în compania vreunui tip, auzeam gemetele, lucrurile care cădeau. Mă temeam doar de promiscuitate, gândul că ar putea izbucni vreun scandal, că unul din tipi ar fi putut să-mi fure instalaţia hi-fi pe care o cumpărasem între timp. Făceam cumpărături, dar când deschideam frigiderul nu găseam nimic, cei care treceau ptin apartament avuseseră grijă să-l golească. Am început să ascund lucrurile, să mă lamentez ca o domnişoară bătrână cârcotaşă pentru closetul murdar şi alte chestii.

Uneori, seara, când Knut se prezenta în versiunea casnică (şi era cu adevărat un foarte bun bucătar şi o persoană adorabilă), ne pierdeam în lungi discuţii care se terminau

undeva spre dimineaţă. Aflasem despre copilăria lui la Sogge, despre maică-sa, o profesoară de pian, şi despre bunică-sa care fusese prima femeie norvegiană pilot. Calvi fusese găsit spânzurat cu cărămizi în buzunar, sub podul Blackfriars. Knut era foarte interesat de Vatican, de intrigile la nivel internaţional ale Băncii Vaticanului. Roma i se părea incredibilă, cu oraşul ăla sfânt în oraşul în care fâlfâiau sutane şi mistere.

Nu i-am spus niciodată nimic despre viaţa mea până atunci. N-am pronunţat niciodată numele lui Costantino. Iar el n-a avut niciodată nici o bănuială în privinţa mea. Într-o seară (Jimmy Somerville cânta *Smalltown Boy*) a încercat să mă prindă de fund şi să mă sărute. Era rândul meu la bucătărie şi deci puteam părea un soi de nevastă. I-am spus să termine şi nu s-a mai întâmplat aşa ceva niciodată. Knut a fost cel mai bun prieten pe care-l puteam avea, generos, inteligent, haotic, dar disciplinat. Am învăţat din experienţa lui cât de cruzi pot fi bărbaţii cu alţi bărbaţi, cum îi pot trata ca pe nişte simple obiecte, cât de discriminaţi pot fi băieţii urâţi, cu un capital sexual scăzut.

Toate relaţiile de iubire se nasc dintr-o lipsă, ne jertfim cuiva care ştie să se cuibărească în acest spaţiu gol şi dureros, pentru ca apoi să facă acolo ce vrea: să ne aducă bucurie sau să ne distrugă. În relaţiile homosexuale această lipsă e imensă, imposibil de vindecat poate. N-am văzut o altă persoană care să sufere cât Knut, care să se arunce nebuneşte în poveşti răvăşitoare şi să continue să creadă la nesfârşit în ele, să se prezinte în faţa a nu ştiu câtelea ticălos cu o floare în mână. Un genial absolvent al Cambridge Computer Laboratory, un soi de inventator fără nici o intenţie de a investi în el însuşi. Un adevărat artist, în fond. Noaptea nu se termina niciodată pentru el, dar dimineaţa devreme se repezea sub duş, pregătea un litru de cafea pentru amândoi, se strângea în costumaşul lui bleumarin şi fără umbrelă, în ploaia enervantă, se îndrepta către societatea japoneză pentru care lucra.

El m-a dus în localul acela. Era ziua mea de naştere, împlineam douăzeci şi trei de ani,

dacă-mi aduc bine aminte. Ne-am strecurat în cartierul cu felinare roşii în spate la Soho, în învălmăşeala aia de prostituate, clienţi tăcuţi, vitrine cu falusuri şi bice pentru femdom. Am intrat pe o uşă căptuşită cu catifea umedă. Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Spectacolul era degradant şi de prost gust, pantomima oricărei fantezii erotice homosexuale. Falşi poliţişti, falşi Querelle din Brest se aplecau cu bucile dezgolite, îşi arătau sfincterele, simulau contacte sexuale. Knut şi prietenii săi îşi jucau rolul de clienţi, strecurând bani în chiloţii-tanga şi scoţând limba. Steagul Maiestăţii Sale era imprimat pe o perdea din sfori strălucitoare, prin această perdea patriotică intrau şi ieşeau băieţi duri, de toate naţionalităţile, care-şi câştigau în felul ăsta existenţa, îşi plăteau poate studiile sau îşi întreţineau familiile mizerabile din cine ştie ce colonie englezească.

Knut şi prietenii lui urcau în nişte cămăruţe unde spectacolul continua cu alte scene. Knut mi-a zâmbit şi mi-a pus mâna pe umăr.

— ... Poate descoperi că nu-i chiar aşa rău.

I-am lăsat să dispară în vizuinile alea, unde urmau să se muşte. Am mai rămas puţin, dar pentru că nu scoteam sterline din buzunar şi nu-i aplaudam pe falşii marinari au încetat destul de repede să se agite şi să se aplece sub nasul meu. M-am masturbat pe stradă, sprijinit de un magazin închis. A fost unul dintre momentele cele mai umilitoare şi cele mai dezgustător de excitante din viaţa mea. Auzeam vocile oamenilor care treceau la câţiva metri de colţul întunecat în care mă aflam şi mă gândeam la momentul petrecut cu câţiva ani în urmă, când Costantino s-a aplecat deasupra mea ca să mă sărute şi eu simţisem că-i aparţin şi că vreau să mă sacrific pentru el ca un miel prost.

Londra a început să mi se pară mai puţin strălucitoare, clima scârboasă, turiştii, autobuzele roşii cu etaj, mirosul de mirodenii şi unt. Toate excesele alea, toate ciudăţeniile în mijlocul mucegaiului conservator, schimbarea gărzii regale, micul marş

idiot de marionete, vânzătorii ambulanţi din faţa Muzeului figurilor de ceară. Ring Road-ul şi apoi o infinitate de oameni săraci. Toată libertatea aia ascunde de fapt un abandon social. La Brixton, emigranţii negri exasperaţi de taxa poll spânzurau şi dădeau foc unei marionete reprezentând-o pe Doamna de Fier. Oamenii aceia interesanţi şi feluriţi mi se păreau mult mai puţin deschişi, ipocriţi. Bisexuali, drogaţi care nu lipseau de la *brunch*-ul duminical din casa bunicilor cu canari în colivie.

Dar între timp o cunoscusem pe Radija, o fată de origine arabă. A fost prima poveste importantă din viaţa mea, prima femeie cu care m-am gândit că aş putea rămâne. Era foarte frumoasă, avea un trup zvelt, atletic, cu părul creţ pe care-l purta deseori strâns şi o privire interiorizată. Lucra pentru UNICEF, era cultă şi independentă, dar purtătoarea unei mari suferinţe care o făcea să fie rezervată şi uşor susceptibilă. O tânără plantă cu o rădăcină adâncă. Cred că s-a îndrăgostit de mine, aşa că a început să-mi poarte de grijă. A fost prima femeie căreia i-am pregătit o pungă cu apă caldă pentru durerile menstruale, prima pe care am aşteptat-o nerăbdător seara, coboram două trepte spre ea ca s-o îmbrăţişez pe scări. Nu ştiu dacă eram îndrăgostit, cu siguranţă aveam nevoie de ea... de zâmbetul ei, de gura ei cărnoasă care devenea tristă ca un bondar mort când nu mă vedea fericit. Prima femeie după mama. Intimitatea noastră a fost pasionantă, dar poate prea plină de respect. Eu o adoram, îi mângâiam gleznele, părul pubian de o extraordinară frumuseţe, cu fire bine definite, de parc-ar fi fost sculptate, *răzorul lui Alah*, murmuram. Într-o noapte de total abandon i-am spus despre Costantino, doar câteva cuvinte, dar Radija a înţeles. Venea dintr-o lume în care legăturile dintre bărbaţi erau frecvente, în ciuda severităţii legilor. M-a mângâiat pe păr, gândul că eu am suferit departe de ea o făcea să sufere. Visa Roma, i-ar fi plăcut să trăiască acolo. Reconstruiam pentru ea fragmente din măreţia oraşului, apusul soarelui în ghetou, scările de la Pincio, zidurile de la Regina Coeli văzute dinspre Gianicolo. Ajungeam să-mi privesc oraşul cu ochii ei de

străină şi mă apuca dorul. Radija era pasionată de istoria artei, îl cunoscuse pe Gombrich şi mergea la seminarele lui Warburg. Ne petreceam timpul liber în muzee şi galerii de artă. Ea a fost cea care mi-a îndreptat paşii către Courtauld Institute of Art, având grijă să-mi adune toate actele pe care le aveam. Vorbeam deja fluent englezeşte, şi graţie unchiului meu aveam un discret background. Nu vorbeam cu el de ani de zile, după discuţia aceea absurdă despre *Mâna lui Dumnezeu*. Mă înflăcărasem vorbind despre sculptura aceea. Cele două trupuri şlefuite în leagănul mâinii creatoare şi piatra neprelucrată, poroasă, piatra primitivă a facerii lumii, a lui Dumnezeu şi a artistului. El m-a lăsat să bat apa-n piuă, aprobând distrat, enervat... apoi încet ridicase târnăcopul şi începuse una din paradoxalele sale demolări. „E o operă grosolană, Rodin e un tradiţionalist mediocru!“ Ştiam că nu credea câtuşi de puţin ce spunea, dar voia să mă pună în inferioritate. Îmi pierdusem capul, îl apucasem de halat şi-l împinsesem. „Rodin a fost primul care a înţeles că opera e terminată când a încetat să existe scopul artistic!“ Plecasem fără ca măcar să-l salut.

A fost rezervat la telefon, dar i-am simţit un dram de orgoliu în voce. Lunga sa scrisoare de prezentare sosită cu o recomandată a fost decisivă pentru cererea mea. Eram gata să-mi reiau destinul întrerupt. Mi-am făcut un tatuaj cu o maimuţă pe umăr în semn de înţelepciune şi cunoaştere, dar şi de ciudă.

În timp ce mă specializam în arta Renaşterii, cu părul decolorat ca David Bowie, am găsit de lucru într-o casă de licitaţie, legam cartonaşe pe vechi ceainice de argint, pe scene de vânătoare la vulpe.

Nu ştiu care dintre noi doi s-a schimbat. Întotdeauna se întâmplă aşa, e suficient să priveşti un detaliu, să te concentrezi pe un mic gest. În cazul nostru a fost un coş cu lenjerie care trebuia dus la spălătorie, o făceam întotdeauna duminica dimineaţa într-o *laundrette* aproape de casă, vâram hainele în maşină, puneam banii şi aşteptam. Era o

perioadă frumoasă, vorbeam, mergeam să bem o cafea în apropiere. În dimineaţa aceea Radija a separat hainele ei de ale mele spunând că trebuia să facă un alt ciclu de spălare. Nu se mai întâmplase niciodată. Ne-am aşezat în faţa celor două maşini de spălat goale pe jumătate şi eu am înţeles că n-o să ne căsătorim, că nimic din ceea ce spusesem sau ne imaginasem nu se va întâmpla. Era o fată serioasă, poate prea serioasă, înţeleaptă, dar umbrită de amărăciune. De câte ori se afla în faţa unui obstacol îl privea tăcută ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta. Voia un copil, spusese ceva de genul ăsta, se oprise să privească un cuplu cu un bebeluş. Ne-am despărţit fără scandal, ea şi-a luat lucrurile şi a plecat. Era un apartament teribil situat lângă o staţie de metrou, la etajul întâi, cu geamurile care dădeau spre una dintre ieşiri. Prima persoana cu care fusesem sincer după o veşnicie, acum mă părăsea. Poate întrevăzuse în mine un defect, o sterilitate pe care simţea că n-o poate umple.

Am suferit enorm. Mă obişnuisem să dorm lângă ea, mă liniştea să-i aud respiraţia. Luni întregi am sperat s-o întâlnesc, şi întotdeauna, în anii care au urmat, mai sobrii, mai puţin dezordonaţi graţie învăţămintelor ei, am continuat să mă întreb ce s-a ales de ea, dacă-şi găsise cu adevărat fericirea pe care o merita. Dar numai la mult timp după aceea, când o altă femeie va încerca să planteze grădina, mi-am dat seama cât fusese de utilă şi de prost recompensată munca ei de desţelenire a aridelor mele brazde.

În muzeul Institutului Courtauld m-am postat în faţa autoportretului cu urechea bandajată a lui Van Gogh după cearta cu Gauguin... era pur şi simplu omul care îmi semăna cel mai mult pe pământul ăsta. Unchiul meu mă învăţase să privesc fundalul, detaliile care după părerea lui constituiau osatura psihică a operei... în spatele sărmanului nebun era reprezentată o stampă japoneză. Dacă mă gândesc bine anticipa viitorul care mi se pregătea.

Nu mai ieşeam, mâncam doar conserve, cotoare de mere mucegăiau pe sub foile de

hârtie. Nu făceam altceva decât să studiez, livre de manuale, mii de exerciţii scrise. Am dat ultimele examene într-o stare de hipnoză. În ultimul semestru am devenit un excelent ajutor al coordonatorului meu, profesorul Barkley. Bărbatul ăsta burtos, care vorbea fluent latina, mă simpatiza, mă lua cu el la băut şi la poligon unde el se distra şi unde am învăţat să trag descoperind că puteam să ochesc destul de bine. Ambianţa universitară îmi plăcea, grupurile de studiu, marea bibliotecă, brunch-urile duminicale cu păstrăv la grătar. Viaţa mea era de-acum acolo. Am găsit o locuinţă decentă lângă Stamford Bridge Stadium. Apreciam lucrurile neimportante, cina luată devreme, şirurile ordonate, faptul că lumea nu prea băga în seamă aspectul exterior, felul în care te îmbraci. Desigur respectul pentru *privacy* mi se părea puţin ostil. Îmi amintesc o seară într-un restaurant cu un grup de profesori, la masa de alături o colegă a plâns disperată cât a durat cina, nimeni n-a făcut nici un comentariu, nimeni nu s-a gândit să se deranjeze ca s-o întrebe ce probleme are, dacă îi murise câinele sau îi fugise soţul cu o studentă.

Din Italia primeam veşti îndepărtate, ştiam că închiseseră turnul din Pisa şi că muzeul de la Ercolano fusese jefuit de cele mai bune exponate ale sale. Chiar şi micul şi minunatul Bachus din bronz despre care vorbisem la unul dintre seminarele mele despre arta romană fusese furat.

Apoi am primit vestea căsătoriei tatei. Îl văzusem o singură dată în toţi acei ani, coborâse dintr-un avion, dormise la hotel. Era tot el cu tăcerile şi întrebările lui un pic aiurea. Un bărbat care nu ştia să aibă o relaţie normală cu ceilalţi, cu atât mai puţin cu fiul său. Acum, când luasem hotărârea să mă stabilesc definitiv la Londra, părea cu adevărat dificil să reuşim să petrecem puţin timp împreună fără să ne împotmolim, fără să numărăm minutele. Îi povesteam la telefon câte ceva despre munca mea la universitate, lucruri fără importanţă. Îl invitam să vină în vizită, numai pentru că eram sigur că nu va mai veni niciodată. De fapt pentru mine el murise în ziua în care murise mama.

Am agăţat anunţul cu o clemă pentru rufe în baie. M-am uitat la el zile întregi în timp ce-mi făceam nevoile. Am trimis o telegramă. *Nu pot veni. Noroc. Stop*. Dar m-am trezit într-o vineri seara singur, fără nici un chef să mă îmbăt, cu o invitaţie pentru weekend într-o casă de ţară, la optzeci de kilometri de Londra. A sunat telefonul, era Knut care mă invita la un concert glam rock în vechiul Marquee Club. Am oprit un taxi şi i-am spus să mă ducă la aeroport.

Am aterizat la Roma. Am privit de sus liniile fluorescente. Aeroportul era plin de poliţişti cu câini, era anul războiului din Golf. Taximetristul mi-a spus că doi piloţi italieni fuseseră luaţi prizonieri de irakieni, vorbind cu spatele lui mi-am dat seama că italiana mea nu mai era chiar atât de fluentă. Noutatea ultimului an era că deja începusem să visez în engleză. Am traversat lungul bulevard cu lumini şi steaguri pe stâlpi, am intrat în burta îngălată a oraşului, priveam pe geam cu curiozitatea turistului, doar uşor mai speriat, mai neliniştit.

Am intrat în hotelul din centru cu uşa turnantă, am urcat la primul etaj, petrecerea era acolo.

L-am întâlnit pe tata imediat, din întâmplare, cred că se dusese la toaletă să se uşureze. Era roşu la faţă şi era îmbrăcat ridicol, cu vestă şi frac. Era tot uscăţiv, mai tânăr decât mi-l aminteam. Probabil îmbătrânisem eu. Purtam ochelari şi chelisem puţin, exact ca el. Îmi rădeam părul de pe ceafă, dar îmi păstrasem o şuviţă prăfoasă care îmi cădea pe frunte şi pe care puteam încă să o trag înapoi cu gestul acela care mă caracteriza, îmi ţinea companie. Eram îmbrăcat cu o haină de catifea, o cravată de lână, strângeam în mână o geantă prăpădită, din piele. Semănam deja întru totul băţoşilor mei colegi englezi. Păru incredibil de fericit că mă vede, i se înroşiră ochii, se apropie pentru o îmbrăţişare stânjenită pe coridorul acoperit cu mochetă. În faţa uşii petrecerii, a celei de a doua vieţi care începea pentru el. Mi-am dat seama că, luat prin surprindere, tremura. Am fost uimit

să-l văd atât de emoţionat. Nimic n-a întunecat întâlnirea noastră, era pur şi simplu un om dezarmat.

— E cel mai mare dar pe care mi-l puteai face, Guido, cel mai mare.

Era probabil puţin cherchelit, m-a luat de braţ şi m-a dus înăuntru. A început să mă prezinte la toată lumea care era acolo, aşezată la mesele rotunde cu feţele de masă duble şi o pădure de pahare. Unii mă recunoşteau şi se ridicau să mă îmbrăţişeze. Lângă ei, figuri noi, care erau probabil prietenii lor comuni, indivizi zgomotoşi, mult mai tineri decât tata. Am rămas pe loc, învăluit în vârtelniţa aia de prezentări, am strâns mâini calde, umede. Tata repeta *fiul meu, profesor de istoria artei la Londra, fiul meu*. Nu eram decât un simplu asistent, unul din cei mulţi, dar l-am lăsat să se laude. A trecut chelnerul, am luat un pahar, apoi încă unul. Eram deja un băutor destul de priceput, ştiam cum să restabilesc repede alcoolemia care mă făcea să devin bonom, să mă predau. „Cum e viaţa la Londra? Foarte scumpă?“ Răspundeam îngăduitor la întrebări de nivelul ăsta.

Tata m-a dus către masa mirilor. Undeva în spate, printre locuri goale, i-am salutat pe verişorii lui. Mătuşa Eugenia era aceeaşi, cu părul ei scurt ca un popă, foarte bine dispusă, dar pregătită de plecare. Am strâns-o în braţe cu recunoştinţă pentru că brusc simţeam nevoia să recunosc ceva. Şi ea se lăsă moale în braţele mele. Zeno nu era de faţă, nu mă aşteptam să-l întâlnesc. N-ar fi venit niciodată la nunta văduvului surorii sale, înlocuită cu fiica portarului.

Erau acolo, de cealaltă parte a mesei, el îmbrăcat ca un mort, ea cu părul permanent, faţa de ţărancă, vârâtă într-o jachetă înflorată cu umerii prea largi. Păreau pierduţi şi ei. Priveau marea sală, tăcuţi unul lângă celălalt. Se ridicară brusc, cu o expresie absurdă, aproape temându-se că eu aş putea să-i lovesc sau să-i alung. Am fost blând, am strâns mâna femeii, mi-am petrecut braţul după umerii bărbatului, el cu adevărat foarte îmbătrânit.

Portăreasa o îngrijise pe mama, îi făcuse injecţiile, îi spălase lenjeria de pat, bărbatul îi udase muşcatele. Servitori de odinioară, urcând cu repeziciune, făcând şi plecând cu discreţie. Acum erau socrii tatălui meu. Dar nu aveau aerul că se eliberaseră. Păreau interzişi şi ei. Mi-au spus că se pensionaseră şi se întorseseră jos, în sud.

În acel general „jos“ am recunoscut Italia, spiritul ei, acea cronică diviziune internă pentru orice. O ţară obişnuită să aibă un sus şi un jos, un penthouse şi o pivniţă.

Eleonora era în picioare, făcea turul meselor, cineva, o prietenă a ei, o ţinea de braţ. Era îmbrăcată cu o rochie elegantă, Versace, decoltată în formă de V, din satin bej deschis, acoperită de paiete, nu tocmai de mireasă, avea părul ridicat într-o cupolă delicată şi un zâmbet calm şi strălucitor. A tresărit uşor şi ea, m-a îmbrăţişat repede, ca să mă anihileze în grabă, cred, ca să nu trebuiască să citească pe chipul meu ceva indicibil. A început imediat să glumească, să turuie, dar părea şi ea fericită că mă vede. Nu mă interesau banii tatei, care în orice caz nu erau o avere. Nu aveam nici un motiv să-i fiu ostil. Era viaţa care merge înainte, care se cuibăreşte în cutele noii ţesături sociale. Mi-o aminteam pe Eleonora cu toculeţele ei, cu geanta de secretară, dimineaţa devreme în staţia de autobuz, cu prima ţigară în gură. De ce n-ar fi trebuit să spere la o viaţă mai bună? Şi chiar dacă o făcuse din calcul, peste câţiva ani va avea parte de bătrâneţea tatei. Ştiam ce om închis şi greoi este. Poate era un lucru bun femeia aceea tânără, dar expertă, obişnuită să se sacrifice, să-şi schimbe hainele când ajunge acasă. L-a mângâiat pe faţă, şi-au împreunat mâinile cu verighetă şi au început să împartă mărturiile de nuntă.

M-am pierdut în mulţime, am luat un alt pahar. Toată lumea asta mai degrabă vulgară şi improvizată era sala de conferinţe a unei ţări din care la urma urmelor eram fericit că am fugit.

Îl căutam? Evident. Nu eram sigur că voiam să-l văd, îmbătrânit, diferit. Trecuseră zece ani. Zece ani lungi, anii esenţiali ai unei vieţi în plină formare.

Am identificat masa. Nu m-am mişcat. Am stat să privesc din spate silueta aceea care putea fi a lui. Care era el. Ţinea un copil în braţe. M-am dus în direcţia aceea, poate doar ca să trec aproape de el, să mă strecor după perdeaua din spatele mesei laterale şi să plec. Soţia lui a fost cea care m-a recunoscut.

— Guido! Uite-l pe Guido!

M-a îmbrăţişat, m-a strâns. Rossana slăbise, era blondă şi mi-o aminteam brunetă, avea acelaşi parfum greu şi o gură mare plină de dinţi. Mi-a intrat în ochi cercelulmă ei. M-am îndepărtat puţin în faţa unei asemenea agresiuni, m-am ascuns.

— Uite-i pe copii, Monica şi Giovanni...

Copiii erau o fetiţă destul de înaltă deja, cu părul lung şi creţ, îmbrăcată în volane albe, şi băieţaşul din braţele lui.

Am pus mâna pe capul fetiţei, aplecându-mă uşor...

— Ciao, iubito...

Nu mai înţelegeam nimic, nu mai vedeam bine, o amestecătură de culori şi sunete. Nu mai aveam salivă şi nu reuşeam să înghit. El m-a privit, aşa cum îl privisem şi eu, pe furiş, pentru o clipă, o mică lovitură de sabie. Apoi s-a uitat din nou la copil, cu capul plecat ca al meu, se juca cu mâna aceea de nou-născut, îi dădea degetul mare.

— Guido...

— Costantino...

Se ridicase şi mă salutase cu copilul în braţe, fără să reuşim să ne atingem cu adevărat. Rossana mă opri lângă ei, mă obligă să mă aşez în locul unuia dintre copiii care se zbenguiau prin sală. Feliile de tort aruncate în farfurii, am înşirat povestea vieţii mele londoneze, îmbunătăţind-o cum puteam. Eram obişnuit să le vorbesc studenţilor mei în orice stare aş fi fost. Îmi dezvoltasem un creier de rezervă care, în timpul orelor, putea dormi sau putea călători departe. Mă gândeam la Costantino, mă gândeam doar să rezist.

Copilul stătea în continuare agăţat de gâtul lui, încerca să se ridice, bătea cu picioruşele, avea aerul cuiva care face un efort maiestuos. Costantino îl cuprindea blând cu o mână, iar cu cealaltă îi sprijinea funduleţul dolofan. Ne cunoscuserăm cam la vârsta aia, când făceam primii paşi în curte, cu pantalonaşii căptuşiţi în acelaşi fel. Rossana se ridicase, acum toţi urlau şi băteau cu paharele în masă. Vălmăşeala din jur, faptul că vocile ajungeau până la noi dilatate şi neclare, ne crea spaţiu. Respiram normal acum. Cum mă găsea? Îmbătrânit? Schimbat? Îmi dresesem vocea, cerusem un alt pahar de şampanie mulţumindu-i chelnerului în engleză, îmi aranjasem părul cu gestul meu obişnuit şi acum îi zâmbeam. Sângele îmi fierbea din nou, curgea repede, mă simţeam senzual, voiam să fiu. Voiam să mă arăt într-o lumină demnă. Viaţa mea, acum când i-o povesteam lui, părea mai interesantă. Ca şi cum el ar fi fost pe străzile ude de ploaie, în bibliotecile prea încălzite... în căsuţa aceea decentă, nu departe de stadion, cu mica ei grădină agreabilă, atât de tristă. M-am gândit la cele şase scaune pliante puse într-un colţ, la grătarul acoperit cu o pânză, la bruma de dimineaţă pe frunzele de erica şi de acantă. Am cerut din nou ceva de băut.

L-am privit cu un zâmbet spart. Trebuia să mă ridic şi să plec de la masa aia. Dar acum nu mai voiam să plec. Îi priveam copiii, simţeam că-i iubesc, aş fi putut deveni un unchi îndepărtat. Dar în realitate nu mă interesau câtuşi de puţin, nu mi se părea că viaţa trecuse, faptul că ei existau nu schimba mare lucru pentru mine, nu schimba nimic. Dimpotrivă, eram mulţumit că el obţinuse ceea ce-şi dorise. Că-şi construise o familie. Rossana o ţinea pe fetiţă de mijloc şi dansau...

— Câţi ani are?

O întrebare aruncată aşa, inutil. Costantino şi-a muşcat buza şi a dat din cap. Şi acum înţelegeam cât se poate de bine că nimic inutil nu fusese spus, că el fusese cel care vorbise în locul meu... L-am văzut înroşindu-se, încordându-se.

— ...Nouă.

Am făcut socoteala în cap, dar nu era nevoie. Deci era deja încurcat cu ea în ziua aceea, îmbrăcat militar, acolo la gară. Şi nu-mi spusese. Am privit în jur agonizând şi aş fi vrut să râd, să izbucnesc într-unul din oribilele mele hohote, cu nasul încreţit şi sughiţând, pentru că totul era atât de perfect vârât în mediocra sa ramă.

Nu-şi luase licenţa, începuse să lucreze, mai întâi ca agent de vânzări, apoi în asociaţie cu un prieten.

— Franco Bormia, ţi-l mai aminteşti?

— Francone, cum să nu.

Administrau cantinele unor întreprinderi şi de curând au deschis un restaurant cu preparate din peşte, lângă Parlament.

Am dat din cap, am zâmbit. Îi plăcuse întotdeauna să facă de mâncare.

— La naiba, bravo!

Continua să vorbească, dar eu mă gândeam la Francone, dulapul cu faţă de puişor care stătea mereu proţăpit în faţa blocului cu un Renault 5 scuturându-se de disco dance.

— S-a însurat Francone?

— S-a despărţit deja.

Avea poate o liniştită viaţă de bisexual, cu faţa aia de popă pe care o scosese din nou la iveală.

Era îmbrăcat într-un costum gri dintr-un material lucitor, o cravată cu buline pe o cămaşă cu gulerul mare, puţin rigid strâns pe gât. Era un bărbat de treizeci de ani. Poate puţin mai robust. Cutele din jurul gurii doar ceva mai marcate, dar cu acelaşi zâmbet, buze calde, dinţi albi şi regulaţi. Hotărât, era mai frumos ca înainte. Ca şi cum toate trăsăturile ar fi înflorit, în sfârşit, pe trupul acela masiv graţie împăcării cu sine însuşi şi acelei realizări sociale vizibile. M-am gândit cu durere că ajunsese la vârsta splendorii.

Mi-am scos haina, aveam umerii înguşti şi chipul mi se scobise şi el. Nu mă atrăgea aproape deloc mâncarea şi mergeam prea mult pe jos ca să economisesc banii de taxi. Costantino avea un telefon pus lângă el, pe masă, unul din noile telefoane celulare. L-am luat în mână, am glumit puţin. Brusc m-am gândit că avea mult mai mulţi bani decât mine.

Giovanni îşi vârâse în gură o furculiţă şi el i-o luase calm şi îl sărutase. M-a privit.

— E frumos, nu-i aşa?

— Da, foarte.

— Seamănă cu mine, nu-i aşa?

— Nu.

Am râs amândoi. Nu trecuse o zi fără să mă gândesc la el... în mintea aceea a mea dublă, ascunsă... de câte ori mă întorsesem cu gândul înapoi, la momentul în care fusesem nevoiţi să ne despărţim. Mi-am slăbit cravata şi mi-am descheiat cămaşa, transpiram. Mă aşezasem la masa aceea, în faţa lui, ca să-l fac să creadă cine ştie ce. Acum universitarul de la Londra nu era decât o rămăşiţă, de beţii, de nopţi de studiu inutile... de labe, infinite labe în care închisesem ochii sperând să nu ejaculez cu durere. Am coborât mâinile să mă acopăr, mi-am strâns picioarele, aceeaşi excitaţie dureroasă, aceeaşi ruşine.

Tata dansa, îşi scosese haina şi o învârtea în jurul miresei ca un toreador cu cârpa lui. Costantino şi-a scos cravata.

— Ah...

A fost ultima imagine pe care am luat-o cu mine, gestul acela formidabil, gâtul gol.

Mi-am legat cravata. Mi-am luat geanta aruncată pe jos.

— Plec.

A încercat să mă oprească, să se ridice. Dar copilul îl obliga să stea jos.

— Guido... aşteaptă...

I-am privit pe unchii mei, imobili, în fundul sălii. Nişte cârje sacre cu haine din alte timpuri puse pe suflete din alte timpuri. Mă voi întoarce la înmormântarea lor. Ca să-i văd aşa cum o văzusem pe mama, ţeapănă şi singură. Am ridicat privirea spre unul din marile lampadare care atârnau din cerul acelei săli şi am căutat-o din nou pe ea. Mă întrebam dacă de acolo de sus ne vedea, dacă vedea această vale de lăcomie şi nulitate.

Londra a fost un sicriu. Pe stradă loveam cu umbrela, urcam în autobuze şi rămâneam atârnat pe scară. Mă transformasem într-un soi de animal furios şi tăcut, un vârcolac care aşteaptă luna lui putredă. Ziua la universitate, cu tinerii aceia nătângi care aşteptau totul de la mine, pasiune şi entuziasm, tânărul profesor italian care ţinea cursuri monografice despre Pollaiolo şi Paolo Uccello. Şi niciodată lecţiile mele n-au fost mai însufleţite şi n-au avut mai mulţi studenţi ca în perioada aceea! Seara fugeam de invitaţiile colegilor, de caldele lor căsuţe mirosind a pijama şi a stufat, de beţiile solitare cu bărbaţi în fugă din chiar acele case.

A venit Crăciunul şi cu toţii aveau un loc unde să se întoarcă, pateuri de curcan şi brazi cu beculeţe colorate, Magazinele Harrods cu toate etajele sale de scări mobile şi păpuşi mecanice şi nebunii de Crăciun. M-am închis în casă pe întuneric, am aprins o lumânare şi am aşteptat să se topească, apoi am aprins alta şi apoi încă una. Până când am găurit masa. Şi am stat să privesc, în cenuşiul zorilor, gaura în materialul melaminat pârlit. Am mers la universitate şi am leşinat. Am fost internat trei zile la St Thomas' Hospital, mi-au luat sânge, mi-au făcut toate controalele, apoi m-au externat. Cu o pungă de haine murdare în mână, ca un boschetar.

Am intrat într-un magazin de lenjerie de lux. Mi-am cumpărat un halat de catifea cu o coroană pe buzunar. L-am ţinut pe mine până când s-a uzat şi a începu să miroasă urât. Am spart ultima sticlă izbind-o de zid. În întuneric Morrissey cânta *take me home tonight, oh take me anywhere, I don't care, I don't care*... Am făcut un duş lung de tot şi am ieşit.

M-am întors în localul acela. Am aşteptat ca bărbaţii ăia de diferite feluri, cu cizme şi chipiuri ca în desenele lui Tom of Finland să se aplece în faţa mea. Am pus banii în hainele meseriei. Apoi m-am hotărât şi am urcat la etaj. Am intrat într-o cameră cu cel pe care-l alesesem, unul solid, cu pielea neagră şi părul ras ca Grace Jones, pur şi simplu cel de care-mi era cel mai frică. L-am lăsat să facă. Ştia exact ce.

Am ieşit satisfăcut şi plin de durere. Exact ce voiam, moartea. Lătratul ei în mine.

Apoi am cunoscut-o pe Izumi. Mi-a prezentat-o Knut, care era îngrijorat din cauza mea, veghea asupra sănătăţii mele precare, îmi privea cu neplăcere cearcănele, părul care devenea pe zi ce trece tot mai opac, ochii mei sticloşi când ne postam noaptea pe Lambeth Bridge cu privirile noastre îngemănate în imprudenţă şi durere calmă, şi rămâneam să cercetăm continuele ape tulburi de jos. Izumi era prietena lui de mult timp, lucrau împreună în multinaţionala japoneză. S-a întâmplat la una din acele petreceri extravagante, chiar pe Tamisa. Izumi stătea lângă o roşcată planturoasă, avea pe ea un puloveraş brodat, era foarte slabă şi foarte albă, o faţă cu puţine trăsături ca a orientalelor, dar machiată strident. Bea un cocktail trandafiriu. Knut m-a luat de braţ şi m-a prezentat.

— Care din ele? a întrebat.

— Aia zen, am răspuns, nu voiam să-l dezamăgesc.

Mă gândeam că ar fi fost mult mai uşor cu o japoneză să nu mă înţeleg şi să ne salutăm în grabă. Am stat de vorbă până când toţi au plecat şi umezeala părea noroi alb. Ne-am plimbat puţin şi pentru că băusem destul de mult am invitat-o într-un mic restaurant libanez unde mergeam deseori singur. Îl cunoşteam pe proprietar, Hasan, un tip cu mustăţi care semăna cu Omar Sharif, cu nişte ochi mari gri-verzui şi o ţigară de iarbă veşnic în colţul gurii. Am condus-o pe Izumi la masă şi am mers să mă spăl pe mâini. Când m-am întors, locul acela, care pentru mine nu era decât o iesle în trecere, mi s-a părut pur şi simplu mai frumos cu mutrişoara aia zâmbitoare acolo. I-am explicat meniul,

i-am dat unele indicaţii. Dădea din cap conştiincioasă, ca şi cum fiecare hotărâre era foarte importantă, a vrut să comande feluri de mâncare pe care să le împărţim. Am mâncat cu capetele apropiate, ciugulind din mezzeh. După ce gusta, Izumi închidea ochii, ca şi cum trebuia să coboare gusturile undeva într-o parte misterioasă a fiinţei sale, şi niciodată nu mi s-a părut mai bună mâncarea aceea, nu prea grozavă de fapt, care venea dintr-o bucătărie cu adevărat prea puţin recomandabilă. Am înţeles cum, graţie răbdării şi candorii unei alte persoane, lucrurile se pot schimba, pot deveni alte lucruri. De multă vreme nu mă mai simţisem atât de bine, pe stradă o ţineam de mână, mă temeam să nu dispară, să nu o mănânce noaptea. Mă temeam să o las lumii, lumea aceea care înghiţise întotdeauna totul. Aşa că am îngenuncheat la picioarele ei pe Regent Street şi am cerut-o în căsătorie. Evident că a râs, evident că a fugit. Evident că după şase luni s-a căsătorit cu mine.

A fost o nuntă minunată. Knut mi-a fost martor, prietenii lui au cântat. Am mers în întâmpinarea lui Izumi, strânsă în chimono, mi-am împreunat mâinile, m-am înclinat în faţa capului miresei mele plin de ace de păr şi de kanzashi. I-am privit ochii, cele două migdale strălucitoare şi devotate. Apoi ne-am îmbătat cu fluvii, cu autostrăzi de alcool. Am dansat. Knut a făcut pariu că se târâie gol pe cornişă şi a făcut-o. O nuntă făcută cu puţini bani, într-o casă plină de origami din hârtie şi balustradele pline de oameni, ca arca lui Noe, care păreau să cadă dintr-un moment într-altul. O zi de fericire totală, din acelea care atunci când se termină înţelegi că o să-ţi fie dor de ea până la sfârşitul zilelor tale. Izumi avea tot timpul un buchet de flori curgătoare în mână, mă târa ore întregi prin piaţa de la Columbia Road. În afară de pasiunea ei pentru ikebana nu era deloc o gheişă, mai degrabă unul din creioanele acelea cu mina tare, ieşea şi intra încontinuu în casă ca un uragan. Trăia la Londra de mulţi ani, după o istorie familială dificilă, era obişnuită să se descurce în orice situaţie. Într-o zi am descoperit că nu avea simţul orientării. La

intersecţii se oprea mereu, nehotărâtă în ce direcţie s-o apuce. Mă amuza să-i văd fruntea încruntată de efort. Se încăpăţâna să nu accepte sfaturi, aşa că deseori parcurgeam străzi mai lungi şi nebănuite. Rătăcirile astea erau adorabile, descopeream ceainării, galerii fotografice aproape necunoscute.

Am găsit o locuinţă în East End, cartierul angajaţilor de la Spitalfields, lăsat ani de zile să se degradeze din cauza celei mai sărace şi violente imigraţii, cartier ce se popula acum cu artişti, tineri actori, oameni cu bani puţini, dar cu multă fantezie. O casă independentă, nu foarte mare, cu o terasă pe acoperiş şi o grădiniţă în spate. Knut şi prietenii lui (Elvis, care lucra într-o agenţie turistică în Kangaroo Valley şi propunea oferte avantajoase pentru insulele greceşti şi plajele bretone unde, jura cu mâna pe inimă, se putea practica sodomia la lumina zilei, şi Fraser, pediatrul care avea un cabinet coşcovit în Brixton plin de copii coşcoviţi cu părinţi agresivi şi robuşti, traficanţi de droguri, jucători de volei radiaţi) ne-au ajutat să schimbăm mocheta, să zugrăvim, să aducem mobila. Am încercat grătarul în ploaie, eram aşa de beţi că am reuşit să ardem cârnaţii. Refugiaţii bosniaci care dormeau în garajul nostru au petrecut cu noi.

Izumi a cumpărat materialul pentru perdele, o *tussah* cu uşoare reflexe purpurii. Acea incredibilă mătase sălbatică ar fi luminat dimineţile noastre, pentru că şi în zilele pe care le începi ştiind că nimic nu-i mai rău decât să priveşti pe fereastra-ghilotină cerul acoperit de nori, *tussah* lasă să intre în casă o lumină trandafirie şi caldă, senzaţia unei raze de soare. Cu ajutorul acelor perdele, Izumi m-a învăţat să cred în iluzii. A îndepărtat de mine duritatea lucrurilor tangibile, m-a înfăşurat în uimire. Rămâneam îmbrăţişaţi în pat privind acel soare doar al nostru, solitar şi îndepărtat ca orice dorinţă care rezistă.

Fiica ei, Leni, a venit să locuiască împreună cu noi. Era o fetiţă de şapte ani când am cunoscut-o, Izumi o făcuse cu un manechin din Mauritius, în trecere prin Londra.

N-am să uit niciodată ziua în care mi-a prezentat-o. Izumi era nervoasă, cumpărase

acadele pentru ea şi pentru fiica ei, le lingeau mergând pe stradă. Fetiţa o ţinea de mână. Acum erau două, foarte mici amândouă. Dar Izumi, nu ştiu cum, parcă-şi umflase pieptul, ca pisicile care-şi zbârlesc părul. Era dintr-odată străină şi tulburată. Mă privea bănuitoare, cu ochii strânşi de parcă ar fi trebuit să se apere de un soare prea puternic. Mi-a spus că are o fiică doar la câtăva vreme după ce ne cunoscuserăm, şi mi se păruse ciudat pentru că vorbiserăm întotdeauna despre orice într-o manieră directă şi sinceră. Era prima dată când făcea gestul ăsta, când o arăta pe fiica ei unui bărbat. Bărbatul care ar fi trebuit să le aleagă pe amândouă. Pentru că am înţeles imediat, în momentul în care le-am văzut una pe alta, una în alta, că legătura lor era indisolubilă. O tânără care avusese un copil singură, într-un oraş străin, cu o sfâşiere lăsată în urmă, în fetiţa aceea trebuie să se fi strâns durerea, consolarea, visul mamei.

I-am dat mâna.

— *I'm Guido.*

— *I'm Leni.*

Avea pielea închisă la culoare şi ochii orientali ai mamei, dar de un cenuşiu stins. Cea mai incredibilă fetiţă pe care o văzusem vreodată, ieşită din *Cartea junglei*, mergea săltând pe trotuar, cu o poşetuţă din mărgele aurii pe umăr, în faţa casei de bilete pentru feriboturi.

Am fost atât de impresionat, că n-am prea reuşit să vorbesc o vreme. Erau atât de puternice împreună, mă simţeam o bucată de plută muiată. Un tânăr italian bătrân, asistent universitar în trecere cu un salariu staţionar, o identitate sexuală compromisă de un trecut nedemn şi o şuviţă subţire de păr pe frunte, pe care o dădeam încontinuu spre spate, o umflam, ca să atrag atenţia, o stupidă pasăre a paradisului. Fără nici un paradis de oferit celor două domnişoare.

Ne-am plimbat puţin aşa, eu mut pe lângă ele. Paşi ireali, suspendaţi. Ar fi putut fi o

familie. Unul din milioanele de milioane de moduri de a fi o familie pe această planetă, un conglomerat de vieţi care se hrănesc la aceeaşi masă, se aşază pe acelaşi WC, se sărbătoresc şi se îngroapă.

Am privit-o pe Izumi, şi trebuie să fi avut cu adevărat o privire pierdută. Am privit-o ca să-i cer ajutor. N-aş fi fost în stare să trec proba, eram prea fragil, prea leneş. N-aş fi fost la înălţimea acelei paternităţi. Pentru studenţii mei eram un soi de model, eram apropiaţi ca vârstă şi mă puteam considera un fel de frate mai mare, atipic, dotat cu un oarecare şarm. Erau deja adulţi, cu o viaţă sexuală, cu capacităţi intelectuale. Responsabilităţile mele erau foarte restrânse. Altceva însemna să am grijă de această incredibilă fetiţă, cu mama samurai care mă supraveghea din spate. O fiinţă care trebuia încă să se formeze, căreia ar fi trebuit să-i apăr puritatea, să suflu deasupra viselor ei, să limitez daunele lumii, să veghez ca un lup, să mârâi la străini. Bine făcea Izumi că n-avea încredere în mine.

Leni sări pe bancă într-un picior. De la bancă trecu pe parapet, tot într-un picior. Mi s-a părut c-o văd alunecând, am făcut un salt şi am prins-o de braţ. Am răsuflat uşurat, dedesubt era apă, inima-mi bătea cu putere. Leni a coborât. Fără să-mi dau seama, cu acel gest stângaci şi cu totul inutil îi smulsesem gentuţa de mărgele, care se rostogoleau acum în toate părţile. M-am aruncat la pământ încercând să culeg cât mai multe posibil. Ea se ghemui lângă mine. I-am văzut de aproape genunchii slabi, întunecaţi şi noduroşi. Mă simţeam atât de vinovat, atât de idiot. Să-i rup poşeta de care părea să fie atât de afurisit de mândră. Cum aş fi putut să mă gândesc că pot avea grijă de o fetiţă? Nu mă gândisem niciodată că m-aş putea afla în starea asta de disperare, spaimă, ruşine şi frenezie, îngenuncheat în faţa unei fetiţe, la câţiva centimetri de ea. Am privit-o fără s-o privesc cu adevărat. Mă aflam într-o situaţie deplorabilă. Nu trebuia să mă căsătoresc, trebuia mai degrabă să mă tratez, să mă închid într-un spital de psihiatrie pentru oameni copleşiţi de

propria lor emotivitate şi să rămân acolo luni întregi, ani. Leni nu mai culegea perlele, mă privea. Iar eu aş fi vrut s-o rog să-şi întoarcă privirea de la mine. Se legăna pe genunchi. Apoi spuse vorbele alea... Vorbele alea.

— *I was waiting for you*... Guido.

Numele meu pronunţat de ea îmi reda masculinitatea şi demnitatea, vigoarea şi speranţa. Poate că intenţiona pur şi simplu să spună că mă aştepta ca să mă cunoască, Izumi o pregătise probabil pentru întâlnirea aceasta. M-am ridicat clătinându-mă, dar mai sigur pe mine. Leni avea acelaşi dar ca al mamei ei, ştia să te iluzioneze la momentul potrivit, ca să-ţi dea curajul de a scoate la iveală puţinul bine pe care-l simţeai bătând în tine.

M-am întors către viitoarea mea soţie. Îşi pusese ochelarii de soare. Am vârât perlele în buzunar, am ajutat-o pe Leni să-şi cureţe genunchii. Am cumpărat biletele, le-am obliterat, s-au deschis micile porţi metalice şi am urcat pe feribot. Ne-am plimbat cu o navă tristă pe albia acelui fluviu murdar.

Ne-am sprijinit de balustrada de lemn, Leni s-a urcat pe bara de metal, i-am pus mâna pe ceafă şi am ţinut-o. Şi-a sucit puţin gâtul să mă alunge. Dar eu am fost mai tare decât maimuţica aia cu fustă. S-a supus strânsorii bătrânului tânăr neliniştit care va încerca să facă totul pentru a construi o familie.

Despre intimitatea mea cu Izumi n-am spus încă nimic. Probabil pentru că a fost soţia mea toată viaţa, intimitatea cu propria soţie e închisă în mod natural într-o rezervă care se naşte din respect, din mult respect, dar şi din ruşinea de sine însuşi suprapusă peste un corp pe care într-o oarecare măsură, dacă soţia e cea care trebuie, îl considerăm sacru şi totuşi cel mai intim. În mod fatal ne consumăm, dar ne şi liniştim devenind nişte bune maşini. Absenţa neliniştii, a unui sentiment special în apropieri, conduce în final la o pace interioară unică. Să întorci spatele şi să adormi, să sforăi, să te scarpini în fund. Dacă pe

de o parte se pierde ceva, pe de alta se câştigă o dimensiune necunoscută, o vastă câmpie de dragoste pe care doar o lungă şi bună apropiere o dăruieşte. Aşa că în vreme ce ţi se poate întâmpla oricând să întâlneşti o iubire ocazională, cu faza ei de excitaţie, de dezlănţuire, o soţie bună e de negăsit. Munca aceea îndelungată se numeşte intimitate conjugală.

Faptul că eu continuam să folosesc prezervativul nu-i crease suspiciuni lui Izumi, nu până în momentul acela. La început o considera o atenţie deosebită faţă de ea, ca să evite să ia anticoncepţionale. Iar mie îmi plăcea acel mic ritual solitar, să mă întorc şi să-l îndeplinesc, într-o manieră magică, fără să stric nimic. Dimpotrivă, mica întrerupere, chiar dacă uşor complicată, creştea plăcerea, când o ştiam alături de mine, aşteptându-mă. Dar nu era numai asta. Acum trebuie să fac un efort ca să fiu foarte cinstit. Adevărul e că filtrul acela mă salva, mă ţinea uşor departe de ea, pentru că locul nudităţii era acela locuit de amintirea singurului trup pe care din punct de vedere sexual l-am recunoscut ca al meu. Singura mea prelungire. Amintirea aceasta mă tortura, nu mă lăsa liber. Dar într-o bună zi soţia mea a început să-mi ceară să nu-l mai folosesc.

M-am protejat întotdeauna, mai puţin în noaptea înghiţită în tunelul gay. Tipul mi-o ceruse. Iar eu spusesem nu. Nu-şi făcuse probleme, era obişnuit cu o asemenea cerere. Cu siguranţă nu e un loc în care delicateţea să fie la ea acasă. Adevărul e unul singur. În noaptea aceea îl căutam pe Costantino. Şi mi-a venit firesc să caut moartea. Cu el nu folosisem prezervative, nici măcar nu vorbisem despre asta. Pentru a ne culca n-avusesem nevoie de pregătiri, se întâmplase pe neaşteptate. O obligaţie dureroasă a trupului flagelat de simţuri, de psihicul în dezordine, efectiv întors pe dos. Nu-ţi pui paraşuta dacă ai hotărât să te izbeşti de pământ.

Artiştii Gilbert&George foloseau excremente pentru a reprezenta religiozitatea vieţii, moartea prietenilor lor homosexuali. Începuseră anii cu adevărat lungi. Se spunea, nu se

spunea. Dar flagelul se pornise deja. De vină erau maimuţele, se spunea, vreun african futăcios de pădure şi a unor americani futăcioşi de africani. Şi aşa istoria omului se întorcea înapoi. Maimuţa alungată de evoluţie în singurătatea ei se răzbuna. Spre marea bucurie a credincioşilor, a libidinoşilor care spun rugăciuni, care vedeau fulgerând excomunicarea, damnarea aici pe pământ pentru toţi sodomiţii practicanţi. Tineri. Splendizi, încântători, strălucitori tineri. Glorioşi practicanţi ai desfrâului, chinuiţi de infinite poveşti de dragoste neîmpărtăşită. Aveam să văd mulţi de-a lungul anilor, plecând, lăsându-şi vina pe cearşafuri soioase, în braţele mamelor lor, ai partenerilor lor şi urcând la ceruri. Zeii căzuseră. După Freddie Mercury, Nureyev, Jarman, chiar şi Fraser începea să aibă ciudate crăpături pe faţă. A fost primul din grupul lui Knut. Şi le acoperea cu o cremă colorată care devenea verzuie. La început am observat eforturile acelea, chipurile întunecate care se scobeau şi încercau să zâmbească, să se camufleze la locul de muncă, chiar şi cu prietenii. Am văzut lumea făcând un pas înapoi, lăsând gol în jurul ei, ca şi cum respiraţia sau un simplu strănut ar fi putut ucide. Am văzut bărbaţi veseli, simpatici, plini de proiecte, explodând de viaţă, de inteligenţă şi de idealuri, retrăgându-se din societatea laşă pe care ar fi putut s-o facă mai bună cu energia lor, cu spiritualitatea lor de homosexuali, forţaţi să stea în sala de aşteptare a ciumaţilor, orbi, chinuiţi de TBC şi de toxoplazmoză, închişi în casă cu perfuzia agăţată de braţ, schimbându-şi singuri flacoanele sau izolaţi în secţii ale spitalului, trataţi ca nişte păianjeni veninoşi de asistente terorizate. După măcelul făcut de heroină, a doua generaţie de tineri se scufunda în prăpastie. *Find a cure*, strigau de pe lumea cealaltă. Într-o dimineaţă în care n-aveam ore la universitate, am mers la spital, am lăsat probele de urină şi de sânge pentru nişte analize amănunţite. Am cerut să mi se facă testul Hiv. A trebuit să mă aplec la ghişeu şi să mă supun unui soi de umilitor interogatoriu.

— Suferiţi de hemofilie?

— Nu.

— Aţi avut raporturi sexuale cu potenţial de risc?

N-am răspuns imediat, asta mă privea doar pe mine. Mi-am dat seama de câtă violenţă există în legătură cu această boală. Voiam să mint, să vorbesc despre un tratament stomatologic. Dar mă gândeam la Fraser, la curajul lui, mă gândeam că persoane ca mine, profesori universitari, oameni care se cred culţi şi fără inhibiţii, ar trebui să înveţe să vorbească liniştit despre acest lucru, să spună adevărul.

— Da, am avut raporturi sexuale cu potenţial de risc.

Grăsana m-a cântărit cu o privire de găină dată prin pesmet, numa' bună de fript.

„Poate şi bărbatu-tău a avut raporturi sexuale cu potenţial de risc, baby chicken, tu eşti al naibii de supusă riscului, şi fiii tăi sunt." Dar am renunţat. Stupiditatea umană nu se îmbunătăţeşte cu o frază, dimpotrivă se înrăutăţeşte, devine mai dură, găina se transformă într-un peşte uscat greu de desărat.

A trebuit să aştept câteva zile. Au fost nişte zile ciudate. Eram cât se poate de sănătos, dar începeam să simt că mă doare în piept, îmi curge nasul, o simplă răceală, dar cine-mi spune că nu acela era începutul? Au fost însă zile bune, asemenea tuturor condamnaţilor la moarte, devenisem mai bun, călătoream gingaş prin încăperile universităţii, eram amabil cu studenţii. Am avut o sesiune de examene şi n-am dat decât note foarte mari. Acasă mă învârteam încoace şi-ncolo cu papucii de shearling, jacheta mea de lână, salutam vinovat lumea care mă iubea, care îmi acordase în apel o viaţă caldă şi demnă, pe care eu o trădasem. Într-o seară am fost pe punctul de a-mi mărturisi vina lui Izumi, dar ceva m-a reţinut. Speranţa de a reuşi să scap, de a traversa *check point*-ul salvându-mă. M-am aplecat peste patul adoratei mele Leni, am luat una din cărţile ei, cea despre sarcofage şi vasele funerare egiptene cu inimă, şi i-am citit-o mângâind-o pe păr, alunecând cu ea în somn. Şi atunci când, în toiul nopţii, am căzut cât eram de lung,

rostogolindu-mă ca una din mumiile egiptene de la British Museum, m-am gândit că a fost soarta cea care m-a alungat înapoi, m-a aruncat jos din candidul pat al fetiţei care era cea mai bună tovarăşă de drum posibilă.

Am luat analizele. Un plic albăstrui pe care mi-l amintesc bine. Mi l-a dat o fată neutră, care l-a scos dintr-un fişier. Chipul ei nu era liniştitor, aşa că am aşteptat puţin înainte de a deschide plicul. M-am jucat de a fi sau a nu fi. M-am aşezat pe un parapet din zona fluviului, în faţă la Tate Gallery. Mi-aş fi adunat toate lucrurile într-o cutie şi aş fi plecat. Într-o destinaţie necunoscută. Lăsând în urmă doar o scrisoare pentru Izumi, *iubita mea ichiban*. M-aş fi întors la Roma doar în trecere. Le-aş fi cerut unchilor mei să schimbe testamentul făcut cu mulţi ani în urmă în favoarea mea şi să-şi lase toată averea lui Leni. Cel puţin aşa ea ar fi putut trăi fără probleme economice. Le-aş fi dus o fotografie a ei cu mine, cea pe care o făcusem în faţa bărcilor din Cornwall, unde ea este înfăşurată într-un prosop, iar eu o ţin în braţe cu zâmbetul celui mai fericit tată de pe lume. L-aş fi căutat pe Costantino? I-aş fi spus de boală? Ar fi trebuit să-i spun prea multe lucruri. M-am simţit confuz şi emoţionat la gândul îmbrăţişării finale, şi am înţeles că tot acel absurd, aiuritor rămas-bun îi era destinat de fapt lui. Şi aşa am înţeles că nu era adevărat nimic, că puteam deschide plicul ăla blestemat.

Negativ, am citit, *negative*.

Ruleta rusească mă graţiase, nu era nici un glonţ pentru mine. N-aş fi intrat în şirul de îngeri muribunzi care se târâiau prin oraş cu privirea pierdută, petele mascate pe faţă, pe torace. Făceam parte din lumea celor sănătoşi, a celor care pot vorbi în şoaptă, pot rări vizitele.

N-am băgat de seamă câteva valori peste limita normală pe celelalte rânduri, dar apoi am fost chemat la spital, şi aşa din întâmplarea, vânând demonul, am aflat despre nişte alterări endocrine. Şi pentru că eram un bărbat tânăr m-au sfătuiesc să fac alte analize mai

detaliate. Nu-mi aminteam să fi avut boli deosebite. Binecuvântam testiculul puţin atrofiat care mă ajutase să nu fac serviciul militar. Mi-am reconstituit trecutul medical. Atunci mi-am adus aminte de parotidă, de urechile mari şi roşii... de inflamaţia testiculelor la vârsta pubertăţii.

A fost o surpriză, nimic mai mult. Mă temusem de ce e mai rău, restul mi s-a părut neimportant. Am început să mă gândesc la mine însumi cu afecţiune, ca la o capodoperă ieşită prost. Cercul se închidea cu un proiect al său, o abstractă perfecţiune. Nu voi avea copii, asemenea unchilor mei. Aşa cum era drept să fie pentru realitatea mea de bărbat.

În drum spre casă îmi răsunau în urechi cuvintele lui Leni, *I was waiting for you*...

Acum ştiam că eu o aşteptasem pe ea. Pentru că, în timp ce respiram pe străzile aglomerate de întoarcerea de seară spre casă, ştiam că pândisem deja momentul ăsta, că-l simţisem lovindu-mă din spate aşteptând să-mi întorc capul. Acum, când această descoperire îmi scotea o parte din mască, aş fi putut umbla gol prin casă şi aş fi putut face dragoste cu soţia mea gol.

În seara aceea, când am culcat-o pe Leni şi am stat mai mult cu ea, am închis cartea şi am început să-i număr degetele, de la stânga la dreapta şi de la dreapta la stânga până când a adormit. Am numărat degetele unui număr infinit de copii care erau tot ea. Nu era a mea. Era singura fiică pe care mi-aş fi dorit vreodată s-o am.

M-am dus la Izumi, am sărutat-o. A făcut dragoste cu soţia mea pentru prima oară complet gol. N-a fost prea diferit de celelalte dăţi. Doar că pentru prima oară mă simţeam eliberat de fantasme.

Când, câteva luni mai târziu, ea, după fiecare contact, a început să mă mângâie pe piept şi să mă privească asemenea unei maimuţici gravide, m-am sculat, am luat o sticlă de vin, am chemat-o lângă fereastră şi acolo, în faţa unei luni ca pentru vârcolaci, căutându-mi cuvintele cu grijă, i-am spus vestea cea urâtă. A rămas interzisă şi tăcută

multe zile la rând. Am văzut-o îndepărtându-se ca un val tras înapoi de mare. Dar după aceea s-a înseninat din nou. Era mai mare decât mine, chiar dacă nu părea absolut deloc, trecuse de patruzeci de ani, avea deja o fiică minunată, poate nu i-ar fi plăcut prea mult ca Leni să-şi piardă supremaţia în inima mea. Crezuse că-mi simte dorinţa şi durerea şi, ca de obicei, le exprimase în locul meu, crezând că mă scutură, că-mi face un bine.

Au mai trecut trei ani. Trei ierni şi trei veri. Tony Blair triumfase în alegeri, muncitorii continuau să facă grevă, dar se respira un aer mai puţin încărcat. Prietenii noştri veneau sâmbăta seara să se îmbete la noi sau mergeam noi la ei cu break-ul nostru, în casele acelea cvasielegante, cu stucaturi georgiene, pline de cărţi şi de muzică bună, la Pimlico sau South Kensington. Eram un mic grup de foarte abili intelectuali în stare să dăm naştere, pornind de la nimic, de la fuziunea coloşilor telecomunicaţiilor, de la ameninţarea lui Millennium Bug sau de la ultima polemică a lui Hitchens, la prodigioase discuţii sociologice care satisfăceau spiritul nostru revoluţionar care începea să moţăie asemenea consoartelor noastre. Devenisem profesor. Găsisem un nou loc de muncă la patruzeci de mile de Londra, într-o mică universitate, unde eram tratat ca Leonardo da Vinci şi eram plătit pe măsură. Naveta nu-mi displăcea. Aşteptam trenul cu nelipsita geantă care acum, exact ca mine, avea aerul unei relicve semnate, şi cu trenciul fluturat de vânt pe peronul din Victoria Station. Îmi plăcea acea scurtă călătorie printre tineri care citeau sau îşi ţineau walkmanul pe urechi, priveam pe fereastră peisajul oraşului care lăsa locul câmpiei, defilarea micilor case ordonate cu acoperişurile lor de ardezie, cu grădiniţa din spate şi uşile lăcuite. Apoi pădurea cu marii copaci roşii, coamele lor pieptănate de vânt, poleite de rarele apariţii ale soarelui. Coboram, cumpăram ziarul, salutam vânzătorul, *have a nice day*.

Apoi intram în universitatea sobră şi austeră ca o biserică luterană întâmpinat de adorata mea Geena, gingaşa doamnă de pus într-o cutie şi de dus acasă, cultă, ordonată,

un factotum al instituţiei, vestala mamă a tuturor profesorilor. Ea îmi aduce cafeaua, îmi face ordine printre hârtii, îmi scutură părul de pe haină cu un gest discret, ea mă obligă seara să plec pentru că o să pierd trenul dacă întârzii prea mult cu cei mai buni studenţi în faţa diapozitivelor.

Mă întorceam apoi pe întuneric, priveam geamul în spatele căruia apăreau doar rare lumini de case, de fabrici cu tura de noapte. Coboram şi făceam câţiva paşi în aerul încărcat de nesănătoasa emanare de gaze a taxiurilor şi autobuzelor. Deschideam uşa casei, puneam cheile în bolul cu cap de raţă, îmi scoteam pantofii, mă aşezam în salon, căutam sticla.

Voi împlini patruzeci de ani şi deseori furia mă strânge de gât, mă sufocă dinăuntru. Vâr tirbuşonul în gâtul unei sticle şi dopul care iese cu zgomotul acela suav şi profund, purtând în curul lui roşu aroma vinului, e singura recompensă a zilei. Duminica şi în timpul sărbătorilor obligatorii continui să mă târăsc până în parc, pentru o alergare dătătoare de energie, şi mă trezesc că gâfâi sprijinit de un gard ca un sturz împuşcat. Iubita mea Leni, frumuseţea mea, care are deja un şir de băieţi în faţa uşii, şi eu mârâi de câte ori o caută cineva la telefon, învaţă într-un liceu de excelenţă şi vine acasă numai la sfârşitul săptămânii. Sâmbăta trecută am stat pentru ea trei ore la coadă în ploaie ca să cumpăr un disc cu *Be Here Now* al trupei ei preferate, Oasis. Izumi este ocupată trei seri pe săptămână cu cursurile de informatică, iar marţea a ales să danseze cu alte femei tangou. A încercat să mă ducă şi pe mine, dar am alunecat din braţele ei ca un şarpe care-şi lasă pielea când năpârleşte. Casa este invadată de melodii cântate la acordeon. E fantastic, o japoneză care dansează *La Cumparsita* în bucătărie ţeapănă şi mândră. Mă apropii de ea şi îi ofer o cupă, o acceptă cu mai puţină uimire decât înainte.

— O să devin alcoolică din cauza ta...

Singur în casă cu ea, nu-mi displace s-o fac pe cavalerul, ca un sac cu picioare, îmi

târâi papucii care vor dura până dincolo de moartea mea, mă împiedic în covor, în vasul pentru umbrele, râd, violent, cu o disperare comică, asemenea oricărui bărbat la patruzeci de ani. Cum spune prietenul meu Alex, antropologul, curba fericirii umane, în cădere liberă la vârsta adultă, atinge punctul cel mai de jos aproximativ la vârsta mea. Va trebui să aştept bătrâneţea ca să urc din nou. Sunt un astru la apus.

Munţi de flori urât mirositoare putrezesc în faţa porţilor regale, bileţele, urşi de pluş. Lunga procesiune funebră a traversat oraşul, poporul pentru prima oară e furios pe bătrâna şi vioaia regină şi pe fiul ei, mister *aş vrea să fiu un absorbant*, povestea principesei triste s-a sfârşit într-un tunel parizian. Noi, din fericire, suntem în vacanţă în Playmouth, la Garrett şi Bess, care au patru copii şi o căsuţă la ţară scorojită şi romantică, din care se vede tot golful cu pădurea lui de veliere, şi e minunat să vezi cum se strâng velele aproape simultan la apus şi cum ies dimineaţa devreme, când vântul e cel potrivit, cel care mătură apa, şi mari pete întunecate se lărgesc pe marea încreţită dând naştere unor fascinante geometrii naturale. Eu încerc să termin un articol la patru mâini, ale mele şi ale lui Garrett, despre normele matematice în pictura murală a lui Masaccio. Izumi face lungi plimbări pe plajă împreună cu Bess, umblă desculţe, dar cu pulovere pe ele, pentru că aici nu e niciodată prea cald. O doare gâtul şi spatele, stă prea multe ore jos, se lamentează că n-o duc în Sicilia să-şi încălzească puţin oasele. Din Italia nu mai am nici o veste. Ştiu că a murit Versace, împuşcat la Miami, am urmărit căutarea asasinului său. Mai demult, o dată la zece zile cumpăram un ziar şi mă apucam să citesc ştirile din ţara mea. Procesele politice, sinuciderea lui Raul Gardini. Dar de mult n-o mai fac. Dacă mă gândesc la ţara mea văd o unghie plutind pe mare, cea a unui cadavru îndepărtat.

E septembrie, am reluat cursurile, merg către Victoria Station, sunt într-o uşoară întârziere, aşa că măresc pasul. Trebuie să fac faţă izbiturilor unor persoane sub cerul de sticlă şi fier, toată lumea aia care dimineaţa se pune în mişcare şi care-mi aduce

întotdeauna aminte de o viziune a lui Magritte, figuri desenate cu un creion negru, cu paltoanele lor, capele lor alungite, umbrelele şi ceasul gării deformat în fundal. Trec pe lângă doamna care vinde ziare, înfofolită ca un urs, aş vrea să cumpăr o cafea de dus în tren, de sorbit cu grijă, cum fac deseori, dar nu mai am timp. Întorc capul să arunc o privire la tabela de afişaj, să văd mai bine pălăria caraghioasă a unui băiat care trece. Îmi plac mult feţele noi, tinerii de azi, copiii prietenilor noştri. Când am venit aici toţi erau copii traşi de mâini, de roţi de cărucior, iar acum lumea e a lor. Ei sunt piersicile deschise. Detest vorbele unora de aceeaşi vârstă cu mine, mohicani care şi-au tăiat creasta, bătrâni Boy George fleşcăiţi, închişi în birourile lor pline de ranchiună. Mie mi se pare că băieţii ăştia sunt mai frumoşi, mai puţin întunecaţi decât eram noi. Mă mişc în jungla asta zeloasă de minijupe, rucsacuri, plete portocalii, glugi din care se arată chipuri de animale noi. Mă gândesc la Leni a mea, care e departe, ne auzim în fiecare zi la telefon. Învaţă bine la liceu, dar e plină de spini împotriva ei înseşi, o tufă care nu reuşeşte să înflorească. „Într-o zi o să culegem nişte mure minunate“, i-am spus. Acum eu sunt optimistul, regeneratorul energiilor stinse, eu sufleul ăsta plin de mucegai. Să-i fiu tată a devenit singura ocupaţie pasionantă a vieţii mele. Am început s-o privesc pe furiş ca să înţeleg ce anume din ea însăşi putea să-i facă rău, ce trăsături de caracter o vor compromite, îi vor încetini evoluţia, la această vârstă se culege floarea care va putrezi în noi.

Sunt deci în Victoria Station să iau trenul. Următorul va trece peste trei sferturi de oră, nu e teribil de târziu, dar mie îmi place să am *un pic de timp la dispoziţie*. Mă întorc puţin, ca să urmăresc pălăria aia caraghioasă, o uşoară mişcare a capului, aproape doar o oscilaţie pe axa picioarelor, în timp ce mi se deschide impermeabilul. Încetinesc, mai fac doi paşi înainte. Dar e ca şi cum un elastic mi-ar fi prins picioarele. Mă întorc brusc. Înţepenesc. Am văzut o figură, am prins-o, uşor aplecată înainte printre figurile din

dreapta mea. Umbra unui chip, forma unui maxilar pierdut în mulţimea murată de ploaie. Sunt un bătrân peşte care se sufocă, care urcă în susul râului luptând, trece printre spinări, umbrele şi acum fuge. Alerg către marea gaură de lumină de la intrarea în gară, unde fluviul uman intră, paşte, se opreşte. Ies afară, alerg în continuare, târât de nimic, dus pe sus de speranţa aceea care acum e apă murdară. Caut bărbatul, celălalt bărbat, şi încă unul şi încă şi încă. Se întorc cu toţii. Şi nici unul nu e el. Îmi tremură picioarele. Gâfâi, respiraţia întreruptă a vieţii care e obosită, se clatină.

În trenul următor, ţin în mână cana mea de hârtie, cafeaua care pătrunde în mine cu mici înghiţituri. Intru în mica aulă unde studenţii mă aşteaptă. Respir căldura aşteptării lor, speranţa pe care şi-o pun în mine, în lecţiile mele atât de îngrijite şi de uşor de înţeles. Pentru că dintotdeauna am căutat să folosesc un limbaj potrivit tuturor, lent, sprinţar uneori, ca să-i seduc în masă, ca să nu las în urmă nici măcar unul. Pentru că n-aş vrea să las în urmă nici una din speranţele lor. Pentru că prietenii mei mor inutil, pentru că asta mi se pare a fi datoria mea. Iar ei, tinerii aceştia, sunt mănunchiul meu de urmaşi, cei care într-o bună zi se vor împrăştia prin lume şi într-o altă zi viitoare vor veni să mă viziteze, să-şi petreacă vreo câteva ore cu mine, să mă îmbărbăteze.

Trenul de seară, la întoarcere. Acum când sunt obosit atât cât trebuie, pot să mă gândesc. Lipit de geamul ăsta întunecat pe care fruntea mea se lasă grea, pot să mă gândesc. Pentru că toată ziua am alungat valul plin de reziduuri care acum se agită în mine în legănatul vagonului. Asemenea cernelii invizibile a răsuflării mele care întinzându-se pe sticlă scoate la iveală urme de mâini, de trupuri care au atins geamul ăsta, l-au uns cu viaţa lor în trecere, tot aşa îmi apare bărbatul pe care am crezut că-l văd în mulţime azi dimineaţă: o pată prietenă care devine vizibilă şi-mi urlă numele.

Deschid obişnuita sticlă cu mai puţin elan ca de obicei, aşa într-o doară. Sunt prea trist în seara asta şi ştiu că vinul nu mă va ajuta. Prima înghiţitură e rea, următoarele mai bune.

Izumi se întoarce, vorbeşte mişcându-se prin casă, uscându-şi părul, fluturându-şi braţele care o dor cu gestul pe care acum îl face des, ca o pasăre care după ploaie îşi scutură violent aripile.

Eu stau sub lumină, cu ochelarii coborâţi pe nas, şi sticla aproape terminată alături, străluceşte ultima linie de lichid roşu, îmi miros hârtiile, le citesc, le abandonez.

— *Someone called today...*

— *Who?*

Nu mă întorc, mă frec la ochi, casc.

Primesc în medie două, trei telefoane pe zi, ziarişti neînsemnaţi, edituri care vor să-mi încredinţeze scrierea vreunui manual. Fără să vreau mi-am construit reputaţia unei persoane disponibile. Izumi este cea care apasă tasta telefonului şi şterge înregistrările.

— *A friend... an Italian voice...*

Privesc sticla, dunga roşie, calmă, pe fund. Îmi strâng buzele. Respir. Apăs tasta telefonului, banda e goală. Izumi şi-a făcut deja treaba. Ridic un picior, mă clatin. Aş vrea să-mi omor soţia. Să strangulez graba ei absurdă de a goli casetele, de a-mi sustrage lucrurile care se mai pot purta încă pentru a le duce la curăţătorie, de a se grăbi să facă ordine. De a şterge benzile.

— *What did he say?*

Izumi îşi pune ochelarii, caută foaia de sub reţete, pe care ia notiţe. A transcris un număr şi alături ceva de genul... *Cosancini...*

— Costantino?

Are o expresie incertă, complet dezinteresată.

— *I'm not sure.*

— *The number... is the number right at least?*

Am ridicat vocea. Am probabil o altă faţă, de lup care urlă la luna plină.

Ies în grădină să telefonez. Mi-am aprins o ţigară. Nu e nici o lună, cerul îşi poartă norii călare. În adolescenţă aveam în urechi un fluierat care-mi perfora inima şi ficatul. Îl aud din nou aici, acum, în urechea mea lipită de telefon.

— Hallo! Alo!

— Guido?

— Costantino? Unde eşti?

— Aici, la Londra.

— Unde?

— Nu ştiu, mă plimb.

— Când ai sosit?

— Azi.

— Cum m-ai găsit?

— În cartea de telefon.

— Ai cinat?

Am cinat împreună. Eu am pus masa cu tot dichisul posibil, cu toate lucrurile alea inutile pe care Izumi le cumpără la târgurile de antichităţi, pahare cu piciorul sculptat, suporturi aurite pentru farfurii care dormitează în bufet în aşteptarea unui Crăciun, a unei petreceri între colegi. În seara asta am scos totul. Şemineul arde. Casa pare aprinsă de un lux discret, de o paşnică viaţă rodată. Biblioteca ce înconjoară uşa şi se întinde în coridor, tabloul lui Steve cu fetele care zboară pe patine, fotografiile lui Izumi goală, acoperită doar de un văl, şi cele ale lui Leni de la *danse studio award*... marile ferestre care dau spre grădină, gardul viu din merişor mângâiat de lumina pe care am aprins-o ca să dăruiesc profunzime exteriorului, chiar şi la etaj totul e luminat, fiecare bec în parte e cald... şi Glenn Gould cântă în surdină la pian, şi mocheta care alunecă de-a lungul scării de lemn, şi câinele nostru, Nando, un border collie, întins leneş în faţa focului...

Costantino priveşte toate astea.

Eu îl privesc pe el. Am mâncat, el puţin. Odinioară mânca mult mai mult. Mâncarea a rămas în farfurii. Izumi s-a ridicat să pună de cafea. Costantino a glumit.

— Ştie să o facă italieneşte?

— E primul lucru pe care l-a învăţat de la mine.

A fost prietenos toată seara. Şi acum mi se pare că nu ne-am mişcat niciodată de aici, acum când ştiu că aştept momentul ăsta de o viaţă. A coborât din taxi, mai înalt de cum mi-l aminteam. L-am aşteptat cu cămaşa afară din pantaloni, puţin deschisă pe piept, câinele se apropiase deja de el să-l miroasă. Eu am rămas în uşă ca să mă bucur de scena sosirii, portiera maşinii se deschide şi el se apleacă să iasă şi îşi ridică privirea. Iar eu sunt acolo. Prietenul lui dintotdeauna. De dinainte. Înainte să înceapă viaţa asta, care a durat aproape douăzeci de ani. Care de aproape douăzeci de ani ne desparte.

Ridică mâna.

— Hei, salut!

— Salut!

Se apleacă, mângâie câinele şi vine spre mine cu pasul său spartan, trupul i se clatină puţin şi în timp ce înaintează pare să dea înapoi. Mersul care nu i s-a schimbat niciodată. E încă foarte atletic. Îl privesc, şi el mă priveşte. Face trei paşi şi un salt. Iar saltul acela suntem noi, cred. Luminile străzii îl străpung, intră în întuneric sub un copac, apoi e în conul de lumină din faţa casei noastre. Îi văd zâmbetul. Şi o clipă după aceea îi simt mirosul, pentru că ne îmbrăţişăm şi mă ţine mult în braţe. Ne ţinem în braţe mult, acolo în uşă, ascunşi unul în umărul celuilalt. Apoi ne privim şi suntem deja doi bărbaţi foarte timizi. Intimidaţi de trecut, de ceea ce doar noi ştim despre noi. Şi secretul ăsta mă persecută toată sera, şi mă hrăneşte în timp ce scot mielul din cuptor, în tip ce-l servesc cu morcovi şi cu sos gravy, în timp ce vorbim despre ce fac, despre ce face. Se află la

Londra pentru vin, e una din pasiunile sale, cultivă viţă-de-vie, face reclamă pentru soiuri noi, dar interesante. Eu sunt nebun după vin. Îmi place cel mai mult pe lume. A adus o sticlă, a scos-o din sacoşă, un cupaj de Sangiovese cu Merlot.

Izumi îl priveşte, uneori înţepeneşte cu paharul în mână. Costantino îi spune poveşti frumoase despre noi, fără să se poticnească, într-o engleză aproximativă, şi eu îmi dau seama cât e de schimbat. Nu pare deloc intimidat de limbă, se vede că lucrează cu oamenii, are maniera unui maestru de ceremonii, a unuia care ştie să vândă lucrul potrivit. Lui Izumi îi place, iar eu îl privesc pe Costantino cu ochii ei, al unei femei care-l vede pentru prima oară. E cu adevărat un bărbat frumos. Şi-a scos haina, pentru că şemineul arde şi aerul e cald, chiar prea cald. Poartă o cămaşă simplă albă cu mânecile suflecate. Îi privesc gâtul puternic, conturul umerilor, al muşchilor... cum stă aplecat, cum îşi lasă uşor capul într-o parte când vorbeşte, când surâde. Ca şi cum ar trebui să-ţi deschidă lumea. Izumi e atrasă de el. Cum s-ar putea altfel? Avem musafirul acesta extraordinar, deci complet în afara ordinarului. Nu s-a plâns că l-am invitat de la o clipă la alta, nici când m-a văzut punând masa şi folosind cuptorul, impecabil ca Mrs Doubtfire. Ea a fost cea care a aprins focul după ce eu adusesem lemnele înăuntru gol până la brâu, pentru că eram încălzit de la cuptor şi probabil am răcit. A tăiat ananasul, s-a rujat. De când Leni iese uneori seara, e grea întristarea în doi în casa asta.

Cel mai mult îmi place când vorbim în italiană. Nu mă întâlnesc cu italieni la Londra, n-am vrut niciodată. Şi acum erup ca un vulcan care tace de secole. Îmi aduc aminte obscenităţi şi expresii, şi sunt multe lucruri care-mi revin în minte. Indecentele şi tandrele noastre gesturi. I-ar plăcea să deschidă un restaurant aici, zice.

— Ce fel de restaurant?

— Italian.

— Du-te-n...!

Se uită la nevastă-mea, întinde mâna, îi face cu ochiul.

— Întotdeauna a fost aşa...

— *Didn't he get worse?*

Izumi zâmbeşte, încearcă să ne ţină pasul, să respire acelaşi aer cu noi.

— Eşti mai slab?

— Alerg.

Râde şi e un râs care izbucneşte dintr-o inimă veche, pentru că nu reuşeşte să mă vadă alergând.

— Şi tu, mai joci polo?

— S-a terminat, uneori mai fac surf.

— Îmi lipseşte marea aproape...

Ceea ce spunem nu e ceea ce ascultăm. Ceea ce spunem şi ascultăm e ştiut doar de noi. Însă acum simt că el nu e aici din întâmplare, ci pentru mine. Şi chiar dacă va ieşi pe uşă, aşa cum a venit, aplecându-se într-un taxi şi salutând de departe, eu ştiu că a venit să mă caute pentru că asemenea mie nu a uitat, asemenea mie s-a temut că va muri fără să mă mai vadă o dată.

Izumi e acum zăpăcită de italiana noastră, de limba asta care o ţine de o parte. Care e ţarcul nostru. Curtea noastră. Cortul nostru.

Am terminat de mâncat. Trebuie să mă ridic să iau farfuriile, mă întind să-i mai torn de băut. Ne privim şi zâmbim uşor în aceeaşi clipă. Stau în casa mea, în centrul vieţii mele şi i-o arăt. I-am spus că predau la o universitate de excelenţă, că joc golf, m-am lăudat puţin.

— Cum mă găseşti?

— Acelaşi.

Nu-i adevărat. Ştiu că nu-i adevărat. Ştiu că e singurul răspuns pe care-l voiam.

Soţia mea ne-a lăsat singuri, trebăluieşte în bucătărie, zgomotul obişnuit de vase şi de apă curgând. Un zgomot pe care l-am auzit de mii de ori, zgomotul vieţii mele, al strălucitoarei, sărmanei vieţi care curge departe de el de sute de ani. Acum brusc suntem excitaţi şi timizi ca doi tineri logodnici lăsaţi singuri pentru o clipă...

— Şi eu cum sunt?

Îşi umflă pieptul cu zâmbetul acela al lui unic. Zâmbetul copilăriei mele, al întregii iubiri date şi pierdute, al tuturor firelor de păr, al tuturor chiuvetelor în care ne-am spălat unul lângă celălalt.

— Acelaşi. Eşti acelaşi şi tu.

Dă din cap, îşi prinde buzele între buze. Îmi ţin mâinile pe masă, nu mă mai mişc, nu-mi mai ating şuviţa de păr, nu mai fac nimic, nu e timp, nu vreau să stric ceva. E deja totul aici. Şi ştiu că nici el nu se simte atât de bine cum pare, că există ceva ce nu-mi spune, printre toate lucrurile pe care mi le spune cu privirea uşor îngreunată, cu ochii mai încercănaţi ca altădată, marcaţi de riduri subţiri care îi stau atât de bine, sunt cele ale zâmbetului său, ale tuturor momentelor în care a zâmbit departe de mine, departe de aici. Inutil.

Ne ridicăm de la masă. Costantino stă acum pe canapea, picior peste picior. Cu un alt pahar în mână, o altă băutură, mai tare. Stau puţin departe de el, pe balansoarul meu, unde mă legăn degeaba în nopţile mele de violenţă interioară. Mă bucur de această uşoară distanţă care mi-l redă în linişte, întreg. O pictură descoperită. Şi simt din nou doliul după mama, lumânarea aceea aprinsă la capătul vieţii. Pentru că el, Costantino, a fost mama, în ziua în care m-a luat şi *mi-a spus nu privi întunericul, priveşte-mă pe mine, priveşte această splendoare*.

Mă uit la şoseta lui, la piciorul care se mişcă, la abdomenul care respiră, mă uit la tot. Sunt din nou femeia proastă de odinioară. Pentru că asta am fost în trupul său. E ceva ce

pur şi simplu nu se poate uita. Ochii mei trebuie să fie cu adevărat ciudaţi şi soţia mea îşi dă poate seama. Îi pune întrebări despre familie, despre copiii lui.

— *Briliant, a boy and a girl...*

— *May I smoke?*

— Sigur că poţi fuma.

Îi arunc bricheta mea pentru că n-o găseşte pe a lui, îşi aprinde, trage un fum, mă priveşte. Dă fumul afară.

Acum mă tem că ar putea pleca fără să se mai întoarcă vreodată, acum când a fost aici în casa mea, când a văzut unde trăiesc, cu cine dorm... acum când toate astea îi sunt familiare şi va putea să şi le amintească... acum mi se pare că tot ceea ce am construit e pentru el. Am trăit toţi anii ăştia în aşteptarea lui, a acestui moment relaxat. Toate astea nu vor avea un sens fără privirea lui. Atunci când pe canapea va rămâne golul negru lăsat de copul lui plecat şi eu îl voi putea privi în întuneric, acum când ţigara e pe punctul să se termine...

Se ridică.

— *E târziu. It's really late...*

Îşi caută haina, îi mulţumeşte soţiei mele. Mă ridic şi eu, mă duc la cuier, smulg paltonul de pe idiotul ăla de cârlig.

Izumi mă priveşte, dar îmi vede deja spatele în fugă pe trotuar.

— Să mergem să continuăm seara într-un pub. *Don't wait me for awake.*

Dar nu intrăm în nici un pub. Pe stradă e puţină lume, bărbaţi şi femei care-şi scot câinii să-şi facă nevoile, care lasă sticlele goale pentru lapte. Nu vorbim, respirăm şi mergem fără nici o ţintă. Îi prind mâna, mâna lui umflată care e acolo pentru mine. O prinde pe a mea cu atâta putere, ca şi cum ar fi ultima mână care pluteşte într-o mare de morţi. Am maşina parcată aproape, un break cu plasa pentru câine în spate, şi toate

fleacurile lui Leni în bord.

— Urcă!

Se supune, eu sunt bărbatul acum, iar ăsta e oraşul meu.

— La ce hotel stai?

Putem încă părea doi bărbaţi oarecare, urcăm ca doi roboţi, eu într-o parte, el în cealaltă. Conduc în întunericul cu becuri stradale, faruri, benzi fluorescente în tuneluri, luminile Tamisei, firme de cinematografe şi magazine. Mâna lui e din nou pe a mea, schimbă vitezele cu mine. Priveşte afară ca un turist rătăcit. Au trecut douăzeci de ani, n-o să-l las să plece aşa. E în maşina mea, îl duc cu mine şi nu ştiu unde. De ani de zile trăieşte captiv în mintea mea. Pare foarte obosit.

— Vino aici...

Se lasă pe umărul meu, conduc o vreme aşa, cu capul lui aproape de tot, las volanul şi îl mângâi, şi miros, şi respir.

La casetofon cântă grupul Oasis al lui Leni, e coloana sonoră a drumului spre capătul oraşului.

— Putem merge la hotelul tău?

— E asociatul meu, la hotel...

Cunosc un loc albastru, un motel unde uneori mă opresc să meargă fetele mele la toaletă când ne ducem în sud. Le aştept afară, fumez o ţigară, *grăbiţi-vă, hurry*. Noaptea lumina neonului pulsează pe faţadă ca să atragă atenţia. Există două străzi care trec pe deasupra, un pod zburător dublu şi jos alte două şi un sens giratoriu, maşinile zboară deasupra şi dedesubt. Întotdeauna m-am întrebat *cine dracu' vine să doarmă aici*?

Ne sărutăm deja. Am pus o frână în nisip, am frânat brusc.

— Aşteaptă ... aşteaptă, iubitule...

Gura lui deschisă care nu opune nici o rezistenţă pare un soi de fântână secată care nu

are apă de cine ştie când, simt mirosul alcoolului şi al ţigărilor. Îi ating gâtul, mă las pe umărul lui. Intrăm cu două feţe de speriat, cu ochii injectaţi de spirite care ţâşnesc ca lava, ca ultima lavă a lumii. Sunt agresiv, sunt un altul. Bat în tejghea, pentru că nu e nimeni acolo. Apare un tip. Şi nu e rahatul la care te aştepţi. E un individ discret cu o vestă de lână, ar putea părea unul dintre studenţii mei şi poate chiar este, un băiat bun care strânge ceva bani nocturni pentru studiile diurne. Am o expresie dură, îmi aranjez şuviţa de păr, nu mă acopăr, dimpotrivă mă descopăr, îmi scarpin barba, cer o cameră, cer cheia, îi cer lui Costantino actul de identitate, îl pun peste al meu şi le dau, act peste act, viaţă peste viaţă. Şi cheia? Nu e nevoie să ne conduci, tinere.

— *We'll find the room, don't worry*.

Sigur că vom găsi drumul. Mocheta roasă, cu mici romburi, luminile de serviciu, mici cuburi roşii ca nişte bomboane pe zid... Miros de lup, de WC, de droguri şi somn complicat. Cheia intră, dar prea adânc, e nevoie de puţin calm pentru a găsi poziţia corectă. Mă aplec, beat, pe jumătate orb, scot bricheta. Gata. *Închide uşa.* Suntem înăuntru. Aprind lumina. Un pat există. Costantino dă un pumn întrerupătorului. Întuneric, nu total, fâşii de oblon rupt, fâşâit albastru de lumini fosforescente. Nava noastră. După un ocean de timp. Cine va începe primul? Cine va sări la cine? Un pumn, doi pumni, mai întâi. Două lovituri de durere. *Unde ai fost? Taci.* Un alt pumn, mai puţin puternic, ne tragem nasul, o altă lovitură, acum de emoţie. Mâna pe gât. *Te omor. Taci. Iubirea mea, iubire sfântă.*

Zori afară, pe esplanadă, maşini în spate şi deasupra. Cămăşile rupte, feţele violente regăsite. Întorşi din război. Ce facem? Mergem spre oraş, ne întoarcem. Ne întoarcem încet. Nu vorbim, privim lumea palidă. Lucrurile de ieri.

— Erai la Victoria Station ieri?

— Când?

— Dimineaţa, pe la opt.

— Eram la Roma. Am sosit după-masa.

— Nu erai tu?

— Nici măcar nu ştiu unde e Victoria Station.

Ţin în mână o carte de Kafka, bărbatul acela prea înalt şi prea colţuros care-mi seamănă puţin. Privesc fotografia, urechile sale ascuţite, ochii încătuşaţi pe o faţă subţire, îmi amintesc de ochii scrijeliţi cu vârfuri de cremene în desenele rupestre. Priviri care sunt simple vârfuri de durere. Şi nu rămâne nimic din ele. Am recitit câteva rânduri din *Un artist al foamei* despre mizerabilul lui sfârşit. Îmi scot ochelarii, simt mirosul paielor alături de alte cuşti ale circului, unde se topesc oasele sărmanului fachir. Îmi ajunge. Acolo, sub paiele acelea, se scurge sufletul meu ambiguu, în seara asta. Sexul meu e o roşcovă uscată. Lumina difuză a lămpii cu picior mă scoate în evidenţă în penumbră, pe fotoliu, o siluetă lungă care stă picior peste picior. Sărmanul trup al unui bărbat prizonier în salonul propriei case. Scot un geamăt, *ahhh*... Fac aşa de câtăva vreme, expir un plânset, când sunt singur, când nimeni nu mă poate auzi. Alung furia, chinul bărbatului muribund care mă locuieşte. Şi totuşi ştiu, de aceea urlu, ştiu că viaţa ar putea fi atât de uşoară, am văzut-o întinzându-se într-un spaţiu minuscul.

Am fost euforic zile întregi după noaptea aceea minunată. Puternic şi neruşinat, cum doar secretele ştiu să ne facă, frumos şi diabolic, hrănit de curente subterane, strălucind de o lumină autoindusă. Mi-am simţit în continuare pielea într-un anumit fel, întinsă, înroşită, traversată de răni de plăcere. Am întors capul zâmbind printre oameni, înhăţat, cu carnea smulsă aşezată peste cea a bărbatului meu, aruncată în cuşca lui la kilometri distanţă. Am fost zile întregi strălucitorul prânz al leului. Am închis ochii în tren, în maşină, pe întuneric şi pe lumină. Pentru acel *memento mori*, ca să revăd din nou totul şi să pescuiesc detaliile.

Să nu lăsăm să treacă alţi zece ani, aşa ne-am salutat.

Numai că timpul ne pune la coadă şi trece. Cursurile postlicenţă, o sesiune de examene, o mică tragedie, moartea unui prieten, o văduvă care trebuie ajutată să trăiască din nou cu seri petrecute între prieteni şi excursii.

Cumpăr un telefon mobil. La început e un obiect plin de promisiuni. Încep să ies seara cu câinele asemenea tuturor amanţilor, tuturor celor dependenţi de o iubire interzisă. Apoi devine un bilet pentru mormânt, o interurbană cu lumea de dincolo.

— Cât e ceasul la tine?

E întotdeauna cu o oră înainte, aici e cu o oră în urmă. Mă plimb, îmi caut cheile în buzunar, mă înţep cu ele în timp ce vorbesc. Suntem plini de pudoare, de o formidabilă reţinere. Nu ştiu ce fel de bărbat a devenit în toţi aceşti ani. Simt o durere surdă între picioare, o greutate. Aud un copil vorbind lângă el, cel mic, cel care *are probleme*. Probabil că e preferatul său, îl ia tot timpul cu el. El e principalul meu rival, copilul ăsta în care se regăseşte, se înveleşte în hainele vinei.

— Ce are?

Nu vrea să vorbească în şoaptă în faţa lui Giovanni. Vorbeşte cu voce tare ca un străin, cum va face cu furnizorii săi de vin şi de brânzeturi cu trufe. Aud că se apleacă, că probabil îi încheie paltonul sau îi curăţă nasul.

Uneori tac, umblu în tăcere, târând telefonul, contactul acela mut, o coadă obosită de respiraţii şi gânduri care nu ajung la destinaţie. Ţin în cealaltă mână lesa câinelui. Mă trage pentru că vrea să se oprească, să amuşine ceva, trag mai tare eu, *move your arse, for Christ's sake*. Ne salutăm fără să ne fi spus nimic, doar pentru că el trebuie să se întoarcă acasă, şi pentru că după o vreme doi bărbaţi căsătoriţi care emană respiraţii alterate la o depărtare de kilometri de mare şi uscat put a inutilitate şi a cangrenă.

Alteori sunt cherchelit şi fără inhibiţii, vorbesc prea mult.

— Ce faci? Cum eşti îmbrăcat?

Am senzaţia că trebuie să se privească întotdeauna înainte de a-mi răspunde.

— Cu o cămaşă, o haină, aşa.

Îi spun că mi-am cumpărat o jachetă nouă, de catifea, căptuşită cu blană ca aceea pe care o purtam în urmă cu douăzeci de ani, de care el, fără îndoială, îşi aminteşte. I-o descriu în cele mai mici detalii, ca şi cum ar fi cel mai pasionant subiect de pe pământ. Îi spun că vreau să cumpăr una identică pentru el, XL, nu-i aşa?

— Probabil ai cu cel puţin două numere mai mult decât mine...

Nu de grăsime, sigur că nu. De toată acea bogăţie, acea frumuseţe, mai mult decât una din statuile greceşti, un Apollo din Belvedere. Sexul cu siguranţă nu, al lui e mult mai mare.

E mai grăbit, mai brutal decât mine. Se teme de poponăriile astea. Gâfâie în receptor când terenul devine alunecos.

Soţia mea, bâtlanul meu de cristal, doarme. S-a întors acasă obosită. Am văzut-o mâncând o supă, apoi întinzându-se imediat ca o marionetă care se întoarce în cutia ei. S-a ghemuit aproape fără să se dezbrace, şi-a lăsat să cadă un papuc din pat, apoi pe celălalt. Părul ei negru e răsfirat pe pernă. În somn fruntea îi e prea goală şi prea albă. Şi gura ei mă înspăimântă, micul sertar deschis prin care trece tăcutul fluid al vieţii ei. Ochii îi sunt cusuţi, inima ei tenace scufundată, ca şi cum n-ar cere altceva. Pielea îi e atât de transparentă, că pare o haină pusă pe pat în aşteptarea ei.

Nu credeam că voi reuşi s-o mai privesc vreodată. Dar nu m-am gândit la ea mult timp, am rămas în bula mea de aer să-mi diger năruirea, şi când am recuperat câteva gânduri normale, o privisem deja, senin şi absent. Încerc să recuperez ceea ce pluteşte după inundaţia care a acoperit casa şi tot restul, care a mutat totul.

Nu dorm. Sunt una din iubitele mele statui funerare, cele pe care reuşesc să le fac să

trăiască din nou pentru studenţii mei. Această viaţă nocturnă trează e împărăţia morţilor. Ar trebui să fiu mai moderat şi să încetez să-i fac rău ficatului, dar whisky-ul e sfânt noaptea, când sanctuarul e stins.

La patru dimineaţa aş vrea să-l chem pe Costantino, să-i vorbesc despre ziua în care am fost la mare, când el a montat cortul. Cred că nu mai pot trăi într-un oraş departe de mare. Aş fi gata să las casa asta, să las totul.

S-a făcut ziuă. Am ieşit din puhoiul viselor pe care nu mi le amintesc, dar care m-au lovit probabil destul de mult, judecând după faţa pe care o văd când mă târâi către baie şi dau peste masacrul feţei mele reflectat în oglindă. Îmi scot pijamaua mototolită, care păstrează mai bine decât orice altă haină mirosul fiinţei mele chinuite, al organelor mele în dezordine. Îmi privesc corpul alb şi impresionant, ca scheletul fosil al unui dinozaur de talie mică.

Duşul împrăştie binecuvântata mană a apei calde care curăţă, care valorează mai mult decât mii de bătălii şi duce totul cu ea. Litri de apă, avalanşe de căldură. Îmi place binefacerea duşului violent. Practic n-am făcut niciodată nimic pentru minunata noastră casă. Singurul lucru pentru care m-am bătut ca Iuliu Cezar în Galia a fost boilerul. Voiam unul mare ca într-un hotel de lux. Voiam să nu mai am niciodată problema frigului necruţător, a firicelului de apă împroşcat transversal dintr-o veche ţeavă astupată. Sătul să ţopăi, să cânt, să urlu, să înjur. Cum am făcut în toţi anii mei londonezi. Îmi fusese frig sub duş, o situaţie cu adevărat tristă, care-mi schimbase dispoziţia în fiecare dimineaţă. Să ies după senzaţia aia teribilă de găină plouată mă abătuse din punct de vedere social. Şi el unde era în toţi anii ăia? Pierdut pe malul lui, departe.

Duşul e singurul orgasm. Mai ales dacă trăieşti într-o condiţie de precaritate sexuală care te obligă să faci lucruri absurde, să-ţi săruţi la întâmplare părţi ale corpului, să te apleci cu gura deschisă şi să-ţi strângi gâtul cum a făcut el, redus la nenorocirea unui

masochist solitar. Şi imediat după aceea, în tren, pe stradă, în timp ce mănânci un sandviş cu unt şi îi spui un bună ziua telefonic magicei tale fiice vitrege, *hi darling*, te cuprinde dispreţul, nevoia de a voma în coşul de gunoi. Cu speranţa că vei reuşi să dai afară şi stomacul şi eventual restul aflat mai jos de brâu.

Restul acela care te chinuie, pentru că se scoală pe neaşteptate, în momentele cele mai nepotrivite şi într-adevăr ireale, ca un copil în timpul nopţii, un copil cu serioase probleme de agitaţie. Îţi atingi pantalonii, disimulând gestul în mijlocul celor care aşteaptă trenul, al studenţilor tăi, până şi în faţa soţiei tale, pentru că şi ea, atunci când trec *gândurile alea*, e un minunat tablou lichid. Îţi desfaci puţin picioarele, încerci s-o alungi înapoi la culcare. Şi totuşi vrei s-o ţii trează, mintea ţi-o comandă, răspunzând ordinelor unei inimi sărite de pe fix care acum se mută încontinuu în trupul tău. Astea sunt suferinţele romantice! Cu adevărat penibile într-un corp adult acreditat de diverse atestate universitare, recunoaşteri ale unor renumite institute unde ai ţinut conferinţe despre probleme ca *tehnica elenistică la figurile din Pompei*. La asta se reduc marile suferinţe romantice care îmbrăţişează preerii de intenţii, la scula asta iubită care face ce-i vrea ea sau ce-i incomod în societate, întărindu-se în pantalonii tăi publici astfel încât te obligă deseori să te izolezi.

Costantino are un copil bolnav. Îmi vorbeşte despre Giovanni, despre fiinţa care nu reuşeşte să se exprime şi face gesturi pe dos, al căror interpret a devenit el. Dacă îi este frig se dezbracă, dacă e mulţumit, tremură disperat. Maică-sa nu mai poate, merge la lucru, iese din casă cu pantofi cu toc şi cu mobilul în mână. Costantino a făcut o cavernă, şi-a pus fiul înăuntru şi a aprins focul. A spus *noi suntem aici, dacă vor veni animalele sălbatice, eu o să le ies în întâmpinare cu focul*. A fost uşor, mi-a spus, natural. E fiul lui. Ai face orice pentru fiul tău. Îl ajută să meargă, îl ia în braţe când se grăbeşte, îl ascunde sub haină când bate vântul. În maşină are scaunul lui, e întotdeauna legat acolo în spate,

în timp ce Costantino vorbeşte la telefon, cântecele care se aud sunt cele care îi plac copilului, poezii care întristează.

Pentru că eu stau aici cu pula sculată şi aş vrea să nu mă fi născut niciodată, acum când ne-am regăsit şi când nimic nu va fi vreodată posibil.

E primul lucru pe care mi l-a spus:

— Nici măcar să nu te gândeşti. N-avem la ce să ne gândim.

Altă dată a spus:

— Giovanni nu mă are decât pe mine.

Şi o altă dată, şi mai teribilă, a adăugat:

— Eu nu-l am decât pe el.

Atunci am urlat, am lovit cu piciorul pubelele, am abandonat câinele cu lesă cu tot pe trotuar.

— Cum nu-l ai decât pe el? Şi eu?!

— Tu ai văzut întotdeauna doar partea ta, Guido.

I-am spus că a fost şi va rămâne pentru totdeauna doar un purtător de apă sfântă infectată, un ministrant poponar. Dar voiam să-i spun *tu eşti partea mea.*

— Mai bine aşa, a spus, cel puţin ai vorbit clar.

Deliram, şi exista un singur lucru clar în delirul acela: că el era mult mai puternic decât mine.

— Scuză-mă.

— Las-o moartă.

Nu mai răspundea. Iar eu mugeam ca un viţel de lapte.

— Te iubesc. Ştii că te iubesc, nu-i aşa?

— Ajunge, Guido, ajunge!

Aştept în camera departamentului, adorabila mea Geena îmi pune în faţă cana

aburindă şi micile brioşe pe care le face acasă şi pe care mi le aduce mie şi altor câţiva preferaţi într-o pungă de hârtie maro atât de pură...

O pală de vânt deschide fereastra şi Geena, cu gleznele ei albăstrui care par bastonaşe de zahăr la Covent Garden, se repede s-o închidă. Se uită la mine, îmi face cu ochiul, umblă pe cristal asemenea Cenuşăresei. E adevărat că e mai aproape de mormânt decât de leagăn, dar e cea mai sexy femeie pe care am văzut-o vreodată. Dacă aş avea altfel de înclinaţii, aş putea să-mi dau viaţa pentru ea. La categoria ei nu există nimic mai bun în jur.

Geena dragă, nici nu ştii câtă plăcere îmi face să intru în camera departamentului, cu şemineul stins, dar îngrijit şi ustensilele lucind ca nişte furculiţe pe o farfurie neagră. Ştiu că ai pentru mine, pentru bărbatul ăsta de origine italiană pe care l-ai ales ca protejat, o slăbiciune în formidabila ta inimă de oţel.

— *And what about your mother, Guido?*

— *She died.*

— *I'm sorry, darling.*

— *It happened a long time ago*

Ochii i-au devenit lucioşi şi aşa ai mei au căzut într-un pahar de lacrimi pe care ea le-a cules întinzându-mi o batistă. Şi Geena era orfană de mamă, crescuse într-unul din acele teribile internate pentru fete fără noroc, sărace, dar numai cu ceva mai puţin decât indecenţa zdrenţăroşilor.

I-am prins mâna şi i-am ţinut-o o clipă în acel apus de soare fosforescent, în timp ce gândurile noastre se duceau, triste şi repezi, înapoi la calvarul fiecăruia. A scos o sticlă a defunctului profesor Allen, predecesorul meu foarte dispreţuit, un excelent scotch de malţ afumat cu turbă, cu care am inaugurat ceea ce a devenit o obişnuinţă exclusiv de vineri seara, la sfârşitul programului. Atunci râdem, ne strâmbăm şi Geena îi imită atât de bine

pe profesorul Allent şi pe regenta Fanny, morţii şi viii, licenţiaţii şi cei de rând... Şi e atât de amuzantă şi de spontană, că deseori, în tren, râd din nou, de unul singur. Oh, dacă ar fi toţi ca Geena, lumea ar fi un loc minunat, binevoitor, meritocratic şi cu puţine vicii ascunse! Ea ar trebui să conducă tribunalul din Londra, să-şi pună o perucă, o mantie de cioară, să lovească ciocănaşul de lemn şi să decidă soarta binefăcătorilor şi a răufăcătorilor.

Apare la lecţiile mele, ascultă ultimul sfert de oră, nemişcată, cu mâinile pe piept, iar eu declam şi mă împăunez pentru cea mai bună studentă a mea, zâna cu cornițe albe pe cap şi cizmuliţe din blană de focă. Nu uită niciodată să-mi facă un compliment sau să mă certe drăgălaş la nevoie, atunci când răspund cu prea multă bunăvoinţă unuia dintre studenţii pe care ea îi defineşte *ţapi zeloşi*, pentru că, evident, are o fişă şi un sertăraş pentru fiecare fiinţă care trece prin aulele acelea, chiar dacă doar pentru câteva luni. *Ţapii zeloşi* i se par de departe mai nesuferiţi decât *curviştinele caravaggiene* sau decât *piloţii de Formula Unu*, cei care nu ştiu nimic, dar vorbesc încontinuu.

Vinerea încerc întotdeauna să termin cel puţin cu un sfert de oră mai devreme. Pun la loc materialul didactic. Geena aranjează scaunele, culege bureţii impregnaţi cu cretă care trebuie spălaţi, merge dincolo, în *camera noastră*, şi scoate materialul recreativ, *the good stuff*.

Ei bine, da, de circa un an ne drogăm, cu excelente droguri minore: iarbă foarte pură, fără amestecuri sintetice care ne-ar face rău. Noi nu vrem ca plăcerea să ne provoace nici o daună. Am început eu, timid, cu o ţigară de marijuana lăsată de un student, unul din cei aparţinând categoriei *Rubens minor*, iar Geena m-a urmat numaidecât. Am descoperit astfel că era fumătoare ocazională.

Am aprins fericita noastră ţigară. În seara asta iarba e delicioasă, limba nu devine păstoasă, dimpotrivă, e moale şi dezlegată. Geena a băgat de seamă că nu sunt nici aici,

nici într-un altundeva apropiat.

— *Wht's the matter, darling?*

Toată dorinţa aia sufocată de deprimare. Apoi cuvintele, puţine, doar ca să zic ceva.

Geenei i-a fost de ajuns tăcerea adâncă din ochii mei.

— *I knew there was something wrong...*

— Un bărbat, înţelegi?

Pentru o clipă mă gândesc că n-a realizat, la urma urmelor e o bătrânică, iar acum e şi destul de ameţită.

— Da, un bărbat, şi ce-i cu asta? Eu am iubit-o pe prietena mea Sally Murren, nu m-am culcat cu ea, dar ce importanţă are, am iubit-o! Cât a trăit, am iubit-o mai mult decât pe oricine altcineva în lumea asta!

Cunoaşte o mulţime de poponari... *Sigur ei nu seamănă cu tine, tu eşti mult mai viril*...

— Pot fi destul de răi, ştii?

— Termină...

— Iar ăia faimoşi sunt cu adevărat nişte nemernici.

— Eu am nişte prieteni foarte buni, care nu-s în stare să facă rău unei muşte...

— Nu mă-ndoiesc. Dar pune-i în mână musca aia...

— Dumneavoastră nu sunteţi deloc corectă în seara asta, domnişoară Geena Robinson.

— Cine-i femeia dintre voi doi?

— Ceee?! Asta-i o întrebare cu-adevărat banală.

— Sexul e banal, dragul meu.

— Suntem un bărbat plus un bărbat, punct.

— Care o face pe femeia?

— Oh, Sfinte Dumnezeule!

— Îmi imaginez că nu-i prea diferit.

— Pe rând.

— Democratic. Mi-ar plăcea să încerc un dublu rând.

Ar fi trebuit să fie o tragedie, dar pe fâşia aia de câmpie englezească râdeam ca două maimuţe, iar seara se lăsa implacabil, şi trenul se făcuse nevăzut, părăsise peronul, pe neagra lui cărare nocturnă spre Londra, fără mine. Apoi cortina a căzut peste comedianţi şi am rămas tragic de gol. I-am povestit totul.

— E ca şi cum cineva mi-ar călca pe faţă cu picioarele goale, strivindu-mi ochii, nasul, sufocându-mă. Ştiu că sunt promis unei alte identităţi. Am ştiut-o întotdeauna, dar acum sunt un bărbat matur. Nu pot să mă întorc înapoi, nu pot face un pas înainte. Nu pot face nimic.

— Există întotdeauna ceva înainte de nimic.

— Nu pot trăi cu secretul ăsta.

— Secretele sunt amantele noastre cele mai bune, cele mai lipsite de scrupule şi mai tonice. Ne biciuiesc, ne trezesc pe neaşteptate.

Jăratecul ţigării o ilumină uşor.

— Am fost douăzeci de ani amanta unui lord care adora vânătoarea. Toată viaţa m-am simţit unul din animalele pe care le întâlneşti din întâmplare, în care tragi din plictiseală sau pentru că eşti nervos. Doar pentru că n-ai găsit vulpea. Dar n-am regretat niciodată viaţa la soare. Secretul acela m-a obligat să încerc să mă cunosc mai bine... am trăit o fantastică viaţă interioară.

Am băut ultima picătură, privind în tăcere şemineul stins.

— Partea cea mai bună a vieţii e cea pe care n-o putem trăi, Guido.

Geena stinse ultimul bec, îşi luă paltonul pe ea, mă ajută să-l îmbrac pe al meu, mă clătinam.

— Du-te drept acasă, încearcă să dormi, dar mai întâi opreşte-te să cumperi flori

pentru soţia ta, femeile adoră să primească flori în zilele de lucru.

În gară un bărbat mă priveşte, doar câteva clipe, în timp ce aşteptăm trenul, în picioare, sprijiniţi de un geam în care se oglindeşte spectacolul lumii aflate ţeapănă în faţa noastră. Îmi zâmbeşte, fără exagerare. E un bărbat frumos, distins, în ciuda impermeabilului are parcă un aspect western, şi cu vreo cincisprezece ani mai mult decât mine. Îl privesc şi îmi spun că aş putea ajunge aşa, ca acest homosexual discret, cu o geantă uzată plină de broşuri culturale, un vechi fular de caşmir, dar de la un prieten drag mort, o persoană amabilă şi plăcută care speră să şi-o tragă în vreun hotel de duzină sau într-un minuscul apartament burduşit cu cărţi, nu departe de aici, cu un tip liniştit şi urâţel ca mine. Sperând la un ceai *după*, la un schimb intelectual, goi, cu cravata la gât şi picior peste picior ca două perfecte doamne britanice. Câţi homosexuali singuri observ acum că sunt în oraşul ăsta!. Cât de tristă e vânătoarea animalelor învinse!

E seara de Crăciun. Tot felul de Santa Claus uzi de ploaie atârnă de la balcoane. Ghirlande de luminiţe pâlpâitoare. Înghesuială de siluete umane, împinse în viaţă de bune intenţii, care se grăbesc pe trotuare în mâzga de zăpadă şi frunze. Pachete şi pachețele. Mila publică s-a ocupat de boschetari, o să aibă mâncarea lor caldă, felia lor de carne de curcan. Bătrânul Gordon a refuzat invitaţia, stă singur pe scările clădirii din cărămizi maronii din colţ. Îşi leagănă sticla cum ar face un tată bun cu un nou-născut. Îl salut de sus. Îşi scutură zdrenţele de sfânt băutor. *Merry Christmas, my friend.*

În casă miroase a sosuri, şemineul e aprins. Masa lungă pusă deja ar merita o fotografie în *Harper's Bazaar*. Decoraţii aurite, orhidee plutitoare. Cornul abundenţei al lui Bachus copil aşezat în mijlocul mesei cu ciorchini de struguri între picioare e o graţioasă tuşă blasfemică în acest Betleem făcut să te lingi pe buze. Ascund pachetele. Câinele mă muşcă deja de picioare. Îşi face numărul, sare, se ghemuieşte în faţa mea, cu fundul în sus, dă din coadă. Câine binecuvântat, m-ai ales stăpânul absolut al fericirii tale.

— *Not yet, Nando, we'l go for a walk later.*

O sărut pe Izumi.

— *Hi, love.*

Părul îi miroase frumos, a lemn vechi dintr-o mănăstire zen, mâncat de timp. Are pe ea şorţul de chirurg culinar. Leni e întinsă pe divan. Ea e tot Crăciunul nostru. A o avea e ca şi cum l-am avea pe Dumnezeu în casă. A sosit ieri-dimineaţă. Binecuvântate vacanţe. Azi-dimineaţă ne-am întrecut să-i ducem micul dejun la pat. Ne-am aşezat pe cuvertură, unul într-o parte, altul în cealaltă, asemenea câinilor reginei.

E îmbrăcată cu nişte bermude caraghioase din lână, are picioarele goale, oja de culoarea cireşei. Mă aşez lângă ea, pe covor, cum face Nando cu mine. Îmi pun capul lângă mâinile ei, mă sărută.

— *Hi, dad.*

— *Hi, sweetheart.*

Mă mângâie pe păr. Valuri de iubire se desprind din gâtul fumătorului şi curg înăuntru. Eu şi Leni avem această capacitate de a sta o vreme nemişcaţi unul lângă celălalt, gândind şi respirând. Şi vine un moment în care gândurile noastre se întâlnesc. Am experimentat asta mulţi ani la rândul.

E un pic încercănată în seara asta fetiţa mea, îşi ascunde picioarele sub pernă. Îmi spune multe lucruri sau poate doar unul: e îngrijorată de viaţa pe care o duce... *How will I make it, dad?* Îmi amintesc exact ziua în care a luat cunoştinţă de ea însăşi şi în care privirea aceea primordială, plină de speranţă şi gratitudine pentru toţi a luat sfârşit. Era o duminică după-masa, adormise pentru câteva minute, s-a ridicat de pe canapea cu faţa umflată şi buimacă, un pic de salivă pe buză, strângând în braţe perna.

— I-au furat banii profesoarei mele de engleză, în metrou, salariul şi plata pentru orele suplimentare.

Stăteam la birou, cu monstruosul morman de teme de corectat în faţă, în poziţia profesorului care-şi aşteaptă scotch-ul de la ora şase.

— Are trei fete şi soţul ei nu lucrează.

— E foarte trist.

M-am întors la eseul despre Jacopo da Pontormo şi Renaşterea matură, pe care îl corectam, iar Leni s-a aşezat din nou pe canapea. Şi atunci a avut loc schimbarea, cred. Am auzit o voce diferită.

— Ţi se pare corect ca o sărmană femeie să fie jefuită în felul ăsta?

Mi-am scos ochelarii şi am privit-o.

— Sigur că nu.

— Numai asta ai de spus? Nu poţi face nimic?

— Leni, ce naiba pot să fac? N-am fost eu! Te asigur că nu mă plimb pe stradă jefuind sărmane profesoare!

— Asta îi înveţi pe studenţii tăi? Să nu le pese?

— Îi învăţ istoria artei, studenţii mei sunt cu toţii mult mai bogaţi decât mine. Sunt deja obişnuiţi să nu le pese.

Şi-a ridicat trupuşorul care începuse să se dezvolte doar de câteva luni, s-a dus în camera ei, a spart puşculiţa în formă de metrou şi s-a întors cu tot conţinutul de bancnote şi monede în poală, a venit spre mine şi le-a vărsat direct pe birou, pe eseul tânărului Carrington.

— Câţi sunt aici? Numără-i!

Eram supărat, dar n-o văzusem niciodată atât de tristă.

— Bine. O să vorbesc cu mama ta. O să vorbească cu reprezentantul clasei, o să organizăm o chetă. O să cerem de la toţi, bine?

— Bine.

— Cum merge şcoala?

— Bine.

— Ce faceţi?

— Nimic.

M-am aplecat să culeg monedele împrăştiate pe jos, ne-am întins pe covor şi pentru prima oară am vorbit despre viaţă în termeni mai duri, mai realişti. Ea m-a ascultat şi în final a spus:

— N-o să reuşesc niciodată.

— Ce n-o să reuşeşti?

— Nu ştiu încă, dar ştiu că n-o să reuşesc.

— De ce, Leni?

— Sunt slabă.

Am strâns-o în braţe, mi-am stăpânit cu greu lacrimile. I-am şoptit că nu era deloc slabă, era extraordinar de fragilă şi de tare, ca toţi oamenii puternici şi înţelepţi. Ca eroii greci din poveştile epice pe care i le citisem în fiecare seară. S-a prefăcut că m-a auzit, dar era singură pe o câmpie îndurerată. Călcâiul gol al lui Ahile rămas afară din apă.

Mai târziu îşi desface darul. Am mâncat şi acum Flannery, prietena noastră soprana, cântă *Ave Maria*, iar Knut plânge ca tâlharul cel bun pe cruce, peste tot sunt hârtii, pahare într-un echilibru precar, o moviliţă de praf de puşcă şi Nando sub capanea, cu limba de un cot, speriat de înfiorătoarele pocnitori rotitoare. Nu mă uit decât la ea. Regina mea din junglă. Eu am insistat pentru darul acela. Izumi se gândea la o blană sintetică. Am riscat mult. O grămadă de bani şi demnitatea mea de tată. Deschide cutia, scoate folia de plastic, polistirenul. E un mic aparat de filmat, foarte sofisticat şi uşor de manevrat. Pur şi simplu cel mai bun model pe piaţă.

Leni îşi ridică privirea strălucitoare. E surprinsă. Nu reuşesc să înţeleg dacă e cu

adevărat fericită. Mă priveşte, pentru că ştie că eu sunt mintea şi mentorul. Apoi ne sărută, de fapt ne acoperă cu părul ei şi noi sărutăm şuviţele acelea aspre în mişcare mirosind a toate mirosurile serii.

Citim instrucţiunile, e foarte simplu, o adevărată bijuterie a tehnologiei. Iar eu sunt primul chip filmat de Leni.

— *Hi sweety, I'm your dad, Guido...*

— *Are you Spanish?*

— *I'm italian.*

— *Belo de Italia...*

Apoi Knut intră cu un pahar, face o tură *à la* Star Trek... *Suntem aici, minunaţi căpitani ai viitorului în aşteptarea unui mesaj...*

— Ce mesaj, Knut?

— Iubire şi victorie.

Sună mobilul. Trec peste trupurile vieţii mele, sunt deja în grădină. Cu paharul în mână şi cămaşa deschisă.

— Hello..

— Guido?

Trupul ars de ger.

— Unde eşti, ce se aude?

— La Urgenţă.

— De ce?

— O tâmpenie...

— Ce?

— A intrat unul în mine.

— Eşti rănit?

— Nasul, nimic...

— E rupt?

— Pare.

— La dracu', ţi-au rupt nasul...

Aşteaptă să-l bandajeze. Aşa că vorbim un pic în mijlocul bălţii ăleia de strigăte. O dusese pe soacră-sa acasă, se întorcea, şi unul cu o Alfa Romeo a intrat în el. Iese să fumeze o ţigară. Îmi spune că a ajuns lângă blocul nostru. Îl întreb cum e, îmi spune că e identic, doar inscripţia AICI S-A PIERDUT TIMP nu mai există, au zugrăvit peretele.

Apoi stă în loc, nu mai vorbeşte, aud gâfâitul...

— Unde eşti? Ce faci?

Aud un zgomot ca de ventilator, el continuă să tacă.

— Ce se întâmplă?

— Sunt jos... pe malul fluviului.

— Da, aud. Întoarce-te sus. Eşti beat...

— Nu mai rezist, Guido.

— Scoate-ţi cămaşa.

— De ce?

— Ţi-o scot eu.

Mă întind în magazia de lemne, mă ascund în întuneric. Ajungem aşa la o convorbire telefonică fierbinte.

Fiica mea intră în magazie, e prea târziu să o aud, ploaia aleargă pe acoperişul de tablă ca la maraton, mă filmează, Mă rostogolesc peste lemne, de abia reuşesc să mă acopăr...

Sunt un om în arest.

— *Are you drunk, dad?*

— *I got pissed, yes...*

Mă urmăreşte în întuneric, răsturnat pe mormanul de trunchiuri şi găteje... Râde.

— Spune-mi ceva...

Ghemuit, îmi ţin genunchii cu mâinile şi tremur ca un câine în lanţ.

— Spune una din lecţiile tale despre Grecia antică...

Îmi ţin cureaua pantalonilor, mă clatin.

— Ştii povestea mingii pe care Zeus a vrut să o taie în două, invidios pe perfecţiunea ei? Există o parte din noi care aparţine acelei poveşti. Există persoane care au avut parte de o desprindere mai uşoară sau pur şi simplu au o memorie mai scurtă, trăiesc mai bine în prezent şi uită cu uşurinţă. Alţii însă, cu cât trec anii, cu atât se simt singuri şi mutilaţi şi continuă să caute. Poate într-o altă viaţă vor iubi pe cineva de sex diferit, dar în asta nu pot, nu reuşesc... au pur şi simplu nevoie să se recompună pe ei înşişi.

— Vorbeşti despre Knut?

— Opreşte, iubito...

— Te simţi bine, tati?

— Am băut prea mult.

Dar ea înaintează cu ochiul ei electronic şi ştiu că i-am dăruit cea mai bună armă. Vine lângă mine, o văd de sus, foarte aproape.

— Spune-mi imediat de ce eşti trist.

— Crăciunul, Leni.

Leni opreşte aparatul, acoperă lentila, suspină.

— Şi pentru mine Crăciunul e trist... anunţarea unei tragedii, copilul ăsta care se naşte ca să ne fie nouă iertate păcatele şi se ştie deja că n-o să reuşească, că o să-l flageleze şi o să-i facă toate lucrurile alea teribile. De când n-ai mai fost în Italia, tati?

E a treia oară când o fac, urc în avion în zorii zilei, zboruri la clasa economic, pline de studenţi. Întotdeauna joia. O dată pe lună pot să-mi permit să mut cursurile sau să găsesc

un înlocuitor. În orice caz o dată pe lună studenţii se întâlnesc să discute problemele lor interne, cei mai mari îi ajută pe boboci să se orienteze în programul de studii, e multă confuzie şi mulţi lipsesc. E ziua decanilor de an, noi profesorii profităm ca să lucrăm la articolele noastre şi să ne întâlnim cu studenţii care pregătesc teza de licenţă. Mulţi ies, îşi iau o zi liberă, dau o tură în canoe sau joacă golf. Cine are o legătură clandestină profită şi se întoarce în oraş pentru câteva ore de sex.

Cu o seară înainte îmi e aproape imposibil să dorm. Nu iau nimic cu mine, pun periuţa de dinţi în geanta cu fascicule şi cărţile pe care le voi deschide fără să citesc cu adevărat, pentru că-mi va fi foarte greu să mă concentrez, când voi avea un singur gând, tot mai insistent, tot mai aproape. Iar la întoarcere o singură amintire.

Mă strecor încetişor afară din pat, e încă foarte devreme, casa e colorată într-un albastru-închis. Am deja hainele pregătite. Numai câinele ştie, pentru că facem o plimbare mult mai scurtă, nu mergem mai departe de lăptar. Las pe masă ziarul pentru Izumi.

Străbat trotuarul cu paşi lungi de cocor. Privesc în jur înainte de a intra în tunelul de faianţă al metroului. Cântăreţul de gospel încă nu-i aici la ora asta. Sunt primele garnituri de dimineaţă. Penibile scursori nocturne plutesc alături de sprintene femei de culoare care merg să cureţe birourile. Ador minutele astea pe care le petrec underground. Mai am trei staţii până să schimb pentru aeroport. Al doilea e un tren mai bun, care o bună bucată de timp merge la suprafaţă, frecventat de angajaţii aeroportului şi de călători. Uram metroul, l-am folosit prea mult în primii ani. Greutatea de a coborî, de a sta acolo cu oamenii copleşiţi de oboseală şi nelinişte. Am început să-l iubesc din nou.

Acum ştiu că aş vrea să trăiesc mereu aşa, în fugă, fără bagaje. Dacă vreuna dintre persoanele aflate acum la coadă ar cunoaşte poziţia mea socială sau adevăratul motiv al călătoriei mele, aş fi arătat cu degetul, considerat un pervers. Dar orice om este el însuşi

doar în momentul în care încetează să mai treacă totul prin filtrul raţiunii. Nimeni nu ar trebui să mă judece fără să petreacă mai întâi câteva minute cu mine, în compania mirării mele.

Când avionul se desprinde de pământ simt că ameţesc. Doar atunci când simt ridicarea în înălţime, ştiu că sunt salvat. Micile case cu acoperişurile întunecate, clădirile aeroportului, tirurile de dimensiuni minuscule. Lumea ameninţătoare şi dură se transformă într-un univers liliputian, în sfârşit acolo jos, la locul lui. Fără mine. Mi-e frică să mor, la primii nori, la primul efort al motoarelor. Să mor acum ar fi o nedreptate fără egal.

Nu sunt niciodată sigur că el va fi acolo să mă aştepte, serviciul, copilul care poate avea probleme... Să-l văd din nou înseamnă să mă regăsesc cu propria mea viaţă.

— Salut, băiete.

Mă urc în maşina lui, îi privesc umerii, capul care se întoarce când face manevra de a ieşi din parcare. Gestul pe care o să-l facă de mii de ori într-o zi şi pe care acum îl face cu mine alături. Această normalitate e incredibilă, pacea, începutul şi sfârşitul. Primele momente sunt ireale.

— Arăţi bine.

— Şi tu arăţi bine.

Ar putea să mă ducă unde vrea, sunt penajul său călduţ de iubire. Un copil care a intrat într-o altă lume. Nu asta voiam acolo, în curte, să intrăm în desenul castelului unui războinic minunat şi să rămânem acolo, cu eroul nostru, pentru totdeauna? Ce ne-ar fi lipsit din vechea lume reală? Nimic. Absolut nimic.

Aproape nu vorbim, eu îl privesc. El din când în când îşi ia ochii de la stradă şi îmi zâmbeşte. Îmi ţin mâinile între picioare, mă legăn puţin. Acum am mai mult material de dus acasă. Ştiu mirosul maşinii lui, un Mercedes negru. Pe bancheta din spate, în mijloc,

se află scaunul lui Giovanni.

Ne oprim să mâncăm, undeva la mare, într-unul din puţinele localuri deschise, cu umbrele tropicale acoperite de smocuri de paie care, închise, par nişte pene apaşe, mergem puţin pe plajă până să ajungem acolo. Prima dată am venit aici din întâmplare, iar acum e deja locul *nostru*. Pentru că aşa face dragostea, ridică piciorul şi se pişă ca un câine, mereu în acelaşi punct, delimitează locul, îl marchează cu esenţa ei.

Nu ştiam unde să intrăm, prima dată. Eu urcasem în acel last minute, sosisem pe jumătate mort. Şi el avea un aer răvăşit. Al unuia care aşteptase dorind de fapt să fugă. *Mâine la unsprezece sunt la Fiumicino. Nu vin. Nu veni.* Venise. Stătea acolo printre ceilalţi, şoferi de autocare care aşteptau turiştii, făcuse primii paşi către mine clătinând din cap. *Iată-mă!*

Nu puteam intra imediat într-un hotel. Ne era la fel de frică amândurora să nu devenim ordinari unul în faţa celuilalt. Nu e uşor s-o iei de la început. Făcusem câţiva kilometri pe litoral, pe lângă pădurea de pini, golul din periferia romană. Am lăsat maşina, am mers pe plajă, fără să ne atingem, cu mâinile în buzunar, ca doi pescari care se întorc. Vântul ne flutura hainele.

Ne-am aşezat în localul ăla de doi bani. Cu o sticlă de vin alb acru în faţă şi două pahare. Cu puloverele pe noi în frigul de afară. Ca şi cum ne-am fi temut să ne închidem undeva.

— Ai mai fost cu un alt bărbat, Guido, în toţi anii ăştia?

Era exact gândul meu. Era ceea ce voiam să-l întreb eu pe el.

Privea un pescăruş care se adăpostea într-o barcă trasă pe mal, cu vopseaua scorojită.

Şi eu îmi priveam gândurile. Agonia acelei nopţi... locul acela pentru bărbaţi unde mă lăsasem flagelat ca ultimul Cristos pe Golgota din Soho.

— Nu. Dar tu?

— Nu.

Avea aceeaşi privire ca mine, rece şi încordată. Poate şi el minţea. Gelozia ne închidea acum gurile. Am suspinat privind marea. Cu dorinţa de a mă ridica şi a-i da un pumn, de a-l umfla de lovituri. Cu dorinţa de a face dragoste cu el. Cu ruşinea de a i-o cere.

Constantino a luat sticla, a umplut paharele. Era încă devreme, înainte de amiază. Am început să bem devreme. A sosit o farfurie cu bruschette şi scoici fierte în sucul lor, incredibil de bune. Tipul le pescuia în fiecare dimineaţă, cu grebla marină, chiar acolo în faţa localului. După ce am mâncat, am început să ne simţim mai bine. Ne-am povestit câte ceva din anii aceia goi, dar nu despre familiile noastre, era un cod pe care l-am adoptat imediat, să dăm la o parte restul, *cealaltă viaţă afectivă*, acele ore puţine doar ale noastre. Vorbeam despre noi la singular, ca nişte persoane singure pe lume. I-am povestit despre munca mea, despre studenţii mei, despre cum încerc mereu să-i învăţ să fugă de ideile preconcepute. Voiam să-l fac să înţeleagă că nu mă schimbasem, că eram tot eu, temerar şi îndârjit. Pentru că el mă privea sprijinindu-şi bărbia cu mâna şi încerca să înţeleagă cine eram, ce rămăsese din mine. Mă temeam că n-o să-i mai plac.

Ne amuşinam ca nişte animale care se întâlnesc la jumătatea drumului în timpul transhumanţei, după călătorii lungi şi diferite. Şi el simţea nevoia să-mi vorbească despre el, să-mi spună în ce punct se afla.

Zâmbea şi a devenit serios.

— Bine, mă umilesc. De ani de zile mă gândesc la tine, n-am încetat niciodată să mă gândesc la tine. Acum poţi să faci cum ai făcut mereu, să te ridici şi să pleci.

— Ultima dată ai plecat tu.

— Ştii că nu-i adevărat, Guido.

— Soţia ta era deja gravidă atunci.

— Nu ştiam încă.

— Ba ştiai.

— N-am nici un motiv să te mint.

Nu l-am crezut, dar ce importanţă are.

Mi-a povestit despre munca lui. Câştiga bine, la început era tot timpul pe drumuri. Asta-i plăcea cel mai mult, să meargă la ferme vinicole, să doarmă în vreun mic hotel din Nord, în regiunea Langhelor sau în Alsacia, în luxuriantele văi din Bordeaux. Să vorbească cu viticultorii exaltaţi, care se scoală în zorii zilei şi merg la plimbare printre butaşi, controlează lăstarii, aciditatea ploilor, coacerea tuturor varietăţilor de struguri. El era un bun degustător, dar bea puţin, scuipa.

— Merlotul e primul care se coace, petit verdot e ultimul... Ar trebui să guşti un porto Quinta do Vesuvio...

Eu, practic, eram un alcoolic, am fi putut să ne înţelegem foarte bine.

Exista o singură stradă din asfalt crăpat şi nisip printre barăcile foştilor pescari, transformate modern în mici case de vacanţă, nu se vedea ţipenie de om pe acolo. Dar era ziua, nu era deloc uşor. Am mers o vreme unul lângă altul, apoi ne-am îndepărtat. Nu venisem decât pentru câteva ore. Ne-am urcat din nou în maşină. Nici măcar nu ne sărutasem. M-a dus la aeroport, trebuia să mă întorc acasă. Am stat puţin de vorbă în parcare. I-am spus că începusem să caut un local pentru el.

Există un cartier, zona vechilor docklands abandonată de ani de zile, unde acum se construiesc bănci, campusuri universitare... acolo sunt diferite ocazii. Am vorbit cu un prieten, care lucrează în domeniu...

— Ai putea deschide acolo un restaurant italian, lângă vechile şantiere navale georgiene ale companiei West India.

— Nu mă pot mişca din Roma.

Pot să-l ajut să găsească un partener englez, el ar putea veni doar din când în când.

— Ar fi de ajuns o săptămână pe lună.

Am fost să văd vechiul cartier portuar într-o zi cu ploaie, Tamisa sălta pe diguri. Am mers fericit şi ud în compania unor pisici bolnave şi a unor muncitori cu pelerine de ploaie galbene pe schelele din faţă la Royal Docks căutând un loc pentru el, unul din acele vechi magazii pe care arhitecţii încep să pună ochii. Mi-am imaginat pilaştrii de metal vopsiţi în negru, tuburile de neon, muzica, grilajele pentru pahare... clienţii care-şi lasă paltoanele. Eu, aşezat la tejgheaua cu aperitive ca un client aşteptând să se elibereze o masă, şi el, dincolo, la soba hi-tech cu şorţul lui lung şi alb. Mi l-am imaginat mişcându-se printre mese, salutând ultimii clienţi înfierbântaţi şi uşor ameţiţi de băutură... şi noi doi plecând în noapte către o căsuţă din apropiere, un cuib pe care am putea să-l luăm cu chirie. Da, am putea rezista aşa.

Ne-ar ajunge o săptămână pe lună, un sfert din viaţa noastră.

— Unde te duc?

Un alt motel. Un zgârie-nori de sticlă fumurie. Unul dintre dormitoarele pentru turism organizat şi personalul companiilor aeriene în tranzit. Dau numai actul meu de identitate. Costantino se îndepărtează în hol. *Urc după tine.*

Îl aştept stând pe pat. Mi-am scos haina şi pantofii. Pe geam se văd pilaştrii unui nou cartier în construcţie, clădirile aeroportului în depărtare. Deschid frigiderul, iau o oranjadă. Ne îmbrăţişăm şi ne abandonăm unul altuia un timp.

Are un trup minunat, cu muşchi bine formaţi. Eu arăt mai rău. Când termină mă ţine de ceafă şi tremură, apoi îşi izbeşte capul de spatele meu ca un animal bolnav. Nu vorbeşte niciodată, se agaţă, urlă, dar nu spune un cuvânt. Îl strâng atât de tare, că poate-l umplu de vânătăi. A vrut s-o facem pe lumină, a deschis larg fereastra. E gol şi ud de transpiraţie. Ochii lui larg deschişi mi se par ameninţători. Această pornografie de după îmi face rău.

După e imediat un altul, un bărbat care vrea să plece. E agitat, a devenit mult mai agitat decât mine odată cu trecerea anilor. Se ridică gemând, îi văd fundul intrând în baie. Rămân pe pat ca o balerină cu picioarele zdrobite.

I-am adus câteva bucăţi de Cadbury Dairy Milk care îi place mult, aş vrea să rămânem în pat şi să mâncăm ciocolata, să ne schimbăm gustul.

Costantino are părul ud, dar se îmbracă deja, vrea să iasă din camera asta cât mai repede cu putinţă. N-are nici un chef să mai întârzie. Întâlnirea trebuie să rămână sexuală. Asta vrea. Doi prieteni dragi care o dată pe lună şi-o trag. E mai realist decât mine. Poate adevăratul poponar sunt eu. Mă ciufuleşte, doar ca să mă facă să mă mişc. *Grăbeşte-te, e târziu. Ai avut mâncarea ta caldă, acum afară de-aici.* Cearşafurile rămase în urma noastră vor ajunge, cu dezinfectant, într-una din marile maşini de spălat. Sunt ultimele minute şi eu îmi pierd minţile.

— Te culci cu nevastă-ta?

Clatină din cap, loveşte volanul cu mâinile. Am senzaţia că ar vrea să deschidă portiera şi să mă arunce afară.

— Reuşeşti să te uiţi la ea?

— Nu-i nevoie să mă uit la ea.

Râd, râde şi el într-un fel exagerat. Pentru o clipă e urât şi vulgar. Pătrunde în sensul giratoriu, urmăreşte indicaţia spre zboruri internaţionale.

— Salut!

— Salut!

Mă apropii să-l mângâi, îmi dă un pumn în burtă, dar nu e o glumă. Mă doare. A făcut-o anume. Dacă nu m-ar alunga, n-aş putea să mă despart de el. Avionul decolează. Îmi vâr capul în mâini, respir mirosul rămas.

Mă întorc acasă, arunc cheile în raţa de ceramică. Îi întind mâinile câinelui, le linge cu

zel. El e cel mai bun martor. Cel mai bun nas. Animalul lângă animal. Mă îmbăt. Dorm visând urât, visând că l-am omorât, l-am sufocat în motelul acela şi fug. Fac duş. Intru în camera departamentului.

Geena mă salută, îmi face cu ochiul.

— *How was it?*

— *Fine.*

Numai că pe undeva nu mai rezist. Sunt obosit de adolescenţa asta de care mi-e ruşine şi în care mă tăvălesc. Această dublă viaţă nu mă face mai viguros, trăiesc lungi zile de dezordine. Încerc să fac totul cât mai bine, nu mă trag înapoi de la nimic, ca orice vinovat care vrea să fie la înălţimea inocenţei pe care o afişează. Nu fac o problemă din nimic, o las pe Izumi să aleagă meniul şi distracţiile, sunt de acord cu ea în orice. Au început problemele hormonale care o fac să devină ciudată, o indispun brusc. Nu se teme că îmbătrâneşte, se teme că poate fi bolnavă, că i se poate schimba dispoziţia, că poate deveni greoaie şi opacă. Mama ei a suferit de depresie. Menopauza e subiectul central al discuţiilor cu prietenele ei, eu ascult, aprob, ca un bătrân consultant. O însoţesc să-şi cumpere o rochie, îi spun că n-a fost niciodată atât de frumoasă. Sunt *cea mai bună prietenă din lume.*

Ne-am oprit în faţa unui magazin de menaj hi-tech cu o vitrină uluitoare. Izumi vrea să cumpere tacâmuri noi, căni futuriste. Are chef să înnoiască vesela casei.

— Ce-i, Guido?

— Nimic... Ce-i?

— Tremuri. De o vreme tremuri.

— Sunt obosit...

— Ar trebui să-ţi iei o vacanţă, renunţă la un semestru, poţi s-o faci.

Când sunt cu el nu tremur. Probabil e toată tensiunea pe care o acumulez,

impresionantul şoc electric pe care îl duc cu mine. Mă simt prins de gât de o mână care face ce vrea cu mine, mă aruncă în toate părţile înainte de a mă restitui lumii. Poate eu sunt cel care o să se îmbolnăvească de depresie.

— Te sperie faptul de a rămâne singură, fără mine?

— N-o să se întâmple. Sunt mai bătrână decât tine.

— Dar eu sunt o ruină, fumez, beau.

— Inima ta e mult mai vie decât a mea, Guido.

Surâde, mă loveşte uşor.

— Tu eşti în stare să violezi.

O clipă mă simt pierdut, împuşcat de privirea ei necoruptă.

— Să violezi emoţiile, să le descoperi.

— Eşti cea mai hotărâtă femeie pe care o cunosc. Tu o să fii văduva.

Aş vrea să trec prin geam, să iau unul din cuţitele de oţel pentru curcani de lux, să îngenunchez în mijlocul străzii şi, cu un urlet bestial, să mi-l înfig în burtă. Harakiri la Mayfair.

Mă dezbrac, mă întind lângă ea, îi simt mâinile reci. Îi sunt recunoscător că încă mă mai vrea. Nu are nimic în comun cu *celălalt* fel de a face dragoste, această netă diferenţă e salvatoare. Dacă aş avea un alt bărbat alături, aş urla de spaimă. Să mă apropii de trupul ei e cea mai bună durere posibilă. Capetele noastre pe pernă, aş vrea să-i vorbesc despre el, ca şi cum am fi deja cu toţii morţi. Faptul de a nu-i putea încredinţa testamentul meu e cea mai mare pedeapsă.

Iau trenul, merg spre studenţii mei. Semestrul ăsta ţin un curs despre Piero della Francesca. Mă opresc la *Visul lui Constantin,* fac o lecţie întreagă despre această frescă. Vorbesc despre infinitele posibilităţi ale luminii. Mă mişc cu indicatorul luminos, întind braţul, arăt negrul gol al pânzei sub care zace împăratul... iluzia de profunzime, miracolul

perspectivei... vorbesc despre pânză ca şi cum aş vorbi despre un corp. Apoi despre figurile întunecate ale paznicilor departe de împărat şi strălucirea îngerului, pentru a evoca atmosfera misterioasă a nopţii în care împăratul are o viziune care va schimba cursul istoriei. Vorbesc despre puterea visului... despre puntea dintre om şi divinitate. Mă opresc la o figură, cea mai simplă şi mai concentrată, are ciorapi roşii şi o tunică albă, tivită cu albastru. Veghează somnul lui Constantin, e valetul lui personal. Pare obosit, îşi sprijină cu mâna capul uşor înclinat. Sunt eu valetul, în aşteptarea viziunii, eu, băiatul melancolic care veghează somnul lui Constantin. Lecţia se termină, sting computerul, diapozitivul dispare, îmi scot ochelarii.

Să găsesc banii pentru biletul dus-întors, chiar dacă la clasa economic, a devenit o adevărată ocupaţie. Nu pot plăti cu cecuri, scot puţin câte puţin în timpul lunii. Izumi e cea care ţine contabilitatea casei, eu n-am vrut niciodată nici măcar o sterlină în buzunar. Aş vrea să fac ceva ca să dau un impuls violent finanţelor mele, să scriu o carte de succes, să primesc cu anticipaţie o sumă importantă de la un editor. Dar nu sunt în stare s-o fac, şi nu pot desigur să încep să fur. Chiar dacă atunci când trec prin faţa impunătoarelor seifuri de la Old Lady, îmi pare rău că nu cunosc decât mici intelectuali şi nici un spărgător de bănci. Aş putea să stau de şase. Aş fi un excelent pândar. Aş vrea să am acum mulţi bani, un depozit plin ca bătrânul Uncle Scrooge, să intru înăuntru şi să scot banii cu o găleată. Mă trezesc că sunt brusc interesat de câţi bani are lumea în buzunar şi mă opresc în faţa agenţiilor de voiaj ştiind că nu voi avea niciodată posibilitatea să-i ofer o călătorie cu adevărat excepţională, în vechile locuinţe coloniale transformate în hoteluri de lux din India sau în casele lacustre cu piscine private din Bali. Mi-ar plăcea atât de mult să-l alint, să-mi pot permite să fiu măreţ cum mi-ar vrea sufletul, să-l smulg din viaţa pe care o duce, din automobilul cu scăunelul de pe bancheta din spate plin de firimituri şi de transpiraţie. Suntem doi bărbaţi tineri, de patruzeci de ani, în mijlocul vieţii noastre, am

merita o lungă și năvalnică lună de miere.

Am învăţat să fiu cumpătat, aproape zgârcit, aş spune, pentru a-mi putea permite cheltuiala mea lunară. Diviziunea între cele două creiere ale mele, cele două personalităţi, e tot mai netă. A atins deja perfecţiunea. Sper să nu se transforme rapid în nebunie.

El însă o duce foarte bine din punct de vedere financiar. Are o maşină costisitoare şi un portofel larg, plin de bancnote de mare valoare pierdute printre cărţile de vizită. Mă bucur pentru el, chiar dacă simt o oarecare stânjeneală pentru mine. Când mă dezbrac nu sunt prea mândru de tricoul meu spălat şi călcat de mii de ori, de cureaua mea roasă. Aş vrea să-i cumpăr Coloseul şi nu pot, să trimit un avion deasupra locuinţei sale cu un alt mesaj în fiecare zi.

Îmi îmbrac scurta îmblănită şi pantofii de jogging. Pe drumul dintre casă şi aeroport întineresc cu zece ani. Când aterizez am cu douăzeci de ani mai puţin, cei care nu-mi folosesc, pe care-i las în urmă împreună cu haina de profesor de istoria artei. Mă aşteaptă afară, cu braţele încrucişate, sprijinit de maşină. Cu ochelarii negri şi maxilarul său puternic. Nu şi-a pierdut niciodată aerul dur de bodyguard.

— Salut, băiete!

Aproape întotdeauna e soare şi multe grade în plus. Îmi scot scurta. Nu mergem niciodată către oraş, unde ne-ar putea vedea cineva. Periferia asta marină e ţarcul nostru.

— Cum te descurci?

Am minţit, i-am spus că mă descurc foarte bine, că nu sunt bogat, dar aproape. Nu m-a crezut. Aşa că i-am spus adevărul, că am învăţat atâta timp inutil.

— Am greşit totul...

— N-am greşit.

— Dacă m-aş putea întoarce înapoi...

— A fost bine aşa.

— N-ai vrea să te întorci înapoi?

— Nu. Am o familie.

Trupul meu şi-a pierdut pudoarea masculină. Tot mai des făcea loc pudorii unei femei, mă trezeam că-mi strâng picioarele speriat.

Şi chiar şi în situaţiile deschise, la cocktail-urile în faţa tablourilor pline de animale moarte de la Saatchi, trupul meu făcea tot ce putea pentru a-şi etala condiţia de concubină. Şi aş fi vrut pur şi simplu să mă desprind de grupul perechilor hetero, ca să mă pierd în cealaltă comunitate, mai colorată. Să ascult chinurile lor sexuale în *blowjob* şi în *dark room*, să le povestesc oribilele mele visuri.

Knut avea un calendar gay atârnat în bucătărie şi, de câte ori mergeam la el, număram lunile cu ajutorul acelor imagini destul de soft, tineri goi cocoţaţi în diferite locuri din lume, într-o pădure, pe turnul Eiffel, în faţa cascadei Niagara. În fiecare lună, o călătorie. Erau fotografiaţi în contre-jour sau din spate, cu fundurile lor perfecte. Fotomontaje făcute de chinezi. Iar eu visam cu ochii deschişi. În fiecare lună mă întorceam acolo ca să ştiu pe unde îşi duceau tinerii ăia viaţa.

I-am spus. Am făcut *coming out* sub calendarul acela. Knut a încasat lovitura. A urlat.

— Întotdeauna am ştiut că eşti un refulat!

E fericit că m-am declarat, dar e prieten cu soţia mea, iar el e un ingenuu.

— Homosexualii adoră japonezele, ar fi trebuit să suspectez ceva.

Înfăşurat în halatul lui de *drag queen* a fost categoric.

— Nu vreau să-l cunosc.

Apoi, într-o seară, te trezeşti cu el la gară.

De data asta a venit cu trenul. Ţi-a telefonat după ce se urcase. Şi-a condus soţia şi copiii la gara Termini, plecau pentru vacanţa de Paşti la una din multiproprietăţile pe care le au împreună cu socrii şi verişorii. A încărcat bagajele, sacoşele cu bocanci. A aşteptat

să plece, ţinându-şi mâna pe capul lui Giovanni. Cumpărase peşte, la licitaţia din zorii zilei, una din ocupaţiile sale preferate. Se întorcea spre restaurant. Trebuia să pregătească vitrina cu peşte, cupola de gheaţă. S-a oprit în faţa afişajului electronic. A văzut trenul care mergea la Paris.

Ai făcut salturi mortale ca să-ţi amâni cursurile. Geena te-a tras de urechi. Din fericire ai doi excelenţi colaboratori şi un grup de studenţi respectuoşi care te ajută la cursuri şi în timpul modulelor scrise.

A luat trenul, a făcut călătoria aia absurdă la Paris şi de acolo cu feribotul. Paltonul îi e ţeapăn de frig, şifonat de la scaunele pe care a stat. Îşi strânge umerii de fost înotător, atât de minunat de largi încă. E mereu altul, e mereu el. N-o să te dezamăgească niciodată. Chiar dacă s-ar strădui mult, n-o să reuşească. Îl iei de braţ. Şi treceţi prin gară ca două rândunele, lăsaţi în urmă florăreasa, şirul de taxiuri şi bătrânul ceas victorian din St Pancras care merge înainte cu acele lui austere, timpul acum s-a oprit. Mai întâi la cină, într-un mic local unsuros şi întunecat. Lui îi plac locurile astea caracteristice care pe tine te scârbesc deja, dar el e turistul tău preferat şi deci eşti de acord cu merluciul fript şi sosurile de rigoare. Apoi acasă la Knut.

Norvegianul a cedat. A deschis uşa îmbrăcat într-una din jachetele lui de mătase, legată cu o formidabilă curea Gucci, cu un G mare cât o potcoavă, şi cu puţinele-i fire de păr ce-i mai rămaseseră electrizate.

— *Pleased to meet you...*

Costantino stă pe loc cu frumosul lui chip sculptat şi paltonul deschis pe piept. S-a aplecat sub clopoţeii agăţaţi încă de uşă, deşi suntem cu mult după Crăciun, aproape în primăvară. A intrat, educat, timid ca întotdeauna, Knut a început să salte în jurul lui, să-l împingă înainte. Pur şi simplu nu văzuse niciodată un peşte atât de mare în plasa lui.

Ne-am aşezat pe canapea, timizi, ca în faţa unei soacre, suportând amabil experta ei

analiză. La miezul nopţii eram tot acolo, Knut, desculţ, se folosea de ce avea mai bun în repertoriu ca să-l cucerească, o imita pe Margaret Thatcher, poşetele ei de Ferragamo... *Ştii ce spunea Mitterand despre ea: are buzele lui Marilyn Monroe şi ochii lui Caligula*.

Îl pusese pe Boy George cu vechiul lui *No Clause 28*. Costantino râdea, transpira.

Knut îşi terminase analiza.

— Omul ăsta e grandios, dar se vede de la o poştă că e traumatizat, spre deosebire de tine. Are nevoie de curaj.

Am aruncat în el cu o pernă, eram sigur că i-ar fi plăcut să încerce. Părea un cobai tratat cu droguri chimice care sar şi tremură încontinuu. S-a îndrăgostit imediat de Costantino. Era în stilul lui poetic şi masochist. Ne-a lăsat camera de deasupra scării. Învelit în halatul lui cu drapelul englezesc ne-a pregătit un ginger cald, a devenit brusc discret, complice îndurerat, ofensat de negativitatea vieţii.

Privind înapoi, acum când potopul a trecut, bătălia a fost pierdută şi sicriele prietenilor sunt aliniate pe puntea cea mai de sus de pe *Queen Elizabeth,* cu drapelul în bernă, eu nu-i pot uita valoarea. Întoarce-ţi capul Knut, pentru că vreau să te salut, să-ţi mulţumesc şi să-ţi spun că ai fost cel mai bun prieten din lume. Şi că eşti şi incredibil de inteligent. Iar asta am înţeles-o numai după.

Au fost câteva zile de furioasă fericire. Departe de Italia, Costantino era altul. Am ridicat ochii sub cerul planetariului Majestăţii Sale, am rămas acolo îmbrăţişaţi, proiectaţi în dimensiunea aceea astrală. *Gândeşte-te cum ar fi dacă ne-am putea desprinde şi am orbita împreună fără greutate*... Ne-am urcat în roata mare şi am urlat acolo sus, printre norii de smog... L-am dus în faţa scheletului balenei albe şi a imenşilor meteoriţi. Până şi Muzeul figurilor de ceară mi s-a părut, cu el alături, un muzeu al viitorului. I-am făcut o fotografie îmbrăţişându-l pe Freddie Mercury cu gura deschisă şi jacheta lui roşie de dresor. Am învăţat să intru şi să ies vertiginos din mine însumi.

Geena făcea salturi mortale să mă acopere.

— Îţi pierzi capul, Guido.

— Nu ştiu ce să fac cu el.

Londra era o imensă tiribombă în aşteptarea zborului nostru. Intram şi eram deja în genunchi. Nu era timp pentru subtilităţi. Ci doar pentru răpirea aceea violentă. Păsări care prind peşti, păianjeni care prind insecte. Grandioasa cruzime a naturii. Şi imediat în picioare, în faţa soţiei mele, în faţa studenţilor mei. Mă descurcam excelent, eram un comandat cu infinite ore de zbor, puneam pilotul automat şi somnolam prin cerurile renascentiste. Nu mă gândeam decât la Costantino care umbla singur pe străzile alea.

— Ce oraş minunat, Guido, fir-ar să fie...

Dorinţa de a se pierde, de a umbla pe jos ore întregi. La Covent Garden se proţăpea în faţa artiştilor de stradă cu joben şi ghicitorile lor morale pentru turişti. Am petrecut ore întregi în piaţa de peşte sau în cea de mirodenii pe Ridley Road. Voia să-şi vâre mâinile în fiecare sac. Părea să miroasă viaţa pentru prima oară.

Am intrat la Hamleys ca să căutăm un dar pentru copiii lui. Am cumpărat un avion pe care vânzătorul îl făcea să zboare cât se poate de bine, dar, atunci când l-am lansat noi pe stradă, cădea încontinuu. Costantino privea neîncrezător toate perechile alea extravagante... am dat o raită în localurile din Soho... cu video erotice homo, băiatul în *skin pants* care protesta pentru că parada gay din Londra nu avea loc anul ăsta din cauza unor organizatori de căcat. Costantino se lăsa târât ca un somnambul. Şi-a cumpărat o vestă de atlaz şi o şapcă de piele. Şi trupul lui părea mai liber... mai deschis.

Ne-am îmbătat în George&Dragon. A condus Costantino şi am riscat cu adevărat s-o sfârşim rău pentru că nu era obişnuit cu volanul pe dreapta... mă legănam pe el ca o jucărie cu arc, i-am alunecat între picioare. În timp ce luminile din Shoreditch dansau, cel mai bun foc ardea în noi.

— Te iubesc, Guido.

Te iubesc, întotdeauna după o muie. Era una din sentinţele lui Knut.

Camera cu parchetul atât de viu, încât la fiecare pas ai senzaţia că traversezi pe un pod mobil, veioza de pe teancul de cărţi, acoperită cu un fular, salteaua pusă direct pe podea, fereastra prin care intră un curent continuu şi are geamurile murdare de vopsea pe margini... Vorbim atât de mult acolo înăuntru, dormim atât de puţin. Ore întregi de planuri, straturi peste straturi de iluzii. O sticlă de vin, două pahare murdare. Zorii cu picăturile de pe geam şi Costantino lângă fereastra care se deschide trăgând-o de jos în sus. Se apropie, priveşte afară. Are picioare perfecte, două coloane, în comparaţie cu ale lui, ale mele par ale unui struţ nenorocit.

Ceva mă deranjează în pernă, mă împunge în tâmplă... trag de punctul acela negru şi scot o pană, destul de lungă. Sunt fericit, mi se pare că am eliberat o raţă întreagă. Mă apropii de el, îi plimb pana pe picioare, apoi în sus pe spate.

— O să avem vreodată dreptul să fim noi înşine, nimic altceva decât noi înşine, Guido?

— Sigur că da.

Ne-am întristat. Am mers în ploaia şi vântul din cartierul docurilor, eu cu un exemplar din „ *Loot* plin de anunţuri subliniate, nu mai ştiu câte localuri am văzut. Costantino părea entuziasmat, apoi dintr-odată faţa i se întuneca, vocea-i părea a unei femei sugrumate, îşi agita mâinile.

— Tu nu ştii ce greu e să faci un restaurant să aibă succes, să te scoli la patru ca să mergi la piaţă. Tu nu ştii ce înseamnă să stai în bucătărie, să lucrezi la căldura plitelor...

— Nu, nu ştiu.

— Dar crezi că ştii, crezi că ştii totul!

Intrasem într-unul din puburile acelea lacustre, comandasem bere.

— Ce nu ştiu?

— Las-o baltă.

În faţa plecărilor internaţionale două tinere lesbiene se sărutau. Păreau două rândunele însetate. Am rămas împietriţi privind muţi spectacolul acela. Făceau parte dintr-o altă lume, o nouă generaţie, fiică a unor mame utopiste ca Fiona, a unor taţi scriitori ca Jonathan. Noi nu aveam acel *background* tolerant, eram fiii sacrificiului. Relaţia noastră se construise pe interdicţii la periferia extremă a identităţilor noastre. Dar rezistase la tot, ca plantele care cresc în prăpăstii şi nu vor să cedeze.

Ne-am luat rămas-bun cu o îmbrăţişare stângace, lovindu-ne cu maxilarele. Costantino avea o expresie absentă. Îşi aruncă sacoşa pe bandă, îşi scoase cureaua şi pantofii. Se lăsă pipăit de femeia poliţist. N-a mai răspuns la telefon o săptămână întreagă şi când, în cele din urmă, a făcut-o, părea un bătrân. Iar eu eram acolo, ca un adolescent, cu pălăria mea plină de stele pentru el.

Mi-a spus că nevastă-sa îl spiona.

— Uneori am senzaţia că ştie...

Mă suna să vorbim şi eu eram în mijlocul unei lecţii, vedeam numărul pe ecranul telefonului pus pe silence. Opream diapozitivele. *Breaktime, guys.* Mă închideam în WC şi-l sunam.

— Aşteaptă, suntem la un pas... Am găsit omul potrivit pentru restaurant...

— O are mare?

Cunoşteam gelozia aia, cunoşteam totul.

— Eu nu sunt la vânătoare, Costantino.

Voiam să închid telefonul, voiam să-i sparg faţa... cunoşteam oala aia clocotindă, în care totul s-ar fi amestecat şi nimeni n-ar mai fi avut dreptate.

Umblam în echilibru pe un fir care undeva era rupt, dar nu reuşeam să înţeleg unde.

Mă întindeam să văd care era viitorul nostru, dar după aceea dădeam înapoi. Ameţeala îmi lăsa o greaţă intensă care sălăşuia deja în mine într-un al doilea intestin. Sub fiecare organ exista un altul, mult mai profund, unde se cuibărea un rău acut. Încercam să-mi fac drum printre gunoaie. Când vedeam camioanele bubuitoare ale salubrităţii cu omuleţii harnici care săreau jos şi curăţau, stăteam să-i privesc extaziat. Îmi imaginam că un braţ metalic îmi trage corpul în sus şi-l aruncă deasupra gunoaielor, în gura deschisă a camioanelor ălora.

Câinele mergea pe lângă mine, el era cu adevărat un mare prieten, un soldat alături de un căpitan muribund. Îmi ţinea sus capul, mă obliga să scot paleta şi să culeg simpla lui biologie animală.

Care va fi ultima oară când mă voi căca? Asta era întrebarea care mă obseda, cea mai intimă şi mai binevoitoare. De câte ori mă aşezam pe WC şi apoi priveam înăuntru înainte de a trage apa.

Mă întorc la Fiumicino. Rătăcim în ţarcul de la marginea oraşului. Nu se desparte niciodată de telefon, îl pipăie în buzunar, controlează dacă are semnal. Nu suntem niciodată complet liberi. O parte din el se află tot timpul altundeva. Nevasta îl cheamă des pentru lucruri inutile. Vorbeşte numai ea. Costantino aprobă. Se plimbă-n sus şi-n jos, astupându-şi cealaltă ureche cu degetul. E un efort teribil în gestul ăla. E atât de diferit de mine, e unul dintre acei bărbaţi italieni agăţaţi tot timpul de un cordon. Eu aparţin deja unei alte lumi. În care indivizii sunt singuri, răspund individual pentru orice acţiune a lor. Are dreptate el, *n-ai putea niciodată să mai trăieşti aici. Nu vei fi niciodată fericit în Italia.*

Îl iubesc, am nevoie să găsesc un destin. El nu pare preocupat de acest destin. Suntem blocaţi în ceruri diferite, eu privesc prea departe, el priveşte prin ochelarii de soare lumea care se mişcă în jurul nostru, care ar putea să-l recunoască, telefonul care ar putea suna.

Râde de pantofii mei, de începutul meu de chelie, de accentul meu. „Pari un poponar“, zice. E mai stăpân pe sine, e mai slobod la gură. Nu-i o adevărată familiaritate. Plăteşte el cu aroganţă, îmi dă mâna la o parte, mă tratează ca pe o fată săracă. Poate că doar se teme, ca întotdeauna. Intrăm în motel. Accept să mă înjosesc. Fac ce vrea, îi strâng cureaua în jurul gâtului, îl lovesc. Maimuţa tatuată pe umărul meu îl priveşte. Aş vrea să fac dragoste cu blândeţe, dar el are deja o femeie pentru asta. Reuşeşte să trezească în mine o furie teribilă. Trupul meu e tot mai fragil. Mintea îmi e cu mult înainte, dar mintea mea nu e de prea mare folos.

M-am gândit să-mi fac abonament la o sală de sport, am coborât să arunc o privire la una din cuştile alea de sticlă din Hoxton, pline de aparate, de fete în tanga, de homosexuali albi şi negri, am luat foaia cu programul şi preţurile. Am pus-o în buzunar, am folosit-o ca semn de carte împreună cu una din stampele diabolice ale lui Blake, pentru exemplarul meu din *Paradisul pierdut*. N-am puterea să ridic greutăţi. A început să-mi fie milă de mine, aşa cum îmi era de prietenii de pe vremea drogurilor, când pricepeai că mimau viaţa şi participarea, dar nu erau decât umbre profunde ale unei dorinţe tot mai triste. Regretau primul drog, paradisul pierdut.

Îi cumpăr un pulover de caşmir Ballantyne. I-am dăruit unul acum un secol, într-un oraş de provincie. De lână, aspru ca anii aceia. A fost ziua lui şi eu nu eram acolo.

Izumi e întoarsă cu spatele, aplecată spre cuptor.

— N-o să dorm o noapte acasă.

— Dar unde?

— La Walt, la ţară.

— De ce?

— E în criză, are nevoie de ajutor.

— A, da?

Dar e mai interesată de somon decât de mine. Hally şi Thomas vin la cină şi ei îi e întotdeauna frică de comparaţia cu bucătăria lui Hally, care a făcut o grămadă de *cursuri* şi e tot timpul foarte *inventivă*. Mă priveşte, îmi pune în mână un prosop de bucătărie şi-mi spune să caut altul curat. E mult mai agitată decât mine, totul se desfăşoară perfect. Viaţa îmi dă o altă magnifică demonstraţie de câtă armonie există între noi şi de cât de relativă e orice situaţie umană.

Walt e un afemeiat. A fost foarte uşor să-l iau deoparte şi să-l atrag de partea mea. Şi-a încreţit gura ca o mangustă, mi-a pus mâinile pe şliţ: „bine ai venit în club“. E un vechi prieten de familie, şi totuşi faptul că eu îmi ofer acum o distracţie nu pare să-l pună deloc în dificultate în faţa lui Izumi. I-am părut întotdeauna un tip prea tăcut şi ambiguu. Acum misterul s-a rezolvat şi el e un complice formidabil.

Sunt deja cu totul prins în faza aceea foarte periculoasă în care fantasma devine singura persoană reală cu care te baţi, iar ceilalţi fac parte dintr-o morgă, îi priveşti ca pe fluturii morţi ai lui Damien Hirst. Îndrăznesc tot mai mult, dându-mi seama tot mai puţin de asta. Am lăsat pachetul în salon.

— Ce e?

— Un pulover.

— Pentru cine?

— Pentru Walt.

Izumi a deschis deja pachetul, a vârât mâna, a pipăit moliciunea.

— Pare scump...

— Două sute de sterline.

— Două sute de sterline, un pulover pentru Walt?

E într-adevăr ceva neobişnuit, cheltuiesc atât de puţin pentru îmbrăcăminte şi când mergem la cină la prieteni şi ne oprim să cumpărăm vinul, mă zgârcesc întotdeauna.

— Îmi vine să cred că eşti îndrăgostit de Walt...

— Da, sunt.

Izbucneşte într-un râs zgomotos, absurd ca tot restul. Încep şi eu, după mult timp, să râd cu poftă. Walt are burtică şi un mers de curcan domesticit... Încep să-l imit, să fug după ea prin salon. Mă trage de tricou, mă prinde de pantalonii de pijama. La un moment dat mă trezesc cu fundul gol pe jumătate, mă întorc s-o privesc. E pur şi simplu situaţia cea mai indecentă pe care eu am trăit-o vreodată. Îmi aduce aminte de mama... şi ea o dată încercând să mă oprească m-a lăsat cu fundul gol. Poate vreau să-i spun. Vreau ca scandalul să pornească între noi, să ardă prezenţa mea în casa asta. O să mă întorc în Italia, fără nimic, aşa cum am plecat. O să-mi caut de lucru, supliniri în periferie... o să aştept orele libere ale lui Costantino. Vreau să-l educ în spiritul blândeţii şi al respectului. Dar Izumi plânge şi eu nu reuşesc să înţeleg de ce.

Îngenunchez lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

Puddingul sărat se arde, casa se umple de fum şi nu mai vedem nimic.

— Vorbesc cu soţia mea, mă întorc în Italia.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap.

— O s-o fac.

— N-o să mă găseşti.

— Ţi-e frică.

— Nu vreau să renunţi la viaţa pe care o ai.

— Ţi-e frică.

Nu era la aeroport, am aşteptat aproape două ore. Apoi a sosit. Am urcat în maşină.

Am întors capul, în spate, pe scăunel, se afla Giovanni.

— Are febră, n-am putut să-l las.

Avea aproape zece ani şi mai stătea încă în scăunel. Incredibil ce mult îi semăna. Se legăna, legat cum era, şi continua să scoată un geamăt prelung, nu era clar dacă de durere sau de uimire. Costantino îl supraveghea în oglinda retrovizoare, din când în când se întorcea şi-i scotea pumnii din gură. Am coborât din maşină, am mers pe plajă cu copilul lângă noi. Era frig şi el trăgea să se arunce în mare. Apoi ne-am oprit într-un bar.

Visasem călătoria asta, un apus şi un răsărit şi o lungă noapte în mijloc, un armistiţiu... Aveam un cocoloş de haşiş în ciorap, riscasem, la controale, să fiu înhăţat de câinii antidrog, târât într-o cămăruţă şi discreditat pentru totdeauna... Coborâsem roşu la faţă şi excitat, reuşisem să scap.

S-a ridicat, a luat din frigider o cupă de îngheţată. Am stat acolo, în faţa spectacolului copilului care nu-şi găsea gura, se murdărea tot. Costantino era dramatic de liniştit. Din când în când îl curăţa, dar îl lăsa să facă tot ce voia. La sfârşit a cules grămada de şerveţele murdare, a făcut o minge şi a aruncat-o în coş.

— Să mergem.

Ştiam că o făcuse anume, ca să mă descurajeze. Nici el nu mai putea. Am urcat din nou în maşină. A pus muzica pe care o cerea Giovanni. Am făcut ultima tură aşa, cu copilul înţepenit în spate şi cântecelele lui. Mi-am pus mâna peste a lui, pe schimbătorul de viteze. Costantino şi-a lăsat privirea pe mâna mea şi a clătinat din cap.

I-am dat puloverul în parcarea aeroportului. L-a desfăcut pe jumătate.

— Ce-i? Mulţumesc. Nu trebuia.

— Îmbracă-l uneori, ca să-ţi aduci aminte.

THE QUEEN IS DEAD, scria băiatul pe zid, într-un video al formaţiei The Smiths.

Într-o zi m-am trezit privind o femeie însărcinată.

Era într-una din rarele duminici binecuvântate de soare. Eu şi Izumi ne îmbrăcaserăm sport şi flirtând cu roiul uman, familii pe biciclete, plutoane de patinatori, am ajuns în

zona de agrement de pe malul fluviului. Stăteam pe o bucăţică de pajişte, ameţiţi şi senini datorită darului care strălucea din înălţimi şi care încă o dată stabilea un primat natural asupra sărmanei noastre fiinţe umorale: tulburări ale spiritului, pe care le credem atât de intime şi de neajuns, se lasă încălzite alături de cele ale tuturor locuitorilor amorţiţi ai acestui oraş de meteo-deprimaţi, dovedindu-ne cât de puţin ne aparţinem nouă înşine sub un soare comun.

O pace vicleană. Lumina pur şi simplu descompunea materia înconjurătoare, ca într-un tablou al pointilismului francez, *o după-amiază de duminică pe insula Grande Jatte*. Încercasem să citesc ziarul, îmi pusesem ochelarii, dar renunţasem. Îmi simţeam pleoapele prea grele ca să le pot ţine deschise. Am avut parte de un al doilea somn extraordinar, în aer liber, afară din pat.

Izumi s-a trezit zăpăcită, a spus că o dureau picioarele, că i se *opriseră*. Avea o pereche de saboţi canadieni caraghioşi, cu blană înăuntru, gleznele ei slabe păreau cele ale unei fetiţe. Era bântuită de o trezire rea. Cunoşteam acea stare sufletească a ei, când se retrăgea în tăcere în ea însăşi, iar trupul ei mic părea să piardă câţiva centimetri în înălţime. Am strâns-o în braţe. Eram încă o pereche frumoasă, aşa amestecaţi din punct de vedere etnic, puţin asonanţi, cu neglijenta noastră uniformă duminicală, puloverul meu ruginiu asortat cu pelerina ei, semne cazuale ale unui gust comun.

Ne-am oprit să ciugulim ceva ici-colo, la numeroasele standuri cu mâncare tradiţională care împânzeau zona din faţa muzeului Tate Gallery. Cuscusul era atât de picant, că Izumi n-a reuşit să-l mănânce, l-a scuipat, eu am adunat fiertura aia din mâna ei, *dă aici*, şi am aruncat-o într-un coş de gunoi. Mă simţeam chemat să am grijă de ea, s-o apăr de alte persoane, bărbaţi cu mari pahare de plastic pline cu bere, grupuri de arăboaice zgomotoase. Mi se încredinţa, mai fragilă ca de obicei, şi pleoapele ei erau mai grele, două migdale decojite, uşor îngălbenite, nu regretam nimic din tinereţea trecută. Mai

trăiam cu teama că o să mă întorc şi n-am s-o mai găsesc pe lume printre figurile acelea mai zgomotoase şi mai accentuate decât ea.

Şi-a pus capul pe umărul meu şi am stat puţin aşa. Atunci am văzut-o pe femeia însărcinată. Era foarte frumoasă şi se juca mingea cu un copil. În ciuda stării sale se mişca foarte frumos, cu multă agilitate, dar blând. Ca şi cum ar fi legănat un copil intern şi ar fi răspuns valului său. M-am gândit că poate era vorba despre o balerină, o femeie obişnuită să urmărească fluxul sângelui, întinderea muşchilor. Numai după o vreme mi-am dat seama că era Radija.

Am stat s-o privesc, şocat poate, fericit că asist la mişcarea vieţii ei, care pe oriunde ar fi umblat în toţi acei ani, acum era acolo, în poză, în faţa ochilor mei.

Dacă m-ar fi recunoscut, aş fi sărit s-o îmbrăţişez, m-aş fi aplecat să salut copilul născut şi să-i fac complimente pentru cel care avea să vină. Dar ea nu m-a observat, iar eu eram prea cufundat în uimirea şi bunăstarea acelei scene pentru a mă apropia încredinţându-mă rahiticului ţarc de cuvinte şi de stânjeneală care ne-ar fi cuprins. Nu m-am mişcat. Şi a fost aproape magic faptul că am revăzut-o şi că o vedeam plecând atunci când un tip, cu un tricou roşu transpirat şi cu o pereche de pantaloni lungi fluturând pe el, care într-adevăr îmi semăna destul de mult, s-a apropiat, a luat mingea de jos, i-a dat mâna copilului şi a înconjurat umerii femeii cu braţul. S-au îndepărtat de privirea mea aşa, ca o pereche armonioasă, o familie simpatică şi neglijentă de oameni mai degrabă frumoşi.

O văzuse şi Izumi. Îmi urmărise privirea concentrată, aplecată spre un zâmbet interior, şi se oprise la femeia aceea, la burta ei tare şi umflată. Tăceam, am stat multă vreme fără să scot o vorbă.

Când am început să-i zâmbesc din nou am găsit chipul acela suav şi obosit, vinovat.

Mâna ei transpira într-a mea. Leni crescuse deja şi Izumi se afla în perioada de trecere.

Am avut dialogul acela straniu în tăcere. Obişnuita telepatie a spiritelor noastre nu ne-a ajutat, ne-a făcut să ne întristăm. Soarele apunea după ziua aceea minunată, şi noi ne aflam în faţa unui apus docil.

Am aprins şemineul, Izumi a rămas să-şi privească picioarele care ieşeau de sub pătură. Am scos câinele la plimbare şi când m-am întors se culcase deja. O durea burta, probabil din cauza mâncărurilor prea picante.

Aşezat pe WC, cu pantalonii lăsaţi pe genunchii gălbejiţi, m-am gândit din nou la ziua pe care o petrecusem sub soarele binefăcător, la Radija. Se salvase de mine, care n-aş fi putut fi niciodată un soţ adevărat, care n-aş fi putut-o ajuta să devină mamă. Şi totuşi făcusem dragoste, ne promisesem multe lucruri. Sub soarele acela mi s-a părut că aş putea întinde mâna pe pântecele ei.

Eu şi Costantino n-am fi putut avea niciodată un fiu al nostru. Bărbaţii nu pot face copii. Era un gând absurd, dar nu puteam avea altul. Ştiam că singura persoană din lume cu care aş fi dorit să fac un copil era el. Privaţiunea aceasta la care nu mă gândisem niciodată îmi definea acum homosexualitatea. Şi mi se părea că mă întâlnesc cu un urlet mult mai profund, impotenţa tuturor bărbaţilor care fac dragoste şi ştiu că orgasmul lor nu va putea fecunda niciodată fiinţa pe care o iubesc.

În toiul nopţii, Izumi se trezea cuprinsă de crampe, ţeapănă de durere. Avuseseră loc teribilele atentate sinucigaşe din metrou şi oraşul fusese vătămat intim, toţi descoperiseră că sunt vulnerabili şi expuşi. Betty, cea mai bună prietenă a lui Izumi, se aflase într-unul din vagoane, stătuse acolo în fum, văzuse trupurile sfâşiate şi acum avea nevoie de pastile ca să poată dormi şi trăi. Izumi era încontinuu speriată, o suna pe Leni de mai multe ori pe zi. Lumea îşi păzea spatele, arabii trăiau zile pline de cruzime, orice rucsac în spatele vreunui băiat care ieşea de la şcoală era privit ca o bombă. Aveai senzaţia că trebuie să explodeze întreaga ţară, că puteau să otrăvească apa din ţevi, să ajungă pe Tamisa cu o

navă încărcată cu substanţe radioactive.

Metroul rămăsese închis câteva zile la rând, dar când a fost deschis din nou nimeni nu cobora dedesubt prea bucuros. Izumi se plimba ore întregi. M-am gândit că era pur şi simplu obosită. Aprindeam lumina, îi masam muşchii, îi trăgeam picioarele. Dimineaţa era vlăguită, se târa la serviciu, dar uneori era constrânsă să se întoarcă mai devreme cu un taxi. Ne-am gândit la un dezechilibru hormonal, la vreo misterioasă intoleranţă. Pereţii abdominali se întăreau şi îi provocau greaţă şi dureri. Stanley, medicul nostru, ne spunea să schimbăm mediul. La întoarcerea de la termele romane din Bath, am făcut nişte analize mai amănunţite. Primul diagnostic a fost artrită reumatoidă. O lună mai târziu soţia mea se întoarse acasă cu o foaie de analize, faţa palidă, şocată.

— Am sifilis.

— Ce?

— Aici e scris aşa.

Am izbucnit în râs, era atât de absurd să mă gândesc la impecabila mea Izumi infectată de o boală scandaloasă din alte timpuri care mâncase creierul unor filosofi sau unor regine molipsite de prea puţin demnii lor amanţi.

— E clar că au greşit.

— Te duci la prostituate?

Era o situaţia ireală. Izumi era obosită şi nerăbdătoare.

— Cineva m-a molipsit...

Acum eram tot atât de pierdut ca ea. Scotoceam înapoi în indecenţa mea... Apoi Izumi a izbucnit în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat...

Am încercat s-o mângâi pe spate, s-a tras, apoi s-a apropiat din nou. S-a lipit de mine brusc, tremurând. Iar eu din păcate înţelesesem deja.

— Ai fost cu altul nu-i aşa, micuţo?

M-a durut s-o văd rămânând nemişcată. O meritam, nu puteam s-o condamn. Aş fi vrut să sparg uşa casei şi să fug prin ploaie. Îmi căzuse în cap partea cea mai înaltă a muntelui.

— Spune-mi.

Şi astfel într-o banală seară din timpul săptămânii ne-am strecurat în absurdul acelei mărturisiri, pe alocuri, o spun sincer, comică. O după-amiază, un moment de *singurătate şi slăbiciune*, la ţară.

— Cine-i, îl cunosc?

Îl cunoşteam, era Walt. Apoi au venit multe alte momente de singurătate şi slăbiciune. O relaţie de aproape un an. Dintr-o vară până la începutul celeilalte.

Fenomenalul Walt mi se arătase disponibil, pentru ca apoi să planeze ca un uliu asupra soţiei mele. Viaţa e umilitoare şi genială.

Ar fi trebuit să mă simt uşurat, nu fusesem singurul care mă dezbrăcasem şi îngenuncheasem în faţa unui bărbat. Numai că eram furios, răvăşit până în măduva oaselor. O mângâiam pe cap ca un confesor. Eram înţepenit într-un marasm de sudoare, excitaţie, disconfort. Mă gândeam la momentele în care, atunci când făceam dragoste, Costantino mă scuipa.

— Scuipă-mă.

I-am ridicat capul trăgând-o de păr.

— Scuipă-mă!

Tremura, mă implora s-o las, îşi acoperea faţa.

— Fă cum îţi spun! Scuipă!

Era atât de tulburată, că se supuse. Am aţâţat-o până când s-a înecat, a început să tuşească, să plângă, să mă sărute. Am căzut pe covor.

— Bine.

În seara următoare l-am chemat pe Walt. Şi-a făcut apariţia în micul nostru cuib răvăşit, cu o expresie contrariată şi o sticlă de excelent scotch sub braţ. Seara a fost plăcută şi udată cum trebuie. Tratative de pace la masa sentimentelor. Izumi, care-şi regăsise obişnuitul ei dinamism, ne-a întreţinut cu delicioase aperitive. Cu privirea lăsată-n jos şi aerul prefăcut al unei maîtresse dintr-un bordel pentru fecioare adormite.

A avut loc un lung moment al adevărului, al mărturisirilor postume. Slăbiciunea acelei iubiri care-i supusese la suferinţe şi minciuni a sfârşit prin a ne face pe toţi foarte calzi şi mortali.

Am acceptat cu nobleţe scuzele lui Walt şi el a acceptat cavalereşte să se supună testului pentru sifilis, chiar dacă era destul de sceptic. Cinstit vorbind, uşor bronzat după o vacanţă însorită, avea aerul de a fi sănătos şi alunecos ca un peşte tropical. Ne-am luat rămas-bun mai prieteni ca înainte.

În ciuda întregii situaţii, fusese un bărbat de modă veche parolist, gata să i-o tragă nevesti-mii într-un moment de singurătate, dar absolut deloc dispus să mă trădeze.

A fost prima întrebare pe care i-am pus-o, trăgându-l deoparte pe coridor.

— I-ai spus despre mine?

Walt şi-a dus mâna la inimă, sub haină.

— Niciodată, jur.

N-am înţeles niciodată povestea cu puloverul de două sute de sterline...

Stăteam în faţa uşii deschise a dormitorului nostru, cu cuvertura întinsă pe pat ca un splendid sicriu albastru.

A doua zi am încercat să-l găsesc pe Costantino. Nu răspundea la telefonul mobil, aşa că am sunat la restaurant. Am stat o bună bucată de timp cu urechea lipită de receptor auzind frânturi de voci italiene. Mi-am imaginat sala, panoul cu meniul zilei în maniera vechilor localuri, Costantino cu şorţul la brâu şi părul transpirat sub boneta albă. Voiam

să închid când i-am auzit vocea, clară de parcă ar fi fost cu adevărat alături.

— Alo, cine-i?

— Sunt Guido.

Nu ne mai auziserăm de o viaţă.

— Nevastă-mea are sifilis.

N-a făcut nici un comentariu, a abordat problema cu seriozitate.

— Ar fi mai bine dacă ai face şi tu Wassermann-ul.

Mi-a spus că a făcut de curând un control pentru diabet, că l-au întors pe toate părţile.

Nu părea deloc stânjenit, m-a salutat ca şi cum aş fi fost dentistul lui.

Izumi a rămas în fotoliu în dimineaţa aia. O ciudată pată roşie îi apăruse pe faţă, ca un soi de fluture în zbor, cu corpul pe nas şi aripile deschise pe obraji.

O simţeam îndepărtându-se de mine în fiecare zi, cu fiecare oră care trecea.

— E Iuda care scuipă în farfuria din care mănâncă... de asta m-ai obligat s-o fac... să te scuip.

Îngenuncheasem în faţa ei.

— Scuză-mă, nu aveam nici un drept.

Geena a fost cea care m-a iluminat, ca de obicei. Îmi luasem paltonul, apoi m-am întors şi m-am aşezat pe canapea, îi spusesem despre fluturele acela ciudat căzut pe faţa lui Izumi.

— *Yes, like a butterfly...*

Geena se ridicase să aţâţe focul pe care nu-l aprinsese niciodată. Un gest absurd pe care-l repeta de fiecare dată, ca pe o bună, educată obişnuinţă. Privind-o cum răscoleşte lemnele prăfuite, îmi amintea teribilul gest de denunţare a rebelilor. Fumând ţigara noastră happy, aşezaţi în faţa noastră înşine, animam cu gândurile şi dorinţa o lume stinsă.

A început să-mi vorbească despre internatul în care crescuse, despre degerăturile de la picioare, despre furturile nocturne de cubuleţe de zahăr şi alcool în bucătărie... Acolo fumase primele ţigări şi auzise vorbindu-se despre masturbare.

— Lumânările treceau noaptea dintr-un pat într-altul, nu existau jucăriile astea moderne pentru doamne.

Îi ascultam vocea dulce care devenea dură din când în când.

— Era în internat o fată, o fată frumoasă cu cozi lungi şi grele, o fată foarte harnică. Într-o bună zi a început să se simtă obosită, s-a vorbit despre sifilis... Era doar un zvon, dar pentru noi a fost un adevărat şoc. Călugăriţele au izolat-o, sărmana de ea... Dar era o boală a sistemului imunitar. S-a umplut de hematoame...

— Cum o chemase numea?

— Catherine Abigail.

— Nu ea, boala.

— *The great imitator*, spuneau.

Am zâmbit, m-am gândit la una din obişnuitele sale expresii cu dublu înţeles. *The great pretender* eram eu, una din poreclele pe care Geena o împrumutase de la cântecul cu acelaşi nume.

Dar mica ei faţă de femeie clevetitoare era acum încordată şi plină de compasiune.

— Pentru că imita alte multe boli, cred.

— Şi sifilisul?

— Presupun. Avea ceva de-a face cu *lupul* vostru...

— Lupul?

A stins luminile şi am coborât împreună, mergând la braţ pe întuneric până la intersecţie.

— Ce s-a întâmplat cu Catherine Abigail?

A făcut o pauză, a suspinat.

— A fost cu mult timp în urmă...

Am sărutat-o, m-a mângâiat pe faţă.

— Era doar un scrupul, dragul meu. Noapte bună!

În seara aceea veniseră la noi Knut şi bătrâna Betty. Izumi pusese masa cu farfuriile noi de culoarea porumbelului şi făcuse pâine în casă. Betty îi adusese cadou nişte creme şi balsamuri de la magazinul ei de produse naturale din Fulham. Se închiseseră în baie şi Izumi ieşise după câtva timp acoperită de un unguent dens cretos. Părea o mască din teatrul Nō care se înclină delicat pentru a declara lucruri teribile.

— Pare un eritem solar, dragă, eu am avut unul foarte asemănător când m-am întors din Spania vara trecută.

— Ar putea fi zona zoster...

— Categoric nu, Knut, zona zoster apare pe piept, pe spate, nu pe faţă.

Betty se îngrăşase mult, mâncă puţin dar dădu pe gât mai multe pahare de băutură pe care şi le pregătea singură mergând şi venind din bucătărie. Povestea ei cu Harley era pe terminate. Avuseseră una din acele aventuroase relaţii underground, cu adevărat de invidiat, bisexualitate, swinging, piromanie. Betty făcea parte din viaţa mea, era una dintre cele două fete, alături de Izumi, de pe barca cu care mă plimbasem pe Tamisa, splendida roşcată cu care aş fi făcut cu plăcere turul localurilor vreo două nopţi. Pe atunci era o groupie, învârtindu-se pe jumătate goală ca o odaliscă în spatele scenei grupurilor muzicale. De câte ori o vedeam, ajungeam inexorabil să regret lungile weekenduri de război cu cei din grupul Boomtown Rats care zgâriau noaptea şi totul era atât de curgător şi de magnific, pentru că, în ciuda substanţelor alterante, erai pur şi simplu tu însuţi.

— Sunt lucruri care aparţin unui timp anume, nu-i aşa?

— Timpul pulii.

Pe Knut îl distrează replica, îi toarnă lui Betty al nu ştiu câtelea pahar...

— Knut dragă, noi eram nişte adevăraţi pionieri, sexul nu era chiar atât de important, exista ideea unei adevărate comuniuni... Azi atmosfera e sufocantă, politica şi toate noile campanii de discriminare socială...

Betty părea acum una din doamnele care ies de la biserica anglicană cu părul coafat şi trăsăturile feţei înăsprite de credinţă. Dacă nu aş şti că e ea, că trupul ei a văzut atâta ploaie, cu greu aş recunoaşte-o. Dacă, în urmă cu câţiva ani, atunci când stătea tolănită cu fusta mini şi coapsele apetisante, ca nişte budinci de căpşuni în faţa rulotelor câtăreţilor, femeia asta i-ar fi trecut prin faţă, Betty s-ar fi strâmbat.

Asta înseamnă, dragii mei, să îmbătrâneşti, să mergi în întâmpinarea unei alte persoane şi să te prefaci că o recunoşti. În seara asta vreau să-l iau din nou de pe raft pe prietenul meu Musil. Pentru că dacă a merge înainte implică şi a face loc unui alt domn, dezamăgit şi laş, prefer să rămân ceea ce sunt, nemişcat, un om fără însuşiri, dar cu o extraordinară memorie emoţională.

Betty se ridică clătinându-se, îşi ia blăniţa care o aşteaptă pe cuier ca un bătrân animal domestic impregnat de fum. O sărută pe Izumi fără să-i atingă faţa.

— Nu uita, Izu, de trei ori pe zi, pielea trebuie să bea, să bea mult.

Knut o ajută să găsească mâneca pentru că nu-şi mişcă aproape deloc braţul.

— Şi tu ai băut mult, draga mea, eşti sigură că te descurci singură, nu vrei să te conduc acasă?

— O să intrăm la braţ în infern, eu cu tine, dar nu în seara asta.

Knut îşi înfăşoară fularul clubului West Ham la gât, îşi pune pe cap pălăria nouă. Mai rămâne puţin, complet îmbrăcat, pe fotoliu, cu picioarele lui lungi puse unul peste celălalt. Partenerul său a murit cu câteva zile în urmă la Charing Cross Hospital.

— Ştii care-i partea pozitivă?

— Care?

— Că nu eşti nevoit să-i vezi îmbătrânind pe oamenii care-ţi plac.

Îşi închide ochii, îşi încrucişează mâinile pe piept şi-şi întinde picioarele.

— Îmi pare rău, Knut.

Cadavrul norvegian se ridică în picioare cu un salt. Nando scânceşte, se apropie de uşă în spatele lui.

— Vrei să-ţi duc câinele la pişat? Toată seara mi-a făcut curte.

Se întoarce, îmi zâmbeşte cu faţa aia nordică de Thor mizerabil. Ajuns în mijlocul străzii se clatină.

— Cum te simţi, Knut?

— La fel ca tine. La doi paşi de paradis, la unul de infern.

Crema lui Betty şi-a făcut efectul şi faţa Madamei Butterfly e din nou curată. A rămas durerea de la articulaţiile mâinilor. Apoi, într-o bună zi, au început problemele renale. Am învăţat că numai boala defineşte materia umană indicând golul şi plinul. Când organele care tac în obscuritatea noastră se manifestă ca nişte bucăţi vii de carne, noi, dintr-odată, devenim corpul nostru.

Înainte de asta Izumi a mea era o frumoasă doamnă japoneză occidentalizată care îşi păstra eleganţa originii. Acum e o fiinţă în alertă, mereu cufundată în organismul său biologic. Pielea e pur şi simplu un tifon care închide mecanismele interne din care ea ar dori să vadă fiecare fragment în parte. Dispoziţia ei e acum orfană de acel corp lejer.

Într-o dimineaţă i s-a rupt bareta uneia dintre sandalele de casă. Am găsit-o în bucătărie, cu sandalele aruncate în coşul de gunoi deschis, ochii ei limpezi împietriţi, faptul că sandalele ei *geta* se rupseseră era un semn rău. Acela era probabil *yakudoschi*, anul ei cu ghinion.

În sfârşit a venit diagnosticul. Medicul era o tânără indiană, cu o coadă lungă şi ochii

rotunzi ca o nepoată a lui Gandhi.

— *Systemic Lupus Herythematosus.*

— Ce e?

— O boală imunitară gravă.

Anticorpi care în loc să atace virusul, atacă celulele.

— Sunteţi sigură?

— Foarte sigură.

Părea una din micile eleve de liceu din New Delhi. De luni de zile orbecăiam şi dintr-odată fetiţa asta cu halatul alb şi picioarele subţiri şi crăpate, ieşită dintr-un cabinet de stat, era absolut sigură de ceea ce spunea.

— E o boală greu de identificat, ca să fie astfel definită trebuie să atingă cel puţin patru organe. În afară de cefalee şi de probleme abdominale, dumneavoastră aţi avut rezultat pozitiv la patru criterii: erupţie cutanată tranzitorie, probleme renale, artrită, fotosensibilitate...

A zâmbit, nu mai văzusem niciodată o persoană atât de calmă.

— În plus, rezultatul fals al pozitivităţii testului serologic pentru sifilis...

Izumi era pe gânduri, aproape pierdută, apoi a devenit cât se poate de prezentă.

— O să mă vindec?

— Nu.

— O să mor?

Ne-am plimbat împreună printre bambuşii din Kew Gardens. Izumi a intrat cu nişte simpli papucei şi cu poşeta din romburi de lemn. Îşi mişcă uşor braţele, atinge frunzele, coaja moale a copacilor, înaintează. O pierd, dar reapare. Se opreşte şi mă aşteaptă, apoi uită de mine. O situaţie normală care după câteva secunde se transformă într-un limpede abis. Verticalitatea plantelor centenare, printre care la început e într-adevăr mică, pare să

o înalţe dintr-odată. Înaintează mândră, un tăcut şi trist gigant lemnos. Sunt din ce în ce mai neîndemânatic şi mai obosit, trestiile par mai inegale, alături de cele înalte, unele mici, flexibile, la fel de tăioase. Dintr-odată parcă văd o pădure de lănci, o cursă mortală. Izumi nu se mai vede. Încerc să o strig, dar nu răspunde. Respir scurt şi greu. Îmi simt picioarele scufundate într-un ciment care se întăreşte în jurul inimii. Am un atac de panică. Mă tem că Izumi a dispărut pentru totdeauna. Va continua să fâşie printre trunchiurile exfoliate cu braţele deschise atingând uşor cu degetele, prizonieră a acelui labirint oscilant, mi se pare că îi aud glasul sufletului care se îndepărtează... Nu ştiu cum reuşesc să ies de acolo. Izumi stă pe o bancă.

— *Shi.*

— Poftim?

— Doctoriţa a spus că sunt pozitivă la patru criterii... *Shi* înseamnă patru în japoneză.

— Şi...

— Nu e un cuvânt bun. *Shi* înseamnă şi moarte. Patru e moarte. Se pronunţă la fel.

O frunză cade, se aşază pe capul meu.

— E un semn bun?

— O, da, înseamnă că n-o să suferi prea mult.

Au trecut trei ani de la seara aceea, Chandra Niral e deja o divinitate în casa noastră, o Kali mică, terifiantă şi binefăcătoare. Când se întorcea de la spital, se oprea pe la noi, îşi scotea din geantă instrumentele şi medicamente pe care reuşea să le aibă gratis sau la un preţ redus, pentru că tratamentul era destul de costisitor şi, cu facultatea lui Leni şi toate celelalte cheltuieli, finanţele noastre erau nesigure ca luminile stradale în zilele de austeritate.

Cândva fusesem un vârcolac. Acum eram un expert de lupus eritematos sistemic. În biblioteca mea exista un raft întreg plin cu cărţi, broşuri, reviste de medicină, publicaţii

universitare dedicate subiectului şi chiar un manual farmaceutic mare cât un dicţionar. Când aveam puţin timp liber nu pierdeam ocazia de a-mi lărgi cunoştinţele. Era o manieră de a sta aproape de Izumi, dar şi o fugă de realitate. Un buzunar sângerând în care să ascund şi să-mi protejez propria boală.

Tratamentul cu corticosteroizi o făcuse pe Izumi să renască, inflamaţiile aproape dispăruseră, de fapt era cât se poate de activă. Deseori se comporta aiurea, nu-şi lua medicamentele, exagera cu exerciţiile fizice.

Puteam să ne considerăm norocoşi. Boala, exact ca un lup alungat de iarnă, avea lungi perioade de remisie în care părea că hibernează. Viaţa trecea ca înainte, ba chiar cu mai multă pasiune, poate.

Dar nu era întotdeauna posibil să prevenim fazele de recădere. Izumi se trezea noaptea, reîncepea tremuratul. Lupul înfometat cobora din munţi. Stăteam pregătit cu securea la uşa durerii. Reîncepea chimioterapia. Izumi îşi schimba expresia, umbla prin casă plină de nervi strângându-şi burta, cu mâinile dureroase... Lupul era în ea, urla, o sfâşia calm. Ea lupta plină de mândrie. Ca un valoros *bushi*, forţa ei fizică era egală cu cea a inimii ei.

Am descoperit că soarele era cel mai bun prieten al lupului. Pentru noi a devenit un duşman declarat. Izumi umbla cu pălăria de soare şi în zilele de ploaie, doar ideea că ar putea-o atinge o rază de soare o teroriza.

Apoi se însenina din nou. Chipul lui Chandra Niral se destindea, nu mai trecea pentru injecţia de dimineaţă. Izumi îşi lua pelerina şi ieşea în lume.

Leni se întorcea de la *college* la fiecare sfârşit de săptămână şi decât să iasă cu prietenii prefera să rămână în pijama pe canapea în faţa televizorului, lipită de maică-sa ca o fetiţă. Apoi, când situaţia s-a normalizat şi boala lui Izumi a devenit o veche rutină, Leni s-a schimbat. Pur şi simplu nu era în stare să suporte vălul care coborâse de fapt

peste radioasa casă a copilăriei ei, transformată într-o secţie de spital cu flacoane, sticluţe, seringi. Nu suporta faptul că mama ei era slabă, că avea nevoie de o atenţie continuă. Simţea că-şi pierduse primatul. Nu pierdea nici o ocazie să-i reproşeze lui Izumi. Avea o memorie formidabilă şi doar în sens unic. Ataca animalul rănit.

Eram foarte atent să nu se întoarcă acasă în perioadele în care Izumi nu era deloc în formă, făceam tot posibilul ca zilele acelea să fie normale şi plăcute. Dar fata era prea inteligentă, şi în scurt timp îşi dezvoltase un fluid iscoditor. Intra în casă şi strâmba din nas, respira mirosul liniştitului nostru calvar. Şi Izumi încerca să înfrumuseţeze totul, invita lume duminica, pregătea pateul de carne şi brioşele cu ciocolată. Dar Leni putea simţi crăpătura din munte. Mama ei, yamagami a ei, începuse coborârea către împărăţia umbrelor, a spiritelor răufăcătoare închise în pântecele pământului. Izumi a devenit mai severă cu ea, ca un preceptor care nu are multă vreme la dispoziţie pentru a-şi încredinţa secretele celui mai bun discipol şi atunci îl pisează.

Facem o prăjitură?

Îşi puneau şorţurile şi se închideau în bucătărie printre borcane, crăticioare, tăvi, păstăi de vanilie, afine. Leni punea muzica ei Heavy metal, *Breaking the Law*, Izumi pornea mixerul ţinându-şi spatele drept ca un maestru zen. Şi pentru câtva timp părea într-adevăr o frumoasă scenă din trecut. Ieşeam cu câinele, mă întorceam şi o găseam pe Leni The Devil aruncând făina pe jos şi strigând cu vocea gâtuită. Încercam să fac ceva, dar fără să am capacitatea unui adevărat exorcist. Măturam zăpada de zahăr şi făina de pe jos. În cealaltă cameră Leni urla că se va omorî.

— Am crescut un monstru.

— Există un singur lucru pe care Leni nu-l suportă la tine: să fii bolnavă.

Faţa lui Izumi era brăzdată de o mulţime de riduri mici ca un geam subţire, crăpat în interior, plângea fără să mişte vreun muşchi.

— Eu sunt bolnavă.

Leni apărea din nou pentru câteva secunde, machiată şi fără ciorapi, ca o tânără prostituată. Ieşea să se arunce în Tamisa.

Urcam în maşină, străbăteam cât se poate de încet posibilele sale drumuri. Scoteam capul pe geam, cercetam trotuarele, grupurile nocturne. Intram în localurile la modă. Profitam de turele alea pentru a face o hartă a noii generaţii. Hardcore-ul nostru punk, animalismul nostru canibal, lanţurile şi gambetele noastre fuseseră înlocuite de un amestec eclectic al noilor grunger cu pantofi de skateboard şi vechi coame mohicane care traversau oraşul noaptea săltând pe planşele lor ca pe nişte valuri negre.

Leni mergea singură pe stradă.

— *Hi darling...*

Nu părea supărată, dar nici bucuroasă că mă vede. Mă apropiam de ea, încetineam. Înaintam în pasul ei, cu cotul pe fereastră.

Era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată şi chiar dacă acum era mai degrabă urâcioasă cu mine, nu puteam uita drăgălăşenia şi inteligenţa cu care mă primise în viaţa ei, toată dragostea pe care mi-o oferise şi mă învăţase s-o ofer. Nu voiam absolut nimic în schimb. Doar să-i rămân alături, încăpăţânat şi exaltat ca ea. Iubirea, o ştiam mult prea bine, se hrăneşte cu bucăţele aruncate când te aştepţi mai puţin, nostalgia pe care o ai la îndemână e cea care te face să reziști.

Plimbările acelea erau glorioase pentru mine. Să ghicesc dacă urma să traverse podul sau s-o ia la stânga către Charing Cross, să-i adulmec traiectoria interioară, miniaturizarea unei vieţi. Mi se părea că o însoţesc într-o călătorie cu mult mai lungă.

Evita zonele unde maşinile nu puteau circula, dacă intra pe o stradă cu sens unic când ieşea în cealaltă parte părea să mă aştepte. Nu-i displăcea escorta aia, rămăsese prinţesa mea din junglă cu maimuţoiul lângă ea. În sfârşit se oprea, îşi scotea pantoful cu toc, îşi

masa piciorul. Apoi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ocolea maşina, deschidea portiera şi se aşeza pe scaunul de lângă mine.

Buza de jos de marginea căreia era prins un ineluş, părul ciufulit şi ochii albaştri japonezi conturaţi cu kajal. Continuam să mă gândesc la o pădure, la o incredibilă împărăţie a noii lumi.

— *You know, dad...*

Chiar dacă după aceea ar fi putut să adauge liniştit *you bastard, wimp, loser*, nu mi-ar fi păsat, îmi era suficient acel *dad.* Flirtam cu ea, îi dădeam dreptate *tout court*. Eul meu de homosexual frustrat se trezea, chemat spre răzvrătire.

Apoi începea să plângă. Îmi spunea că se simte fata cea mai singură din lume, cea mai urâtă, cea nebăgată în seamă. Evident că nu era adevărat, evident că o credeam. Era ascendentul meu asupra ei, să nu-i subestimez niciodată cuvintele, oscilaţiile ei umorale. Îşi iubea la nebunie mama, n-o ierta pentru că pornise de timpuriu către grădina cireşilor în floare. Era prea devreme pentru ea, într-o bună zi ar fi reuşit să accepte forţa tulburătoare a vieţii.

Un alt an. Noi studenţi, noi cursuri. O nouă istovitoare scadenţă.

Ai făcut o curăţenie profundă şi Costantino ţi-a apărut în această limpezime, fără interferenţe sexuale. Una din acele persoane care vor rămâne întotdeauna cu tine, indiferent ce se va întâmpla, chiar dacă nu vă veţi mai vedea niciodată, şi crezi deja că aşa va fi. Nu trăieşti în Grecia antică. Nu te poţi întoarce acasă, la familia ta, cu curul rupt şi sufletul unui erou. Suferi, dar timpul trece şi suferinţa devine un câine care doarme pe preşul de la intrare şi din când în când geme la un vis. Boala soţiei tale te-a învăţat multe. Aşezat pe fotoliul tău îţi dai seama că distanţa ţi-a mutat trupul pe un alt tărâm şi în timp ce totul se îndepărtează prezenţa lui e *reală*. Ştii că e viu în lumea în care şi-a aruncat proiectul. Îmbătrâneşti şi ştii că într-o zi veţi muri şi poate nu va mai fi o altă

ocazie. Toţi anii petrecuţi în străinătate ţi-au eliberat spiritul. Nu ai sentimente de vinovăţie, nu ai rădăcini, eşti un evoluat conservator al unor lucruri mai bune – cele care îţi folosesc. El a rămas un catolic, poartă cu el aceste obstacole culturale. Avea dreptate el. Erai avid şi lipsit de scrupule. Acum această distanţă te face să vezi povestea ta umană de pe un cer mult mai eclectic. Ai avut norocul să experimentezi complexitatea naturii tale. Graţie lui, nu ţi-ai rămas necunoscut ţie însuţi.

Acum el e un simplu idol aşezat în faţa ta. Asta face dragostea când iese din trup şi se aşază pe rafturile cele mai înalte. Ştii că nimic din ce te înconjoară nu va rămâne, trupurile vor fi praf şi oase ca ale animalelor pe care le găseşti pe câmpie, albe, curăţate de ploaie. Ce s-a ales de cadavrul mamei tale după toţi anii ăştia? De abia îţi mai aduci aminte de bunicii tăi, dar nu mai ştii nimic mai departe de ei, despre trupurile care au lucrat în albia secolelor pentru a ajunge la al tău. Eşti totul pentru tine însuţi, dar nu eşti nimic pentru viaţă.

Memoria ta ajunge pentru amândoi. Nu te mai temi că-l pierzi. Ai reuşit renunţând. El s-a mutat pe tărâmul reprezentării ideatice. Poţi să-l adori şi să-l mângâi cât vrei. Ştii că îşi traversează viaţa. Iar faptul că locuieşte pe aceeaşi planetă, în acelaşi spaţiu temporal, e o alinare.

Nu are un telefon mobil, nu l-a vrut niciodată, s-a sculat probabil din pat ca să îmi telefoneze. Mi-l imaginez în halat, pe coridor, cu maxilarul ţeapăn. Bătrânul îşi drege vocea, face gestul acela, ca al meu, îşi dă părul pe spate, alb acum, pe craniul roz.

Aşteaptă. Au trecut mulţi ani de când nu ne auzim.

— Unchiule Zeno...

— Mi-ar plăcea să te văd, Guido.

Cancerul de prostată se extinsese la oase.

Vocea părea să-i iasă dintr-o închizătoare ruginită.

Nu voiam să mă întorc în blocul acela, mă luptam cu acea eventualitate. Leni a găsit biletele de avion, avea vacanţa de vară. Fusese o singură dată în Italia, făcuse turul Siciliei când era copil, dar nu văzuse Roma.

Ne-am îndreptat către aeroportul Heathrow într-o dimineaţă cu rândunele, fluvii de rândunele care se învârteau într-un zbor chinuit şi înnebunitor. Stăteam pe un rând cu trei locuri, Leni s-a aşezat lângă fereastră, scaunul din mijloc a rămas gol. M-am gândit la Izumi, ne-am luat rămas-bun brusc. Stewardesa şi-a pus colacul de salvare şi a făcut gesturile de rigoare, demenţiale de fapt. Bagajele erau deasupra capetelor noastre, pijamalele, periuţele de dinţi, flacoanele cu vitamine, cărţile pe care le citeam. Toate lucrurile care în dezastrele aeriene ajung să plutească în mijlocul mării. N-ar fi fost rău să ne scufundăm şi să obligăm viitorul să tacă. Ceea ce altora, din elicopterele documentarelor jurnalistice, le-ar fi apărut ca un ghinion atroce, mie mi s-a părut pentru o clipă o fantastică posibilitate.

Nu asta mă învăţase unchiul meu? Lua un tablou şi îl întorcea cu capul în jos, punea pământul în locul cerului. *Priveşte-l aşa*. Mă obliga să caut întotdeauna un punct de vedere nou. *Să nu încetezi niciodată să-ţi cauţi privirea. Afrontul e unul singur, să nu fi căutat atunci când aveai posibilitatea. Curajul prevede întotdeauna o indecenţă, o eroare care îţi iese în întâmpinare pentru a te conduce spre un nou adevăr...*

Nici un adevăr nu mi-a ieşit în întâmpinare în toţi anii aceia. Îmi antrenasem inteligenţa până la sinuciderea emotivă.

Am lăsat-o pe Leni în micul hotel pe care-l rezervasem. Am plătit taxiul, am intrat în curte. Refăcuseră probabil o parte din pavaj, în rest totul era identic. Cei doi palmieri mai supravieţuiau încă, uşor îmbătrâniţi, prizonieri în cuştile acelea de ciment şi cărămizi. Camera portarului era închisă, scaunul gol. O mână mă bătea pe umăr, în întuneric, ca să-mi spună că ura pentru tot ceea ce se întâmplase nu va potoli niciodată nostalgia.

Am privit în sus, la ferestrele luminate ale apartamentului tatei. Şi apoi, la ultimul etaj, singurul pătrat de lumină la capătul unui funebru şir de obloane trase.

Ascensorul era acolo, în cuşca lui neagră, proaspăt vopsită. Am intrat, am auzit zgomotul *acela*, mai întâi cabina de metal, apoi uşile de lemn care se deschideau şi se închideau cu mecanismul lor bine uns. Urca încet, ca în urmă cu patruzeci de ani, aşa că am avut timp să-mi amintesc multe lucruri. Mica bancă de lemn pe care mă aşezam, oglinda de odinioară cu misterul ei de umbre, care văzuse trecând atâtea vieţi încremenite. Am, văzut-o pe mama, se apropia de propria-i imagine perplexă, de fiecare dată părea uimită că se găseşte în oglinda aia. Îmi aranja paltonul, spunea ceva ca să-mi distragă atenţia şi apoi îşi întorcea imediat capul, ca şi cum ar fi văzut ceva ce nu recunoştea.

Am trecut prin faţa uşii apartamentului tatei şi am urcat mai departe.

Infirmierul a venit să-mi deschidă. Lunga perspectivă a coridorului părea să atârne în întuneric. Am trecut prin faţa sculpturilor şi cărţilor sale. Se simţea un miros plăcut de ceai de plante, te ducea cu gândul la o pajişte cu iarba proaspăt cosită, udă de ploaie. Perdelele lungi cădeau în dezordine din inelele rupte.

El era în pat, întors pe o parte, cu o mână sub cap agăţată de perna îndoită. Chiar dacă dormea nu părea deloc liniştit. I-am privit oasele spatelui sub pulover, mâna cu unghii lungi, pielea îngălbenită ca de animal. Strângea perna cu furie, părea să fi dus o luptă care de abia se terminase, dar care urma să înceapă din nou în curând.

— Cine-i? urlă.

Am întins mâna deschisă, l-am atins pe spate, l-am auzit gâfâind.

— Guido... tu eşti?

— Eu, unchiule.

Singura lumină provenea de la o veioză acoperită cu pagini de ziar. Nu s-a mişcat, a

mai rămas câteva clipe aşa, întors pe o parte. Dar respiraţia i s-a schimbat, a devenit mai calmă, mai liniştită. Am înţeles că se temea să se întoarcă. Am luat un scaun şi m-am apropiat de pat. M-am gândit la multele lucruri care ne-au unit. Camera aceea vorbea, halatul, agăţat de abajurul stins, teancurile de cărţi... fotografia cu Zeno şi Georgette în bateau mouche când erau copii... şi apoi cearta care ne despărţise, într-adevăr stupidă, urzită cu precizie. Fusese el cel care mă alungase, cu bună ştiinţă, cu puţin înainte de scadenţa timpului nostru. Dacă mă gândesc bine, furia aceea absurdă ardea de durere, poate de o iubire pură. Apoi fusese incredibil de generos, scrisese scrisoarea aceea de prezentare pentru Courtauld. De fapt îmi deschisese uşile vieţii academice.

Sprijinindu-se pe braţul extrem de slab, s-a întors încet, mai întâi doar pe jumătate, apoi în întregime. Nu mai era decât un înveliş livid pe oase. Din sprâncene îi ieşeau fire zbârlite. Privirea îi rămăsese aceeaşi: fermă şi pătrunzătoare.

Mi-a întins mâna, i-am strâns-o. A zâmbit, şi zâmbetul acela era cu adevărat nou, nesigur, părea să aparţină, cu mult timp în urmă, copilului care fusese. Un copil care priveşte marea într-o zi cu furtună.

Mi-a cerut apă, i-am dat. I-am văzut dinţii tremurând pe pahar. Nu reuşea să înghită, gura, ca un sertar rupt, pierdea. I-am şters bărbia cu un capăt de cearşaf. M-am despărţit cu greu de patul acela care emana incredibilul fluid al muribunzilor şi mă atrăgea ca un magnet.

M-am întors a doua zi şi în cea care a urmat. Cu infirmierul era urâcios, refuza medicamentele, dar cu mine era blând. Făcea o singură mişcare, se scufunda. Cobora încet către mijlocul patului.

— Ţine-te de mine.

M-am sprijinit cu braţele de saltea şi l-am tras în sus ca să-i aranjez pernele. Era destul de frumos, slăbiciunea alungase aroganţa trupului. Părea o pasăre gata să zboare spre

înălţimi.

Ştia că n-ar fi putut să părăsească patul acela viu. Şi de vreme ce viaţa nu-i oferea altceva, juca rolul muribundului. Îmi arunca lungi priviri neliniştite. Fusese un bărbat viguros şi apariţia aceea jigărită părea să fie o deghizare. De câteva ori mi s-a părut că el era cel care mă spiona, voia să mă păcălească, dar eu îl cunoşteam prea bine. Ştiam că n-ar fi cedat, cel puţin nu în faţa mea. De aceea voise să fiu acolo. Ca să poată rezista. Ca să-mi demonstreze cât e de grozav.

Trăise rău, greşise mult, ochise greşit şi împuşcase cele mai bune persoane. Ajunsese să se certe până şi cu mama. Nu părea că ar vrea să se pocăiască. Mă supraveghea, terorizat că aş putea să plec. Îl ascultasem şi îl iubisem, îl venerasem chiar. Îl detestasem. Mă învăţase mult mai mult decât îmi imaginam. Îmi oferea amara hrană a suferinţei lui ca pe un ultim dar.

S-a descoperit, am văzut faşa groasă îmbibată de tinctură de iod cu care era legat.

În partea de sus rezistase, refuzase pijamaua, era îmbrăcat cu unul din vechile lui pulovere de caşmir, pe degete mai avea încă inele, tatuajul armean pe gât... dar de la mijloc în jos spectacolul era penibil, o păpuşă înfăşată, nişte labe scheletice de paralitic. Era partea pe care mi-o arăta acum. Stătea acolo, cu picioarele desfăcute, gâfâind, ca un nou-născut decrepit. Am simţit o durere în testicule, am strâns picioarele. Dialogul care a urmat a fost ireal. Ştiam că nu mai era timp, că vorbele mele vor călători cu el, că vor lăsa lumea şi vor trece prin moarte. Ştiam că într-o bună zi şi eu, asemenea oricărei fiinţe, voi face acea călătorie. Mi-am ales cu grijă cuvintele, le-am şlefuit ca pietrele de râu sub şuvoiul apei. Am pornit de la eroii noştri... de la Cleobis şi Biton, şi lor le lipsea un braţ, o mână, o parte din aparatul genital, şi totuşi frumuseţea lor, acolo în muzeul din Delphi, era intactă, ba chiar acele lipsuri îi făceau să fie unici, locuiţi de nostalgie, impenetrabili. Puri, tocmai pentru că erau sfârtecaţi. Am tras cearşaful.

M-am întors la hotel să fac un duş şi în timpul acela el s-a stins. Noaptea, cu ochii deschişi, m-am gândit la mădularul unchiului meu. Mi-am adus aminte de excursia la râul Sangro, era o zi caldă, greierii se lamentau asurzitor. După-masă am făcut baie. Nu aveam cu noi costumele, aşa că am intrat în apă goi. Am plutit în bălţile reci vorbind cu plăcere, filozofând ca Parmenide cu tânărul Empedocle. Mi s-a făcut frig. Am ieşit alergând şi mi-am luat imediat pantalonii pe mine. Eram timid, introvertit, aveam probabil cel mult cincisprezece ani. Unchiul Zeno a ieşit mult mai târziu, venind încet, mândru de goliciunea lui, s-a întins lângă mine, a mai stat multă vreme gol vorbind, fumând... iar eu îmi luam cu greu ochii de la soiul ăla de copil care dormea între picioarele lui. Părea atât de relaxat, mădularul lui se plimba cu el, respira cu el, din când în când şi-l atingea cu naturaleţe, aşa cum cineva se scarpină pe burtă, pe ureche.

M-am trezit făcând-o pe deschizătorul de uşi, parcurgând coridorul de mai multe ori, şi am descoperit că, la urma urmei, era un rol care mi se potrivea. Serveam pahare cu apă, aduceam scaune pentru cei care voiau să stea lângă corpul neînsufleţit. Într-o manieră neobişnuită devenisem moştenitorul acelui sanctuar şi al acelui mort, şi a fost ca şi cum un mare spaţiu s-ar fi deschis pentru mine. Am scotocit într-un sertar, am găsit o grămadă de fulare impregnate de parfumul lui, puternic şi dens, de santal. Am ales unul, mi l-am înfăşurat în jurul gâtului.

Nu dormisem, ochii obosiţi se mişcau încet în spatele pleoapelor ca nişte insecte pline de praf. Era fratele mamei mele. Veghea nocturnă îmi apărea ca o a doua ocazie, desprinderea pe care o aşteptam dintotdeauna.

Tata a apărut ca un figurant, a făcut câţiva paşi pe coridor, a aruncat o privire în cameră. Nu se putuseră suferi niciodată. Zeno îl privea pe Alberto ca pe un cuier, un cârlig de care să-ţi agăţi paltonul.

Ne-am aşezat în bucătărie, am vorbit puţin. Nu mai intrase în casa aia de ani de zile.

— Un tip nemulţumit, arogant. Mama ta era altfel.

Mi-am înăbuşit o tentativă de repulsie, de revoltă, şi am încercat să-l privesc de departe. Mă simţeam liniştit în casa aia în posesia căreia intrasem fără să vreau. Acum era ca şi cum aş fi trăit întotdeauna acolo, în apartamentul de la ultimul etaj, cel mai somptuos din tot blocul, cu bovindoul său intern şi ferestrele înalte care dominau castelul Sant'Angelo. Era deja decrepit, vopseaua cădea de pe tocurile uşilor şi ferestrelor, în baie lipsea sticla de la geam, în locul ei era o bucată de nailon fixată cu scotch, vana era plină de plante uscate.

— Trăia ca un sărăntoc, Guido...

Eleonora mă îmbrăţişase cu mult elan, ca să mă facă să tac cu trupul ei şi să-mi sufoce gândurile pe care le-aş fi putut avea, cuvintele pe care le-aş fi putut spune. Fuma lângă fereastră stând picior peste picior, cu o expresie nefericită pe care o avea chiar şi atunci când nu era deloc.

— Tatăl tău i-a adus infirmierul, crezi că unchiul tău i-a mulţumit vreodată?

Ştiam că avea dreptate, dar mai ştiam şi că trebuiau să plătească pentru ceea ce-i făcuseră mamei. Tata mă fixa cu ochii lui mici şi albaştri, părea total absent. Se vedea că mergea încă la sala de sport, pe gât avea nişte capilare sparte, poate din cauza efortului de a trage la aparate. Era puţin mai scund decât odinioară, avea pe el nişte pantaloni de pânză şi în picioare adidaşi, nu-şi pierduse obiceiul de a-şi înclina capul. O privea pe Eleonora ca şi cum ar privi apropierea unui uragan, vârtejurile care se formează departe pe mare.

Era într-adevăr o doamnă frumoasă, înfloritoare, cu părul legat şi cu supremaţia aceea dureroasă a femeilor din sud. Cu o privire care se scufundă şi suferă. Restul, cuvintele pe care le spunea, nu erau altceva decât vârful unui aisberg pe care ea înfigea steguleţe de semnalizare a pericolului.

Au plecat. Eleonora s-a oprit în faţa uşii, a intrat, s-a apropiat de cadavru şi a stat să-l privească, dar părea mai degrabă că vrea să se asigure că e mort. *Doamne, cât e de urât*... şopti pentru ea însăşi, aproape speriată. Am putut s-o aud. Şi-a făcut cruce şi a ieşit.

— L-ai văzut pe Costantino?

Am dat din cap.

— Nu mă întrebi ce mai face?

— Ce mai face?

A suspinat, ochii i s-au făcut mai mari şi s-au umezit.

— Nu-i fericit, ştii...

— Nici unul dintre noi nu e.

— Şi tu, Guido?

— M-ai văzut vreodată fericit, Eleonora?

A dat din cap, cu expresia pe care o avea atunci când nu înţelegea ceva, dar se prefăcea că înţelege.

— De ce ar trebui să fiu altfel?

— Ai îmbătrânit, ştii.

Am condus-o la uşă, ar fi vrut să-mi spună mult mai multe, dar n-am lăsat-o, n-aveam intenţia să fiu prietenul ei.

Am primit alte vizite, vechi locatari care mă recunoşteau şi mă îmbrăţişau strângându-mă prea tare, susurând condoleanţe absurde. Încercam să mă las emoţionat fără să reuşesc. A urcat un grup cam jerpelit, foşti studenţi de la Academia de Arte care s-au învârtit puţin în jurul patului. Chiar dacă se vedea că se grăbesc să plece, mi s-au părut cei mai sinceri.

Când liniştea a cuprins golul şi întreaga casă a devenit un sicriu, m-am aşezat jos istovit.

Leni se plimba prin oraşul meu cu un ghid de călătorii în poşetă şi pălărioara de paie ca să se apere de soare. O dusesem la Muzeele Vaticane dimineaţa foarte devreme, îi fusesem ghid kilometri întregi, o ţinusem deoparte de situaţia tristă în care mă aflam. Când am sunat să-i spun că nu mă voi întoarce, a fost fericită că poate rămâne în cameră şi poate mânca în vârful patului în halat.

Chemasem firma de pompe funebre şi discutasem neplăcutele detalii.

Trecusem pe la notar. Eram singurul moştenitor, speram să primesc ceva bani. Dar unchiul îşi vânduse deja apartamentul cu drept de uzufruct viager şi în bancă nu-i rămâneau decât vreo câteva mii de euro, care de abia ajungeau să acopere cheltuielile de înmormântare şi datoriile pe la magazinele din zonă. Nu-mi rămâneau decât biblioteca lui, o modestă colecţie de gravuri şi *Cântecul vântului*, un mic tablou în culori întunecate, din şcoala flamandă, cum era specificat într-o scrisoare. Eu însă bănuiam că era penelul vreunui artist din strada Ripetta. Ieşisem din biroul notarului mai sărac decât înainte şi cu o grămadă de obligaţii. I-am contactat pe noii proprietari, o pereche bogată la vreo patruzeci de ani, notari şi ei. La urma urmei eram mulţumit că se întâmplase aşa. M-am gândit la câte pete rămân prin case. Aceea era viaţa, paşnica industrie a imobiliarului, a restructurărilor.

În ciuda atmosferei apăsătoare din locuinţă, a fricii de tăcere, nu reuşeam să mă ridic şi să plec. Ceva mai era încă acolo, iar acum, când lumea trecuse şi golul era concret, se strângea în jurul meu ca o zăpadă nocturnă. Acum casa era a mea. Numai pentru noaptea aceea. Mâine deja totul va fi altfel. Îl priveam din nou, livid şi aranjat cum era. Fusese îmbrăcat, cu jacheta lui cu fireturi pe care ani de zile n-o mai putuse îmbrăca, dar care acum îi stătea perfect.

Am aţipit o clipă şi m-au năpădit negre mănunchiuri de amintiri, mama care dansa cu fratele ei la un Revelion îndepărtat... se lăsa târâtă, învârtită, mătura cu părul podeaua,

complet abandonată... apoi el o trăgea sus ca pe un cadavru cules dintr-un râu şi o săruta pe gură ca un amant.

M-a trezit un tunet, una din furtunile acelea estive, dezordonate, înfigăreţe. M-am ridicat să închid ferestrele care se trânteau. M-am pus pe scotocit prin sertarele de la intrare. Am găsit un album şi multe alte fotografii risipite, în vechi plicuri rupte şi decolorate. Am început să înşir toate imaginile alea pe podea. Când era tânăr, unchiul meu îmi semăna mult, înalt, slab, cu acelaşi vârtej în păr. Apoi, cu timpul, asemănarea a dispărut, el începuse să se îngraşe, la patruzeci de ani avea deja bărbie dublă, eu, în schimb, mă uscam. Multe fotografii erau tăiate pe jumătate cu foarfecele sau rupte, ca şi cum unchiul ar fi vrut să şteargă nişte persoane din viaţa lui sau poate doar una, mereu aceeaşi.

Am mers pe întuneric, lăsându-mă orbit de farurile maşinilor care treceau. Jos era fluviul, îi puteam auzi zgomotul continuu. Am văzut o maşină de pe cealaltă parte a străzii. Un Mercedes negru, stând pe loc cu motorul pornit. Am făcut câţiva paşi în grabă într-acolo, dar a trebuit să aştept ca semaforul să devină verde şi maşina dispăruse.

Am traversat fluviul, am ajuns în centru pe jos.

Am rătăcit puţin pe străzile oraşului meu, noaptea, în presepiul acela de ziduri strâmbe, acoperişuri purpurii şi colonade, ca un turist, un om nou şi uimit. Străzile mi se păreau mai murdare, poate pentru că erau mai multe lămpi de neon ca altădată. Centrul istoric era invadat de hărmălaie, de sticle sparte... Când eram tineri, noi rămâneam în cartierele noastre, pe băncile noastre. Era o zi de miercuri oarecare şi părea noaptea de Revelion. În bulevardul Rinascimento, librăria Croce nu mai exista. Chioşcuri în care se vindea îngheţată cu prea multe gusturi, indieni în papuci de casă în faţa pizzeriilor. Vechiul miros de pipi de pisică amestecat cu cel de hamburger. Dar era oricum Roma, cu vechea ei pânză subţire de degradare şi splendoare. Un oraş care nu va părea niciodată

european, periferia înaintase pur şi simplu spre centru, escadroane de feţe exaltate, jeep-uri parcate pe pavajul antic. Tibrul era plin de pescăruşi fugiţi de la mare. Lumina era mereu aceeaşi, eterna recompensă pentru orice proastă dispoziţie.

M-am pierdut pe străduţe. Şi când am vrut să mă întorc de unde venisem, m-am trezit în faţa acelui restaurant... am văzut firma, două vitrine aşezate direct pe stradă sub schelele ridicate pentru restructurare.

Am împins uşa localului cu inscripţia pe geamul satinat şi adezivele cărţilor de credit. Îmi imaginasem de mii de ori că o voi face, că voi lua un avion, mă voi aşeza la o masă, voi aştepta să văd ce figură face. Că-i voi spune *iată-mă, sunt aici şi n-am nici cea mai mică intenţie să mă mişc, o să mă întorc în fiecare seară, o să îmbătrânesc aici, la căldură, la doi paşi de bucătăria ta, ca orice client stabil, văduv, cu o pensie bună. O să mănânc paste şi meniul zilei. O să mănânc peşte şi piure, pentru că o să fiu bătrân.*

Aveam muşchii obosiţi, cămaşa şifonată. Am intrat buimăcit ca orice turist care vrea să se ospăteze, am privit în jur. Mi-era foame acum, dar era o foame ciudată care se umfla de prea multe gânduri.

Am reuşit să-mi stăpânesc tulburarea şi să fotografiez locul, destul de elegant, dar încercând să arate ca un restaurant oarecare. Doar o masă era ocupată, clienţii se pregăteau să plece, un soţ care-şi ajuta soţia să-şi îmbrace paltonul. Un chelner mi-a ieşit în întâmpinare.

— Se poate mânca?

— Am închis bucătăria.

Am privit în jur. Poate că îmi era de ajuns să fi văzut locul în care el îşi petrecea zilele. Locul pe care mi-l imaginasem de atâtea ori, căldura aburilor, aromele fripturilor, felurile de mâncare în funcţie de anotimp, pastele de toate felurile... clienţii obişnuiţi, turiştii, comenzile, haosul... cinele întunecate ale politicienilor, cele zgomotoase ale jurnaliştilor

sportivi, cele romantice de Sfântul Valentin, lasagnele duminicale pentru marile familii din ghetou... Locul însă era îmbibat de liniște. Mesele goale pe care erau așezate paharele cu gura-n jos.

— Chiar și ceva rece.

— Merg să întreb.

M-a condus la o masă lângă geam. Mi-a adus apă, pâine. Am citit meniul, nici urmă de el, am întors capul să privesc în jur.

— Unde este toaleta?

Am coborât câteva trepte în spatele casei și am intrat într-un WC parfumat. Am trecut prin fața unei uși închise, o cameră care era probabil biroul... de unde îmi telefona. Am văzut o masă dezordonată și un soi de pat sub tavan, un corp întins, o pereche de pantofi mari. Giovanni dormea în fața televizorului cu desene animate. M-am întrebat câți ani ar putea avea, șaptesprezece, optsprezece poate... M-am apropiat. Avea salivă închegată la colțul gurii, sforăia tare, ca și cum ar fi avut polipi.

Mi-am ridicat privirea spre fereastră. Am văzut o spinare albă. Am împins ușa cu mânerul antipanică. Am intrat într-o curte interioară cu o scară antiincendiu din metal. Costantino fuma stând în picioare lângă bidoanele de gunoi. Am rămas să-l privesc fără ca el să mă vadă... ceafa înclinată, o pereche de papuci din plastic, un tricou murdar... corpul relaxat, îngreunat... părea un chelner obosit.

— Salut...

S-a întors împiedicându-se.

— Guido...

Am ieșit din întuneric. Ne-am îmbrățișat. Se îngrășase sau poate brațele mele erau mai slabe și mai fragile ca altădată.

— Eleonora mi-a spus de unchiul tău...

Era transpirat, dezordonat, avea multe fire de păr alb.

— Ţi-e foame?

— Nu-ţi face probleme, e târziu.

— Apa fierbe încă.

Bucătăria era lângă noi, m-am apropiat de fereastră. Costantino îşi pusese şorţul, boneta albă... a întors capul şi i-am făcut un semn cu mâna prin hublou. Mi-a zâmbit cald ca o gazdă bună.

M-am întors în sală, mi-am scos haina, am desfăcut şervetul, mi l-am pus pe genunchi. De o viaţă visam momentul ăsta... dar acum mi se părea prea târziu ca să mai am încă visuri. A sosit o farfurie de paste, cele mai bune pe care le-am mâncat vreodată.

A luat de pe un raft o sticlă de vin roşu, a şters-o cu şorţul.

— Flaccianello della Pieve ... nu-i pentru oricine.

A deschis-o, a mirosit dopul.

— Pentru tine... pentru noi.

Mi s-a părut din nou cel mai drag om din lume... Îl văzusem acolo, afară, trist, gânditor, învins... Acum mi se părea că prinsese viaţă, şi localul deschis numai pentru mine mi s-a arătat ca un nesperat dar al nopţii. Mi-a adus o mulţime de feluri de mâncare din bucătăria romană a ghetoului, măruntaie de miel, anghinare friptă. Vinul avea paisprezece grade, la al doilea pahar m-am predat. Nu mai luasem o masă decentă de zile întregi, a fost un adevărat banchet. Mă bucuram de gusturile cândva familiare. Mă gândeam la el în încăperea alăturată, la mâinile lui care atingeau mâncarea, o găteau, o puneau pe farfurie... numai pentru mine. Şi în timp ce mâncam simţeam că voi regreta masa asta pentru tot restul zilelor mele. Dar nu eram trist, aşa că n-am făcut mofturi, am mâncat şi gata, cu poftă. Am mâncat cu foamea unui muncitor, muind mari bucăţi de pâine în sosuri. În final eram un bărbat cu burta plină, cherchelit şi fericit.

Chelnerul a plecat, Costantino s-a aşezat în faţa mea, cu o sticlă de ţuică şi două pahare.

— Ţi-au plăcut pastele?

— Da...

A glumit, a deschis uşa şi am fumat în aerul nopţii care dădea năvală. Ne-am privit, ţuica curgea în pahare, ne-am povestit câte ceva din viaţa noastră. I-am spus de boala lui Izumi, de cât se schimbase totul în jurul meu... de cât regretam totul.

Şi tu?

— Toate bune.

Dar eu trăsesem cu ochiul în biroul lui... Patul de sub tavan, cămăşile atârnate în folia de la curăţătorie, un soi de rulotă cu tot ce trebuia.

— Dormi aici?

— Uneori da... când e prea târziu să mă mai întorc acasă.

Şi-a plecat capul, s-a scărpinat pe ceafă, stăteam printre mesele goale... Apoi a cedat. Cu zâmbetul pe buze mi-a spus că viaţa lui o ia la vale, că soţia nu dădea doi bani pe el, făcuse greşeli, asociatul avea probleme pentru nişte poliţe şi politicienii din vechea legislatură lăsaseră multe note de plată pe care nici un secretariat nu va mai trece să le plătească. Giovanni crescuse... Să stăpâneşti un adult cu instincte sexuale era o altă poveste. Reîncepuse cu poveştile dintotdeauna...

– Îl trimit doar la chioşcul de ziare... Aici în jur toţi îl cunosc, dar mie mi-e frică, îl urmăresc... Orice ar putea să-i facă rău şi el n-ar putea spune nici un cuvânt.

Mi-am dat seama că şi el tremura, piciorul i se lovea de masă. Am întins mâna, i-am pus-o pe picior. L-am simţit calmându-se. Ca atunci, îmi aminteam totul. Am privit pustiul din restaurant, am privit noaptea care ne rămânea.

— Cel puţin ţi-a lăsat ceva unchiu-tău?

— Doar un tablou fals.

Am râs de păcăleala imensă care e viaţa.

— Cel puţin te distrezi din când în când?

Privirea lui ameţită era grea.

— Trăieşti în oraşul cururilor libere, vrei să-mi spui că nu te distrezi din când în când?

Se îngrăşase, avea cearcăne negre şi albul ochilor părea îngălbenit. A dat ţuica pe gât ca apa. Şi-a strâns buzele, a râgâit înăuntru. Nu-l văzusem niciodată bând atâta. M-am gândit că era singur, că întotdeauna fusese, că făcusem rău că m-am întors, că am vrut să-l văd. M-am gândit că o să devină bătrân şi flasc, vârsta începea să pună pe chipurile noastre pecetea sufletelor noastre confuze şi nesincere. A ridicat sticla, s-a întins către mine cu un zâmbet trist şi rugător. Am acoperit paharul cu mâna. *Ajunge, mulţumesc. Sunt praf.*

Carul funerar era parcat în faţa blocului, cu uşa din spate deschisă. Groparii mă aşteptau la bar. Trei tineri simpatici, am vorbit puţin de criza economică. Magazinul de jucării din apropiere, unde cumpăram figurinele când eram copil, fusese închis, şi ăsta era cu adevărat un semn rău. Industria morţii nu suferea pierderi, dimpotrivă, factura mai mult. *Sunt multe sinucideri*, glumeau tinerii. Am plătit eu cafeaua. Am luat ascensorul împreună, şi m-am simţit prea înghesuit între tipii ăia în uniformă de Matrix, profesionali şi impasibili, în culmea unei tulburări apatice îmi venea pur şi simplu să râd. Au dus sicriul coborând cu greu scările, îl vor parca la Prima Porta cu un număr deasupra, la coadă pentru înmormântare. Fără nici o ceremonie, cum voia el.

Am ieşit pe terasă. Cupola de la San Pietro părea atât de aproape, am întins mâna cu senzaţia că-i pot atinge învelişul alb, aerul era încă rece, mici pale de vânt biciuiau înălţimea. Eram obosit. Nu dormisem aproape deloc. M-am întors înăuntru. Am luat de pe cuier halatul unchiului şi l-am îmbrăcat peste cămaşă. Am dat câteva telefoane, ca să

donez biblioteca, dar nici o instituţie sau asociaţie culturală n-a fost interesată. Multe cărţi erau ilustrate excepţional, cu paginile zimţate de coup-papier. Zeno le trata ca pe nişte relicve, îmi dădea voie să le răsfoiesc numai în prezenţa lui. M-a întristat gândul că tezaurul lui nu valora nimic. Am adunat într-un sac ce puteam, pentru restul urma să mă pun de acord cu unul din acei anticari de stradă, la care se opreau pensionarii fără prea mulţi bani. Am tras vechile obloane, am aruncat o ultimă privire la sanctuarul aflat în penumbră. Cineva a sunat la uşă. Era Costantino.

— Salut...

— Intră.

A privit în spatele meu.

— Eşti singur?

— Da.

Am mers în bucătărie.

Mi-a spus că pleca, îşi ducea fiul la ai lui, în Puglia..., urmau să-l ţină ei o vreme.

— Vrei o cafea?

Avea părul ud şi mirosea a duş proaspăt făcut.

— Scuză-mă.

M-am închis în baie, nu ştiu de ce, doar pentru a respira. M-am aşezat pe marginea vanei, lângă sera aia de plante moarte. Mă durea burta. M-am întors în bucătărie, nu era acolo.

Era în faţa patului gol al unchiului meu. Stătea cu picioarele desfăcute şi mâinile la spate. Părea un gardian în faţa unui mausoleu. Biroul, medicamentele adunate grămadă, cele două lumânări albe pe care le aprinsesem în nişte scrumiere, topite şi întărite... Din nou mi s-a părut atât de drag, atât de familiar. Ştia că aceea era ultima rudă de sânge din partea mamei mele...

— Ce ai pe tine...?

— Halatul lui.

— Îţi stă bine.

I-am simţit braţele cuprinzându-mă, capul care se lăsa pe umărul meu, dintr-odată am devenit fragil şi gol pe dinăuntru. M-am întors să-i caut privirea. Mi-a acoperit gura cu mâna. M-a lipit cu ceafa de perete, m-a zgâriat. S-a întins să mă sărute. I-am simţit greutatea, mirosul. Am recunoscut pielea, saliva, totul. Totul. Cunoşteam mult prea bine sacrificiul acela. Cunoşteam singurătatea şi durerea de după, şi m-am gândit cu tristeţe la acel după. El făcuse ca drumul acela să devină atât de întunecat, de ordinar... eu eram gata să-l accept cu mult timp în urmă. A încercat să se dea la mine, dar l-am împins. Era excitat, fericit...

— Cum vrei, cum vrei tu...

Şi-a sos pantalonii, s-a aplecat în faţa mea ca atunci când se juca pe stradă capra... mi-a zâmbit cu cea mai frumoasă expresie pe care-o avea, cea mai duioasă şi mai supusă.

— Vino... te rog...

L-am văzut pierzându-şi frâiele, i-am văzut mutra boţindu-se, nasul respirând orice obscenitate, tot corpul lui sfâşiindu-se, suferind mizerabil şi renăscând lacom. L-am târât aşa cum face o insectă cu o altă insectă şoptind cuvinte de dragoste şi de violenţă. N-am închis ochii niciodată. Pentru prima oară am privit totul, fiecare picătură din transpiraţia lui, fiecare tresărire a spinării. N-am văzut nici o frumuseţe. M-am gândit din nou la el îmbrăcat ca ministrant, cu tunica albă care ajungea până la pământ şi culegea murdăria de pe scări, când urca împreună cu preotul să binecuvânteze casele... Am simţit forţa acelei victime care mă domina. Nu mai luptam împotriva mea, nici împotriva lui. Nu mă mai temeam că-l pierd, pentru că îl pierdusem deja. El nu era aici, era în găoacea lui dură, de piatră, care va rămâne pentru totdeauna întunecată. Aş fi vrut să-i ofer o grijă profundă,

profunzimea nu era ceea ce credeam că găsim în membrele noastre. Nu recunoşteam mirosul inimii sale... nu vedeam altceva decât aripi de umbră. O parte din mine rămase lucidă, refuză durerea care urma să vină. Eram un bărbat încercat de viaţă, nu mai eram un cârlan. Dar eram un om liber, dacă aş fi vrut să am o viaţă scabroasă aş fi putut s-o am. Dar nu voiam. Îl iubeam, o să-l iubesc până la sfârşitul zilelor mele. Dar nu-l cunoşteam, îmi era străin. Am simţit că sexul meu devenea inutil, mort.

— Scuză-mă, nu pot.

M-am desprins de el, m-am ridicat brusc în picioare, *e ultima oară*, m-am gândit. Nu aveam nici o intenţie să o iau de la început. Mă simţeam vindecat şi nu ştiam de ce anume. Am rămas aşa, pierdut, nu-mi venea să cred. Nu pentru ceea ce s-a întâmplat cu trupul meu, ci pentru ce s-a petrecut în sufletul meu. Ştiam că va fugi, că îşi va lua în grabă pe el zdrenţele şi se va duce s-o facă pe capul familiei. I-am aşteptat faţa răvăşită, salutul brutal. Nu-mi păsa. L-aş fi lăsat să plece cu o singură rugăminte, să nu mai apară niciodată. Mi-am tras pantalonii pe mine, m-am închis în baie, aşteptând să plece. Am privit pe fereastră curtea... şi am simţit aceeaşi singurătate, aceeaşi dorinţă de prăbuşire. M-am întors să-mi iau hainele. L-am găsit exact acolo unde îl lăsasem, întors cu spatele, gol, privea şi el curtea.

— Ce faci acolo?

A ridicat din umeri, a aruncat pe jos scrumul de la ţigară, a zâmbit.

— Ai devenit impotent?

— Poate.

— Din cauza mea?

— Poate.

— Totul e poate azi, Guido... totul e poate...

S-a întins pe podea. A rămas acolo, pe spate, înfăşurat în beznă, ca un somptuos

animal mort.

— Nu pleci?

— Vrei să plec?

Îşi ridică braţele, îmi împreună degetele şi făcu două animăluţe. Un joc de umbre care se reflecta pe tavan în cercul singurei veioze rămase încă aprinsă. Imită două voci, una infantilă, una gravă. Începu să vorbească şi să-şi răspundă cu degetele. *Salut, ce mai faci? Sunt foarte obosit. De ce? Pentru că viaţa e o porcărie. Ce ţi s-a-ntâmplat? Am fost maltratat. Dar n-ai pe nimeni care să te iubească? Nu ştiu dacă mă iubeşte. Întreabă-l.*

Se lăsă pe podea, îmi prinse picioarele.

— Vino aici, Guido...

M-am aplecat lângă el. Plângea, îşi trăgea nasul. Un plâns spart, sfâşietor, care părea să provină din însuşi abisul în care-l văzusem bucurându-se cu puţin înainte...

— Mă iubeşti?

Am ridicat mâna către tavan şi am făcut cu degetele animăluţul meu, am mişcat umbra şchiopătândă.

— Nu ştiu cine eşti.

— Sunt Costantino.

— Cine e Costantino?

— Sunt eu.

— Genul şi specia.

— Bărbat. Traumatizat.

— Genul şi specia.

— Bărbat. Homosexual.

— Asta e trauma?

— Da.

— Nu e o traumă, sunt eu. Sunt Guido.

Ne-am unit degetele. Micile noastre animale s-au întâlnit, s-au sărutat, degetele s-au strâns. Ne-am îmbrăcat. Am traversat curtea.

Tibrul era tot acolo. Totul era intact, cum se întâmplă în mijlocul anumitor veri, al anumitor zile din mijlocul vieţii. Când bucuria şi durerea, elanul şi dezgustul, fiecare jumătate a noastră pare într-un perfect echilibru pe firul orizontului.

Leni încă dormea, cu capul ascuns şi picioarele soioase de drumeţ desculţ ieşite de sub cearşaf. M-am aplecat peste patul mototolit, îmbibat de somn, am luat aparatul de filmat. Mă filmase în faţa Panteonului în timp ce-i povesteam despre Romulus ridicat de un vultur în cer şi mai târziu cu mâna vârâtă în Bocca della Verità. Am deschis aparatul şi am filmat camera şi splendidul ei trup, şi fereastra, şi lucrurile ei împrăştiate peste tot. Apoi l-am întors spre mine, spre chipul meu strâmb.

— Ai chef să mergem la mare?

Mai avea câteva zile de vacanţă... Afară era soare, minunatul soare de septembrie.

Şi-a pus costumul de baie pe sub rochia hippie. Cu căştile pe urechi, urla *viva la vida*, în timp ce-şi dădea unghiile de la picioare cu o ojă turcoaz. Mi-am scos mocasinii şi pantalonii închişi la culoare şi mi-am luat jeanşii şi o pereche de pantofi de sport.

Costantino a venit cu vechiul său Mercedes, pe care se vedea cât se poate de bine trecerea anilor, *are mai mulţi kilometri decât noi doi la un loc*, cu trapa deschisă. Am sărit înăuntru. Giovanni era în spate, îmi aminteam că-l lăsasem acolo cu mulţi ani în urmă.

— Salut, Giovanni!

Avea o pereche de ochelari de soare cu ramă portocalie, îşi bâţâia capul. A bolborosit un salut gutural şi lung de tot. Leni s-a aşezat lângă el.

— *Hi, darling...*

Giovanni a scos un geamăt şi s-a crispat. Costantino a spus în engleza lui de baltă *nu e*

obişnuit să aibă lângă el un manechin, şi Leni a râs.

Am părăsit Roma ca o normală gaşcă de prieteni, clipe ireale, într-o totală detaşare de tot. Priveam profilul blocurilor care se închideau în urma noastră ca într-un schimb de decor, la teatru... A început iarba şi marea şosea de centură. Am mers pe lângă plaja murdară, pe lângă ţarcul marin unde ne plimbaserăm împreună aşteptând un viitor care acum părea să ne iasă în întâmpinare, o pace care acum părea că sosise. Un avion trecu pe deasupra noastră.

Am privit strada, cea pe care o lăsam în urmă...

Am intrat pe autostradă, liniştita panglică cenuşie care aluneca sub roţi, vegetaţia de oleandri pe mijlocul scuarului, un autogrill suspendat. A fost ca şi cum într-adevăr am fi lăsat în urmă totul.

Îmi ţineam cotul afară pe fereastră, îi priveam profilul... situaţia aceea neaşteptată... ceva ce sperasem, cu mult timp în urmă. De câte ori nu-mi imaginasem o fugă uşoară. Copiii erau în spate, m-am întors şi le-am zâmbit. Copiii noştri... gaşca noastră dezaxată, Giovanni, cu ochelarii de vedetă rock, prinţesa junglei, cu şiretul de la costumul de baie legat după gât... şi noi doi, el cu prea multele sale kilograme, eu prea slab, cu părul roşiatic şi rar care, suflat de vânt, era probabil groaznic.

Costantino era îmbrăcat cu un simplu tricou.

Am lăsat în urmă Caianello şi eram deja mai tineri cu o mulţime de ani. Bătea vântul, Leni nu înţelegea italiana, Giovanni era în lumea lui... aşa că puteam să vorbim în linişte, să ne şoptim cuvinte tandre.

— Îţi mai plac...

Şi el era frumos în dimineaţa aia, cu o expresie relaxată pe chip, cu pieptul bombat. Îi priveam braţul puternic, mâna frumoasă.

A scos de la bord o veche casetă cu Lou Reed. *Don't you knouw, they're gonna kill*

your sons... until they run run run run run run run run away... Lui Lou Reed îi făcuseră electroşocuri, la paisprezece ani, ca să-l vindece de bisexualitate... taică-său şi maică-sa, persoanele care ar trebui să te iubească, să te respecte şi să nu se dezică niciodată de tine... am vorbit cândva despre asta.

Îmi venea să-i pun mâna pe ceafă, acolo unde începea părul, cu un desen în formă de inimă.

Ne oprim într-un bar pe autostradă să le luăm copiilor ceva de mâncare.

Mă apropii de frigider să iau apă. Ne privim pierduţi, genele lui Costantino se deschid şi se închid.

— Mă duc la toaletă.

Urmărim pur şi simplu emoţia. Curcani decapitaţi care înaintează cu resturi de impulsuri în muşchi şi nervi, mai mult decât suficiente pentru a coborî scările. Grăsana de la toaletă cu mănuşi albastre de gumă ne vede intrând. Am aruncat un euro pe farfuria de metal. Ultima cabină e cea mai bună. Ne închidem înăuntru. Rămânem pur şi simplu îmbrăţişaţi câteva secunde. Când ieşim, Leni e acolo, l-a însoţit pe Giovanni în toaleta bărbaţilor, el e înăuntru, într-una din cabine, cu uşa deschisă. Şi aşa, pentru o clipă suntem cu toţii în acelaşi WC.

— *He was pissin his pants, dad*.

Zâmbeşte, ea pare cea stânjenită. Îmi duc mâna la inimă. Ar putea fi un infarct. Pieptul îmi e o placă rigidă. *Doamne, dă să nu fi înţeles*. Pentru că acum ştiu că cea mai mare frică a mea e că Leni mă poate *vedea*. Dacă *m-ar vedea* n-aş mai avea pace. Şi pentru o vreme strada e un ghem de urme de roţi negre care se ridică şi se agită împreună cu spaima mea.

Ieşim de pe autostradă, marea e alături. O fâşie albastră, infinită. Oprim maşina, coborâm pe plajă. A plouat de curând, plaja are crusta aceea virgină şi mirosul de mare

pură, de natură care s-a întors pe dos şi apoi a revenit. Leni se dezbracă imediat, aleargă în apă cu trupul ei de manechin, eu sunt alb şi rahitic, mi-e frig. Ţin tricoul pe mine şi ea mă împroaşcă, aşa că cedez şi facem cu toţii baie. Costantino saltă printre valuri, eu îi privesc trupul masiv în lumină... şi simt că fiecare moment din această zi inventată e pur şi simplu căzut din cerul care, în sfârşit, pare să ne vrea pe toţi împreună, fiecare cu propriile sale diformităţi. Acum înoată cu fiul său. Se scufundă în apa îmbibată încă de frigul furtunii. Costantino e cel mai bun înotător pe care l-am văzut vreodată, violent şi uşor, dă la o parte apa, pare să meargă înăuntrul şi deasupra ei fără nici cel mai mic efort. În apă e un alt om, e liber. Şi Giovanni se simte în largul lui, tatăl l-a vârât în apă de când era mic, înoată cum poate, scuturând prea tare din cap, răsturnându-se şi începând brusc să facă pluta.

Se duc până în larg, Costantino apare la suprafaţă doar ca să scuipe apa, pare un imens delfin care înaintează escortând o răţuşcă. Se întoarce la mal cu fiul pe umeri, cu trupul copilului lipit de al său ca o coajă de ou. Şi scena asta vine dintr-o viaţă pe care mi-am imaginat-o de mii de ori. El e la câţiva paşi de mine şi sunt liniştit. Facem baie în aceeaşi mare.

Leni se întinde la soare. Costantino îmi ia mâna şi mi-o sărută. Giovanni e lângă noi, dar el e un martor mut. Asta mă face să-l iubesc, faptul că el vede şi nu se miră de nimic. Zidul dinăuntrul lui nu are judecată, ci doar pasiune şi durere. Privirea animalelor care au văzut deja viaţa de multe ori. Mă ridic şi-i cumpăr o îngheţată, o mănâncă pe prosop.

— N-o să mai mănânce la cină, spune tatăl. E uşor să răsfeţi şi după aceea să dispari...

Zâmbeşte. Nu, de data asta n-o să dispar, am intenţia să îmbătrânesc lângă el, lângă ei. Giovanni se agită, devine urâcios cu tatăl său.

— E gelos...

Mai târziu stăm şi ne uităm la spinările copiilor noştri, aplecate pe nisip. Leni încearcă

să-l înveţe pe Giovanni să facă un castel, dar el sare deasupra cu picioarele. Pare să-i placă să sape, şi atunci ea face ca el şi sapă împreună. La sfârşit Giovanni intră în groapă şi Leni îl acoperă. Se întoarce spre noi, murdară de nisip până-n vârful capului.

— *At least he'll stay for a while...*

Plaja începe să se aglomereze şi noi plecăm. Ne oprim pe cărare să le facem loc să treacă unor familii de săteni cu umbrele şi crocodili gonflabili. Giovanni nu mai vrea să meargă şi taică-său ia în spate corpul acela prea mare, urcă transpirând, privind în jos. Sunt în spatele lui şi din nou îi văd spatele, vergeturile... călătoria aceea în urcare, încă o dată, spune povestea întregului său destin.

Pizze mâncate de pe bucăţi de carton, două beri. Ne-am ars de la soare. Aş putea să-mi frig un ou pe cap. Giovanni scuipă cu paiul. S-a îndrăgostit de Leni. Îşi pune capul pe burta ei cum face cu tatăl lui. Ea îi vorbeşte în engleză şi el pare s-o asculte. Acum ea imită animalele, cârâie ca o cioară, behăie ca o oaie. Giovanni râde, chiţcăie. Ne uităm la ei, tânărul lipsit de apărare şi Leni, care are capacitatea de a se face înţeleasă, de a aluneca în necunoscut fără nici o greutate. Sunt atât de mândru de ea, şi sunt din nou convins că a trăit deja multe vieţi înainte de aceasta, lungi fire de înţelepciune şi de iubire. Costantino se ridică s-o elibereze pe Leni din strânsoarea aceea obsesivă. Dar fiica mea vitregă clatină din cap, îl strânge pe băiat în braţe.

— *He's so sweet... leave him be, please...*

Îi dă o cască şi acum ascultă Coldplay şi se leagănă împreună.

Giovanni e obosit, se freacă la ochi cu pumnii. Aruncă pe jos mobilul lui Leni, ea simulează indulgenţă... *if you break you pay, the broken bits you take away*...

Am luat o singură cameră, cu patru paturi, pentru familii. Nu aşa vrem să ne simţim, când s-a terminat cu jocurile şi cu soarele? O familie. În noaptea asta. Agitată. Strâmbă, strivită, familia noastră cu doi capi, doi bărbaţi care merită o fărâmă de respect, o pilulă

de odihnă. E sfârşitul verii şi pensiunea e goală. Nouă ni se pare Las Vegas.

Giovanni sare, ca un arc rupt, pe patul cu arcurile rupte. Costantino e în maiou ca un muncitor sadea, are burtă şi nu mai e tânăr, e pur şi simplu imaginea cea mai sexy din imaginarul meu limitat.

Leni, în chiloţi, e deja puţin supărată din cauza camerei. Îi e somn şi e prea multă gălăgie, în plus ciudatul ăla i-a stricat telefonul.

Costantino îşi spală fiul pe dinţi, îi face duş. Îl unge cu cremă Nivea pe spatele ars, masează, suflă. Asist la gingăşia, la atenţia cu care are grijă de el... un fizioterapeut cu mâinile mari şi moi, care ştiu să atingă profunzimea.

Cât de multe lucruri nu ştiu despre el, cât de multe văd în seara asta! În seara asta văd că vom fi împreună, orice se va întâmpla vom fi împreună.

Mi-a povestit că vara, în casa din Anzio a părinţilor Rossanei, doarme afară, pe o salteluţă de burete, că nici măcar nevastă-sa nu-l mai caută. Mama şi fiica dorm împreună în patul matrimonial, se duc la mare târziu, când soarele e mai periculos. Giovanni se scoală foarte devreme, el îi pregăteşte micul dejun şi îl duce pe plajă înaintea tuturor. Duc o viaţă separată, rolul lui în familie e doar acela de a le uşura soţiei şi fiicei lui greutatea socială a băiatului.

— Ce-o să se aleagă de copilul ăsta al meu...

— O să stea cu noi, i-am spus. Tot ce iubeşti tu e şi al meu.

Şi nu te mai simţi vinovat, pentru numele lui Dumnezeu.

Poartă la gât o cruce de aur, atât de italiană. S-a aplecat să spună rugăciunea împreună cu Giovanni. *Tatăl nostru care eşti în ceruri... Costantino al meu care eşti pe pământ,* m-am gândit. Evident că am băut puţin şi sunt ameţit, deschid fereastra şi afară se simte aerul Sudului, al mării care uneşte totul şi amestecă totul, ducând cu ea un singur lucru, iubirea, iubirea mea infinită. Iubirea mea dincolo de furtuni şi vise, iubirea mea dincolo

de balauri şi ruşine, iubire blândă, iubire violentă, iubire violată. Iubire.

După ce copiii adorm, ieşim să fumăm pe micul balcon.

E o noapte senină, în spatele nostru se află trupurile acelea tinere, transpirate. Băiatul agitat acum e calm. *Vino Costanti', auzi, totul tace. Viaţa nu ne-a luat nimic, şi chiar dacă ne-a luat totul, în seara asta ne dă totul înapoi. E această normalitate care ne-a lipsit atât de mult, această linişte pe care o doream atât de mult. Suntem o pereche, vezi. Putem să fim o pereche. Cine ne va scuipa pe pământ, cine din cer? Isus Cristos al tău? Dar e al nostru şi el. Ce face cu toţi îngerii ăia, şi de ce numele lor e la masculin, dar ei n-au sex?* Râde. Reuşesc întotdeauna să-l fac să râdă.

— Eşti nebun, Guido, eşti beat!

— Complet.

— O să mergi în iad.

— Am rezervat deja.

— Eu nu vin.

— Ba o să vii, întotdeauna ai venit după mine.

Doar un bec e aprins. Ochii lui Costantino se umplu ca nişte meduze luminoase, şi eu trebuie să trag aer adânc în piept când mă gândesc la cortul nostru, la toate lucrurile mişcate, târâte, lovite

Se spală pe dinţi, face gargară cu apa de gură. .

— Eşti aşa de încet, aşa de plicticos, ce naşpa...

— Am gingivită...

O să fie nasol să îmbătrânesc cu tine. O să trebuiască să-ţi bag în gură, să-ţi pun oliţa... Poate, poate... Râdem înfundat să nu trezim puii. A ieşit din baie într-o timidă pijama încheiată până la ultimul nasture. *Sfântă Fecioară, Ave Maria! Când te vede omul îi piere orice chef... Să nu crezi, să nu crezi, ispiteşti şi vei ispiti. Noapte bună, eroul meu.*

Noapte bună, Guido. Ne întindem unul lângă celălalt. Ne ţinem de mână.

Dimineaţa, Leni l-a ajutat pe Giovanni să se îmbrace, l-a însoţit la micul dejun, i-a pus unt pe pâine. Sălbatica mea leneşă, care acasă la ea nu-şi punea nici măcar farfuria în chiuvetă, a scos la iveală neaşteptate calităţi terapeutice. Giovanni a sorbit din cană cu un zgomot de chiuvetă, dar fără să verse nici o picătură de lapte.

Am urcat în maşină, a intrat un bondar, Leni a urlat, Costantino a lăsat volanul ca să-l alunge şi am riscat să murim prăvălindu-ne în prăpastie. Dar cum nu ne sosise încă vremea, am ascultat din nou şi pentru totdeauna Lou Reed.

Ne-am oprit la Matera. A fost ultimul popas, satul lui Costantino se afla la vreo cincizeci de kilometri de-acolo. M-am simţit obligat s-o fac puţin pe profesorul şi să ghidez grupul de excursionişti jos, în valea albă, cu *cele două jumătăţi de pâlnie despărţite de o rocă*, pe unde a trecut Cristos al lui Carlo Levi înainte de a se opri la Eboli.

Ne-am plimbat în acel presepiu paleolitic de tuf lunar, care dintr-odată ne-a ieşit în cale şi ne-a întors pe dos sentimentele şi din nou totul a fost confuz şi pierdut şi ne-am simţit târâţi înapoi.

Peşteri, găuri primitive în coasta stâncii. Straturi peste straturi de arhitectură, de morţi şi vii care se arată şi vor muri. Şi brusc te întrebi dacă are rost să rezişti... Vom fi cu toţii larve în fumul pământului, în uleiul durerii sale. Acest prezent e tot ce avem, tot ce putem atinge. Suntem deja viziuni ale unei alte ere, aruncate înapoi.

Năuciţi de căldura care răsufla din stânci, înaintăm în grădina din piatră din Sasso Caveoso, aproape în vârful picioarelor, pentru că era într-adevăr un salon sculptat, iar noi eram musafirii ingraţi şi zgomotoşi... morţii acolo sus, îngropaţi în acoperişurile bisericilor rupestre, viii jos, picătura neîntreruptă a vechilor cisterne, chiliile călugărilor benedictini... toată evoluţia aceea de sub picioarele noastre... Îmi ţineam lecţia, dar la un

moment dat vocea mi-a sunat inutil şi odios şi am tăcut, toţi am tăcut, crescând înăuntru, afumaţi de fluidul tuturor terasamentelor de civilizaţie care agonizau incandescente încă, zidite sub noi.

Soarele ardea, era ora prânzului şi oamenii parcă dispăruseră... o bucată de vreme labirintul acela a fost doar al nostru, şi fiecare şi-a construit propriile gânduri. Leni mergea înainte, şi trupul ei aproape că se lichefia. Pentru o clipă, m-am gândit la *Picnic la Hanging Rock*, la fata dispărută în căldura albă. I-am atins mâna lui Costantino... Totul era acolo şi nimic nu mai era acolo, asemenea acelor vieţi, cu trecutul şi viitorul lor plămădite în piatră.

Giovanni era la câţiva paşi de noi. Tatăl îi cumpărase o morişcă de vânt, pe care o tot învârtea, apoi a încetat să se mai joace şi a început să târâie băţul de plastic bătând în pereţi ca un orb sau un lepros. Nu ştiu la ce anume... dar ştiu că m-am gândit la ceva privindu-l, privind acel cap mitologic, zidit ca piatra pe care călcam. M-am gândit că acolo era locul lui, piatra aceea primitivă de sânge încarcerat în graffiti, de strigăte acoperite de soare... Dar n-au fost decât umbre, spectre nici măcar formate, senzaţii iscate de piatra învăluitoare şi solitară.

O clipă mai târziu, Giovanni dispăruse.

— Giovanni! Giovanni! Giovanni!

Am început să-l strigăm, moleşeala a dispărut, alarma ne-a readus violent în prezent, în acţiune. La început, fără prea multă forţă, nu putea să se îndepărteze prea mult. Dar am pierdut imediat controlul nervilor şi al gândurilor, panica şi-a făcut violent loc, pietrificând labirintul.

Am alergat cu toţii în aceeaşi direcţie, intrând pe străduţe, în grădinile suspendate.

Leni avea picioare lungi şi iuţi, a început să se caţere, să dispară şi să reapară alergând. O singură chemare umplea liniştea... paşii noştri grăbiţi, nepricepuţi, agitaţi. Câteva

persoane au ieşit din casele acelea sepulcrale, presepiul se animă de prezenţe ireale, pentru o clipă păru că toată viaţa subterană se ridică... şi am văzut cu adevărat cum s-a răsturnat totul. Morţii în înălţime, cerul sub picioarele noastre. Costantino s-a aplecat în cisterne, s-a zgâriat printre muri, printre pintenii de piatră, a coborât în chilii... Am avut parte de o spaimă caleidoscopică, care ne copleşea... Am văzut caverna deschizându-se sub picioarele noastre, ca o oglindă care transformă imagini. Ne-am privit oglindiţi într-o cisternă şi apa neagră şi grea ne-a înghiţit... şi eu m-am simţit vinovat, nespus de vinovat, chiar dacă nu era aşa, totuşi, da, eram vinovat.

Apoi ne-am despărţit şi a urmat o lungă perioadă de suferinţă şi trudă şi gânduri care ne provocau spaimă. Locul acela arheologic scotea la iveală vechi complicaţii psihice... pâlniile acelea subterane, casele înghesuite, vârâte în pământ ca tăciunii unui infern care acum ni se arăta. Costantino a alergat până la dealul Civita, a strigat numele fiului până la epuizare, un lătrat în faţa podişului Murgia. Şi eu am simţit că dacă-l vom pierde pe Giovanni vom pierde totul. Viaţa noastră se va sfârşi în ziua aceea. Deoarece, chiar dacă, privindu-l, însemna să închid inima într-o închisoare, dincolo de gratii era toată iubirea tatălui său.

Leni a fost cea care l-a găsit pe *the fucking idiot*. Nu se îndepărtase prea mult. Stătea la câţiva metri de noi, în spatele unei stânci, îmbrăţişându-şi picioarele şi legănându-se ca un ou de carne. Poate spaima noastră îl speriase. Sau poate voia să-mi dea o lecţie. Percepea probabil lucrurile într-un fel al lui, mult mai profund şi mai misterios. Era singurul care înţelesese. Oul ăla de piatră.

Tatăl i-a apucat mâna şi i-a ţinut-o cu ciudă, cu forţa, cum nu făcea niciodată. Teroarea a dispărut, dar nu de tot, a rămas o rămăşiţă grea, un palid fragment multicolor care ne trimitea înapoi la multe spaime şi la unica spaimă a vieţii. Diferită pentru fiecare, şi totuşi identică. Am umblat despărţiţi. Şi fiecare dintre noi a făcut o călătorie.

Am părăsit Matera şi o vreme am continuat să fim năuciţi.

Leni se grăbea acum să se întoarcă la mama ei.

Costantino a condus până la aeroportul din Bari în tăcere, ca un şofer profesionist. Aveam un zbor direct, care pleca de acolo. El îşi continua drumul până în satul lui, unde îl lăsa pe Giovanni la bunici, apoi avea de gând să viziteze câteva podgorii mai la sud, la Melissa, Crucoli şi Cirò Marina.

Coborâm din maşină. Cele două zile ni s-au părut o viaţă întreagă. Genele lui Costantino se închid şi se deschid. Giovanni, care nu vrea să se despartă de Leni, bate în geam.

Trebuia să mă aştept, am urcat cu scările rulante, ne-am aşezat să mâncăm ceva. Am luat bonul la casă, *ce vrei? Pizza? Da, tati. Şi de băut?* Am adus totul pe o tavă, Coca-Cola s-a răsturnat, am aruncat deasupra o grămadă de hârtie.

Am privit fereastra. Puţin mai încolo era marea... A sunat telefonul. Nu-mi mai găseam ochelarii, am apropiat ecranul ca să citesc mesajul. Am continuat să caut ochelarii, probabil îi uitasem în maşina lui Costantino sau poate îi pierdusem în timp ce fugeam. Am început să transpir, să mă agit. M-am gândit că n-o să pot citi în avion, m-am simţit pierdut. Am intrat în farmacia *open space* din apropiere, m-am apropiat de raftul cu ochelari, am luat o pereche, i-am încercat, dioptriile nu erau bune, am vrut să-i pun la loc, dar eticheta s-a agăţat, am tras şi nu ştiu cum tot şirul de ochelari a căzut pe jos. M-am trezit şi eu la pământ, Leni s-a aplecat să mă ajute... ne-am trezit unul lângă celălalt, ca atunci când ne cunoscuserăm, în ziua aceea îndepărtată, pe malul Tamisei, când eu i-am rupt poşeta şi ne-am apucat să culegem perlele căzute. Şi, ca atunci, totul păru să-mi fugă de sub picioare...

— Nu pot să plec, mai am nişte lucruri de rezolvat...

Am privit-o în ochi şi nu ştiam ce fac în momentul acela, dar ea a fost de acord.

I-am telefonat lui Izumi, i-am spus că moştenisem un tablou, că voiam să încerc să-l vând în Italia. Am condus-o pe Leni la check-in, am aşteptat ca bagajul ei să treacă de control. Ne-am salutat prin geam. Ea a scos aparatul şi a filmat culoarul... *Take care.*

Am ieşit afară, m-am aşezat pe cărucioare, am respirat. Am deschis geanta, am scos cămaşa roşie puţin decolorată, cămaşa celor mai bune bătălii ale noastre, mi-am scos pantofii şi şosetele acolo, pe jos. Am cumpărat un pachet de ţigări şi am fumat două. Am intrat din nou să iau o sticlă de apă, am golit-o şi am aruncat-o la coş. Oamenii intrau, trăgând după ei *trolley*, cărucioare încărcate. Am privit cum se înălţa un avion. Costantino a sosit după o bună bucată de timp, a încetinit cu portiera deja deschisă.

Salut, băiete!

Ai rămas.

Vreau să stau cu tine, îmi scrisese în mesaj.

I-am pus mâna între picioare, am închis ochii o clipă.

— Aşa o să murim.

— Ar fi timpul.

Bordul se deschise şi alunecă afară un ruj de-al nevesti-sii. M-am dat cu el pe buze.

— Mă mai găseşti frumos încă?

— Mult mai mult...

I-am ridicat tricoul şi i-am lipit un lung sărut roşu pe piept.

— Mă iubeşti?

— Ştii asta.

— Spune-o, url-o cât poţi de tare!

Clatină din cap, continuă să fie el, micul mesager, curajosul băiat cu capul plecat, cu inima adânc înfiptă în bunele principii ale familiei şi patriei. Dar eu sunt cea mai gingaşă şi amabilă curvă. Urlă că o să iasă de pe carosabil, că o să facă un alt accident, de data

asta cu siguranţă mortal. Ar fi un sfârşit posibil: să mă fac praf împreună cu el, să nu mai ies niciodată din maşina asta. Ca Thelma şi Louise.

— Te iubeeesc!

Urlă, iar eu îl strâng şi mai tare.

Trapa e deschisă, ies afară până la piept şi strig naturii, tufelor şi nisipului.

— Mă iubeeeşte, mă iubeeeşte...

Salut un camion care trece.

Apoi intru din nou înăuntru lângă el, care respiră greu. Suntem noi. Cei de odinioară.

Micii guşteri. Semnalizează, mă priveşte...

— Poate e mai bine să mă opresc...

Dacă ne-ar fi văzut cineva, ar fi râs de noi, ne-ar fi găsit ridicoli, patetici, poponari.

Dar nimeni nu ştia adevărul, numai noi cunoşteam teribilul dor de iubire, care era dorul de noi înşine, de sufletul nostru profund. Era luna noastră de miere, amânată cu treizeci de ani.

— Unde mă duci?

— Unde vrei tu.

Am continuat să ne legănăm în maşină, apoi eu am coborât dând din fund, am cules o floare şi i-am pus-o după ureche, o floare mare, aproape veştejită şi parfumată.

Ne-am privit, şi era într-adevăr un nou început. De la o virginitate care susura în liniştea naturii. Era începutul lui septembrie.

Umblăm printre podgorii, feţe bărbăteşti arse de soare ne ies în întâmpinare.

Costantino se apleacă, striveşte vrejii, îi miroase, vorbeşte în jargonul lui enologic.

Trecem pe lângă vii ordonate ca gratiile unei închisori, alunecăm în pivniţe umede cu butoaie uriaşe în care fermentează vinul, gustăm o brânză care miroase a viermi şi a pământ, miroase a noi.

O să dormim împreună, la asta mă gândesc, că nu e nici o grabă pentru că o să dormim împreună. De milenii nu mai dormim împreună. Nu mai închidem ochii unul lângă altul. Îmi imaginez o viaţă, a noastră, docilă, împreună. Să ne ţinem de mână, să ne oprim să cumpărăm de mâncare, să aşteptăm noaptea. Nu vreau să trebuiască să mă mai despart niciodată de el. E absurd s-o fac.

— Să mergem să vedem cele două statui de bronz din Riace, cel cu barbă şi cel fără un ochi...

Costantino a deschis braţele ca un înger bătrân.

— Mă simt liber, Guido, liber...

Ne cumpăraserăm două pălării de paie, le-am aruncat în sus, le-am prins. Ne-am oprit să mâncăm într-un sătuc balnear pocit de construcţiile abuzive. Un bar cu un ecran uriaş şi nişte *slot machine*, am jucat de câteva ori, am râs, am pierdut. Ne-am urcat din nou în maşină. Am luat-o pe drumul către mare, am alunecat pe serpentine pe lângă acea întindere luminoasă. Luna era aproape plină, lipsea doar un ochi, o muşcătură. Ne-am oprit lângă un parapet abia schiţat. Costantino a deschis portbagajul, a rupt scotchul de pe una din lădiţele cu sticle de vin şi a scos una. Am văzut alături o funie, am luat-o în mână şi am simţit că-mi îngheaţă sângele în vene, era un ştreang gata făcut.

— Ce faci cu el?

— Nimic, acum.

Să se spânzure de un copac, asta se gândea să facă mai devreme sau mai târziu. La asta se gândea de câte ori lua maşina şi pleca. A luat funia şi, cu un urlet de ciclop, a aruncat-o în largul mării.

Am coborât pe stânci, am ajuns pe plajă, am mers prin întuneric până la mal. Ne-am dezbrăcat şi am făcut baie. Apa era călduţă şi luminoasă, se putea vedea fundul mării...

Am alunecat în tăcere, ca nişte peşti. Costantino a înotat în întuneric, mie mi-a fost frică.

Marea era nemişcată. Apoi s-a vârât sub apă. A ieşit lângă picioarele mele ca un Neptun uriaş. M-a stropit. Ne-am sărutat şi ne-am aruncat pe nisip. A scos tirbuşonul de la briceag şi a deschis sticla, am băut direct din ea. Era puţin frig, i se făcuse pielea de găină. Era foarte senzual, cu muşchii bine reliefaţi încă şi un pic de burtă îi stătea bine. Trăiserăm, desigur, dar nu aproape.

— Ce ai de gând să faci?

— Nimic, ceea ce ştii.

Am vorbit mult în seara aia. Părea incredibil de hotărât. Tot curajul pe care nu-l avusesem niciodată în tinereţe era acolo, în faţa noastră, neclintit ca marea.

De fapt trăia deja despărţit de soţie.

— Vreau să fiu eu însumi, Guido. Acum pot să fiu eu însumi.

În faţă se afla Grecia, la câteva mile de mare, trecea o navă, un feribot cu turişti se îndrepta spre Patras. Ne-am imaginat, pentru o clipă, că suntem pe navă, cu rucsacurile în spate, mai tineri cu mulţi ani... ne-am amintit excursia pe care o făcuserăm, golful, cabana abandonată cu afişul DE VÂNZARE. Şi totul ni se păru atât de aproape. Marea era prietena noastră, se revărsa lent pe pietre într-o singură buclă, părea că nu mai trebuie să găzduiască nici o furtună. Costantino avea respiraţia scurtă a fumătorilor, eu aveam o frunte lucitoare şi cheală. Nu mai eram foarte tineri, dar nici bătrâni. Emoţiile se sedimentaseră şi în sfârşit ne-am ajuns din urmă. O să avem nevoie de puţin timp ca să ne organizăm, o să facem totul cum trebuie, cât mai bine cu putinţă. Nu se putea altfel, nu eram câini, obosiserăm să ne comportăm ca nişte câini, să ne lingem şi să mârâim unul la altul. O să le cerem scuze persoanelor dragi, n-o să fim mândri de noi, dar nici contrariul. Nu exista nici un cort pe plaja aceea, ne-am ridicat şi am căutat refugiu pe stânca din spatele nostru.

Peştera aia, liniştea aia. Camera nupţială a viilor, a atleţilor care vor muri. Suntem doi

bărbaţi, şi ce-i cu asta? Cine să observe de acolo, de sus, de pe acoperământul ceresc, această mică diferenţă în abisul animalelor umane? Îi mângâi spatele. Facem dragoste ca prima oară, cu aceeaşi uimire îndrăzneaţă. Violenţa a murit în noaptea asta. Totul tace. El e o virgină gravidă.

Evident nu-mi amintesc, pieptul lui era pur şi simplu locul cel mai sigur de pe lume.

Mai târziu, când voi încerca să pun împreună fragmentele, îmi voi aminti. Băieţii din bar de lângă videojocuri, care s-au uitat la voi, atunci când aţi intrat şi v-aţi pitit la masa de lângă WC... v-aţi dat mâna pe sub masă, şi el a dat puţin din fund când a adus de la bar paharele cu umbreluţa de hârtie şi felia de ananas. O băutură tropicală, falsă, ca marea care nu era la Tropice, dar eraţi mulţumiţi. O scurtă lună de miere, care pentru voi înseamnă o croazieră, iar locul ăla de căcat e un lux, e strălucitor, pentru că luxul e înţelegerea voastră, privirile care se întâlnesc şi nu mai vor să fie timide.

V-aţi privit îndelung şi aţi uitat de tot ce era în jur... De băieţii lipiţi de videopoker. Poate ei sunt cei care v-au urmărit. V-aţi dat în spectacol fără să vă daţi seama. Dar ce spectacol poate fi vreodată spectacolul iubirii? Sunteţi doi bărbaţi, sigur, nu prea tineri, nici prea vânjoşi, poate sunteţi chiar fragili, ar trebui să vă aplaude. Poate că el s-a emoţionat la un moment dat, când, pe masa aia murdară, tu i-ai dat o brăţară de aţă. Ai cumpărat-o de la tânărul african care s-a oprit să vorbească cu voi, a pus jos încărcătura lui de cămilă, cu şosete şi lucruri de plajă şi aţi glumit cu el... *Pretin eu arăt ţie, cât costă pretin*, *noroc pretin*... şi tu pentru prima oară în atâţia ani de când îl cunoşti te-ai gândit *e el, e în întregime el, e fericit.* Atunci ai întins mâna să-i ştergi lacrima şi te-ai oprit la ochii aceia minunaţi, despre care numai tu ştii cât sunt de frumoşi, pe care numai tu i-ai văzut murind şi renăscând şi ştii că n-au primit prea mult şi ştii că merită totul, ştii că nu mai sunteţi tineri, dar nu total terminaţi, şi vrei să-i dai totul, dar nu ştii cum să i-o spui, atunci îi legi mica brăţară pe mână şi îi spui *iată, pe masa asta de tablă murdară se*

consumă iubirea, pe marea asta liniştită şi jefuită ca noi, e toată splendoarea noastră.

Poate băieţii cu privirile stinse sunt cei care v-au urmărit, care s-au gândit să schimbe mersul nopţii.

Ce loc e ăla? O fâşie de pământ între Calabria şi Puglia, o localitate cu un nume pe care, cu siguranţă, o să ţi-l aduci aminte toată viaţa. Sunteţi acolo, în peştera aceea retrasă, expuşi. Zgomotul mării acoperă frica. Zgomotul mării ar acoperi orice urlet. Vă e frică, dar e o frică aparţinând unui timp îndepărtat, fricii că vă veţi pierde, pe care o aveţi de fiecare dată.

Costantino e deasupra, prima lovitură îl atinge pe el. Sângele lui mi s-a prelins în gură.

A încercat să se ridice. Am urlat, ne-am acoperit cu coatele. Ne-au tras afară.

M-am trezit plin tot de sânge. M-am târât până la trupul lui. Nu răspundea, dar pieptul i se mişca. Am încercat să mă ridic în picioare, am căzut din nou. M-am târât pe stânci până în stradă, pe un singur braţ, trăgând după mine celălalt umăr. Nu m-am gândit la nimic în afară de Costantino care murea, care poate era deja mort. O maşină a încetinit, o pereche în vârstă, poate de ţărani, care mergeau la câmp. Era în zori. Bărbatul a coborât, m-a atins cu o bâtă, cum se face cu şerpi striviţi, când încă te temi că mai pot muşca. A vorbit în dialect. Am ridicat capul. Au plecat. Dar probabil că ei au anunţat carabinierii.

Știu că m-au găsit aşa, ca un şarpe strivit la marginea drumului. Am auzit maşina frânând puternic, am simţit mirosul de carburant. Am văzut o figură neclară apropiindu-se cu capul în jos. Mi-am revenit în ambulanţă. Am urlat numele lui, dar nu m-au înţeles.

Știu că a fost găsit la mult timp după mine, că au trebuit să se întoarcă să-l ia. Au coborât pe plajă, l-au cules din spatele stâncilor şi s-au mirat că mai respira încă, părea un ton pierdut pe uscat din plasa de pescuit.

Nu ştiu la câtă vreme după aceea m-am trezit, dar era beznă. Eram sub mare de mult, acoperit de crabi care urcau odată cu mareea, corpul lui Costantino se bătea de mal, târât

de valurile care acum intrau în peşteră, iar eu încercam să-l salvez. Greaţă şi sânge care urca gâlgâind din stomac, împreună cu o durere teribilă care ajungea până în cap.
Leşinam din nou. Multe ore la rând n-am făcut altceva decât să leşin şi să mă lupt să nu mai leşin. Şi totuşi cred că am rămas mereu lucid. Efortul meu a fost îndeosebi acela de a ieşi din starea catatonică. Şi n-am ştiut dacă muream sau încercam să mă nasc.
Simţeam gustul dulceag al medicamentelor în fundul noroiului, ştiam că încercau să mă ameţească, ştiam că cineva se apropia şi-mi ridica braţul. Luptam împotriva acelei prezenţe, îi auzeam respiraţia, dar nu puteam să mă apăr. Vedeam doar asasini în jurul meu. În sfârşit, prin fisura pleoapelor, am reuşit să întrevăd ceva. O figură robustă, o respiraţie zgomotoasă. Am întrebat de Costantino, am cerut ajutor. O mână m-a împins în jos. Am urlat cât am putut de tare.
El era la terapie intensivă, sedat încă. Am aflat a doua zi după-masa. Mi-a spus-o infirmierul gras, când mi-a adus oglinda pe care i-o cerusem. Am zărit un broscoi tumefiat, cu capul bandajat şi două testicule în loc de ochi.
M-am obişnuit cu mirosul acelui loc, cu zgomotele, cu liniştea. N-aveam încredere în nimeni, dar a trebuit s-o fac. Durerea tumefierilor interne apăsa pe fiecare organ.
Mă puseseră singur, într-un salon cu alte două paturi goale. Nu era o delicateţe, era un domiciliu forţat. Nimeni nu vorbea. Oameni cu gurile astupate. Nu puteam, desigur, să mănânc, şi totuşi, într-un mod absurd, îmi aduceau de mâncare. Lăsau tava şi se întorceau s-o ia neatinsă, fără ca măcar să se uite la mine. Mă operaseră, am înţeles asta pentru că aveam o drenă. Infirmierul intra să-mi schimbe punga. Când îmi căutau vena şi îmi ţineau braţul două persoane, am înţeles că se temeau să nu se înţepe cu acul meu. Din bandajul de pe cap, sângele îmi curgea în ochi, au văzut, dar nimeni n-avea chef să mă bandajeze din nou. Am încercat să mă lamentez, apoi am încetat.
Dimineaţa devreme au intrat trei persoane, doi tineri în uniformă, care au rămas în

picioare, şi un bărbat cu o scurtă de piele întoarsă maronie, care a luat singurul scaun din salon, zgâriind podeaua, şi s-a aşezat pe el invers ca în filmele western.
Şi-a aşezat bărbia şi coatele pe spătarul scaunului, cu un ziar făcut sul în mâini.
Reuşeam cu greu să-i văd faţa, auzeam vocea aceea insinuantă, care nu făcea nimic să-şi ascundă dispreţul, asaltându-mă cu întrebări absurde la care nu eram câtuşi de puţin în stare să răspund. Era probabil un fumător inveterat, îşi tot dregea vocea, eliberându-şi gâtul, şi tot timpul am avut impresia că vrea să mă scuipe. Înainte de a pleca a deschis ziarul la pagina locală. Am văzut fotografiile noastre, cele de pe paşaport, sub un titlu jignitor.
Apoi a apărut chipul lui Izumi. Mâna ei o strângea pe a mea. Cine ştie de cât timp. Nu m-am întrebat cum de era acolo, cum venise. Mi s-a părut normal. A intrat în salon cu chipul ei prelung şi alb şi părul negru strâns la spate. Şi-a aşezat poşeta, şi-a scos încet fularul de la gât.
Nu ştiam ce-i spuseseră, părea că pur şi simplu îşi pune gândurile în ordine. Era alarmată, dar nu uimită.
Izumi era o exilată, familia ei fusese persecutată. Avea un soi de busolă pe care, în momentele cele mai rele, reuşea să o poziţioneze. M-a privit şi imediat a căutat nordul din salonul acela, direcţia în care ne vom îndrepta.
Scoase puţinele lucruri cu care venise, etuiul cu periuţa de dinţi şi lentilele de contact. Infirmierul a adus o saltea, a lăsat nişte cearceafuri. Şi-a făcut singură patul. A mâncat mâncarea pentru mine. S-a întins pe pat.
Nici unul dintre noi n-a dormit cu adevărat. Dar cred că am visat împreună ruinele pe care am păşit toată noaptea. În zori, înfăşurată în halat, Izumi privea afară pe fereastră. Era cu adevărat aerul curat al marilor momente care curăţă, şterg gânduri şi intenţii ce nu mai servesc la nimic.

Reuşeam să vorbesc. I-am spus exact adevărul, că ne-am dus într-un loc retras, că era o poveste care mergea înainte dintotdeauna.

M-a lăsat să plâng şi cred că-i era cu adevărat milă de mine.

S-a dus în baie, s-a spălat pe faţă, s-a schimbat. Şi a rămas lângă mine ca orice soţie care-şi asistă soţul bolnav. Un muncitor căzut de pe schele. Un accident de muncă. Spatele ei drept şi nemuritor căuta o speranţă pentru noi. Apoi, în zilele următoare, am văzut-o îndoindu-se, dar niciodată de tot. Când intra cineva se îndrepta, restabilea graniţele.

Eram amestecat într-un scandal sexual care umplea paginile ziarelor locale. Dar ea nu părea că nu-şi ia în seamă tragedia, privea dincolo de ea, concentrându-se pe necesităţile acelor ore. S-a instalat între mine şi lumea meschină a acelui loc din sudul Italiei. Şi-a zbârlit pielea de arici, şi-a scos acele ca să mă apere.

Comisarul s-a întors. A luat loc, a pus din nou scaunul invers sub curul lui de şerif. Izumi, cu ochelarii pe nas, îi întinse mâna ei mică şi rece.

— *Do you speak English?*

— Din păcate nici măcar japoneza, îmi pare rău.

Reluă interogatoriul, aruncând priviri complice şi aluzii în dialect celor doi subalterni de lângă el. Voia să ştie cum stăteam, cine era deasupra şi cine dedesubt, dacă mai erau alţi bărbaţi cu noi. Am încercat să-mi deschid ochii înfundaţi în creier. Am întrebat de Costantino, mă temeam că nu rezistase şi că nu-mi spuneau. Comisarul şi-a vârât în gură o ţigară stinsă, a spus că nu erau încă optimişti în privinţa lui, că îl vor interoga peste câteva zile.

Izumi ştia foarte puţin italiana, dar descifra fiecare mizerie a ipocritului comisar care voia doar s-o jignească, să facă paradă de virilitatea lui la căpătâiul unui pervertit exhibiţionist.

Nu s-a lăsat înspăimântată. A cerut să afle detaliile cercetărilor, dacă identificaseră vinovaţii, dacă îi căutau. A cerut un interpret, ca să fie înţeleasă. Comisarul a zâmbit în faţa încăpăţânării japonezei care amenința cu denunţuri şi o publicitate negativă pentru litoralul calabrez. S-au prefăcut că-i dă dreptate, dar în acelaşi timp o sfătuiau să ia nişte calmante. Era clar de ce era atât de nervoasă... De ce nu se îngrijea de curul soţului ei, în loc să-i fută pe ei la cap? Aici nu era Londra. Era Italia de Sud, lumea nu era obişnuită cu asemenea indecenţe.

— La noi anumite situaţii şochează...

Apoi am descoperit că fusesem denunţat pentru acte obscene. Am început să dăm înapoi, să ne temem. Izumi tuşea, îşi tot frământa mâinile, avea din nou dureri, mă temeam acum pentru ea. Situaţia era atât de absurdă, atât de chinuitoare. În loc să am grijă de ea, o târâsem în abisul ăsta. Am implorat-o să plece, să mă lase. Dar ea nu avea încredere în infirmieri. Am rămas izolaţi în salonul acela. Un fotograf a reuşit să intre în timp ce ea era la toaletă, m-a imortalizat cu capul bandajat şi ochi de nebun.

Aveam febră, tremuram. Durerea din corp era acum tangibilă, prezentă. Simţeam hematoamele interne, fracturile pulsând în piciorul zdrobit. Vedeam piatra izbită de cap şi cum Costantino încerca să se apere cu mâinile însângerate.

Izumi îmi aducea veşti, făcea naveta între camera mea solitară şi scorojită şi locul în care era el izolat, printre tuburi şi perdele de plastic. Mi-a spus că fusese scos de la reanimare. Că era într-o altă secţie, la un alt etaj. Nu mi-a spus că suferise o intervenţie la cap. Nu mă puteam mişca, aşa că nu puteam face altceva decât să citesc în ochii ei. Ştiam că nu era în stare să mă mintă.

Moţăiam din când în când ca un copil, ştiam că Izumi era acolo. Visam că sunt acasă, în patul nostru, înfăşurat în reflexele roşiatice ale perdelei din mătase sălbatică evocând soarele şi apărându-ne de timpul urât şi de dezorientări. Izumi era perdeaua aceea, trupul

ei uşor care filtra durerea, o făcea suportabilă. Deschideam ochii, atât cât puteam... regăseam pereţii, metalul, fereastra imensă şi murdară, soarele adevărat care mi se părea teribil. Erau albine şi muşte, mirosul mării, şi eu credeam că mă aflu în infern. Uitasem că sunt acolo, uitasem scandalul meu uman.

Situaţia aceea trezea în mine senzaţiile unei memorii profunde, când la naştere fusesem lipsit de dragoste, de atingerea caldă a mamei, iar eu a trebuit să mă descurc singur în pântecele artificial al unui incubator.

Mă operaseră la picior şi la umăr. Trupul îmi fusese ridicat, anesteziat, deschis şi închis. Mă lăsam manevrat fără să mă mai opun. Voiam să mor şi totodată mă luptam să trăiesc, ca să-l văd pe Costantino în viaţă. Medicamentele mă ameţeau şi mă făceau inutil. Pierdusem noţiunea timpului şi poate că nu mai voiam să o regăsesc.

Mi-au scos morfina din perfuzie. M-am trezit cu o nouă durere, violentă, bine înfiptă. Aveam un guler de ghips, un picior agăţat de un cârlig de tracţiune, un umăr bandajat. Ştiam unde sunt şi cine sunt. Ştiam că supravieţuisem unei incredibile violenţe. Chiar dacă din noaptea aceea nu existau decât schije înfipte într-o memorie agonizantă care mă alunga înapoi. Am rămas scufundat în trupul meu în căutarea de amintiri, testând fiecare parte din mine.

Voiam să mă privesc.

Izumi a scos din poşetă o pudrieră şi a deschis oglinda în faţa mea. Eram tumefiat şi cusut pe nas şi sub buză. Mi-am scos bandajul de pe ochiul acoperit, era complet roşu, părea că explodase. Dar retinele se salvaseră. Eram un monstru, dar cel puţin nu eram orb, am încercat să întind mâna către soţia mea, dar n-am reuşit, impulsului nu i-a urmat gestul.

Numai după o săptămână mi-am dat seama că nu-mi mai simţeam testiculele, zăceau între picioarele mele ca nişte fructe căzute din pom. Am strâns de scrot, dar nimic, nici o

erecţie. Am încercat să caut o imagine erotică. Dar nu mai aveam imagini erotice. Nu reuşeam să văd altceva în afară de violenţă, lovituri între picioare. Acesta era terminalul meu, toată călătoria aceea fără sens se îndrepta către această gheaţă genitală.

A venit şi ziua în care în sfârşit am putut să mă scol din pat. I-au dat lui Izumi un vechi cadru ruginit, m-am agăţat de ea, m-am târât până la fereastră. Buza îmi era încă tumefiată, un soi de portocală apăsa pe gingiile cu dinţii rupţi pe jumătate. Durerea frigului, a oaselor violate. Pudoarea vieţii dezvelite. Am privit afară pământul, golgota aceea în deşertul de tufişuri şi dune aride. Ce loc era oare? Ştiam că n-o să-l uit niciodată. O clădire în formă de U, o parcare cu doar câteva maşini, o rotondă cu o sculptură lungă de bronz în mijloc, un oribil înger modern. Zăream ceva din mine în geam, ochii năuci în craniul gol, oasele unui animal nehrănit. Respiram cu greu. Am mers la măsuţa de plastic. A fost o călătorie scurtă în care am îmbătrânit cu o sută de ani. M-am aşezat fără nici un fel de milă faţă de mine însumi, nici faţă de altcineva din jurul meu. Viaţa mea era un infinit faliment la care puteau asista cu toţii.

Mai târziu a intrat medicul de gardă. Un tânăr în halat mi-a spus că am suferit o tromboză venoasă pelviană cu fractură peniană pentru că probabil în momentul traumei eram în erecţie. Am găsit forţa să dau din cap. Mi-a spus că mă voi restabili. Asistenta de lângă el mi-a zâmbit, eram viu, era singurul lucru cu adevărat important. Se rugase pentru mine şi pentru *celălalt domn*. Au fost singurele persoane umane de care îmi amintesc, o femeie între două vârste, cu faţa roşie de bucătăreasă, şi tânărul androlog calabrez care semăna cu D.H. Lawrence. Erau sincer îndureraţi.

— I-au prins pe monştrii ăia?

Comisarul s-a întors, însoţit de un bărbat slab, palid ca un cadavru, cu gâtul transpirat şi papion, un desenator. Comisarul şi-a aprins o ţigară, a deschis fereastra şi a stat, cu fundul lui proeminent, lângă pervaz să fumeze, în timp ce artistul local mă presa să

reconstituie portretul robot. Îmi aduceam aminte doar nişte fragmente. Am repetat ceea ce repetasem, era întuneric, am fost luaţi pe la spate.

Comisarul nu mai era interesat. Sprijinit de pervazul de afară discuta cu cineva care se afla jos. Organizau un spectacol pirotehnic pentru hramul bisericii, se refereau la un întreg arsenal, bombiţe de artificii, mine, ploaie chinezească... Sperau să se poată vedea până la Patras. Ştiam că n-o să-i prindă niciodată, că probabil nici măcar nu-i căutau. Dăduseră o lecţie unor poponari, şi acum o să se bucure de focurile de artificii deasupra mării. Pe fereastră intrau zăpuşeala şi nişte muşte mari care cădeau pe pat. Dădeam din cap la tot. Tot ce voiam era să părăsesc locul ăla. Urma de sânge dintre stânci.

Până şi Izumi părea să fi renunţat. Îmi aducea veşti despre el. Aşa am aflat că şi soţia lui a venit de la Roma, se întâlniseră, dar nu schimbaseră nici o vorbă.

Bucată cu bucată, corpul se întregea începând să lucreze pentru unitatea lui. Vederea se îmbunătăţea, lucrurile din jur prindeau iarăşi contururi precise. Şi fiecare lucru care începea să existe din nou îmi făcea rău. Lumina zilei pătrundea ca un incendiu, vocile erau insuportabile.

Nu ştiu câte zile am stat închişi acolo. Ni s-a făcut o singura favoare: am fost lăsaţi în pace, au uitat de noi. A fost o căsătorie, partea centrală a unei căsătorii. Un soţ bolnav, o soţie umilită care nu încetează să aibă grijă de el. Izumi cumpărase un mic fierbător electric ca să facă ceaiuri de plante, mânca ceea ce lăsam eu pe tavă, desfăcea o mandarină, mi-o punea în palmă. Deschideam ochii noaptea şi o vedeam cu cana în mână şi fruntea lipită de fereastra întunecată. O convieţuire obligată, plină de tăcere, pe care frica o făcuse să devină docilă. Doi ostatici care aşteaptă o confirmare a existenţei lor. Într-o bună zi cineva, ceva ne va elibera de spaima aceea. De câte ori se deschidea uşa aşteptam eliberarea sau condamnarea definitivă. Speram ca el să vină la mine, să intre. Voiam să-l revăd drept, pe picioarele lui, fie şi pentru câteva clipe.

În starea dintre somn şi veghe îmi făceam iluzii că nu s-a întâmplat nimic, mă întorceam în realitate prăbuşindu-mă. Am început să-mi simt testiculele, într-o zi o să-mi pună dinţii la loc. Dar nimic nu va putea să mă reabiliteze pentru ruşinea suferită. Aveam nevoie de Izumi. Chiar şi numai de umbra ei. Ştiam că nu mai e cu mine, că era asemenea păsărilor când sunt lovite de vânt. Învăluită de o durere care creştea separat de a mea. S-a străduit să rămână lucidă. Mi-a organizat apărarea. A scris rectorului universităţii, a expediat certificatele medicale, radiografiile, fişele de tratament. Era o universitate mică, un soi de casă, eram apreciat, toţi îmi trimiteau salutări, toţi îmi spuneau să nu-mi fac probleme, mă rugau să mă pun pe picioare cât mai curând. Mă gândeam la acel microcosmos de oameni discreţi, la oraşul acela în care tinerii se sărutau dezinvolt stând lângă bătrânele îmbrăcate în albastru care hrăneau păsărelele în parcuri. Eram închis în locul acela mizerabil şi ostil. În fiecare zi mă temeam că vreunul dintre indivizii ăia va intra ca să mă omoare, ca să termine cu mine împuşcându-mă în gură, între picioare.

În dimineaţa aceea, Izumi a făcut numărul lui Leni.

— *Dad... I love you so much...*

N-am reuşit să spun aproape nimic, mi-am supt gingiile goale. Un val de iubire disperată, de prostraţie şi voinţă de a trăi. Maică-sa îi spusese că fusesem jefuit. A fost ultimul gest pe care l-a făcut pentru mine.

Când a terminat convorbirea, s-a dus spre fereastră şi, pentru prima oară în toate zilele acelea de agonie, am văzut-o prăbuşindu-se. Încerca să se ascundă, dar spatele îi tremura. Am plâns împreună cu ea şi a fost singurul dialog dintre noi. Pentru că Leni era mândria şi puritatea, era singurul viitor.

A doua zi dimineaţa, fierbătorul era pe măsuţă, dar ea nu mai era. Îşi luase periuţa de dinţi, îşi legase părul şi plecase.

Am petrecut câteva ore gândindu-mă la ea aşezată într-un taxi pe străzile alea

desfundate, apoi în micul aeroport de lângă mare. O femeie de peste cincizeci de ani cu pantofi fără toc şi trăsături asiatice. Soţia mea.

N-a intrat nimeni în salon până seara. M-am închis în cearceafuri, în mirosul meu. Acum că ea nu mai era acolo puteam în sfârşit să putrezesc. Şi m-am simţit uşurat.

Am chemat pe cineva să mă ajute. Am spus că voiam să merg la baie, mi-au adus cadrul. Am ieşit pe coridor, frecându-mi umărul rupt de perete. Am reuşit să ajung la ascensor. Am coborât la primul etaj. În camera de gardă se ţinea o şedinţă nocturnă de sindicat, chiar dacă am fost observat, nu m-a oprit nimeni. Am intrat în fiecare salon, bătrâni, umeri de bărbaţi în maiou, horcăituri, voci ieşind din televizor. Ameţeam, rana inghinală era udă. Îmi vâram capul pe uşile murdare, cu urmele loviturilor lăsate de tărgi. Îi căutam faţa, trupul pe unul din paturi. Am urcat la etajul al doilea, apoi la al treilea. M-am oprit în faţa Pediatriei. Am coborât pe rând toate etajele. Un tânăr fuma, în faţa unei ieşiri de siguranţă larg deschise, vineţiul zorilor şi un curent îngheţat. Mă durea pieptul, îmi simţeam gura amară de la medicamente şi pentru că nu mâncasem.

— Îmi dai una?

A vârât mâna în buzunarul pijamalei, mi-a întins pachetul. Am vorbit puţin. Ochi fără sprâncene, slab ca o marionetă. Îmi văzuse chipul în ziare. Nici al lui nu era cine ştie ce, ciupit şi cenuşiu. Una din florile de abia deschise şi masacrate imediat de ploaie. Un drogat, unul care se vindea. Costantino nu mai era în spital, mi-a spus el, soţia lui îl pusese într-o ambulanţă şi îl dusese la Roma.

Am petrecut ultimele nopţi cu băiatul ăla, ne întâlneam în capătul coridorului când nici unul dintre noi nu putea dormi. Mă aştepta fără să mă aştepte. Ieşeam să fumăm. Mi-a spus o poveste, povestea unui sat de morţi, unde ultima bătrânică moare şi se opreşte până şi clopotul, nu rămâne decât un câine flămând şi speriat. Un câine alb. Între timp lupii se apropie, sărmanul câine se tăvăleşte pe jos, îşi murdăreşte blana şi când sosesc

începe să urle răguşit şi lupii îl iau în haită. După câtăva vreme se apropie de o turmă, câinele vede un mieluşel, se preface că-l mârâie, dar de fapt îi spune *fugi, pleacă*. E un câine de turmă, asta ştie să facă. Lupii îşi dau seama şi trec printr-o apă, o fac anume, şi blana câinelui devine albă din nou. Atunci iau bâtele şi-l omoară.

— Să fii poponar în Calabria e ca şi cum ai fi un câine de turmă printre lupi.

Şi el îşi vopsea părul, dar blond. Se numea Nuccio Surace. Mi-a arătat rana din piept. Taică-său îl împuşcase în timpul unei dispute familiale.

Am scris multe scrisori, toate pentru Costantino, le-am rupt pe toate. O săptămână mai târziu am părăsit şi eu spitalul. O infirmieră m-a ajutat să mă îmbrac cu hainele pe care le adusese Izumi pentru mine. Am semnat toate hârtiile de la spital şi toate hârtiile de la comisariat, toate care mi-au fost puse în faţă, fără să le citesc. Nu ştiam unde să mă duc, aveam piciorul în ghips şi haina pusă peste umărul bandajat. Am luat un tren local şi apoi un interegional lent. Am coborât într-un oraş, Caserta. Ar fi trebuit să mai iau un tren, dar m-am oprit acolo.

M-am dus să văd Palatul regal, făcusem excursia asta cu unchiul şi cu mama, o zi întreagă în acea imensă reşedinţă barocă, noi trei singuri. El, în faţă, cu pălărie lui panama de culoarea tutunului. Mama, cu poşeta pe umăr şi aparatul de fotografiat. Mergeau ţinându-se de mână.

N-am intrat, am rămas afară, în parc, m-am plimbat şchiopătând pe pajiştea aceea atât de îngrijită. M-am întors să privesc palatul în perspectivă, măreţia lui, ordinea. Am respirat. De asta aveam nevoie. O cartolină expediată de amintiri. M-am învârtit printre micile cascade şi grupurile statuare în marmură, m-am oprit în faţa statuii lui Acteon înconjurat de câinii care vor să-l sfâşie. M-am gândit la povestea lui Nuccio Surace, locul era pustiu şi brusc mi s-a făcut frică, dar nu puteam să fug. Şi, în timp ce mă plecam târându-mi piciorul în ghips, simţeam că frica aceea nu e naturală, e violentă, atinge

paroxismul.

Am intrat într-o trattoria. Am privit calendarul de pe perete, aflat lângă o imagine a Sfântului Sebastian şi lângă sticlele cu vin. Aşa mi-am amintit ce zi e. O dată a lumii, din viaţa mea. N-aş fi crezut niciodată că m-aş fi putut afla acolo. Cu faţa cusută, capul ras, un mapamond de cruste care trăgeau. Nu aveam dinţi, am cerut o supă de scoici, am înmuiat în ea puţină pâine. Am comandat vin care a căzut în gol. Primul pahar de vin după mult timp, asemenea primului lapte după moartea aceea şi gura aceea. O singură încăpere, cu câteva mese bine aşezate care s-au umplut şi s-au golit de mai multe ori, eu nu m-am mişcat de acolo. Viaţa era acolo, era a acelor oameni care-şi luau hainele şi ieşeau lasând bacşişul sub pahar, a celor care intrau salivând de poftă.

A început un soi de recuperare. Am găsit o pensiune. *Pentru o noapte*, am spus. Era la stradă, geamurile nu erau izolate. Se auzeau maşinile şi nici patul nu era bun, făcea o groapă în mijloc. Dar avea televizor, l-am deschis şi l-am lăsat aşa toată noaptea, imagini cu covoare, bijuterii şi striptease-ul de la Telecapri. Am dormit şi n-am dormit. În baie, perdeaua de plastic de la duş se lipea de WC. Mi-am lăsat pantalonii în jos şi m-am văzut, penisul îmi era strâmb, înnegrit. M-am pişat şi m-am întors în pat. A doua zi am halit o savarină pe stradă, mirosul îmi făcuse poftă.

Am privit lumea, copiii care alergau, era soare şi mă deranja la ochi. M-am întors la trattorie. Am vârât o furculiţă sub ghips ca să mă scarpin. Mă îmbrăcam cu greu, mă spălam puţin câte puţin cu singura mână validă.

Nu mai aveam telefon mobil. Am cumpărat fise şi am sunat. Dacă ar fi răspuns tata aş fi închis, dar a răspuns Eleonora.

— E adevărat?

— Da.

— Şi când aţi început?

Se gândea cu siguranţă înapoi la ea, la momentul în care ne-am sărutat pe scări şi a sosit Costantino care i-a zis *şterge-o, du-te acasă, te caută tata*.

— El nu e ca tine.

— Unde-i?

— I-ai stricat viaţa, nu-ţi ajunge?

Am urlat, am implorat-o, pentru că ştiam că nu-i adevărat.

— Sunteţi o familie urâtă, Guido, numai taică-tău e altfel.

M-am aşezat pe preşul de la intrare, câinele chelălăia în spatele uşii. Izumi a sosit odată cu întunericul, m-a găsit acolo, pe trepte. A făcut ceai şi l-am băut împreună. Crustele de pe cap îmi căzuseră şi acum am nişte pete roşiatice puţin în relief care amintesc de lupusul ei. Nenorocirea ne face asemănători, glumim pe seama asta. Umorul macabru nu lipseşte niciodată în casele londoneze. Am ieşit cu Nando, dar singurul meu braţ valid e prea slab ca să-i poată suporta bucuria. Curând s-a calmat şi am înţeles că şi el a îmbătrânit.

Am dormit pe canapea. Dimineaţa am prăjit pâinea, am turnat sucul de portocale în pahare. Izumi a coborât în capotul ei cu berze şi faţa odihnită ca a unui copil. I-am pus cutiuţa cu medicamente pe farfurie. A început cu ele. A luat capsula albastră în gură, dar n-a înghiţit-o, a scuipat-o departe. Apoi a luat felia de pâine prăjită şi a fărâmiţat-o între degete. S-a ridicat, ca şi cum ar fi terminat, dar a tras faţa de masă după ea. Am rămas acolo, absorbit de zgomotul acela, mulţumit de forma ei fizică. A ridicat braţul, a măturat rafturile. E incredibil câtă forţă pot avea fiinţele blânde. Ar trebui să fiu speriat, dar o las să se descarce, nici măcar nu încerc s-o opresc, o las să distrugă lucrurile adunate împreună de-a lungul anilor, în târguri, în shopurile muzeelor, în magazinele de design. Furia e, în orice caz, o formă de viaţă Nu aruncă pe jos lucrurile mele, dimpotrivă e foarte atentă să le evite. Exact contrariul a ceea ce orice soţie de bun simţ ar face. Am văzut-o

întotdeauna înotând împotriva curentului, dar azi se întrece pe sine însăşi. Sunt teribil de îndurerat pentru ea. E o femeie dezamăgită şi distructivă. Îmi arată cu fapte ce i-am făcut. Înţeleg că vrea în primul rând să se descotorosească de ea însăşi, de tot ce a respectat, îngrijit şi iubit. A luat crosa mea de golf şi a ieşit. Vrea să distrugă niwa, iubita ei grădină unde reproduce şi simplifică viaţa pentru a o putea avea mereu în faţa ochilor şi a o putea atinge. N-a ştiut să citească simbolurile, nu-şi găseşte liniştea.

Rupe tot ce exista, tot ce construise în jurul meu, fără să mă atingă. Apoi îşi pune pelerina, ia geanta neagră şi iese. Am rămas singur în faţa acelor ruine. Dacă Leni ar fi fost acasă, aş fi rugat-o să facă un film frumos, să se oprească pe fiecare schijă, pe fiecare cratiţă lovită, pe fiecare plantă smulsă din pământ. Nu aveam decât ochii şi am fotografiat cu ei. Lucrurile multor ani distruse de o mână curajoasă şi mândră. M-am pus pe lucru cu braţul legat la gât, am ţinut coada măturii cu bărbia. Am umplut mai mulţi saci de gunoi. Până după-masa am reuşit să fac destul de multă ordine. Mi-am adunat lucrurile într-o sacoşă şi am plecat.

I-am telefonat Geenei.

— Sunt fără casă.

Am auzit vocea aceea, care aluneca asemenea unei spade, dragă şi prietenă în suferinţa mea.

— Tu ai o casă, Guido.

Geena, ţie ar trebui să-ţi spun multe lucruri, multe cu adevărat, dar nenumărate au fost spuse în tăcere şi au trecut. Îţi aduci aminte de Seneca al nostru? *Eu nu vorbesc pentru mulţi, ci pentru tine...*

M-a cules din gară, chel, cusut şi absent de parcă atunci m-aş fi întors din război. M-a amuşinat încercând să-mi restituie măcar un miros. Mi-a pregătit o plăcintă cu mere şi un pat. Ieşea şi eu rămâneam în casă, dădeam la o parte perdeaua, priveam albul din grădină,

câinele de piatră şi singurul copac, un ulm roşiatic. Priveam frunzele căzute pe pământ şi vântul care le răscolea. După o săptămână am ieşit, am alunecat în urma părului albastru al Geenei într-un mare *concept store*. Am cumpărat tot ce era mai bun. La casă, Geena mi-a dat carioca ei roşie, cu care completa orarul. Peste cuvântul FRAGIL imprimat pe cutia mare cât un om, care trebuia dusă la Izumi, am scris una din frazele ei preferate, *un samurai n-are decât un cuvânt*.

Imediat după ce am ieşit, am vrut să mă întorc înapoi să şterg tâmpenia aia, dar Geena s-a agăţat de braţul meu cu figura ei transparentă şi m-a oprit.

Mi s-a scos ghipsul şi am început fizioterapia. Penisul mi-a rămas strâmb, dar mai aveam erecţia matinală. Am mers la un dentist şi în câteva zile aveam dinţi noi, mult mai albi decât cei de dinainte cu care mestecasem şi fumasem mult.

Dar voi purta pentru totdeauna urmele agresiunii. Spatele părea să şuiere pe dinăuntru ca şi cum ar fi rămas un orificiu deschis în care pătrundea un ac lung, forând zi după zi tot mai adânc centrii durerii. Psihicul înainta scuturându-se ca un cal care poartă în spinare un cadavru.

Am mai rezistat câteva zile la Geena, apoi am început să mă simt cu adevărat foarte trist în faţa dulapului cu vechi umeraşe căptuşite, înconjurat de pisici care noaptea săreau de pe o mobilă pe alta ca nişte umbre înspăimântătoare. Marele motan siamez castrat dormea la capătul patului, îmi încălzea picioarele, dar din când în când mă şi muşca, probabil din joacă. Dar ce ştiam eu despre el, despre caracterul şi obiceiurile sale? Mă temeam să nu-mi sară pe faţă. Era un motan bătrân şi impulsiv, prăpădit cel puţin atât cât mine, şi acela era locul lui.

Ar fi trebuit să iau anxiolitice, aşa mă sfătuia doctorul Spencer, dar voiam să rezist. Aveam urme de chimicale în sânge, mă temeam de panta aia. Nu voiam ocluzoare de emoţie. Voiam să rămân eu însumi, catatonic, furios, putred, dar eu însumi. Văzusem

efectul *stabilizatorilor de dispoziţie* pe chipurile buimăcite ale unor persoane ca Betty, ca Jonathan, şi nu aceea mi se părea maniera de a mă vindeca. Să amân viaţa în aşteptarea unor zile mai bune care n-o să mai vină niciodată.

Am încercat să-l sun de zeci de ori. Telefonul lui era mort. La restaurant a răspuns o femeie, o arhitectă, localul fusese vândut. Eleonora vorbea ca o voce înregistrată. El suferise trei operaţii, era într-un centru de reabilitare, soţia îi fusese tot timpul alături. Mă gândeam la locurile alea, la clinicile de stat... cu putoarea de dezinfectant şi de clor, cu zgomotele lor înăbuşite. Îi vedeam corpul târât într-o piscină, apoi în trening pe un *tapis roulant*, efortul teribil pentru fiecare pas, membrele palide şi slabe. Poate îşi pierduse memoria, vorbirea, sentimentele. Soţia lângă el ca infirmiera cea rea din *Zbor deasupra unui cuib de cuci*. Visam că-l omor, că-l sufoc cu o pernă.

M-am dus în pelerinaj la Knut, speram să mai găsesc ceva din vechiul confort, din vechea distracţie. Knut cunoştea bine chinurile umilirii sexuale. Am pus un CD cu Boy George, *Crying Game*, şi eu am plâns. M-am dus să dorm în pod, pe salteaua întinsă pe jos. Costantino se urca pe faţa mea, la început cu un picior, apoi cu celălalt, mă strivea, mă călca în picioare, aşa cum se face cu strugurii. Am revenit în prezent ameţit, cu gura amară şi senzaţia insuportabilă că mă prăbuşesc. Knut era acolo. Urlam. Mi-am vârât capul în pântecele lui. Şi-a scos papucii chinezeşti şi s-a întins lângă mine, m-a strâns ca o mamă bărbat şi a început să mă legene cu un cântec de leagăn în norvegiana lui.

Mi-am găsit un mic apartament mobilat într-un bloc modest, dar renovat de curând, în Tottenham Hale. O singură cameră la etajul al nouălea, dar fereastra porneşte din podea şi se întinde pe tot peretele. Dă o senzaţie de suspendare în gol, o cutie pe marginea unei prăpăstii. Cumpăr doar prosoapele şi lumânările. Aprind una seara, o aşez pe jos sub cerul care ocupă tot geamul. Deasupra se schimbă culorile, norii trec alergând. Un coş mare de fabrică şi cerul. Arde şi se potoleşte. Din când în când aud câte o sirenă tăind zona afro,

jamaicani, mafioţi turci în acţiune. Îmi privesc unghiile şi lunga paloare a picioarelor mele. Cerul se scufundă şi-mi ţine companie ascuns în spatele norilor scămoşaţi, vântul din Golf dirijează traficul meu interior. Îmi torn de băut dintr-o sticlă de vin roşu. Cimitirul, îmi spun, e fără îndoială în cer.

Mă opresc în faţa urlătorilor şi discut cu ei cu voce tare. Sunt un foarte bun actor. Iau găleata şi mă urc pe ea. Ţin o conferinţă despre Francis Bacon, despre patologia estetică, despre chipurile sale deformate, cu căluşul în gură, despre trupurile sale descompuse şi mutilate, bucăţile sale de carne de măcelărie... Beau cum n-am băut niciodată. Noaptea simt mirosul alcoolului evaporându-se din pielea mea, umplând camera de gaz. Fumez în pat sperând într-un incendiu.

După moartea lui Castor muritorul, Polux i-a cerut lui Zeus să-l facă să moară cu fratele lui geamăn, să nu-l condamne la eternitate. Privesc calendarul. Ce zi e? Data şi momentul. Ca să bat cuiul, ca să-mi agăţ de el fantoma. Bine ai venit, nimicule! Povesteşte-mi dacă va fi o altă măsură temporală şi un alt spaţiu ferm, în afara acestei orbite unde eu voi putea retrăi fiecare clipă fără să greşesc atât de mult şi să pierd totul. Trăiesc pe jos, dorm printre sticle. Apartamentul pare acum atelierul lui Bacon, o construcţie artistică de degradare implorantă.

Îmi scot pantofii şi tot restul, umblu gol peste hainele mele. Aprind o lumânare, mi-o vâr în ombilic. O privesc lung, apoi o iau şi-mi trec flacăra pe picioare, îmi ard părul. Ceara caldă cade pe piele. Respir mirosul de pui ars. Iau crustele de ceară. Urmăresc flacăra, licărirea ei care se micşorează pulsând, apoi reînvie în sfârâitul cerii. În mijlocul strălucirii ei se află o altă larvă de foc, o scânteie lichidă ce pare palidă şi rece.

Întunericul a devorat geamul, luna s-a ivit strâmbă, dar neobişnuit de bine conturată, o stea arârnată nu cu mult deasupra antenelor şi a grădinilor suspendate. M-am ridicat şi m-am plimbat în sus şi-n jos prin casă. M-am trezit cu picioarele ude. Mocheta era plină de

apă, leoarcă. Chiuveta din baie pierdea. M-am aplecat, am încercat să înfăşor ţeava cu un prosop. În scurt timp prosopul era şi el plin de apă, iar eu plângeam.

Mi-am luat paltonul. M-am dus la magazinul din colţ, cu pakistanezul de la casă şi mirosul de legume stricate. Am intrat, am cumpărat două sticle de gin, un pachet de arahide prăjite şi un blister de vitamine. Numai după aia mi-am dat seama că, sub palton, eram gol puşcă, frigul dansa pe testiculele mele.

Am deschis sticla pe stradă, am băut şi m-am ales cu rafala de mitralieră din stomacul îngheţat. Am scăpat blisterul de vitamine pe jos şi nu m-am aplecat să-l ridic. M-am oprit pe pod. M-am gândit că dacă tumultul vieţii e impresionant, violenţa stăvilarelor e teribilă.

În faţa staţiei de metrou întâlneai obişnuitul du-te-vino de indivizi dubioşi. Pentru nimic în lume nu trebuie să am încredere în ei. Dar singura persoană în care nu mai vreau să am încredere sunt eu însumi. M-am apropiat de sprintenele epave de import. Am întrebat ce substanţe aveau. Tipul cu bereta de baseball îmi înşiră toată lista. Am cumpărat nişte iarbă şi două dintre cele mai îmbibate sugative. A imitat zgomotul rachetei care porneşte. Mi-a privit labele goale sub palton. A zâmbit, *fii atent.* Dar când m-am întors cu spatele, am auzit că se amuzau înjurându-mă.

M-am întins din nou în faţa ferestrei, am terminat sticla, am început-o pe a doua. Mi-am făcut primul carton.

Ştiam că nu trebuie să beau. Drogurile au nevoie de reguli şi de o pregătire corectă, de un bun set de instrumente, de buni prieteni gata să te ajute la nevoie. Dar eu n-aveam nici cea mai mică intenţie să respect regulile. O vreme n-am simţit nimic. Doar puţină fluiditate, pereţii care se mişcau din loc, lumina care curgea puţin. M-am gândit că m-au păcălit, că nu erau mai mult de cincizeci de miligrame de acid în nenorocitul ăla de *super hoffman*.

Am trecut la al doilea carton, cel mai colorat. Aveam gura amară şi pupilele îmi pulsau. A mai trecu o jumătate de oră. Lucrurile au alunecat în capătul camerei şi eu m-am trezit în echilibru pe o placă transversală, neant într-o parte, neant în cealaltă. Un soi de covor zburător, moale, dar rece ca gheaţa. Am început să mă simt mai bine, să tremur şi să merg fără nici o frică. Îmi doream atât de mult să intru într-o altă lume... Sângele alerga în infinite dâre care pulsau, artere luminoase ale unui oraş scufundat. Pielea era o peliculă impalpabilă şi organele interne nu erau mai grele decât sufletul. Îmi atingeam braţele, picioarele, îmi mângâiam abdomenul, mă pişcam cu putere. Nu simţeam nimic, nici o durere în masa aceea de carne pe care o cunoşteam şi pe care aş fi vârât-o cu plăcere într-o maşină de tocat. Simţeam foarte tare, în profunzime, ca şi cum emoţiile mele ar fi zăcut pe un tărâm virgin. Cunosc destul de bine drogurile şi ştiu că singura reacţie reuşită e aceea, într-adevăr rară, în care o voinţă ascunsă rămâne să vegheze asupra ta ca un foarte bun anestezist, astfel încât substanţa alterantă să urmeze exact indicaţiile nevoii tale şi să ajungă în zonele cele mai dureroase. Aşa, petrecerea poate începe în cea mai bună manieră creativă. Îmi priveam în tăcere un deget care se bucura deja de acest beneficiu, marea durere se reducea la o bobiţă microscopică alunecând pe o catifea moale şi netedă. Simţeam că mă gâdil, am început să râd şi să mă tăvălesc ca un copil. Trupul nu-şi mai simţea greutatea, m-am transformat în nenumăraţi fluturi, din corpul fiecăruia ieşea următorul, membrane virgine pe care eu le desfăceam şi le uscam în vântul cald al unei veri de mult trecute.

Corpul se curăţa, se golea. Rămâneau nişte chiriaşi liniştiţi, genele care continuau să privească asemenea unor perii la intrarea într-un canal uscat, limba, o pernă pe care dormea chiar capul meu, închis în sicriul gurii. O voce hârâia într-un colţ, ca un radio lăsat deschis. Era un buletin meteorologic, vorbea despre mări şi vânturi, despre curenţii Atlanticului. Apoi însă era vocea mamei la telefon. Făcea o comandă de cumpărături,

şuncă, pâine, brânză Emmental. Timbrul era limpede, orice frecvenţă accesibilă. Apoi brusc am rămas pe întuneric, culorile au ieşit din scenă, microfoanele s-au stins. Dar nu mi-a fost frig, era o seară călduţă de vară, dormeam într-un ţarc, pe o saltea de burete. Am ajuns pe o insulă, am urcat direct pe mal, ca o torpilă din flota maiestăţii sale pe insulele Falkland, acolo am găsit o vitrină mare de la magazinele Harrods, cea cu halatele şi produsele pentru baie. M-am aşezat lângă pământufurile de bărbierit cu mâner de argint şi o oglindă mare ţinută cu o clamă. Costantino era acolo, un manechin solid, bronzat, înfăşurat într-un halat regal, fuma şi arunca scrumul pe jos. Nu l-am întrebat nimic, am rămas acolo o vreme, în aceeaşi vitrină. La un moment dat a deschis un dulăpior de baie, care era de fapt un chivot, şi a început să înghită ostii, mestecându-le. Pe jos se afla un lighenaş de metal gol, care, la un moment dat, s-a umplut. În apă plutea ceva, un membru, dar nu înspăimântător, o glumă de carnaval. Din când în când, pe stradă trecea câte o persoană pe care o cunoşteam. Londonezi, dar şi persoane care au trăit mai demult. A trecut omul de serviciu de la şcoala noastră, ducea coşul cu chifle cu salam pe care le vindea pe ascuns în pauză. A rămas mai mult decât ceilalţi pentru că eu voiam să cumpăr un sandviş, dar el nu putea să treacă prin geam. Simţeam că şi lui Costantino îi era foame, dar că nu se putea face nimic şi că deci nu vom mânca. Dar apoi omul de serviciu a plecat şi mi-a trecut foamea imediat. Atunci mi-am dat seama că orice lucru sau persoană care trecea nu lăsa nici o urmă. Tata şi mama s-au oprit, Eleonora era cu ei, vorbea amabil arătând câte un produs, era încă destul de frumoasă, dar mai trecută decât mama care avea vreo treizeci de ani. Le-am întins un brici de bărbierit cu mânerul de fildeş, dar tata nu părea prea hotărât să-l ia, aşa că au plecat, au trecut la vitrina următoare, pe care eu nu puteam s-o văd. A apărut şi unchiul meu care a reuşit să-şi vâre mâna prin geam, i-am strâns-o şi am simţit că avea o forţă incredibilă, dar era pe punctul să cadă, aşa că i-am dat drumul. Mai târziu a trecut un câine cu o alopecie roşiatică pe spate, o eczemă destul

de scârboasă, lângă el l-am recunoscut pe gigoloul cu faţa lui Grace Jones, era nemachiat şi foarte slab, îmbrăcat cu o haină decolorată, îşi înfunda mâinile în buzunare, m-a privit prin vitrină şi a lipit ceva pe ea, cred că un autocolant de tipul NO SILENCE NO AIDS, câinele a ridicat laba şi a făcut pipi. S-au stins becurile, dar mai ajungeau până la noi licăriri de la marea firmă luminoasă. Costantino s-a întins în vană. Eu am am rămas lângă vitrină până când strada a fost complet pustie.

Multe ore mai târziu urcam pe munte şi voiam să ajung la un cuib aflat între stâncile albe. Îmi simţeam răsuflarea intrând şi ieşind cu tot mai mare greutate din mine. Acum îmi era cald, transpiram şi transpiraţia era suc de cedru Tassoni. Avea acelaşi miros.

Din momentul acela a început adevărata călătorie. O inteligenţă superioară care se rostogoleşte ca o bilă într-un flipper cosmic. Am dus acasă o infinitate de puncte, i-am ruinat. Am început să lovesc cu capul în geam ca să ies. Am început să-l ling. Costantino era în partea cealaltă a geamului şi singura manieră de a nu-l lăsa să cadă era să ling geamul în zona în care fruntea şi mâinile lui erau lipite de el. Dacă aş fi încetat s-o mai fac, ar fi căzut cu siguranţă. Nu ştiu câte ore am stat acolo gol puşcă, lingând obsesiv vitrina. Am căzut jos.

Ştiam că era timpul să mă întorc, telefonul suna. Încercasem să răspund, dar drumul până la haină era incredibil de lung şi de complicat, trecea peste un pod pe care de abia avusese loc un accident, vedeam un corp într-o baltă de sânge, o maşină răsturnată, o călugăriţă care alerga printre lădiţe cu fructe aruncate pe jos, portocale care se rostogoleau. Dar erau toate ficţiuni teatrale, aşteptau trecerea mea ca să repete scena. Şi asta s-a întâmplat la infinit. Aşa am înţeles că nu voiam să ies. Mi-era foarte clar locul din care plecasem şi unde, teoretic, trebuia să mă întorc, dar eram încă pe drum, gravitam în jurul corpului meu. Punctul de sosire era foarte aproape, dar de neajuns. Timpul încetinise şi, în cele din urmă, se oprise. Aşa am înţeles că asistam la propria-mi moarte. Puteam să

mă ridic şi să o privesc, să aud suferinţele inimii şi aerul condensându-se în jur, jos, şi lupta din mocirla aia, în timp ce, în sfârşit, cerul mă îndemna să am curaj, să părăsesc flascul linţoliu. Iar profesoara mea din şcoala medie îmi dădea indicaţii despre cum să cânt la flautul dulce, solfegia notele marşului triumfal *re sol la re la si si si si do sol si la sol*...

Mă legăn în continuare în amestecul acela moale de senzaţii exacerbate, despărţit de mine însumi, într-un incredibil timp suspendat, în aşteptarea finalului. O capsulă spaţială pierdută care continuă să se învârtă în goluri cosmice. „Călătoria“ se termina rău. Senzaţiile, devenite mai intense, nu provocau altceva decât o durere sfâşietoare. Aveam senzaţia că strâng în braţe un cactus uriaş. Fiecare organ intern devenise voluminos şi de o greutate de fier. Zgomotul dinţilor care clănţăneau era incredibil de tăios. Spaima era un soi de bombă, ticăitul ceasului ei îmi pulsa în cap. Multe microexplozii avură loc una după alta. Sfâşieri după sfâşieri, elastice întinse pe care o mână nemiloasă le făcea să plesnească sub pielea mea. Am început să mă zgârii, să-mi smulg pielea. Toată durerea lumii era acolo, în variatele ei forme, un copac tăiat cu drujba, un câine torturat cu o sârmă ghimpată, abandonarea, frica de întuneric, violenţa moale a relaţiilor umane, picurarea unei cisterne în care se ascunde un copil. Eram în fundul unui tunel, în curul paranoii. Aveam nevoie de o îmbrăţişare. De o singură îmbrăţişare. Un mare val se ridică din mocheta udă şi sparse vitrina. Totul, exact totul deveni panică.

O săptămână mai târziu şedeam liniştit într-un pub. Era ziua mea de naştere, şi Geena îmi întinse un mic dar simbolic, *The Dream of a Ridiculous Man*. Am privit pe copertă chipul scobit şi barba lungă a lui Dostoievski într-un palton vechi şi prea larg. Am citit dedicaţia scrisă cu un pix albastru.

Nu te ruşina de călătorie.

Am izbucnit în râs.

Era puţină muzică, cineva dansa, altcineva bătea cu paharul pe masă şi viaţa era din nou acolo, pentru câteva sterline, pentru două beri. Geena spuse ceva despre viitor. Dar eu nu aveam nici un plan.

— Toţi au un viitor, Guido.

— Chiar şi sinucigaşii?

— Chiar şi ei îşi imaginează ceva după.

— Ce?

— Chiar şi numai efectul pe care moartea lor o va avea asupra celor vii.

— Un efect comic.

— Fiecare viaţă are un mesaj în sticla ei.

Aveam încă halbele pe jumătate pline, dar se apropia ora închiderii, aşa că am mai comandat o tură. Fata a luat spuma de pe Guinness, a pus suporturile de carton sub halbele ude încă.

— Ce-o să le spui celorlalţi?

— Adevărul.

Mi-am reluat munca la universitate şi toţi au fost foarte amabili. Rectorul m-a primit în biroul său, în faţa peretelui plin cu diplomele îngălbenite ale universitarilor deveniţi de mult oale şi ulcele. Mark îşi duse mâna la gură şi tuşi. Spuse câteva cuvinte clare, care presupun că-i repugnau unui heterosexual pizdar ca el. Dar eu am început să mă simt imediat mai bine. Era pentru prima oară când spuneam cu voce tare *sunt homosexual*, când mi-o spuneam mie însumi. Nu eram deloc crispat, nici umil. Cuvintele acelea nu aveau nici un efect asupra mea, ca şi cum ar fi fost un prieten drag care le pronunţa pentru mine. Eram mort şi acum mă bucuram de efectul pe care moartea mea îl avea asupra celor vii.

— E scandalos... e teribil.

Am dat din cap, gata să mă ridic, să părăsesc scaunul şi postul pe care-l aveam sub conducerea lui Mark. Dar după puţin timp am înţeles că el se referea la faptul că nu fuseseră făcute cu adevărat cercetări, că nu exista un vinovat şi nici un proces. Iar asta i se părea pur şi simplu imposibil. Atunci mi-am amintit că era fiul unui judecător şi că studiase la rândul lui dreptul. Era stânjenit, dar nu voia să mă jignească.

— N-aş fi spus-o niciodată, Guido, sincer.

— Nici eu, sincer.

Încercă să rămână serios, dar izbucni în râs. Universitatea era plină ochi de posibili poponari, dar eu... Studente se plimbau dincolo de fereastră, altele jucau tenis pe terenurile din spate.

— Nu-ţi plac florile alea de acolo, vrei să mă faci să cred asta?

— Nu în sensul ăla, nu.

A râs din nou, i-am văzut privirea extravagantă aprinzându-se şi stingându-se brusc.

— Aş fi zis că le faci praf pe toate.

— Eu?

— Dacă-ţi scoţi ochelarii, dai impresia că eşti un armăsar.

Am ridicat cracul pantalonului şi i-am arătat rana de pe picior, l-am lăsat să atingă placa de metal şi cuiele.

— Ce ştii de partenerul tău?

Am zâmbit gândindu-mă la Costantino ca *partener*. Apoi cuvântul acela mi s-a părut atât de anglosaxon, atât de departe de Italia, de el, de tot... şi am început să mă smiorcăi şi să tremur.

— S-a terminat.

A apăsat pe buton, i-a cerut lui Cindy, secretara lui ajunsă deja la şaizeci de ani, căreia, din când în când, îi promitea că o ia de nevastă în semn de mulţumire şi respect pentru

gloriile trecute, să ne aducă un ceai. A închis, apoi a apăsat din nou pe buton.

— Adu şi ceva pentru răceală.

Am lăsat ceaiul şi am băut un whisky Old Pulteney. Am savurat gustul de fum de turbă, caramel şi trufe. Mark era pus pe confidenţe. Mi se va întâmpla de multe alte ori să citesc în ochii persoanelor o slăbiciune avidă, să le văd sărind în căruţa mea. Mark avea un fiu drogat şi o soţie care închisese prăvălia, a început să-mi vorbească despre pizdă şi despre ambulanţe alergând în noapte.

Vestea s-a răspândit, a călătorit uşoară împreună cu zgomotul autumnal de paşi în parcul universităţii, a lustruit fiecare gaură asemenea unui bun lubrifiant, s-au ridicat aripile satisfacţiei şi ale pruritului... Nu toţi au fost înţelegători ca Mark, evident că existau răzbunările interne, bătrânii corbi academici, Frida şi Nathan au dispărut din circulaţie, Ted a făcut în aşa fel încât să nu se mai găsească singur cu mine în sala departamentului. Studenţii de la cursul meu mi-au strâns mâna, m-au felicitat pentru curajul meu, s-au îndrăgostit de cicatricele mele faciale. Cu toate că am făcut totul să-i conving să nu facă asta, m-au ales decan de an. Piciorul meu şchiop, zâmbetul nebunului, până şi neaşteptatele mele absenţe m-au transformat într-un supravieţuitor atrăgător. La cursurile mele venea o mulţime de lume şi mă bucuram de o notorietate pe care n-o avusesem niciodată până atunci. Intram în clasă şi mă simţeam învăluit de o tăcere militantă, terminam de vorbit şi izbucneau aplauzele. Astfel, concomitent cu mâhnirea spiritului, am experimentat puterea carismatică a intelectului homosexual. Vorbele mele străluceau în sita adoraţiei, inteligenţa mea prindea vigoare. Mă imitau până şi în felul de a mă îmbrăca. O sărmană eşarfă indiană găsită în casa Geenei îmi atârna la gâtul slab... şi toţi băieţii apăreau cu astfel de eşarfe peste haine. Ar fi trebuit să încep să-mi acopăr chelia, schimbând peruca în fiecare zi ca Elton John. Lăsam diapozitivele să se deruleze unul după altul, mă aşezam alături de *Răstignirea* lui Masaccio. Nu puteam să-i învăţ

nimic altceva în afară de moarte. Aşa încât, sincer să fiu, cred că am făcut nişte adevărate lecţii de artă. Dar uneori nu reuşeam să vorbesc şi-mi înghiţeam în tăcere cuvintele pierdute, parcă toate deodată, ca şi cum, sub picioarele mele, s-ar fi deschis o trapă. În fiecare noapte îmi scriam demisia pentru Mark. Îmi întrerupeam lecţiile ca să-i întreb pe studenţi:

— Ce vă aşteptaţi de la mine?

Ridicau mâna pe rând, răspunsuri deosebite. Lisette, însă, l-a dat pe cel mai bun.

— Eu mă aştept ca dumneavoastră să fiţi cel puţin bisexual.

Multe fete începură să mă curteze aproape pe faţă, ca pe unui soi de pasăre ce trebuia salvată dintr-un mărăciniş, în ciuda colegilor obsedaţi şi frustraţi din punct de vedere sexual. Până şi Mark începu să mă privească bănuitor, ca un soldat lăsat la vatră care îşi câştigă prestigiul din medalii cucerite datorită unor fapte eroice la care de fapt nu asistase nimeni. Începu să creadă că totul a fost o înscenare, o colosală păcăleală, şi să-mi spună prietenește *măi şulfă de actor italian*.

Aveam cel puţin doi studenţi gay recunoscuţi şi cam tot atâţia bănuiţi. Au început săse uite la mine cu ochii sindicatului. Pe Dust, care venea cu autobuzul de la ţară, îl găseam proţăpit în staţie, în faţa chioşcului de ziare, se iţea dintre scandalurile din *Sun* şi *Daily Mirror* şi se lua după mine. Vorbeam deschis. Ar fi vrut să devină sculptor, obsesia sexuală îi intensifica orice activitate artistică. Dar impetuozitatea lui homoerotică era departe ani lumină de mine.

Mi-au venit în întâmpinare valuri de *light in the loafers* pe care nu-i considerasem niciodată ca atare, şi astfel lumea se aşează cu capu'n jos şi-şi arătă curul languros cu dorinţe pure şi obscenităţi violente. Îmi dădeam seama cât de multă sodomie ascunsă exista printre prietenii mei bărbaţi. Şi cum voiau cu toţii să *treacă pe malul celălalt*, să iasă prin spate şi să vină în lumina scenei cu mine.

Încercam să-mi refac demnitatea, şi, evident, nimic nu e mai patetic decât un bărbat ocupat cu recuperarea a ceva dramatic de interior. Era suficient ca, în parc, o raţă să se uite la mine ca să mă sperii şi să dau înapoi.

Călătoria continua să mă tortureze. N-am mai fost niciodată acelaşi ca înainte.

Anumite uşi se deschiseseră, aşa se întâmplă de obicei. Creierul meu ceda mai uşor, lucrurile în jurul meu se mişcau lent, mai ales dimineaţa. Intram la duş şi vedeam plăcile de gresie alunecând spre sifonul de scurgere.

În cele din urmă m-am prezentat la întâlnire. Singura zi de adevărată nervozitate, când simţi că mai ai ceva de demonstrat. Mi-am schimbat de două ori cămaşa. Îm prima trasnpirasem doar stând în casă, bărbierindu-mă, aplecându-mă să-mi leg şireturile.

Ajunsesem deja la uşă, când m-am întors înapoi. Am scos punga de la spălătorie, am luat o cămaşă nouă, de data asta albastră. Şi am sperat că nu se va transforma într-un lac de sudoare când urcam şi coboram din metrou grăbind pasul.

Un mic restaurant, cu o curte interioară, din cărămizi cenuşii, sufocant dar foarte trendy cu măsuţele şi scaunele lui pliante în stil „mănâncă şi fugi“. Ea e deja acolo, cu faţa spre peretele gen cortină zugrăvit în smalţ alb. Are în faţă o carte deschisă şi un pahar de apă colorată. Pare relaxată, chiar prea. Pare o poză studiată. Şi eu am o carte cu mine, de citit în cazul în care aş fi sosit înaintea ei, mi-aş fi sprijinit capul de perete exact aşa cum face ea. Mă apropii.

— Salut...

Îşi ridică ochii. Îi cobor pe ai mei. Mă aşez, geanta îmi cade, scaunul stă să se închidă.

E o întâlnire de dragoste. Simt emoţia îndrăgostitului învins care încearcă să urce pentru ultima oară în timp ce se prăbuşeşte. Îmi e suficient să o privesc ca să înţeleg. O iubesc.

Nici o tulburare nu va fi vreodată la fel, pentru că ea e o minunată zeiţă, iar eu un bărbat care şi-a pierdut fermecul, pentru că Leni e tânără, la vârsta în care trupul se caţără ca un

ciorchine viguros pe viţa de vie plăpândă, iar eu sunt un mănunchi de pasiuni veştejite, şi mă aflu aici ca să-i spun că pot fi încă totul pentru ea, şi că întotdeauna voi smulge spada din stâncă pentru a o apăra.

Visuri formulate în vagul câtorva clipiri. De fapt ea e palidă şi nesigură şi se înţelege că n-are prea mult chef să stea aici. Ar vrea să fugă, dar cine dintre noi doi n-ar vrea să fugă şi să se întoarcă înapoi? În miile de locuri accesibile amintirilor noastre comune..., în faţa şcolii elementare, de exemplu, în ziua balului mascat, de exemplu, cu rochia ei lungă din satin ieşind de sub palton, cu bagheta magică în mâna cu mănuşă de lână, ochii machiaţi şi coroana de plastic aurit pe cap. Aerul solemn şi rătăcit al marilor evenimente, urcarea pe tron a reginei mele, o păpuşă elisabetană. *În ce te-ai mascat?* o întreabă o vocişoară, una dintre fetiţele care transformă deja lumea într-un cuib de perplexităţi. *În regină*, răspunde prompt Leni. *Atunci de ce ai bagheta magică?* Leni tace. De fapt, noi doi n-am ales un ceva clar, am fost prea lacomi amândoi, şi ăsta e ciudatul rezultat hibrid. *Pentru că e şi o zână. O regină zână. A little fairy queen*. Leni mă priveşte, îi strâng mâna tare de tot, cu complicitatea nemernicilor de cartier. Fetiţa neîncrezătoare deschide larg ochii spre incredibil, spre lucrurile care nu sunt puse în ordine cum ar trebui să fie.

— Comandăm?

Deschid meniul, nu comand primul fel care-mi cade sub ochi, nici al doilea, al treilea merge. Dă impresia că m-am gândit. Ea are nevoie de mai mult timp decât mine, şi după aceea, când chelneriţa a scris deja comanda în carneţelul ei, o schimbă brusc, cum am făcut eu cu cămaşa.

Femeia, aşezată la o masă din faţa noastră cu computerul deschis, ţine pe genunchi un căţeluş pe care-l mângâie. Aş vrea să fac ca yorkshire-ul ăla, să mă aşez cu capul în poala lui Leni şi să mă las mângâiat. Dar sunt aici ca s-o îmbărbătez.

Sunt un supravieţuitor, accidentul mi-a schimbat privirea, mi-am recâştigat aproape

total greutatea, dar n-o să mai fiu niciodată ca înainte. Maxilarele au ceva ciudat, par mai pronunţate, mai încordate. Se înţelege că există ceva alterat în toată figura mea. Numai cine m-a cunoscut înainte o poate observa. M-am golit şi reumplut. A doua carne nu e niciodată ca prima. Ecoul golului a rămas, o lume de apoi mă locuieşte. Până şi vocea îmi e uşor diferită. Frica e cea mai puternică memorie a omului.

Mă scarpin pe braţ, vorbesc pe tonul dintotdeauna, clatin puţin prea mult capul, dar în general am o atitudine relaxată. O întreb despre facultate, vorbim puţin şi despre politică, pentru că se apropie alegerile şi la televizor nu se vorbeşte decât despre asta. Încerc să plutesc. Transpir din nou şi voi continua să transpir. Am multe costume pe mine, multe măşti suprapuse cum avea ea la balul mascat. O las să hotărască pe care s-o ţin.

Zână regină, sunt un tată homosexual.

Aş vrea să-i spun ceva despre copilăria mea, despre adolescenţă, despre problemele mele la testicule. Dar ştiu că totul ar suna ca o absurdă justificare şi asta ar face ca fiecare cuvânt în parte să fie scabros. Nu sunt mândru de mine, dar nu vreau să mă scuz pentru ceea ce sunt.

Izumi a căutat calea cea mai bună, cred. Dar există o cale mai bună pentru o astfel de veste? Habar n-am cum a explodat în interiorul ei. Am minţit. Şi totuşi ştiu că nici asta nu e adevărat, am fost un soţ şi un tată sincer.

Masa e cu adevărat mică, dar e despărţită exact în două jumătăţi. Mâncăm educat, fără să ne dezlipim coatele de trup, doi înotători pe două maluri diferite, între noi un lac tăcut care ne ascunde. Mă întind în direcţia ei, să iau o felie de pâine din coş, rămân cu mâna cerşind în afara ţarcului.

— Unde locuieşti acum?

Îi spun că poate veni la mine oricând, există un pat pentru ea şi o canapea extensibilă pentru mine.

— Nu s-a schimbat nimic.

— S-a schimbat totul.

Se uită în jur cu ochii ei mari şi plini de nenorocire. Căţeluşul vecinei noastre e acum sub masă, şi aş vrea din nou să fiu asemenea lui, să mă arunc pe jos, să amuşin podeaua. Aş vrea să-i spun că asta e doar o zi ciudată, dar că vor veni altele, mai normale. Sunt un supravieţuitor şi n-aş vrea s-o sperii. Duc în spate şirul ăla de bolnavi ascunşi. De Freddie Mercury care mergea să ia ultimul Brit Award cu haina prea lungă şi zâmbetul mortului. Doi tineri gay au intrat cu genţile pe umăr şi baticuri la gât şi au luat loc la o masă în mijlocul curţii. Îi las să trăiască lângă umărul meu fără să-i privesc vreodată, dar simt că în jumătatea aceea de corp tensiunea mă prinde, îmi înţepeneşte ceafa, îmi intră în oase şi îmi desface rănile. Leni îi atinge în treacăt cu privirea, e obişnuită cu adunătura colorată a comunităţii tinere, cu diferenţele de vestimentaţie, rasă, preferinţe sexuale. Apoi mă priveşte. Şi poate că mă vede şi *îşi aduce aminte*. Acum cred că se simte stânjenită pentru mine.

Îi prind mâna şi cuvintele îmi vin naive, eroice, şi sunt fragmente dintr-o lungă bătălie, mă învârt printre mia de trupuri în care am trăit, chiar de prima dată, când Costantino a adunat şi a recompus pentru mine războinicul aheu, atracţia sexuală pentru cineva care este pur şi simplu ceea ce tu ai vrea să fii. Ea dă din cap, fuge în continuare, continuă să-şi scarpine braţele. Îi spun că mi-am petrecut viaţa ruşinându-mă.

— Şi acum nu-ţi mai e ruşine?

— Ba da, foarte mult, dar nu pentru ceea ce sunt, Leni.

E târziu, îşi ia geanta, pune cartea înăuntru. O ajut să-şi îmbrace paltonul, îi ridic părul, se preface că nu bagă de seamă, dar ştiu că-i place. Bărbaţii din generaţia ei sunt prea puţin curtenitori. Câştig puncte unde pot, ca orice tată.

— Giovanni ce mai face?

O lovitură sub centură. Şi eu m-am gândit la el cu puţin înainte, la faţa aia frumoasă şi lipsită de orice expresie, la capul vârât în pântecele lui Leni, la aeroportul din Bari.
Orice viaţă are strada ei pe care apun becurile. Iar eu o pornisem pe ea. În spatele meu un paracliser secera lumânări. Aş fi vrut să-mi amintesc ziua sărbătorii când toate luminile vieţii se aprinseseră pentru mine, ca să-mi permită să cânt, deşi n-am voce, dar nu-mi aduc aminte să fi fost cândva o asemenea zi. Doar fulgere albastre, fragile descărcări electromagnetice în vechea şi plictisitoarea furtună.
Întorcându-mă acasă de la Monument Way spre Stainby Road, priveam şirul de lumini mişcătoare şi ştiam că viaţa era exact aşa, un bec murdar atârnat de o funie electrică al cărei unic generator de curent e iubirea.
M-am tuns, am început să-mi închei cămăşile gri antracit până la ultimul nasture, să prefer puloverele negre cu decolteu în formă de V. Devenisem foarte atent la aspectul meu fizic, la efectul pe care-l aveam asupra altora, scrupulos, aproape obsedat de felul în care arătam, de detaliile îmbrăcămintei, ale ţinutei. Un picior îmi rămăsese puţin mai scurt decât celălalt, dar cu o talonetă reuşeam să ascund aproape cu totul faptul că şchiopătam. Am luat obiceiul să mă aşez lângă interlocutorul meu pe cât posibil cu partea cea bună a profilului, cea care suferise mai puţin agresiunea. Eram un homosexual acreditat, şi totuşi această revelaţie n-a făcut ca relaţia cu mine însumi să fie mai spontană şi mai uşoară. Îmbătrâneam, simţeam caustica descompunere a materiei care râde de spiritul neliniştit încă. Mă apropiam pur şi simplu de cel care eram, de umbra aceea capricioasă care mă aştepta de mult timp tolănită pe o canapea asemenea unei prostituate care îşi numără ultimii bănuţi. Şi aşa, încă o dată, am descoperit cât de înşelătoare este firea mea. Căutasem delirul chimic, disoluţia eului artificial, hotărât să sar în aer ca un păun prostănac atins de o zgomotoasă împuşcătură. La distanţă de câţiva ani ajunsesem să par unul din funcţionarii de la Evangelical Alliance. Şi ţinuta mea era mai rigidă, mai

puţin elastică, poate pentru a rezista fricii sufletului am început să mă controlez mai mult. Când trăieşti singur la o anumită vârstă devii fricos, începi să calci ca pe puf, să economiseşti până şi respiraţia. Mi-am făcut abonament la o sală de sport. Deschideam sacoşa, scoteam tricoul perfect călcat, puneam un prosopel pe bancă înainte de a mă aşeza. Am devenit destul de priceput în a face cumpărături, în a cataloga produsele, a le pune pe rafturi sau în congelator. Am început să fiu atent la ce mănânc, cum nu făcusem niciodată. Crezusem întotdeauna că vreau să mor şi acum, când începeam să îmbătrânesc, făceam tot posibilul să prelungesc câmpul acela pustiu care era viaţa mea. Jocul morţii face parte din iubire. Nu mai aveam nevoie să-mi măsor puterile cu marea durere a vieţii. Puteam pur şi simplu să răzuiesc suprafaţa.

Umblam gol prin casă. Deschisă, uşa cu oglindă a vechiului dulap mă privea. În luminile ţinute întotdeauna la minim, aşa încât obscuritatea crea o senzaţie de instabilitate, trupul meu apărea subţire şi nervos, tonifiat încă. Vederea, forţată ani de zile cu lectura, era mai puţin limpede, puteam să am orice vârstă, puteam încă să cred că văd un tânăr în acvariul acela. Pentru el mă păstram, pentru a conserva memoria timpului în care trupul meu era unealta dragostei. Dar eram doar călugărul unui templu rămas fără credincioşi, care continuă să facă ordine, să pună flori proaspete în fiecare dimineaţă, fără nici un scop, în aşteptarea vizitatorului care nu e altcineva decât el însuşi.

Găteam pentru mine. Minunate prânzuri hipocalorice, şi întotdeauna un pahar de vin. Beam mai puţin, dar alegeam mai bine, savuram încet, sorbeam atent la intensitate şi aromă înainte de a înghiţi. Gura este primul şi ultimul sertar al plăcerii. E uşor, într-o viaţă rămasă fără nici un plan de viitor, să vivisecţionezi, să desfaci ceea ce rămâne în bucăţele tot mai mici. Fusesem întotdeauna nevrotic şi grăbit în absorbirea oricărei plăceri, fantazam, prelungeam aşteptarea, apoi mă grăbeam în manieră violentă, deseori dureros. Şi cunoşteam atât de bine gustul dezamăgirii. Acum descopeream o altă regulă a

vieţii.

Am început să-mi imaginez că am pe cineva alături, un ochi ascuns în faţa căruia trebuia să arăt bine. În fiecare seară puneam masa pentru acest musafir fix, mâncam cu gura închisă, nu mă pârţâiam, nu plângeam. Un toast solitar închinat vocii catifelate a lui Johnny Cash, *you are someone else, I am still right here...* Vulcanul se stinsese, mă mişcam cu grijă deasupra necropolei sale.

Micul meu apartament era deja utilat cu tot ce trebuie şi era destul de plăcut să locuiesc în el. În fiecare miercuri o negresă venea să spele geamurile şi să calce, cu restul mă descurcam singur. Aveam avantajul să găsesc totul aşa cum lăsasem, dezordinea era bine structurată. Viaţa mea fusese întotdeauna violată, Izumi avea obiceiul constant de a muta de la locul lor lucrurile. Patul nefăcut era imaginea abandonului, a zilei care trecea fără îngrijiri umane.

Raza mea de acţiune era restrânsă. Încercam să previn şi cea mai mică formă de disconfort. Am atins culmi de adevărată isterie. Storceam o portocală şi aruncam repede coaja, beam şi clăteam paharul, aranjam imediat patul, închideam tubul de pastă de dinţi, mă întorceam să văd dacă totul era în ordine înainte de a ieşi. Aruncam gunoiul în saci nu prea grei, perfecţi, aveam o cutie mică de lemn pentru pâine şi un recipient termic pentru brânzeturi. Aliniam perfect papucii unul lângă altul sub pat. Dar întreaga zi eram urmărit de gândul că ceva nu e la locul său. Mă întorceam într-o casă în ordine, aprindeam lumina şi totul era perfect, îmbibat de linişte. Brusc mă pierdeam, îmi petreceam ore întregi căutând ochelarii şi atunci îmi venea să urlu.

Din când în când Leni venea să mă vadă, apariţia ei luminoasă făcea să scânteieze căsuţa mea. Mă despărţisem de mama ei şi acum între noi nu mai exista figura aceea prea puternică în tăcerile ei, în faţa căreia ne simţisem deseori două trupuri spânzurate de aceeaşi funie de mătase. Relaţia noastră era sporadică, fără nici un fel de obligaţie.

Senzualitatea mea, solicitată de Leni, se trezea. Eram un single slab, extravagant din punct de vedere sexual, îmi curtam ironia, îmi gâdilam curiozitatea culturală. Aveam întotdeauna mici daruri preţioase pentru ea, rafinate breviare filozofice, cataloage de colecţii private tipărite în doar câteva exemplare. Umblam desculţ, îi ofeream imediat un pahar cu vin. Şi ea îşi scotea pantofiorii uzi sau cizmele de războinic, se aşeza pe canapea într-o poziţie de yoga, îşi trecea mâna prin păr şi peste degetele de la picioare. Inteligenţa ei mă provoca, povestea agitată despre World Social Forum ţinut la Dakar. Îmi aducea veşti proaspete despre lucrurile comice petrecute în noua lume, pliantul primului birou turistic gay deschis deasupra la Ku Bar, *coming out*-ul lui Crispin Blunt. Comentariile ei erau tăioase, umorul acid. Dacă avea părul ud alergam să-i aduc foehnul, mă uitam la noul ei cercel, la noul ei sutien portocaliu. Îi era tot timpul foame.

— Ce bine miroase, tati!

Era uimită că învăţasem să gătesc atât de bine. O priveam cum mănâncă, cu braţele strânse, ca o doică bătrână, cu sânii fleşcăiţi, dar cu inima plină.

Scotea aparatul şi mă filma în timp ce făceam ordine în bucătărie şi vorbeam agitând mănuşile de menaj pline de clăbuc.

— Ce o să faci cu tot materialul ăsta?

— Un documentar.

— Ce fel de documentar?

— Antropologic.

— De tipul *Noi, bătrânii urşi de la Grădina zoologică din Londra.*

— Da.

A venit de câteva ori cu noul ei prieten, Thomas, am gătit şi pentru el, am stat până noaptea târziu să ascult conversaţii aleatorii. Trebuia să mă împac cu ideea că Leni avea o predilecţie pentru un anumit soi de imbecili, mai scunzi decât ea, nu prea curaţi, tăntălăi

comunicativi cu care trebuia să se îngroape ore întregi în aşternuturi. În orice caz eram invidios şi deloc obiectiv, avea dreptate mama ei. Dar era vina mea dacă adusese pe lume o fiinţă atât de specială? Una care făcea praf lumea cu intenţia de a o reînvia.

Şi-a dat doctoratul în ştiinţe antropologice şi etnologice. Devenise activistă pentru o asociaţie care lupta împotriva infibulaţiei, aşa că în anul următor, abandonat Thomas, apărut şi dispărut ca un meteorit un oarecare Paco, Leni părăsea solul englezesc şi o pornea într-o lungă călătorie africană. Nu mi-au rămas decât, o dată pe săptămână, vocea ei, care se auzea rău din cauza depărtării, şi lungi e-mailuri în care îmi povestea despre îndatoririle ei umanitare, zilele petrecute în sate, întunericul nopţii şi zgomotele deşertului.

Din când în când ies cu vechii prieteni. Nimic nu-i mai rău decât o întreagă generaţie care îmbătrâneşte, îi priveşti unul câte unul şi într-adevăr nimeni nu mai e tânăr în jurul tău. Nici privirea ta nu e foarte binevoitoare. Dar nimeni nu arată mai bine, nimeni nu a acceptat să treacă pe un teritoriu mai discret. Dacă vorbesc, vor să aibă întotdeauna dreptate, simt că o merită. Dacă tac, nu-i adevărat că gândesc mai mult ca altădată, sunt pur şi simplu mult mai trişti şi mai suspicioşi. Nu şi-au schimbat felul de a se îmbrăca, dar parcă intri într-un magazin seconde-hand, acelaşi miros de haine încarnate. Câteva prietene s-au cam tâmpit, nu le mai pasă de greutate şi se trântesc pe canapele ca nişte uriaşi porumbei cerşetori, altele şi-au pierdut capul, ca nişte păsări ieşite vii dintr-un cuptor, sunt încălţate cu cizme sado-maso, te atacă verbal cu revelaţiile lor. Toţi simt că au înţeles ceva, dar nimeni nu ştie ce anume, aşa că trec repede la următorul pahar. Tuturor le e frică de cancer, dar toţi beau, toţi fumează, pentru că noaptea face să dispară ridurile, pentru că e singurul gest pe care şi-l amintesc din tinereţea lor. Unde sunt marii bătrâni în stâna asta de jucării de pluş? Toţi ar vrea să fie luaţi drept înţelepţi, dar eu nu văd decât nişte adolescenţi decrepiţi. Jurnalişti, universitari, scriitori, tipi care în balanţa

publică îşi valorifică bine propria greutate senilă, iar în pat caută compania celor care mergeau la grădiniţă, atunci când ei erau în plină activitate sexuală. Garrett a lăsat-o pe Bess şi pe cei patru copii pentru tânara fiică a dentistului său, care la rândul lui îşi părăsise nevasta pentru o bombonică de treizeci de ani, lăsându-şi fiica cu un asemenea deficit patern că s-a aruncat între picioarele bătrânului Garrett. E plin de asemenea poveşti în *uptown*. Un virtuos lanţ de evadări şi legături absurde. Pare să fie ultima modă, să-ţi joci viaţa în afara timpului maxim acordat, curcani bătrâni umpluţi cu stimulatoare erotice. Râd, se prefac că sunt uimiţi în faţa unei languste sau sub un neon artistic. Vechile perechi solide se întorc acasă în maşină, cu chipurile lor triste nemişcate în spatele ştergătoarelor de parbriz, cu gândurile lor şi mai triste aşteaptă la semafor. Există un timp al speranţei şi un timp al semafoarelor în ploaie.

Izumi şi cu mine am început să ne întâlnim din nou cu o oarecare asiduitate. E îmbrăcată cu un palton alb şi cu cizme de lac negre. Are aproape şaizeci de ani, dar nu e deloc schimbată, doar gâtul slab are câteva inele de timp asemenea copacilor. Uneori mergem la Operă, am devenit melomani. Vorbim despre lejeritatea instrumentelor cu coarde şi a celor de suflat în uvertura la *Flautul fermecat*, despre tenorul puţin cam monoton. Îi dau mâna ca să traversăm străzile unde maşinile merg prea repede. Roata unui Ferrari ne stropeşte, blestemăm brutalitatea bogătanilor veniţi din Est. O ajut să-şi scoată paltonul în restaurantele tradiţionale, unde ne oprim câteodată să mâncăm. O las în faţa porţii, îi pun lui Nando lesa şi dau o tură lentă cu el. E aproape orb şi blana i s-a tocit. Traversăm Tamisa, trage către maluri, amuşină colţurile, zidurile pişate de alţi câini. Caută mirosuri în straturile vechi, dar e un rest de instinct, aştept răbdător munca aceea olfactivă necesară unui câine.

Conversaţia cu Izumi e întotdeauna stimulantă, curiozitatea ei e de departe mai vie decât a mea. Merge la toate expoziţiile interesante, îi cunoaşte pe noii poeţi, adoră filmele

cineaştilor scandinavi.

Am rămas orfanii unei comuniuni pe care am crezut-o absolută. Faptul că nu mai suntem obligaţi să împărţim frustrarea unei căsnicii ne face să ne simţim mai uşori. Izumi a devenit mult mai simpatică. Se simte liberă să mă enerveze. Uneori ne certăm, dar mai ales ca să ne simţim încă vitali. Îi place să gesticuleze pe stradă ca odinioară, iar mie îmi place să o privesc. Vrea să aibă un spectator, cineva care să-i amintească precaritatea tinereţii, când totul era încă posibil.

Cred că acela a fost darul pe care i l-am făcut, să nu încetez niciodată să o privesc cu un soi de supunere, ca un amant care se teme că va fi părăsit. Într-o zi îmi spusese *e trist când te gândeşti că nimeni nu aşteaptă surprize de la tine, nimeni nu te mai crede capabil de acţiune.*

A venit vara şi a început să iasă mai rar şi să nu mai răspundă la telefon. Treceam pe la ea după-masa târziu, cu pungile de la legume-fructe sau de la măcelar, sunam, aşteptam. Dincolo de uşă îmi lipsea scheunatul lui Nando. Era îngropat în grădină, lângă grătarul acoperit cu o folie. Izumi era îmbrăcată cu halatul cu berze, deschis peste un tricou alb. Zâmbeam în prag, *salut minunată Yuki*. Mă lăsa să intru din obligaţie, ca pe un vânzător de evanghelii. Puneam cumpărăturile în frigider. Se aşeza pe divan, deseori televizorul era deschis, dar ea nu-l privea.

Îmi repeta încontinuu să nu vin, atunci înţelegeam că era fericită de vizitele mele. Puneam masa, găteam orezul aşa cum îi plăcea ei, cu oţet şi câteva păstăi de vanilie deschise. Cunoşteam bine bucătăria aia, ştiam exact cum să mă mişc. Reuşeam să stăpânesc cuptorul, să scot frunzele de la broccoli, să pun masa fără să uit cuţitele, ca o soţie perfectă. Lucruri pe care nu învăţasem să le fac atunci când trăiam împreună şi eu eram un soţ mizerabil. Uneori îi prindeam privirea, ca o pană care trecea pe lângă mine. Venea seara, felii umede de întuneric se lăsau în spatele geamurilor, traficul de la ora

şapte stagna la intersecţie, frunzele ericăi deveneau pentru o clipă violet.

Dacă acum mi se întâmplă să mă gândesc la asta, mă opresc în mijlocul străzii întrebându-mă de ce timpul de-atunci n-a rămas etern. Poate asta înseamnă o căsnicie, grija reciprocă la schimbarea anotimpurilor.

Exista un copac bolnav în grădină şi toată vara ne-am ocupat de el. Soarele era asemenea diavolului proţăpit în faţa uşii. Din fericire grădina noastră era în umbră. În toţi anii aceia am urmărit singura rază de soare. Izumi, cu pălărie şi cu marii ei ochelari negri, îmi dădea indicaţii pe care eu le urmam întocmai, tăiam crengile uscate, săpam pământul în jurul copacului, puneam la rădăcină picături revitalizante. Ocupaţia aceea botanică ne-a ajutat să nu ne mai gândim la boala ei.

Faza acută a fost mult mai neaşteptată şi mai dureroasă decât altele. Petele de pe faţă au reapărut într-o noapte şi n-au mai dispărut. Într-o zi, după ce lucrasem în grădină, m-am aşezat pe canapea transpirat, gol până la brâu, şi când m-am ridicat de acolo mi-am dat seama că mi se lipiseră pe spate fire de păr de-ale lui Izumi.

În seara aceea am rămas să dorm la ea. Avea din nou dureri şi urina cu greu. Vocea îi era schimbată, părea înregistrată şi murdară, i-am făcut o injecţie cu cortizon, dar efectul a fost nesemnificativ.

A devenit neglijentă şi tăcută. Lupul dobora porţile, rupea muşcând gardul de plasă care-l ţinea prizonier. Ochii lui Izumi erau roşii şi înspăimântaţi. Mâinile i se îndoiseră ca nişte cârlige. N-o văzusem niciodată plângând de durere. O ajutam să se îmbrace, să meargă. Am golit masa de scris din cameră, am pregătit altarul medicamentelor. Ultimul act al unei căsnicii reuşite.

O conduc pe Chandra Niral la uşă, privesc treptele întunecate, acolo sus unde se odihneşte Izumi, vorbim în şoaptă despre un transplant renal.

N-am avut timp să mai fac planuri, să hotărăsc nimic. N-am reuşit nici măcar să

alegem o terapie precisă. Ordinea se dăduse peste cap, simptomele acopereau boala, se încălecau. Am început pur şi simplu să le urmărim, amestecând medicamente şi panacee. O lăsam singură doar câteva ore, mergeam acasă, luam corespondenţa, ascultam mesajele de pe robotul telefonului, făceam duş şi mă întorceam la ea.

Prietenii au plecat în vacanţă şi noi am rămas complet singuri. Am umplut o valiză şi m-am mutat în vechea casă. Uneori tremura sub o pilotă de iarnă, în întuneric. Eram în plină vară, eu mergeam în tricou să fac cumpărături la piaţa de peşte şi de fructe tropicale ca să o ispitesc să mănânce cât de cât ceva.

Sigur, era rândul meu. Al cui altcuiva? *O să am curajul? Şi o să am curajul? Închideţi uşile acestei case. Trageţi perdelele. Aici noi am luptat şi am visat, am transpirat. Ne-am trezit şi ne-am pus în mişcare.* Într-o noapte ea îmi spune *îţi ispăşeşti vina, bătrână regină*. Zâmbeşte şi e rea, e deja lup. Plajele îndepărtate, maşinile încărcate de bagaje pe autostrăzile estivale. Sunt o servitoare care îşi repetă obligaţiile de serviciu, spăl masa cu buretele. Trupul lui Izumi e moale şi gălbejit, o înţep lângă un os.

Aş vrea să-i spun că aş vrea s-o fi dus în paradis, că aş vrea să fi fost un soţ bun şi nu un pervertit timid. Părăsesc camera lui Leni, mă culc lângă ea, mi-e frică. Diamante cad din cer. Dorm atunci când ea doarme, când se va trezi o s-o spăl pe gât. Chandra a plecat şi ea, acum are un soţ şi un copil. Nu mai ies nici măcar să fac cumpărături. Iau sticla de lapte de la uşă şi intru imediat. Plânge. Plâng. Râde. Râd. Pun *La Cumparsita*, o iau în braţe, o legăn. Acum avem acelaşi miros. Aripile morţii sunt cele ale unui pescăruş care zboară către o mare cu adevărat îndepărtată.

Urinează sânge, îmi spune că i s-a mai întâmplat şi altă dată. Iar eu alerg pe stradă înnebunit, târâi în casă un doctor de noapte.

Apoi o pauză, se trezeşte fără dureri, ia micul dejun. Mă întreabă cum mă simt. De luni de zile nu mă mai întreabă nimeni cum mă simt. Şi ziua trece uşor ca un fir de mătase

printr-un gherghef. Îi citesc o poezie haiku, *acoperişul a ars, acum pot să văd luna.*

E şaisprezece septembrie, ziua ei de naştere, nu e soare, plouă. Vrea să iasă, îmi cere s-o duc la Greenwich. Merg cu maşina până la debarcader. Trecem prin uşile de acces. Feribotul e aproape gol, rafale de vânt mătură Tamisa.

Imaginea oraşului care se îndepărtează e măreaţă, spectrală. Familia lui Izumi a venit aici din America fugind de persecuţiile de după atacul de la Pearl Harbour, tatăl ei, care era un foarte bun oftalmolog, a găsit de lucru într-un magazin de ochelari, au trăit într-o locuinţă modestă. Izumi a mers la şcolile de stat cu jacheta ei haori, şosetele cu degetul mare separat, o orhidee pe un câmp de sfeclă. Îi dau tot felul de porecle, fac pipi în ghiozdanul ei. Câţiva ani mai târziu, în jeanşi şi sandale greceşti, manifesta alături de mineri, plângea ascultând *Riders on the Storm.*

Izumi e îmbrăcată cu pelerina de ploaie de culoarea muştarului, e frig, dar vrea să stea afară. Şi-a acoperit petele de pe nas şi de pe obraji cu fond de ten, un strat noroios i se întinde pe faţă. Ne oprim într-un pub de lângă feribot, o mică orchestră cântă.

O privesc şi înţeleg că sunt deja singur, aşezat la masa asta. Că într-o zi o să revin aici fără ea, mă voi aşeza exact unde stăm acum. Îi ascult testamentul. Înşiră o serie de mici lucruri, cu vocea ei monotonă, cu mintea ei ageră. Un sertar de deschis, un cont bancar de închis, banii pentru servitoare. Apoi suspină, dă drumul la tot aerul, obligă la tăcere orice suprafaţă inutilă. Vocea îi vine din profunzimi ventrale. Pronunţă numele fiicei, privind în jur, ca şi cum ar căuta-o pe Leni, ar aştepta s-o vadă apărând. Îşi încruntă fruntea, nările sunt cele ale unui animal suferind, se încreţesc umede, pufnesc. Înţeleg că pentru o mamă moartea nu înseamnă altceva decât despărţirea de copiii ei. Traversarea aceluiaşi prag al travaliului.

— O să ai grijă de ea, nu-i aşa?

— Mai e nevoie să întrebi?

Atunci îmi aduc aminte că excursia la Greenwich a fost prima pe care am făcut-o toţi trei împreună, în ziua în care am cunoscut-o pe Leni, în care am încercat să fiu la înălţimea vieţilor lor.

— N-ar fi trebuit să te căsătoreşti cu mine.

— Nu puteam face altfel, Leni s-a îndrăgostit şi ea imediat de tine. Toţi cei care te-au cunoscut s-au îndrăgostit de tine, Guido.

— N-am băgat de seamă, am crezut întotdeauna că sunt un bărbat respingător.

Las capul în jos, îi cer scuze pentru răul pe care i l-am făcut.

— El unde e?

— Poate nu m-a iubit niciodată.

— Dar tu l-ai iubit... E suficient, crede-mă.

Ne-am întors la autobuz, Izumi şi-a pus capul pe umărul meu şi a închis ochii. Am privit singur călătoria de întoarcere, luminile care străluceau în înălţime pe zgârie-nori, mişcarea străzilor. Doar atunci când autobuzul s-a oprit, mi-am dat seama că era leşinată. A plecat cincisprezece ore mai târziu, la London Bridge Hospital. Am anunţat-o pe Leni, şi totul s-a desfăşurat în linişte, în alb. Nu eram în stare să suport evenimentul acela. Nu reuşeam nici măcar s-o privesc, m-am aşezat la capătul patului şi i-am îmbrăţişat picioarele strâmbe, înţepenite de boală. Avusese un ictus şi nu şi-a mai revenit niciodată. Kami dansau în jurul ei şi o susţineau. S-a întâmplat, la un moment dat noaptea o forţă incredibilă a intrat în salon şi eu am văzut cu adevărat lumile întorcându-se pe dos, Izumi era mult mai vie decât mine. M-am ridicat şi am sărutat-o pe gură. Leni a sosit în zori cu un avion de la Casablanca. S-a aşezat lângă mama ei, a mângâiat-o fără încetare pe păr. I-am închis cenuşa într-o urnă roşie. Şapte zile mai târziu am organizat o ceremonie funerară cu azuki şi spaghete. Am cumpărat tot ce trebuia, sfoară, hârtie colorată, bucăţele de placaj, şi am construit o mare lanternă. Am scris pe hârtie multe gânduri şi

Leni a desenat infinite cruci pentru infinite sărutări şi mottoul preferat al mamei sale: *să ceri e o ruşine de un minut, să nu ceri e o ruşine de o viaţă.*

Am coborât pe malul Tamisei, sufla vântul şi nu era uşor să aprindem lanterna şi s-o punem pe apă. Ne-am temut că se va scufunda imediat, că o să se agaţe de mâlul filamentos, de murdăriile de pe fluviu. S-a întors înapoi de două ori, părea să se răstoarne. Dar s-a descurcat singură, şi-a găsit calea pe fluviu şi s-a îndepărtat încet clătinându-se sub Waterloo Bridge, fără să se stingă însă niciodată. Leni a filmat acea mică obon londoneză. Mai târziu formaţia Doors cânta *Riders on the Storm*, iar noi doi ne legănam îmbrăţişaţi în salon. Izumi a traversat fluviul şi a ajuns în cealaltă lume, dincolo de cer şi de munţi.

Când persoanele importante pleacă, le urmezi în mod natural sfaturile de viaţă. Atunci înţelegi că acesta e sensul, că vechile mănuşi găsesc mereu o nouă mână. Eu şi Leni am devenit foarte atenţi, aproape paranoici cu memoria ei. Nu ne mai puteam permite să ne jucăm, am încetat brusc să fim ticăloşi cu noi înşine... Vorbeam de parcă Izumi ar fi fost în faţa noastră şi ar fi putut să ne vadă şi să ne judece orice intenţie aveam pentru viitor. Am petrecut zile întregi închişi în casă privind filmele pe care Leni le făcuse în Coasta de Fildeş, copiii şarpe, apele cu malarie, ritualurile animistice, cântecul tinerilor seminarişti în zori. Lumea aceea primitivă şi tragică atât de aproape de esenţă ne-a ajutat să ne purtăm doliul. O priveam şi simţeam beţia tinerei ei vieţi, şi această înflorire potolea capitularea. Avusese o ofertă să-şi monteze documentarul la New York, dar nu se putea hotărî să plece. Avea un absurd blocaj psihologic. În America, bunicii ei fuseseră închişi într-un lagăr, nu voia să trădeze memoria familiei ei. Şi Izumi fusese întotdeauna o antiamericană tenace. Ne-am certat rău de tot, pentru prima oară în atâţia ani. Nu-i căutam prietenia, îi doream să reuşească. M-a insultat, mi-a spus că mi-am bătut joc de mama ei, că am făcut-o să moară de durere, că eram ultimul om din lume de la care ar fi

acceptat un sfat, eram un străin, un poponar, un asasin. Totul a fost foarte previzibil şi romantic. Am făcut pace în faţa unui pui tandoori. Leni s-a urcat într-un Jumbo şi eu am dat casa pe mâna unei graţioase agente imobiliare care s-a îngrijit să o închirieze turiştilor, aşa încât ea să poată studia cinematografia şi să vagabondeze cu spiritul contând pe o sumă care-i intra în fiecare lună.

Am părăsit universitatea în culmea carierei academice, spre uimirea generală. M-am întors la vechea mea muncă de la casa de licitaţii. Îmi plăcea, era un mediu mai promiscuu, mai atrăgător. La o anumită vârstă începi să preferi micile aventuri din afara casei, locurile departe de universităţi. În orice caz, nu mai aveam nimic să-i învăţ pe alţii, vena pulsândă a filantropului cultural se atrofiase de mult. Am părăsit manuscrisele tuturor cursurilor mele, am cules doar câteva note şi micile amintiri, am azvârlit totul într-o sacoşă pe care urma s-o iau mai târziu. Am avut parte de obişnuita petrecere, obişnuitele cântece autumnale. Mi-am lăsat catedra în stăpânirea provizorie a tinerei Olivia Cox, oricum erau deja mulţi gladiatori gata să se bată pentru postul ăla. Geena n-a venit la petrecerea de adio, dar a spus că în fiecare vineri, în jurul orei şapte, va pune două pahare la locul nostru, în faţa şemineului stins.

Între timp, sosise teribila criză economică, lumea finanţelor patina pe gheaţa care se topea, capetele ei pomădate semănau cu cele ale irezistibililor ticăloşi din Gotham City, din ultimul film Batman. Irlanda şi Spania erau asemănate cu nişte moderne ruine, vile zâmbitoare devenite lugubre schelete de ciment.

Casa de licitaţii era un intrigant observator al humusului social. Se respira un aer de disperare postbelică. Munca mea era curată, liniştită, făceam expertize, completam fişe de expertiză. Asistam senin la scenariul demobilizării acţionând în locuinţele din jumătate de Europa.

Mi-am cumpărat o motocicletă, o salopetă de piele şi o cască strălucitoare. Nu eram un

conducător grozav, eram prudent. Îmi plăcea silueta mea slabă, strânsă în piele, chiar dacă dedesubt eram un bătrânel. Puteam să mă simt actorul protagonist într-un alt film, un tânăr centaur care se îndepărtează de civilizaţie, ca să trăiască plin de curaj. În zilele frumoase mergeam până la Whitstable să mănânc fructe de mare. Puneam casca pe scaun lângă mine, mă bucuram de lumină, de vin, apoi plecam din nou.

Sufeream de insomnie. La ora trei noaptea eram treaz şi în putere, ca şi cum de abia aş fi făcut o baie în Oceanul Atlantic. Cu faţa acoperită, alunecam călare pe motocicleta mea Harley Davidson pe străzile măturate de luminile nocturne. Uneori, lunea, mi s-a întâmplat să încetinesc în faţă la Heaven, cu băieţii care intrau şi nehotărâţii care priveau curioşi... dar şi când, de mai multe ori, am intrat la Freedom, la Barcode sau în alte localuri gay din Soho a fost doar ca să schimb două vorbe cu nişte amici puţin mai dezlănţuiţi decât mine. Îmi plăcea să le privesc sărutările, mâinile ţinute între picioare. Era lumea mea, dar nu puteam să fac parte din ea. Era prea târziu.

Am întâlnit un italian, Donato. A ridicat mâna să cumpere un mic tablou din epoca realismului sovietic. Fără să-l cunosc, i-am ţinut instinctiv partea, pentru părul cărunt, cămaşa închisă la culoare, mâna care se ridica fără ostentaţie în spatele zgomotoasei săli. Nu şi-a adjudecat tabloul, dar o săptămână mai târziu am făcut o plimbare cu motocicleta la Canterbury. Era un bărbat excentric, dar discret. Vorbea încet, cu o voce păstoasă şi calmă, şi, când era rândul meu, mă asculta concentrat. Roşea dacă rămâneam mai multă vreme tăcut. În rest era foarte masculin, deloc afectat, nici un gest în plus. Fusese pentru scurtă vreme căsătorit cu o englezoaică, nu avea copii. Şi era cu vreo zece ani mai tânăr decât mine, avea aerul dezinvolt al celor care şi-au atins deja obiectivele şi privesc mai departe. Ştia să se distreze, dar nu era deloc superficial. Îmi plăceau ochii lui, cravatele *à la* Scott Fitzgerald. A reuşit o vreme să mă scoată din putreziciune. Formam un fel de pereche, doi bărbaţi inteligenţi, dar timizi, care aveau în comun o anumită graţie şi erau

puţin demodaţi. Eram cu adevărat fericit că am un nou prieten care sufla pe palele obositei mele mori de vânt.

Dar, într-o bună zi, a început să râdă de mine, să mă ironizeze pentru idiosincraziile mele, să mă maltrateze într-o manieră catifelată. Atunci am înţeles că era îndrăgostit de mine. Aş fi vrut să mă abandonez, să-i dau cel puţin o posibilitate, Donato o merita, şi eu, pentru o clipă, am cochetat cu ideea unei bătrâneţi liniştite, a unui partener, a unor excursii culturale şi culinare, dar de fapt stăteam cu un picior afară. Am început să-l privesc de departe. Să-l analizez prin *acea* lentilă. Îi vedeam defectele, deformările de homosexual. Am început să-l folosesc ca pe o hârtie de muşte pentru tulburările mele psihice. Vedeam flashuri din viaţa mea trecută. Bucurându-mă de prostească putere a celui care nu iubeşte şi ştie că nu va mai iubi niciodată, i-am spus că sunt impotent, dar el a rămas totuşi. Îi cream iluzii, apoi îl demoralizam. Nu era încă o poveste, nu mai era o prietenie, era o confruntare cu mine însumi, iar el era trupul absorbant, manechinul simulator, ca în testele de impact pentru maşini.

Fără s-o fac pe faţă, l-am sfâşiat. Am scuipat oasele departe. A încercat să-mi vorbească, era deschis şi devotat. Am simulat o noapte a adevărului. Am stat la pândă, privind scena, să judec doi bărbaţi, cel în aparenţă puternic, celălalt în aparenţă învins. Mi-a propus să plecăm într-o călătorie în Indochina. Era un bărbat foarte frumos, aproape un stereotip. A încercat să mă sărute închizând ochii. Voiam să rămân. Dacă ar fi fost o femeie, poate că aş fi rămas. Dar era bărbat. Şi nu era el. N-ar fi putut niciodată să fie.

Am fost dur, şi totuşi mi-a rămas prieten. A continuat să-mi telefoneze, să-şi facă griji pentru mine. M-a sfătuit să mă duc la un psihanalist, i-am răspuns că n-aveam de gând să spun nici măcar un singur cuvânt plătind pentru asta.

Peste tot în oraş erau şantiere. Zona East End era impracticabilă, toţi vorbeau despre noul tren *shuttle* şi toţi erau excitaţi la gândul Olimpiadei, până şi alcoolicii făceau

genuflexiuni sau patinau pe lacul Serpentine, alarma privitoare la siguranţă le făcea viaţa dificilă noctambulilor. Voiam să fug. Mă gândeam să umplu un geamantan cu cărţi şi să mă duc undeva la căldură, să ascult zgomotul mării.

De Anul Nou am făcut un lucru bun, am luat o sticlă de şampanie şi l-am dus pe Donato cu mine în casa lui Knut. Au ajuns în pat chiar în aceeaşi noapte. În iunie, când s-au căsătorit, în discursul meu de martor, cu un trandafir la butoniera de in, am amintit că Izumi îmi fusese prezentată de Knut. Am simţit un zâmbet larg întorcându-se înapoi din viaţă. A fost una din căsătoriile cu cutii de conserve agăţate în spatele maşinii de culoarea somonului şi multe persoane lipsite de prejudecăţi care aruncă petale.

Costantino e în maşină, conduce. Apoi se opreşte. E noapte. O lună joasă pluteşte pe cer, rece şi reconfortantă. Luna aceea care învăluie orice lucru şi pentru o clipă pare să întrerupă ciclul durerii. O asemenea lună face să devină lunară până şi suprafaţa viziunii. Costantino deschide portbagajul, scoate o lădiţă pentru vin şi funia. Umblă desculţ pe pământul gol... În somn pot auzi mişcarea uşoară a paşilor săi. Ajunge lângă un măslin, se uită în sus la ramuri. Cămaşa îi e deschisă şi eu mă scufund în respiraţia pieptului său, rămân o vreme cu urechea lipită de el. Cred că pot să-i vorbesc, că pot să-l întreb multe lucruri. Dar pieptul acela face să tacă orice curiozitate a mea, ca şi cum aş fi primit deja toate răspunsurile. Nu există nimic ce aş vrea să ştiu cu adevărat, ce nu ştiu încă. Îşi aprinde o ţigară. Îi simt gura mirosind a tutun. Văd jarul înviorându-se sub răsuflarea lui. Gura lui umedă, cărbunele maxilarelor. Termină ţigara şi apucă funia. Restul e rapid şi mecanic. Se descurcă foarte bine, e puternic şi ştie să facă noduri. Şi ca întotdeauna, în momentele extreme, nu face nici o greşeală. Urcă pe trunchi. Aruncă funia în sus, prinde imediat ramura pe care o ochise, se asigură că va ţine. Îşi vâră capul în lanţ, îşi dă drumul fără nici o ezitare, ca şi cum s-ar fi gândit deja şi acum nu i-ar mai rămâne decât să se grăbească. Aud lovitura, zgomotul intern al oaselor. Nici o rezistenţă, totul e fluid şi

necesar. Corpul lui Costantino spânzură în faţa ochilor mei. E dimineaţa devreme, luna s-a întors în albeaţa ei de cealaltă parte a lumii.

Nu mai ştiam nimic despre el de patru ani.

M-am trezit cu ceafa înţepenită, nu reuşeam să fac nici cea mai mică mişcare. Am rămas în pat, am petrecut multe ore cu capul complet separat de restul trupului, strangulat de un colier de pură durere. Visul şi-a pierdut contururile. Am început să mă tem că trauma vertebrală a prins şi coloana. Am luat un analgezic, mai târziu am reuşit să-mi fac o injecţie cu cortizon.

După-masă mă simţeam cu mult mai bine, puteam să fac mici mişcări. Mergeam printre mesele ude în piaţa de flori, căutând mimoze. Era opt martie, dar la Londra se găsesc destul de greu mimoze. Mobilul vibrează.

Era Miriam, agenta imobiliară de la Foxtons. E o fată simpatică, face facultatea de teatru, ar vrea să devină actriţă. O întreb ce rol i-ar plăcea să interpreteze.

— Întotdeauna şi pentru totdeauna Lady Macbeth.

— De ce?

— Pentru că e rea.

Ea, în schimb, e o dulce, coapse de lapte, pantofiori leoarcă de ploaie, mănunchiuri de chei în mână, intră şi iese din casele de închiriat, cu corespondenţa îngrămădită sub preşul de la intrare.

— De ce nu Hamlet?

A fi sau a nu fi, aceasta-i întrebarea: dacă e mai nobil să tolerezi loviturile şi săgeţile unei sorţi potrivnice sau să te ridici ca să lupţi împotriva tuturor suferinţelor şi să le pui capăt... să mori, să dormi, nimic altceva...

Râde. Îmi aminteşte de corespondenţa mea. De câte ori închiriază o adună şi o pune într-o pungă. Agenţia plăteşte cheltuielile, e o adresă veche, nu mai vin acolo decât

pliante, publicitate, invitaţii expirate.

— Aruncă totul, Miriam.

E şi o scrisoare, îmi spune. O fi vreun bilet de condoleanţe sosit cu întârziere din Japonia. Îmi spune că e scrisă în italiană.

Lumea de apă şi flori tăiate, de lujere picurând, se descompune şi se înalţă. Dintr-odată e un cimitir strălucitor. Îmi simt din nou ceafa înţepenită, corpul blocat ca o maşină cu ghearele acelea galbene, nişte *tyre clamps* pe care le pun porcii de la poliţia stradală, şi gâtul îmi e metal, tubul unei vechi chiuvete unde împreună cu apa alunecă şi rugina. Mâini negre ies din zidurile trecutului.

M-am oprit în faţa unui bovindou în care e expus un splendid bonsai de măslin. Privesc cu încântare perfecţiunea ramurilor, ale micilor frunze. Trunchiul e crăpat în două, ca o mână deschisă spre cer, o gheară mineralizată. Mă gândesc la măslin şi la funie.

Tensiunea cervicală face să devină nenaturale nu numai gesturile mele, ci şi gândurile, mă simt ca un robot de la Mechanical Theatre, cu o profundă voce internă.

Am ieşit de la piaţă şi am oprit un taxi. În Wardour Street am dat peste o manifestaţie feminină, fete cu chipurile pictate, arăboaice cu văl, delegaţii de femei din Darfur, din Congo, egiptence cu măşti antigaz înaintau vesele cântând, bătând din palme, în spatele unui benner pe care scria NO MORE SILENCE NO MORE VIOLENCE. M-am oprit să privesc fluviul acela de femei colorate, energice, de la care am simţit că mă încarc... un soi de curentare emotivă. M-am lăsat molipsit de energia aceea. Brusc le eram recunoscător tuturor acelor rebele care mărşăluiau paşnic împotriva samavolniciilor din lume. Îmi venea să le aplaud... Nu e femeia ţarina, luna, casa? Şi nu există bărbat, chiar şi cel mai ticălos, cel mai misogin şi mai singur, care să nu fi dorit, cel puţin o dată, să îngenuncheze în faţa unei femei. Pentru toată oboseala acumulată în marea plasă a vieţii.

Se întuneca atunci când m-am amestecat în mulţimea din Victoria Station şi am luat trenul în direcţia opusă navetiştilor. M-am urcat într-un vagon gol, într-o cursă care speria puţin.

Trebuia să iau nişte hârtii pe care le lăsasem în vechiul sediu al universităţii, dar, mai mult decât orice, îmi doream o pereche de vechi ghete de trekking cu care obişnuiam să mă plimb în pădurile dimprejur atunci când timpul era frumos. Le cumpărasem dintr-un magazinaş modest, aproape fără să le probez, dar s-au dovedit a fi extrem de uşoare şi, în acelaşi timp, incredibil de solide. Îmi lipseau vechile şi minunatele ghete. Poate tocmai pentru că intraseră în viaţa mea din întâmplare, asemenea lucrurilor foarte bune, iar eu nu le apreciasem decât mult mai târziu, când le înlocuisem cu nişte pantofi noi mult mai sofisticate care m-au dezamăgit şi n-au umblat niciodată de-adevăratelea cu mine. De fapt, lăsând ghetele la o parte, eram acolo pentru Geena, voiam să-i fac o surpriză, să mă aşez lângă ea în faţa şemineului stins.

În cele din urmă reuşisem să găsesc mimozele, le-am luat pe toate câte erau într-o găleată. În tren, compartimentul se umpluse de mirosul acela intens dulceag care te ameţea. Nu întâlnisem niciodată o floare mai puturoasă. Geena ar fi avut un atac de panică amoroasă văzându-mă apărând ca un vechi student nostalgic cu buchetul acela galben şi tremurător pentru ea. Coborâsem din tren şi mersesem împiedecându-mă în gânduri, exact ca un tânăr, intimidat, aproape ridicol, învăluit într-o plasă lichidă de emoţii... Vedeam chipul Geenei tulburându-se, înroşindu-se, ochii ei uşor violeţi strălucind printre micile vene. Gândul la acel dar îmi umplea de orgoliu inima. În cei câţiva paşi m-am simţit un altfel de bărbat, capabil de o iubire adevărată, şchiopătând ca un băiat pur şi ingenuu.

Portarul a venit să-mi deschidă. M-a salutat cu un gest, *ah, dumneavoastră sunteţi*, era pe jumătate surd, ţinea lipit de ureche un mic radio dat foarte tare la care se transmitea un

scheci cu Monty Python.

În sălile de curs computerele erau stinse şi se vedea obişnuita dezordine de vineri seara, cu coşurile pline ochi de hârtii. M-am oprit în faţa aulei C şi am aruncat o privire înăuntru, peretele tapetat cu piele, tabla albită de ştersături, podiumul pe care-mi tocisem pantofii aproape douăzeci de ani, umblând în sus şi-n jos, agitându-mă ca pe o scenă. Se mai simţea încă mirosul căldurii emanate de trupurile studenţilor. Peste câteva ore fetele de la firma de curăţenie ar fi deschis ferestrele. Am intrat şi m-am aşezat, am privit semicercul băncilor goale. Am auzit fâlfâitul cuvintelor mele întorcându-se în trecut, răpăiau ca o ploaie violentă în ireala tăcere. Am simţit din nou plăcerea fecundă care mă însoţise în toţi anii mei în acea aulă... cuibarul noilor spirite, dezrădăcinarea tinerelor personalităţi. Şi iată că aula se umplea în faţa ochilor mei ficşi, fluvii de tineri intrau şi ieşeau. Trisha Owen, John Savage, micul Soloma Begum şi sora lui geamănă Patty, Jerry Cook, paraliticul... şi mulţi alţii, toţi, cei buni şi leneşii, broaştele ţestoase şi şoimii. Ani şi ani de cursuri îngrămădiţi într-o singură privire. Chiar şi figurile cele mai şterse s-au întors pentru o clipă. Acum îşi aruncau cu toţii tocile în aer, toţi mă priveau fără să mă bage în seamă.

Mergând pe coridor am simţit greutatea acelui pustiu, valuri de tineri care se agitau şi apoi dispăreau înghiţiţi de principiile societăţii, un ciclu canonic şi totuşi violent. Fusese uşor pentru ei toţi să plece, două lacrimi de crocodil, un toast într-un pub. Canalii lacome de viaţă îşi fluturau diploma deasupra capului meu. Mă aruncau înapoi, o figură tipărită în vechiul anuar al societăţii academice.

Un mic grup de studenţi mai lucra încă în jurul unei mese, n-am recunoscut pe nimeni, aşa că nu m-am simţit obligat să mă opresc şi să salut.

Sala departamentului era goală, am aşezat mimozele pe măsuţa din faţa şemineului veşnic stins. Am privit vitrina, cheia, cu pandantivul ei de mătase, vârâtă în broască,

paharele noastre înăuntru, lângă sticlă.

Geena se dusese probabil să stingă luminile în cealaltă aripă a universităţii. Am aşteptat-o la fereastră, întunericul era încă moale şi nu complet opac. Am privit figurile de pe terenurile de tenis, pământul neted, fileul care se mişca uşor. Ultimele ferestre luminate s-au întunecat una după alta.

Maureen a intrat, deranjându-mi aşteptarea cu paşii ei târşâiţi. Era una din suplinitoare, o creatură improvizată, poate chiar puţin întârziată mintal, o disperată operă de bine de a lui Mark. M-a recunoscut doar atunci când m-am întors, i-am văzut faţa căzută, ca a câinilor cu prea multă piele. Strângea în braţe un pachet mare de hârtie împreună cu poşeta şi umbrela. Era cât pe-aci să scape totul pe jos, aşa că m-am apropiat s-o ajut.

Pufni. Începu să se lamenteze de sacrificiul ei de zi cu zi. Nu m-a întrebat de ce eram acolo, probabil nici nu băgase de seamă că părăsisem universitatea, de doi ani deja. A deschis cu zgomot unul din dulăpioare şi a rămas înţepenită acolo.

Avea una din respiraţiile acelea zgomotoase care par să aducă un reproş veşnic vieţii înseşi. A început să mă enerveze, să mă acapareze cu o stranie alarmă interioară. A văzut mimozele pe fotoliu, chiar dacă încercasem să le ascund în spatele meu. Nu erau pentru ea, dar era oricum o femeie şi nimeni nu-i adusese probabil nici măcar o mimoză în toată viaţa ei, aşa că, deşi o dispreţuiam cu toată fiinţa mea, m-am simţit stânjenit. A spus cu o voce leşinată şi falsă:

— Ce minunăţie! Pentru cine sunt? Pentru o fată frumoasă?

Erau pentru o bătrână doamnă fără titluri, aşa că m-am simţit uşurat, că n-o jignesc prea mult.

— Sunt pentru Geena Robinson.

A venit aproape, foarte aproape. A început să mă fixeze, să mă scruteze ca un monstru cu ochii ei mici şi obtuzi îngropaţi de lentile. Poate doar acum îşi dăduse seama că nu mai

venisem acolo de mult timp. Brusc, m-am simţit o fantomă, o prezenţă evanescentă. Am simţit nevoia să fug, să mă pierd în pădure. Instinctiv, am făcut un pas înapoi, ca să mă eliberez de sminteala privirii ei.

— Să nu-mi spui că nu ştii.

Am înghiţit în sec, pentru că acum, dintr-odată, ştiam. În aripa stângă se stinsese ultima lumină, o fâlfâire în întuneric.

— A murit. De două luni deja.

Nu m-am îndoit, am primit lovitura în armură, fără ca, aparent, s-o simt. Am râgâit uşor, mi-am cerut scuze.

Am asistat impasibil la izbucnirea lui Maureen, care acum prinsese culoare, era incredibil de excitată. Sarcina de a vesti o moarte, care i se prezentase din întâmplare, o aşeza pe un amvon de mesageră sofocleană. Lama povestirii sale fu detaliată şi inexorabilă.

M-am dus la dulăpior, am găsit vechile ghete şi le-am azvârlit în sacoşă. Am lăsat cheile pe masă.

— Poţi să-i spui lui Mark că l-am eliberat.

Mă sunase de nu ştiu câte ori, cu o scuză sau cu alta, ca să aibă înapoi împuţitul ăla de dulăpior metalic.

I-am lăsat lui Maureen mimozele, ce sens avea să le târâi după mine ca pe un buchet funebru până la primul coş de gunoi? Nu am fost prea politicos, şi mă ruşinam, poate, de gestul meu puţin macabru.

— Le vrei? *Take them!*

I-am întins buchetul biciuind aerul, era palma pe care nu i-o dădusem cu puţin înainte. Maureen şi-a dus mâna la gură, ca să ascundă o pudică uimire, de parcă eu aş fi intrat într-o florărie londoneză şi aş fi venit de la Victoria Station ca să-i fac darul acela. S-a

prefăcut că toată iubirea pe care nu o primise niciodată ar fi fost acolo, în faţa ei, în acele veştede inflorescenţe galbene.

— *Are you sure, my dear?*

Pe mutra aceea de shar pei trecu o strălucire languroasă, potrivită pentru cea mai frumoasă şi cea mai norocoasă dintre femei. Luă buchetul cu graţie, şi-l puse pe braţ cu gestul cu care se ţin bebeluşii. Atunci mi-am dat seama ce uriaşă melancolie purta în suflet şi cât de catastrofală este viaţa, dacă şi un asemenea broscoi îndrăznea, în oribila ei tăcere, să dorească infinitul pe care nu-l va avea niciodată.

M-am întors acasă. Am pus două pahare pe jos, le-am umplut. Le-am golit sorbind pe rând, când din unul, când din celălalt. Geena se afla în faţa mea şi mă privea în felul acela al ei intens, o ştrengăriţă care cunoaşte drumul. M-am dezbrăcat complet, mi-am scos cureaua de la pantaloni, mi-am pus-o în jurul gâtului. Între un pahar şi altul strângeam câte puţin, mă sufocam.

Se spânzurase.

Că o bătrână a murit e destul de normal, că şi-a scos papucii şi s-a atârnat de singurul copac din grădina ei era destul de neobişnuit. Poate descoperise că e bolnavă, *în ultima vreme confunda puţin lucrurile*, încercase Maureen să facă mai puţin amară vestea nenorocirii. Ieşise din viaţă cu o lovitură de teatru, cu o sarcastică surpriză. Pentru toţi, dar nu pentru mine. Cunoşteam marea ei pasiune pentru oamenii neobişnuiţi.

Deci ea era spânzuratul din vis.

Trecusem pe la Miriam să iau scrisoarea de la Costantino. O ţinusem în buzunar. Doar acum aveam curajul s-o deschid. Câteva cuvinte. Îşi cerea scuze pentru îndelungata tăcere. *Îi fusese greu să facă faţă gravităţii întâmplărilor*, dar acum se simţea bine. Dorea să mă revadă, să mă întâlnească. Era semnătura lui şi o adresă dintr-un sat.

Am regăsit caligrafia aceea rotundă, fără vârfuri de lance. Instinctiv am mirosit

scrisoarea, mi-am vârât hârtia în nări. Nu avea nici un miros, părea scrisă sub dictare. Ca atunci când făcea serviciul militar, nu transpărea nici o emoţie. Poate era într-un scaun cu rotile, năuc, mai gras cu zece chile. Sau avea un cancer, una din florile acelea negre.
Exista ceva ascuns în scrisoare aia, puteam să citesc în cerneala invizibilă... dar n-aş fi ştiut să spun ce anume. Am ars scrisoarea cu o lumânare şi cenuşa s-a ridicat şi a zburat puţin.
Toate mamele din viaţa mea erau de cealaltă parte a fluviului... Georgette, Izumi şi acum Geena... spălau rufele împreună în apa albelor umbre. Eram foarte obosit.
Suferisem prea multe pierderi.
Calculata mea viaţă bătrână era construită pe un soi de nebunie care acum îl dezbrăca pe nebun. Simţeam că aş fi putut să mă închid în casă şi să încep să mă târâi ca un animal, ca un drogat. Obosisem să mai ies viu din toate situaţiile. Cine mi-ar fi simţit lipsa? Era timpul să plec, să las periuţa de dinţi pastei sale, pieptenele în husa lui, ordinea nebuniei sale.
Am deschis geanta, am golit-o pe jos, am încălţat ghetele de trekking, care mai aveau încă noroi pe tălpi... În grămada de lucruri de tot felul am dat peste *The Dream of a Ridiculous Man*, cartea aceea simbolică pe care Geena mi-a dăruit-o de ziua mea, doar cu câţiva ani în urmă, care acum mi se par secole... N-am citit-o niciodată, citesc primele pagini. Steaua pe care Feodor o vede şi care pare să-l împingă spre sinucidere... Şi mă întreb dacă Geena a văzut una asemănătoare în grădina ei, dacă moartea ei nu e decât un vis. Dar acum sunt eu omul ridicol, plâng în timp ce citesc vechea dedicaţie. *Nu te ruşina de călătorie.*
Mă privesc în oglindă, gol puşcă, doar cu pantofii în picioare. Stau şi mă admir ca pe un minunat rest. Încerc să-mi organizez gândurile, dar câmpul de bătaie e dezordonat şi feţele morţilor prea asemănătoare cu cele ale viilor.

În zori m-am îmbrăcat. M-am gândit la ceva absurd.

Am privit fereastra şi m-am gândit să smulg din perete o chiuvetă, să alerg spre geam, să-l sparg şi să mă eliberez de nebunia asta.

Mi-am privit vârsta călduţă. Mi-am atins braţele moi, mi-am văzut umerii slabi, pântecele de sugaci şi penisul cu adevărat mic, albăstrui şi pierdut, atârnând în mustaţa lui de păr ca o peniţă spălăcită. Salopeta de motociclist e în dulap, ţeapănă ca platoşa unei sperietori. Nu cred că o să reuşesc mergând pe picioarele mele. Şi oricum n-am nici cea mai mică intenţie să cobor din taxi în impermeabil şi cu cravată de lână... ştiu, ar fi mult mai potrivit la vârsta mea. Vreau o platoşă adevărată.

Mă pregătesc încet, ciorapii, maioul de mătase, pregătirea unui războinic. Pot să văd multe vârste şi nici una nu e cea corectă. Mă privesc în oglindă şi văd un bătrânel împopoţonat, dar nu reuşesc să mă simt ridicol. Am fost de nenumărate ori ridicol, dar nu acum. Picioarele-mi sunt nişte scobitori negre de piele, părul a încărunţit şi nu de mult l-am lăsat să crească, n-am mult, dar arată încă bine, îmi privesc fruntea înaltă, dură, pot părea o sculptură. Am doi cercei pe un lob şi o maimuţă bătrână tatuată cu milenii în urmă. Ea e cea care-mi sare în spate. Trag fermoarul, îmi strâng faşa elastică în jurul rinichilor. Mă privesc în oglindă, am trăit în aşteptarea acestei clipe.

Sună mobilul, răspund cu întârziere, nu mai e nimeni în cealaltă parte, doar întunericul lucrurilor pierdute. Stau pe loc ca şi cum aş fi lipit de o scoică în căutarea vreunei şoapte cosmice în iPhone. Atunci mă gândesc că e Geena, care a trecut pe lângă Sirius şi a ajuns în Eden unde nu sunt împrejmuiri, nici ţarcuri sexuale, nici legături dureroase, mă cheamă de pe cealaltă lume ca să-mi ureze drum bun.

Mi-am botezat motocicleta River. Datorită râului vieţii şi în cinstea actorului Phoenix crescut în secta Copiilor lui Dumnezeu, mort din cauza unui speedball pe care nu voia să-l ia în seara aia, voia să se întoarcă acasă şi să scrie un cântec.

River e în garajul de sub supermarket, parcată acolo de câtăva vreme, ca o insectă plină de praf. N-am mai umblat cu ea din cauza spatelui. Am scos-o destul de greu afară, e o bestie frumoasă, un tip unsuros a mutat o absurdă camionetă. River era acolo, blocată, mi-a zâmbit cu ochii ei murdari de luni întregi. Fericită că am eliberat-o. Am aprins motorul, farurile.

— Să mergem, bătrâne râu!

I-am auzit vocea. Şi gâgâitul ăla a scuipat cu adevărat multă apă, iar atunci când împingeam în sus şi dădeam gaz, o făceam cu mine însumi, şi era un vârtej plăcut, fantastic.

E clar că pentru o asemenea călătorie aş fi avut nevoie de o adevărată pregătire. Să aştept deschiderea magazinelor, să descarc una din aplicaţiile GSM pentru iPhone. Să mă consult pe un blog cu alţi centauri, să controlez totul. Şi când mă gândesc că voiam să vând Riverul, să dau un anunţ, dar n-am făcut-o. Astă-iarnă, cu gheaţa, era cât pe-aici.

Am privit pe sub cască strada, în zori. Londra părea pustie şi albastră. Un oraş imprimat în apă. Am simţit cum se desprindea de mine, rămânea în urmă. Ca şi cum tot fundalul ar fi fost imprimat pe peliculă şi doar eu aş fi fost real. Ca în falsele cameracam, cu vântul creat de ventilatoare. Am văzut colţuri, locuri cunoscute, restaurante în care am mâncat. Mi se pare că las în urmă numai periferii.

Un tânăr e agăţat de corpul meu, priveşte strada din ochii mei, tot atât de neîncrezător ca mine, în timp ce mă îndepărtez de Londra. Cerul e un mare lac, mă întorc înapoi, înapoi în fluviu.

Să traversezi Europa nu e chiar acelaşi lucru cu a da o tură în apropierea casei. Ar fi trebuit să mă informez cel puţin despre cum va fi vremea şi despre alte lucruri de felul ăsta, dar n-am avut timp. Am o salopetă bună, cu apărătorile necesare, şi o cască integrală. Important e să te hotărăşti, după aceea trebuie doar să dai gaz.

Am tras tare, cum n-am făcut-o niciodată. După intersecţia spre Canterbury am văzut un obiect rostogolindu-se spre mine, ceva căzut dintr-o maşină, de abia am reuşit să-l ocolesc. Era s-o păţesc, dar nu cine ştie ce.

Când încep să mă gândesc că e o nebunie, că n-o să mă ţină spatele, că nu cunosc străzile, că o să găsesc pe drum zăpadă, lupi, fantome, e prea târziu. Urlu. Nu există scurtături pentru călătoriile importante. Serpentinele sunt sfere ale destinului, potcoave căzute de la mulţi cai. Pete de lumină dincolo de păduri. Roata fâşâie, mă aplec mult, aproape până ating şoseaua. Curele mecanice, fâşii de muşchi care nu-s încă de aruncat. Delir de moarte, delir de viaţă. Sete, multă sete. Şi înăuntru, din nou, aceeaşi tulburare. Am ştiut să mă păstrez. Un turn, o stemă heraldică, un castel, vieţi de demult, poveşti de demult cu cavaleri şi domniţe, despre bătălii şi despre iubire. În această pădure. Ce nu ne-a arătat încă viaţa? Dacă un râu se va vedea, alb unicorn va apărea. Zâne şi elfi şi Woden şi Thunor şi un mic sat, o bătrânică bătută de vânt care a mers să mulgă vacile.

Aproape nu mi-am dat seama când am străbătut primele o sută de mile. O ploaie uşoară, apoi din nou soare. Îmi scot casca doar o singură dată, să respir şi să fac pipi. Simt parfumul vântului care miroase a tufişuri şi cerbi. Privesc coasta abruptă de la Dover, stâncile ca nişte albe foi de piatră. Mă gândesc *aş vrea să am o funie şi să cobor, aş vrea să scriu un mesaj pe care cineva să-l vadă doar de pe mare*. Dar, evident, n-am nici o funie şi nici un mesaj.

Urc motocicleta pe feribotul care traversează Canalul Mânecii, o las acolo jos în putoarea de motorină, urc treptele alunecoase. Rămân pe punte. Începe să se întunece şi albul bătrânei nave e albastru, rugina e roşie. Îmi dezmorţesc picioarele. Beau o bere. Un soi de fericire vibrează în mâinile mele murdare care se ţin de o bară impregnată de sare. Văd malurile violet, iar marea alunecă în nesfârşita moarte a mării. Pentru că asta se întâmplă în întuneric. Nu m-am gândit la nimic. Am rupt orice legătură, Anglia a rămas în

urmă. Adio, strălucitor Imperiu Britanic!

La Calais am căutat un hotel, primul pe care l-am găsit, la câţiva metri de port. Am mâncat un peşte mare, un excelent cadavru uns cu unt şi acoperit cu ierburi. Am cerut o sticlă din vinul lor alb, am luat-o cu mine în cameră. Am deschis harta pe un pat anonim, am aruncat o privire itinerarului. L-am urmărit cu degetul, l-am desenat apoi cu un pix. Pentru o clipă m-am simţit Bruce Chatwin. Am deschis fereastra, am lăsat să intre un val de aer curat. Am zâmbit ca o veveriţă, ca un animal care se apropie şi se bucură de o noutate, de un primat olfactiv. Am dormit fără vise şi nu m-a durut deloc spatele.

Dimineaţa i-am salutat pe *Burghezii* lui Rodin, cu un minunat mic dejun cald în stomac. Îmi privesc chipul în oglinzile retrovizoare, umerii acoperiţi cu pielea neagră a salopetei. Sunt încă un lemn frumos, ţi-ar părea rău să-l arunci pe foc.

Cenuşa mă urmăreşte o vreme, ard ramuri şi frunze. Un incendiu aromatic.

Trec pe lângă morile de vânt. Se înalţă din câmpia plată, cilindrice şi albe ca zăpada, pajişti care prind vântul, plante medicinale care fac valuri şi vârtejuri. Şi palele acolo sus mişcă iluzii, amestecându-le cu alte iluzii, şi în vânt urcă o voce de aur. Tu eşti doar ceea ce crezi că eşti exact în acest moment.

River este cea mai bună afacere pe care am făcut-o vreodată, după soţia mea. Trebuie doar să te laşi dus de setea ei de viitor şi sparge lumea pentru tine, poţi să te comporţi ca un extraterestru, ca un turist cosmic. Să cobori şi să lauzi peisaje necunoscute. E fantastic pentru un bătrânel să simtă un motor atât de tânăr sub fund. Franţa îmi place, îmi trezeşte o simpatică vanitate interioară.

Diferenţa de temperatură e teribilă, ziua transpir, maioul îmi e ud leoarcă, noaptea frigul e greu de suportat, te pătrunde până la oase, ţi le rupe, nu-s suficiente două pulovere şi pelerina. Casca e murdară pe dinăuntru, ochii sunt două faruri roşii. Insectele te lovesc ca o grindină, se lipesc ca un scuipat.

Privesc în faţa mea, lucruri despre mine pe care ştiu că nu le-am văzut niciodată. Pot să dorm fără să cobor de pe River. E suficient să-mi întind picioarele în spate, pe pedalele posterioare. Şi mai văd încă fragmente pe care nu reuşesc să le recompun. Dar poate că dorm şi în timp ce conduc. Visez. Acum ştiu că am cumpărat motocicleta pentru a face călătoria asta.

Mă opresc la o benzinărie, un câine latră. Mă tem că n-o să mai reuşesc să cobor, să-mi îndrept picioarele. Mi-a înţepenit corpul, nu am crezut niciodată că voi putea să conduc atâtea ore. Mă simt totuşi uşor, deşi cad bucăţi din mine, din bătrâna fantoşă. Ascult Rem şi Red Hot Chili Peppers, în cinstea lui River.

În cetatea şampaniei mă opresc să-mi potolesc setea... Privesc bulele, le golesc, le las să cadă în mine ca nişte fluturi, altele fac încă spume în cupă. Iar trupul se predă acum cu adevărat, o fâşie din apusul soarelui măturăorizontul violet. Acum văd bine cercul. Sunt în centrul lui. Viaţa stă toată în această mână, într-un ochi care se închide călduţ şi umed. Eu sunt focul. Un hotel necunoscut, de un farmec necunoscut, o cupolă ce pare o fânărie. Singur în pat, salopeta aşezată pe un scaun. Ar trebui să fiu distrus, ruginit, mort de oboseală. Dar sunt un înger. Mă învârt în pat. O fi bătrân, o fi gras, o fi muribund? O să-i spun *vino să facem o tură cu motocicleta, băiete, e timpul să pleci*, o să-l urc în spatele meu.

Trec pe lângă o centrală nucleară, turnurile de răcire sunt arme îndreptate spre cer. Trag tare până la graniţă, şi pancarta care desparte Franţa de Italia e cu adevărat un steag pus pe culmea cea mai înaltă a prăpăditei tale inimi, care acum e cu adevărat obosită. Urc serpentinele de la Piccolo San Bernardo, aerul spintecă pieptul care acum e o lespede verticală pe care se caţără gânduri intacte ca noul oxigen pe care-l respiri. Mai sunt câţiva motociclişti pe munte şi două autorulote. Familii care mănâncă. Privesc gheţarul, pare cu adevărat ochiul unei lumi întoarse cu susu-n jos, te gândeşti că acolo jos

ar putea să fie multe poveşti ca a ta. Şi te întrebi cum a fost şi cum se va termina.
Este şi o acvilă, una din păsările acelea extreme care iubesc înălţimile. Te gândeşti la ochii ei, la un ochi de al ei de aproape, la gene, la mişcarea pupilelor, la tremurul pleoapei.
Kilometri duri, cutezători ca voinţa mea.
Mai e multă autostradă de parcurs. Camioane şi tunele, şiruri de lumini, rafale de şoc. Ţi-e frică, eşti aproape de sosire şi ai vrea să încetineşti, dar mergi înainte cât poţi de repede. Şi simţi din nou impulsul acela contrar. Te apropii de el, poate că asta e. Din nou moartea şi viaţa, apoi doar pulsul, priveşti ceasul. Un camion o face pe nebunul, atingi faţa şoferului, vorbeşte la telefon, bea o bere, se masturbează... Faţa unui individ absolut inconştient.
Plouă. Îţi ţii pelerina pe picioare şi apa se separă ca o mare pe vizieră. Mergi pe o stradă regională fleşcăită. După curbă se vede o motocicletă pe jos. O bestie răsturnată. Simţi un frison teribil, biciuirea diavolului. Ultima, poate. Ar putea să fie River, ai putea să fii tu, dar nu, încă nu asta e soarta ta. Chiar dacă pentru o clipă te gândeşti că e o altă ocazie pierdută, că ar fi minunat să crapi acum, la un pas de Idaho. Te gândeşti din nou la soartă, la paltonul acela, cel pe care toţi îl ducem cu noi, şi nu ştii cât de scurt va fi. Oricum va fi, ai reuşit să îmbătrâneşti, când erai tânăr credeai că nu, dar te-ai înşelat. Ai crezut că zeii te iubesc, că eşti destinat să triumfi.
Te gândeşti la River Phoenix, *My Own Private Idaho* e unul dintre primele filme pe care le-ai văzut la Londra, te-a dus Knut. Te gândeşti la cei doi tineri care merg spre marea iluzie, călare pe o motocicletă. Sunt împreună cu tine pe River, îi duci şi pe ei. Duci cu tine mulţi tineri, toţi cei care şi-au căutat propriul Idaho. Şi e mereu aceeaşi poveste care se repetă. Dar, la urma urmei, de aceea se trăieşte.
Înţelegi că motocicleta de pe asfalt, între luminile roşii şi ploaie, e o reprezentaţie

teatrală. O scenă care ţi se arată ţie, şi că mintea ta, foarte obosită, dar încă puternică, poate imagina, descompune şi compune. Scena aceea îţi spune ceva. Dar nici asta nu-i adevărat. Nici nu te interesează dacă e adevărat. Ai făcut toate supoziţiile posibile, ştii deja, eşti un foarte prost detectiv, frate.

Mai sunt două sute de kilometri, e deja miezul nopţii, te opreşti să dormi într-un motel. Furi o brioşă din coşul pentru micul dejun pregătit deja în întuneric. Mizeria e pur şi simplu cel mai bun loc posibil. Camionagii care le-o trag extracomunitarelor, astfel de oameni şi de locuri. Trupuri lacome, trupuri moarte de oboseală. Ţi-e greu să-ţi scoţi salopeta, eşti distrus, ud ca un scafandru. O pui pe calorifer, apoi îţi dai seama că e oprit. Te uiţi la televizor. Te întinzi pe pat şi vezi un înger care se apleacă deasupra ta, o umbră albă care-ţi veghează trupul.

E un sat de tuf, cu grădini şi coteţe, barăci cu acoperişuri de tablă. Un bar, un chioşc de ziare, un teasc pentru măsline. Ultima parte de drum, ultimul prânz cu musculiţe şi insecte. Mă opresc într-un bar, beau o cafea, mizerabilă, din păcate, merg la toaletă, mă spăl pe faţă, la subsuori. Îmi fac un soi de toaletă. Scot din rucsac o cămaşă. *Cămașa*. Cea pe care am ţinut-o pentru el. Decolorată, de un roşu devenit aproape roz, şifonată de călătorie, dar cutele astea sunt a nu ştiu câta frumuseţe a ei. O s-o recunoască? O să mă recunoască. Îmi privesc chipul, obosit, chinuit, cu semnele lăsate de ochelari şi de kilometri. De călătoria asta, de drogul ăsta care durează de un număr infinit de ani. Faianţa se mişcă, îşi schimbă culoarea. Ochii dansează, pulsează departe şi aproape. Sunt eu. Fără nici o îndoială eu. Agăţat de chiuvetă, mă emoţionez. E ultimul gest de curaj. Şi, evident, ia naştere dintr-o frică fără margini. Golit şi uşor, trec pragul. Sunt gata să mă prezint în faţa lui ca prima oară. Un trup bătrân, dar alb încă, pe care se mai pot scrie încă atâtea lucruri formidabile. O poartă deschisă. O casă de ţară în plin câmp, care se vede din stradă. O alee, o livadă.

Îmi scot casca. Sunt transpirat pe frunte şi între picioare. Ridic privirea spre câmpie, un lung spaţiu de lumină, un orizont singuratic.

Mă aflu în faţa unei mari clădiri din piatră cu acareturi, într-un burg rural. În curtea cu pietricele pe jos mai multe persoane se mişcă şi vorbesc. Un câine vine spre mine lătrând, apoi dă din coadă, îi întind mâinile, îl mângâi. Fac câţiva paşi. Copii care se joacă într-un loc special amenajat, se caţără invers pe un tobogan murdar de noroi, o baltă rămasă după ploaie, pământul tocit sub leagăne. O femeie aplecată leagă şireturile unui paraplegic. Nişte necunoscuţi, aşezaţi în jurul unei mese de piatră, mă salută. Fac un semn cu mâna, rămân pe loc. Un om cu un pulover negru vine spre mine. O faţă consumată care aminteşte de cea a lui Charles Bronson.

— Salut, eu sunt Alessio!

Îmi zâmbeşte, pare să ştie cine sunt, mă aşteptau, zice *a, da*, se uită la motocicletă. I se pare incredibil că am făcut un drum atât de lung. Îmi pune câteva întrebări. Sub pulover are gulerul alb al preoţilor. Copiii s-au strâns în jurul motocicletei. Preotul se apleacă, îl ia în braţe pe cel mai mic, ceilalţi îl urmează ca nişte găini pe lângă picioarele ţăranului. Intrăm într-o încăpere goală, podeaua din cărămizi e acoperită cu salpetru, un crucifix din lemn bătut în cuie acoperă în întregime un perete. Traversăm un coridor, ne oprim într-un mare refector, cu desene făcute de copii pe pereţi. Creioane colorate, acuarele. Case strâmbe, oameni lungi, asimetrici. Părintele Alessio îmi spune să aştept acolo. Mă las pe genunchi, simt zgomotul încheieturilor care pur şi simplu pocnesc.

Îl recunosc de departe... îi recunosc trupul. Încerc să-mi ţin umerii sus, trag aer în piept, apoi îl dau brusc afară.

Costantino intră, trece prin mica uşă, are lumina în spate. Nu e într-un cărucior pe rotile, se îndreaptă către mine pe picioarele lui.

— Guido!

— Hei...

Se opreşte, se uită la mine... tresare uşor, zâmbeşte.

— Ce mai faci?

— Am supravieţuit, da...

Deschide braţele, o îmbrăţişare solidă, puternică. Mă lipesc de el. Tot ce există în corpul meu mă trage în jos. Mă simt complet golit. Îmi sprijin nasul de gâtul lui pentru o clipă. Nu am timp să simt un miros anume. Se desprinde, mă priveşte. Îmbrăcat în piele ca un bătrân rocker, cu ridurile şi zâmbetul meu lipsit de forţă.

— Ai venit cu motocicleta... de la Londra?

— Da...

— Câţi kilometri sunt?

— Două mii.

— Nu pot să cred.

Să crezi, Costantino. Să crezi, singura şi sfânta mea iubire. Durere şi joc în nopţile interzise ale zilelor de angoasă. Înăuntrul meu se agită un flipper, o bilă care se roteşte şi cade în toate găurile şi ciupercile luminoase... în toţi anii din urmă, sicriele pe care le-am văzut, iubirea pe care am pierdut-o...

— Ştii, am închis casa din Londra.

— A, da?

Aş vrea pur şi simplu să-l iau şi să-l duc cu mine acum când motorul mai este cald încă. Ce loc e ăsta, un hostel, un agroturism? Va urca în cameră să-şi umple sacoşa şi la drum, vom pleca împreună, acolo unde viaţa noastră s-a întrerupt, vom lua vaporul ăla, vom ajunge în Idaho-ul nostru. Îmi amintesc mâna lui prima oară, îmi amintesc pieptul şi visele lui. Ne-am învârtit un pic în gol, dar acum iată-mă, au trecut... câţi? patruzeci de ani aproape, dar, la naiba, ce importanţă are. Ce importanţă are, poponarule.

— Câţi ani, ai?

— Câţi ai tu, băiete.

Mă uit la el... s-a mai îngrăşat puţin, nu prea mult. E puţin dezordonat, e el. E aici lângă mine. Timpul n-a trecut, s-a întrerupt pur şi simplu. Pot să dezgrop toate feţele sale. Sunt singurul care poate s-o facă.

— Salut, Costanti'.

— Bine ai venit, Guido.

Mă salută ca un *boy scout*, are aerul ăsta de om prea mare într-un rol prea mic. Dar nu reuşesc să mă uit la el, pentru că încă văd crâmpeie din trecut. Încerc să recompun mozaicul din bucăţile care se înşiruie una după alta. În manieră dezordonată, violentă. Îmi întinde mâinile, sunt verzi. Lucra în grădină, îmi spune, de asta e transpirat... Simt un miros de tuf şi foc stins. Mirosul acelui loc.

Pare o şcoală serală sau un club, unul din locurile acelea triste în care oameni anonimi se adună şi se preface că se aventurează şi se bucură. Caut puţină intimitate în ochii lui, dar şi i-a întors deja... Mai există alte persoane în jur, mi le prezintă, prieteni, zice, bărbaţi şi femei, cupluri destul de tinere. Oameni de care mie nu-mi pasă câtuşi de puţin, pe care nici măcar nu-i văd. Îmi zâmbesc, o fac şi eu forţat, alarmat, pentru că acum văd ceva şi încă nu ştiu ce anume... Există o plasă pe un teren, un mic turneu de volei...

Îl privesc pe Costantino care vorbeşte cu oamenii ăştia... Nu ascult ce spune, îi privesc gura cum se mişcă... faţa îi e umflată, trăsăturile lui par mai relaxate, mai puţin adâncite. Îi privesc capul, i-a crescut părul, e altfel, mai drept, mai puţin des. O pată rozacee şi netedă lângă ureche. Simt resacul acela... noaptea noastră de moluşte izbite de stânci. Mă gândesc la ce s-a întâmplat cu o clipă înainte, la promisiunea aceea. Îşi lasă capul în jos.

— Poţi să atingi, dacă vrei.

Îmi ia mâna şi o duce la cap. Simt urmele cicatricilor sub părul moale. Mă prinde de

umăr.

— Hai să-ţi arăt grădina!

E îmbrăcat neglijent, un pulover peste o salopetă prea largă. Mâna se bălăbăne pe lângă picior.

În mijlocul grădinii se află un măslin mare, îi privesc coroana cu mici frunze argintate. Trunchiul noduros se desface în două părţi care urcă spre cer, pare o poartă. Aş vrea să trec prin ea împreună cu el şi să dispar. Mă gândesc la bonsaii de măslin din piaţa de flori, la două mii de kilometri de aici.

— Am visat copacul ăsta, măslinul ăsta, cred...

— Chiar?

— Am visat că ai agăţat de el funia aia.

— Şi eu te-am visat.

— Te-ai convertit?

— Mi-am găsit drumul, sigur.

Mă gândesc să-i spun *fii liniştit, n-am venit să te tulbur, ci să reînnoiesc promisiunea*.

Dar el e liniştit, umblă legănându-se uşor. Ridică mâna de mai multe ori ca să-mi povestească despre terenul acela semănat... cu anghinare, cardon, dovleac...

— Tu nu ştii nimic despre grădinărit, nu-i aşa?

— Nu.

— Relaxează.

Cuvântul ăsta mi se pare, brusc, atât de profund şi de teribil. Pentru că totul mi se pare nemişcat, prizonier al unui gheţar. Îi povestesc despre gheţarul pe care l-am văzut. Şi el iubeşte muntele, îmi spune. Îmi spune că acesta e locul în care sfântul Francisc vorbea cu lupii.

Îi spun că soţia mea a murit de lupus. Că sunt văduv. Se opreşte, e tulburat. Îşi aduce

aminte de cina aceea, de grija ei.

— Nici nu ştii cât m-am gândit la tine.

— Şi eu m-am gândit la tine.

Continuăm să mergem printre garduri joase de piatră şi mici sere. Dovlecei mari se văd printre frunze, ca nişte pule verzi, mă gândesc că, altădată, ne-ar fi trezit la viaţă, că altădată am fi râs ca nişte imbecili. Îi prind mâna, el mă lasă, o ridică pe a mea şi mi-o sărută, apoi o lasă.

— Aproape că am murit în noaptea aia, Guido.

Zâmbeşte de la o distanţă ciudată, ca şi cum ar vorbi despre altcineva. Se aude zgomotul pământului moale sub tălpi.

— Dar poate că voiam să mor, aşa e, să ştii.

Sunt prea tulburat ca să pot scoate o vorbă... încerc să focalizez ceva. Privesc crengile măslinului care se mişcă uşor ca spuma mării. Speram să-i pot spune *o să te aştept, nu e nici o grabă, am uitat de timp*.

— Am înţeles stând aici, cu ei.

Se aude o voce dintr-un difuzor prins pe zid, apoi sunetul înregistrat al clopotelor se împrăştie pe câmpiile din jur.

— Ce loc e ăsta?

— O comunitate.

Există şi un restaurant care lucrează bine, îmi zice.

— Urmează să primim o stea... o stea pentru locul ăsta sălbatic...

— Ce stea?

Şi mă gândesc din nou la steaua bărbatului ridicol.

— O stea Michelin.

Suntem în martie, e deschis doar la sfârşit de săptămână. El e bucătarul, în afară de

grădina de zarzavaturi, au şi animale. În bucătărie lucrează mulţi tineri pe care el îi instruieşte.

— Trăieşti aici?

Insistă să-mi arate caii, cuştile cu iepuri. Scoate unul mic şi alb şi mi-l dă în mână râzând.

— Am venit aici zdrobit, plin de îndoieli. Nu te gândi la un loc închis... nu-i deloc aşa... există doar persoane care s-au adunat împreună pentru a se ajuta...

Ne întoarcem înăuntru. Dăm o tură prin camere, mici, cu câte două paturi suprapuse, unde se opresc să doarmă grupurile care vin să asculte.

— Primele seri au fost teribile.

Îmi povesteşte că dormea cu un tânăr preot, şi el nesigur şi rănit. Îmi vorbeşte despre drumul pe care l-a făcut. *Să-ţi reconstitui propria identitate sexuală.*

Nu ştiu despre ce vorbeşte... Dar acum îi văd bine chipul umflat şi tot restul, corpul arată ca un mare sac moale, iar emoţiile par să iasă dinăuntru ca nişte pene dintr-o pernă...

Încep să focalizez, am văzut deja o lumină slabă... Pare ieşit din comă, un narcoleptic, unul care vorbeşte în timp ce doarme şi trăieşte în altă parte. Vocea îndepărtată... şi zâmbetul pare indus, un zâmbet încremenit, ca restul chipului. Îmi dau seama că nu mai are sprâncenele la locul lor, probabil i-au crescut strâmbe, par două ciudate semne perplexe. Şi tot restul îi aparţine, dar nu e exact al său, pare aplicat, fals...

— Există posibilitatea întoarcerii înapoi, ştii...

— Înapoi unde?

Aud o împuşcătură în spatele meu, mă întorc spre fereastră.

— Sunt vânătorii, spune. E vremea mistreţilor.

Mă gândesc la vremea noastră. Îi caut ochii. Se lasă privit fără nici o problemă. Nu-mi place marioneta asta, sfântul ăsta idiot. Durerea i-a luat probabil minţile.

— Nu cred un singur cuvânt din ce spui, Costanti'...

— Guido...

Brusc încerc să-l sărut. Să-l trezesc din această stinsă înţepenire, din această macabră vrajă. Nu deschide buzele, dar nu mă alungă. Mă ţine lipit de pieptul lui, cu gura deschisă. Şi mirosul lui nu pare să mai fie acelaşi.

— Hai, liniştește-te...

Râd, scutur din cap.

— Ai uitat? Vrei să mă faci să cred că ai uitat?

— Sigur că n-am uitat.

Închide ochii pe jumătate, îşi încreţeşte nasul, ticurile lui, felul lui de a-şi descărca nervii. E încă el, îmi spun. Au aruncat clor pe el, dar n-a fost suficient. Privesc Fecioara din vitrină, veche, grețoasă. Îi privesc umerii, aş vrea să-i sar în spate, ca pe timpul liceului.

— Îţi aduci aminte de cămaşa asta?

Cum ai putut s-o uiți, Grande Capo.

— M-am vindecat, Guido.

— Vindecat de ce?

— Am încetat să-mi mai fac rău, să le fac rău altora...

— Ce pula mea spui Costantino? *You fuck around with the wrong people...*

Mi-am pierdut controlul, vorbesc în engleză, îl plesnesc peste fund, îl îmbrâncesc. Nu vreau decât să reacţioneze, să-şi revină... Poate să-şi bată joc de alţii, dar nu de mine. Eu l-am văzut, îmi amintesc fiecare fracţiune de secundă în care a fost cu mine... şi mi-a cerut totul şi doar un singur lucru, să fie el însuşi. Trebuie să-l scot din închisoarea asta, să smulg din perete o chiuvetă, să sparg geamul acestei lobotomii.

Grande Capo, răspunde, ştiu că nu eşti mut şi că mă poţi auzi.

Pur şi simplu a rămas prea mult timp departe de mine... pare ieşit din comă, dintr-o amnezie... dar eu o să-i aduc aminte totul... o să fiu mult mai bun decât un drog... o să-i deschid porţile creierului... o să fac în aşa fel încât să-i intre înăuntru din nou şi pentru totdeauna viaţa...

În sufragerie se pregăteşte o gustare, o masă lungă pusă pe trepiede cu feţe de masă din hârtie. Intră alte persoane, tineri, perechi, toţi se îmbrăţişează. Fiecare pune pe masă ceva de mâncare făcut în casă, plăcinte sărate, salată de orez acoperită cu folie. Nimeni nu-şi scoate încă paltonul. E un soi de anticameră. Preotul cu pulover ţine un mic discurs de bun venit. Toţi ridică paharele de plastic. Un toast pentru Luisa. Cine-i Luisa? A, da, fata aia cu păr puţin şi o scurtă murdară ca penele de porumbel.

Îl pierd pentru că se amestecă printre ceilalţi. Acesta este probabil sensul comunităţii, să se amestece şi să reuşească împreună. O piaţă de păsări care se mişcă la unison, se ridică, se împrăştie. Costantino trece prin faţa mea târând o bancă împreună cu un băiat. Din puloverul prea scurt îi văd o fâşie de piele. Ştiu că acolo are vergeturi, ştiu pentru că am trecut peste ele cu limba. Mi s-a întâmplat într-o altă viaţă. Uşile sunt deschise. E frig, dar nimeni nu pare să bage de seamă. Zgomotul care se aude e cel al unui *Miserere* uitat într-un difuzor.

În scurtă vreme termină totul, aruncă farfuriile murdare în nişte saci cenuşii. Strâng resturile. Rămân singur într-un colţ, pe un scaun de şcoală. Cineva se apropie, îmi spune pe nume. Rossana îmi întinde mâna. Mă îmbrăţişează, mă trage către trupul ei prea parfumat. E mai elegantă decât ceilalţi, are un palton matlasat, ochelari de soare ridicaţi pe cap să-i ţină părul.

— Mulţumesc, Guido. Nici nu ştii ce dar i-ai făcut că ai venit.

Îl văd pe Giovanni în spatele ei. A crescut într-o manieră impresionantă. Sperie atât de înalt. I-a crescut barba, are dinţi murdari şi mari de copil. Îşi dă un pumn în cap. Aceeaşi

privire apoasă. Mi se pare singurul care nu s-a schimbat.

— Ţi-l aminteşti pe Guido, prietenul lui tati? Salută-l, hai, salută-l! Dă-i un pupic, hai, dă-i un pupic!

Rossana urlă şi nu înţeleg de ce. Giovanni îşi duce mâinile la urechi, îşi clatină capul ca un cal când i se pune şaua. Acela e probabil modul în care l-au dresat. Îl sărut. Miroase a salivă. Şi mie-mi vine să-mi astup urechile şi să dau cu putere din cap.

Dar simt că trebuie să rămân calm. Sunt singur într-o lume transformată. Toţi sunt insecte în jurul meu. Şi vor să mă facă să cred că eu sunt insecta. Trebuie să nu mă enervez. *Putem să ne întoarcem înapoi*... Există un singur loc unde eu şi el ne putem întoarce.

Costantino se apropie, îşi prinde soţia de mijloc, se sărută în fugă. Sunt acolo cu salopeta mea de motociclist şi cămaşa mea de un roşu decolorat. Sunt dezaxat, totul e dezaxat. De ce sunt aici? Convocat pentru ce? Ce legătură am eu cu acest teatru al absurdului?

Giovanni se lipeşte de tatăl său, Costantino îl primeşte cât se poate de natural. Dar e un natural diferit. Îşi mângâie fiul la fel cum mângâia, cu puţin timp înainte, iepurii... E un gest pe care aici îl fac toţi, sunt primitori, ţin mâna pe un umăr, pe capul cuiva. Dar eu nu simt o adevărată căldură umană, ci doar frecatul animalelor când intră în grajd şi se încălzesc, se adună.

Într-o bună zi am încetat să mai sufăr, mi-a spus. Aceasta trebuie să fie maniera de a nu suferi şi de a se salva de obscenitate. A se despuia de orice intimitate, a şterge din gesturile de iubire orice secret, a le dărui tuturor. A renunţa la propria personalitate sexuală, la orice energie creativă.

În sala de reuniuni văd multe braţe deschise, apoi o estradă, un microfon şi o masă care va fi probabil folosită ca altar. Trupurile sunt într-adevăr multe, înghesuite ca la un

concert pe stadion, mulţi stau în picioare, cei mai tineri pe jos cu picioarele încrucişate. Eu am un discret loc de onoare, în primul rând. Ţarcul ăsta e poate o sectă, ca Children of God... Au fost spălaţi pe creier. Doi băieţi cântă la chitară un gospel, se uită în tavan invocând spiritul iubirii. N-o să-l las în voia acestei batjocuri. Sunt aici cu vârsta şi uniforma mea de rebel. A râs de mine, *parcă ai fi Lou Reed*, a spus.

Îmi întind picioarele. Preotul în pulover ia microfonul, glumeşte, are un accent emilian şi fericirea carnală a unei găluşte care orăcăie în supă. Ţine o scurtă predică, emoţionantă, trebuie să recunosc, spune că a iubi înseamnă pur şi simplu a face bine altcuiva. Apoi invită o fată să urce pe mica scenă. O liturghie, nu chiar, mărturii pe post de terapie. Figuri suferinde se perindă pe podium, povestesc de-a fir a păr suferinţe umane inspirându-se liber din imaginarul lor de supravieţuitori.

Costantino se ridică, îşi freacă mâinile de pantaloni ca şi cum ar fi transpirate, îi zâmbeşte băiatului care a fost înaintea lui, preia microfonul acelei ştafete.

— Scuzaţi-mi vocea, sunt răcit.

Giovanni e lângă el. Nu l-am văzut niciodată vorbind în public. Nu credeam că e în stare s-o facă, să nu-şi aplece ochii. Priveşte publicul, se lipeşte de el asemenea celorlalţi care l-au precedat... primeşte fluidul lumii înghesuite, înfometate, care pare în întregime sub efectul a ceva... care e îndopată cu o infinită blândeţe. Bunătatea drogaţilor, a celui care a tăiat nervii care duc la durere, dar şi la viaţă.

E o voce surdă, istovită. Nu e o confesiune, e o tenie, un mare vierme alb care se umflă în interiorul lui, care mănâncă şi geme pentru el.

— Eram fiul portarului.

Începe aşa. Îşi ţine mâinile încrucişate ca o găoace pe pantaloni. Un lung fluviu de cuvinte fără nici un entuziasm, fără nici o învolburare, ca şi cum ar fi fost deja repetate de multe ori, o lecţie mestecată. Corpul îngrăşat şi liniştit e sobru, ceara unei lumânări

groase care se topeşte încet.

— După şcoală îl ajutam pe tata, făceam mici servicii pentru locatari...

Vorbeşte despre copilăria lui, despre părinţi, despre firea lui închisă... Se opreşte, îşi strânge maxilarele, deschide gura şi trage cu greu aer în piept, ca şi cum ar fi înghiţit pe-alături.

Acum e un invertit... asta e inversiunea, drumul ăsta înapoi, această dare înapoi psihică. Îi văd numele scris invers *onitnatsoC*.

Vorbeşte despre o vară.

— Aveam paisprezece ani, treceam de la gimnaziu la liceu...

Nu e nevoie să caut în memorie. Vorbeşte despre vara aceea. Cum aş putea să uit vara aceea. Plaja izolată, bărbatul gol care mă chema la el. Felul în care s-au răsturnat lucrurile... Poţi uita totul în viaţă, dar nu gardianul care ţi-a deschis poarta închisorii.

— Am fost abuzat.

Strâng picioarele. Crabi şi o mare rea, murdară de alge şi sânge, de infamie adâncă.

— Era un critic de artă, un bărbat înalt, elegant...

Acum totul e scris invers... Mă concentrez pe un punct îndepărtat... războinicul aheu... Costantino care recompune cu ajutorul pensetei bucăţelele de piatră ale mozaicului pe care l-am aruncat pe fereastră... Văd ochiul lipsă rostogolindu-se spre mine.

Se opreşte asupra detaliilor, fără jenă, cu acelaşi ton de voce. E, probabil, tehnica pe care a învăţat-o. E foarte clar, foarte explicit. Nu pare să vorbească despre el însuşi şi nici măcar despre cineva apropiat. Ci despre un băiat îndepărtat şi străin, suspendat într-o altă viaţă. Dar eu sunt viu, asemenea privirii mele care încearcă să rămână dreaptă, prezentă, când el vorbeşte despre chiloţi, când povesteşte cum şi-i scotea şi îi spăla pe ascuns, să nu-l vadă maică-sa, îi punea pe calorifer. Sunt singurul martor. Eu cunosc caloriferul acela, mama aceea, cunosc acei sărmani chiloţi cumpăraţi de la supermarket.

Drogurile rele pot să se întoarcă după câţiva ani. Să te strecori în biluţa aceea care se rostogoleşte în trupul tău şi câştigă puncte. Iată jackpot-ul. Mâna se strecoară şi trage, aruncă tot ceea ce eşti, în afară de tine. Priveşti animalul care mănâncă organele tale interne aruncate pe stradă. Sunt bucăţi ale unui mozaic organic, pline de sânge şi nervi. Eşti un copil în picioare la fereastră, vrei să te arunci în gol.

O sperietoare, nici mai mult nici mai puţin, pe care hainele vieţii suflate de vânt au făcut-o să se mişte şi să semene în diagonală cu un om. Ăsta sunt eu. Un baston, capul de paie al unei mături puse invers, înfiptă într-un câmp de păsări înfometate.

Îl aplaudă lung, furtunos. Rossana îşi şterge o lacrimă care trebuie să-i fi curs de multe ori. Costantino mulţumeşte, nu încetează nici o clipă să strângă mâna fiului, ca şi cum ar încerca să tragă putere de la nefericitul ăla. Acesta e următorul miracol pe care i-l va cere lui Dumnezeu, să-l aducă înapoi pe Giovanni de pe pământul inerţiei. Dar poate, îmi dau seama, nu e aşa, nici unul dintre ei nu vrea să se întoarcă înapoi, ştiu că nu e posibil, le e suficient să repete mantra bunăvoinţei, să se strângă în lanţul acela uman. Mulţi plâng. Sapa cade în grădina comună, se acoperă brazdele cu frunze uscate, ca să împiedice creşterea buruienilor. Liberă fie durerea.

Din ceea ce urmează înţeleg puţin. Chiar dacă mă priveşte. Costantino continuă povestea. Povestea noastră, întâlnirile noastre ca adulţi. Agresiunea, coma şi dorinţa de a nu se mai întoarce.

— Dar m-am întors.

Vocea lui mă cheamă pe nume, mâna lui pastorală mă invită să mă ridic, să culeg aplauzele ce-mi sunt destinate.

— Iată, el e Guido, voiam să vi-l prezint.

Mă priveşte, sunt ca o pasăre împăiată pusă acolo pentru a aminti moartea şi vânătoarea ei. Îmi cere scuze în faţa tuturor. De asta m-a vrut aici.

— Toată viaţa am încercat să mă răzbun.

Dar eu ştiu că nu-i adevărat, n-am fost obiectul unei răzbunări, ci al unei iubiri. Privesc pantalonii salopetei moi cu care sunt îmbrăcat. Mă ridic şi nu ştiu cu ce picioare, aş vrea să-mi dau foc. Încerc să fac o mică plecăciune. Stau aici, cu armura mea de motociclist, cu cămaşa mea de sărbătoare. Cad din nou pe scaun. Ei merg înainte. Alte chipuri tinere şi îndurerate iau microfonul, ca să-şi spună tragica poveste. *Doamne, Dumnezeule, care ne implori şi ne salvezi, Doamne, care întorci soarta noastră pe dos, transformi crima în pradă de război a iubirii. Doamne, care ne redai speranţa. Luminos Dumnezeu etern, uman şi întreit, fi-vom cobai ai splendorii tale.*

Şi, în sfârşit, văd această splendoare îngenunchind în faţa mea şi botezându-mă. Toţi au început să-şi spele picioarele între ei, să-şi treacă de la unul la altul lighenaşe pentru acest ritual de supunere, de umilinţă. Costantino îmi scoate pantofii, îmi scoate şosetele. Îmi trece mâinile peste degete, buretele pe cicatricea albă de pe piciorul mai slab unde am avut ghipsul.

— Mulţumesc, Guido.

Nici o revelaţie în privire, îi văd moartea şi ţărâna strângându-se puţin câte puţin şi devenind din nou trup al său. Deci e adevărat, e mort. Şi înţeleg lupta pe care a dus-o, singur, în noaptea aceea şi toată viaţa. Am greşit amândoi că n-am murit pe pragul ei.

Îi privesc ceafa aplecată în timp ce-mi spală picioarele... De câte ori mi-a cerut să-l sugrum când făceam dragoste... De câte ori mi-a cerut ajutorul şi eu nu mi-am dat seama.

Se dau ostiile. Deschide gura, închide ochii cum nu i-a închis niciodată cu mine, de parcă ar primi într-adevăr ceva imposibil de atins, esenţa însăşi a vieţii. A unei alte vieţi, curăţită, virgină, fără copilul acela tragic, fără violul acela. Ceva ce eu n-o să-i pot oferi niciodată.

Afară se întunecă, ne întoarcem în grădină şi continuăm să mergem. Văd din nou

măslinul.

— Mama a ştiut vreodată?

Face un mic pas înapoi, se întoarce.

— Ne-a văzut, Guido, a intrat în biroul lui. Nu putea să nu vadă... M-am rugat să-i spună mamei, să se termine povestea aia. Apoi s-a îmbolnăvit.

S-a sprijinit de măslin, de trunchiul acela deschis, de uşa aceea...

— Mamei tale îi plăcea să bea, Guido...

N-am nimic de spus, nimic posibil şi uman, trec umbre adânci, departe, pe bordajul unei nave scufundate. Mama care ascunde sticlele sub chiuvetă. Servitoarea care o vede şi-şi bate joc de ea. Poşeta ei mereu plină cu bomboane de mentă, pescuia de pe fund... credeam că e un dar pentru mine, de fapt îi căptuşea respiraţia.

Costantino mă însoţeşte, mai vorbeşte o vreme, îşi pune mâna pe cap. Spune că uneori îl mai doare. Mă întreabă de Leni. Fiica lui are un copil, e bunic. E senin cu nevastă-sa, a fost îngerul lui păzitor. Ne apropiem de River, de scheletul ei lucitor.

Zâmbeşte, îi văd pentru ultima oară respiraţia albă, în aerul albastru, sub crengile măslinului. *Salut onitnatsoC.*

Merg până la Roma. La trei dimineaţa sunt în faţa scărilor de la Altarul Patriei, la câţiva metri de cei doi militari nemişcaţi de o parte şi de alta a ghirlandei de lauri puse pe sarcofagul soldatului necunoscut. Flacăra eternă flutură împrăştiind un fum negru. Îi privesc pe cei doi tineri impasibili care poate ar vrea să-mi spună să plec de acolo, dar nu pot să-şi lase postul de ţăruşi din carne. Mă gândesc la el, îmbrăcat militar, la ziua aceea lungă pe care am petrecut-o în ceaţă. Dorise întotdeauna să fie un soldat necunoscut.

Văd noaptea desprinzându-se încet de lucruri şi soarele ieşind din serul alb al zorilor. Eleonora îşi apropie ochiul de vizor, deschide în tăcere. Tata doarme încă. Nu spune nimic, e un pic buimacă. Scoate zăvorul de la uşă, merg în urma ei deşelat, ca un

muncitor care se întoarce acasă după tura de noapte.

— Îţi fac o cafea.

În curte zboară lumina cărnoasă a orei timpurii, se aud păsările. Circulaţia pe malul Tibrului e încă sporadică. Eleonora pune cafetiera pe aragaz.

— Ai fost la el?

— Da.

— Se simte bine, ai văzut?

— Am văzut.

Dar e ca şi cum m-ar întreba pe mine, nici ea nu pare deloc convinsă.

— S-a eliberat, în cele din urmă a reuşit să se elibereze...

Cafeaua a ieşit în cafetieră şi ea o toarnă. Privesc curtea.

— Nu mi-a spus niciodată nimic.

— Cum ar fi putut să-ţi spună, Guido?

— Doar mie putea să-mi spună.

Îmi pune mâna pe umăr.

— Mama ta ne făcea o mulţime de cadouri, mie mi-a găsit de lucru... Şi, de fapt, cine l-ar fi crezut? Nu e ca azi... Chiar şi noi eram mai puternici, copilăria poate că nici nu exista.

Tata intră în bucătărie, sub bluza de la pijama deschisă se vede maioul. Eleonora mă strânge de braţ şi şopteşte:

— Nu ştie nimic de toată povestea asta, n-am vrut să-l supăr. Are două stimulatoare cardiace, ştii...

Am urât-o pe femeia asta atât de mult timp, am dispreţuit-o.

Imediat cum mă vede îşi aranjează părul, îşi pune ochelarii. Îl îmbrăţişez. Simt carcasa lui de bărbat de optzeci de ani.

— Salut, tată!

Georgette Ida Leonetta Salis, acesta era numele mamei mele. M-am aşezat lângă mormântul ei împreună cu tata, e excursia pe care am făcut-o noi doi. E bucuros să dea o tură cu motocicleta cu mine. E uşor. Vorbeşte. Îmi povesteşte că a văzut două mumii romane în faţa supermarketului, fusese spart asfaltul şi dedesubt au dat peste o mică necropolă, o vreme nimeni nu s-a atins de nimic.

— Te duceai la cumpărături şi îi vedeai pe ăia doi acolo, perfect mumificaţi, o pereche, un bărbat şi o femeie, puţin mai mici decât noi... Mi-au ţinut companie. Asta-i Roma...

Nu mi-l aminteam aşa de vorbăreţ, dar poate că nu i-am dat niciodată ocazia să fie.

Sunt un judecător care a greşit sentinţa. Omuleţul ăsta vanitos, fără o inteligenţă specială, fără medalii pe piept, e singurul inocent.

Georgette Ida Leonetta Salis, îl citai pe Benjamin Franklin, *învaţă-l pe fiul tău să tacă, o să înveţe singur să vorbească.*

Georgette Ida Leonetta Salis. Ai lăsat ca iubirea mea să fie strânsă de gât.

Câte străzi există în lume, câte bariere şi urcuşuri, câte coborâri blânde. Ar trebui să ne închidem într-un turn himeric şi să rămânem acolo, pentru că, trăind, ne-am făcut prea mult rău.

Îl întreb pe tata ce face toată ziua.

— Mai merg din când în când la cabinet...

Mă gândesc la ce raport poate avea cu timpul un om de vârsta lui... dacă trăieşte în continuare aşteptând ceva sau zilele devin lungi benzi orizontale.

Georgette Ida Leonetta Salis, mormântul tău. Sărmanele tale rămăşiţe pământeşti.

Descopăr că tata vine deseori aici, că n-a lăsat-o niciodată singură, n-a neglijat-o niciodată. Florile în vaza de sticlă sunt încă destul de proaspete.

— Ce frumoasă era, Guido... Gâtul, îţi aduci aminte ce gât avea?

Observ cum sărmana lui faţă se topeşte şi se recompune la loc, aceeaşi expresie pe care o avea probabil în ziua în care s-au cunoscut în faţa costumelor pentru scufundători în magazinul surorilor Adamoli.

În toată viaţa lui nu mi-a dat nici un sfat, nici o indicaţie. Nu i-am dat posibilitatea. Un dermatolog, unul care nu merge mai departe de atât. Nu suntem foarte apropiaţi. Ceva natural, interior, care ţine de un miros diferit, cred. Senzaţii pe care nu le poţi schimba într-o jumătate de zi. Îmi vine greu, dar îmi impun să i-o spun.

— Te iubesc, tată.

Chiar dacă în acest moment nu e adevărat, ştiu că va fi adevărat. Că într-o bună zi îi voi simţi lipsa.

— Nu-mi pasă ce eşti...

Mă caută cu ochii lui mici.

— Îmi pare rău că suferi, Guido. Restul te priveşte.

Îi văd lacrimile.

— Cine ştie cât ai suferit, şi eu nu mi-am dat seama... Erai un copil atât de vesel, atât de glumeţ...

— Eu?

— Da, ne făceai să râdem atât de mult... Ai înveselit familia asta de mumii.

Vorbeşte despre un copil pe care nu-l cunosc, dar care poate că a existat cu adevărat.

Mâna lui bătrână pe faţa mea îmbătrânită e din nou paternă pentru un lung moment.

Ar trebui să-mi fie dor de tot, de orice posibilitate pierdută, de orice glumă. Dar nu simt nimic. Nu i-am dat niciodată nici o ocazie adevărată, iar acum sunt prea departe de iubire pentru a-mi părea rău după a lui.

Se apleacă să smulgă un smoc de iarbă de pe un alt mormânt, schimbă câteva replici despre fotbal cu îngrijitorul cimitirului, *nu putem juca dacă avem aşa o apărare*. Îl las

acolo printre găleţile cu crizanteme şi garoafe ale florarilor de la cimitirul Verano.
Băiatul îmi taie calea. L-am văzut apărând brusc. Târâie un rucsac pe jumătate gol, cred că nici măcar n-a intrat la şcoală. Are capul aplecat, trupul speriat al unei fiinţe care mimează mişcarea vieţii. Un şoricel fugit dintr-unul din multele blocuri împuţite. Cutii peste cutii pline cu furie.
E strada spre mare. Calea ferată lângă asfalt. Vechi staţii de autobuz. Adolescenţi care dimineaţa se ridică din vizuini fără iubire, îşi trag în frig jeanşii şi ies fără un salut, fără o binecuvântare.
Se opreşte să se scarpine pe braţ. Îşi trage în sus mâneca. Nu departe, se vede un cub format din cuburi negre, o hală industrială cu un ţeavă groasă de aluminiu, desenul roşu al unui muşchi sângerând, o inscripţie satirică, CREIER UMAN DE VÂNZARE, PUŢIN FOLOSIT. O discotecă închisă.
E foarte tânăr, un chip delicat ce ar putea fi extraordinar de frumos, dacă ar trăi mai bine. Poate merge să-şi caute droguri. L-am văzut căutându-se în buzunare, numărând mărunţişul.
Are gluga trasă pe cap şi şalele descoperite, un corp tânăr care se adaptează oricărei schimbări de temperatură. Mânia îl încălzeşte, fierberea aceea interioară care-l lipseşte de orice sensibilitate fizică. Îl văd înfuriindu-se singur, merge sfâşiind bucăţi de afişe. Ca şi cum ar încerca să scoată la iveală ceva, ghemul acela de larve care devoră micile lui viscere.
Dă un şut unei pubele abandonate, un check point, între nisip şi blocuri.
Capul plecat, uşoara legănare a unui înecat. Se întoarce cu o privire şireată în durere, ca şi cum o parte din conştiinţă l-ar face încă să caute ceva în jurul său. Nu pare să mă vadă.
Ce poate fi mai trist decât un băiat singur care merge pe lângă zidul întunecat al unui

teren de fotbal părăsit?

Îi este probabil foame, adolescenţilor le e foame când cresc. Aş vrea să-i plătesc un sandviş, să mă aşez lângă el şi să-i ascult vocea bâlbâită, profeţiile lui de tânăr. Să-i spun doar, băiete, nu există nimic care să merite preţul durerii tale. Dacă rănile inimii s-ar putea vedea pe chipul nostru, ştiu, tu ai fi un monstru diform, plin de cratere, de pustule sângerânde.

Acum merge foarte repede, ca şi cum ar fi luat un ritm absurd, nu o adevărată cursă, ci marşul forţat al condamnaţilor. Nu există nici o barieră între trupul lui şi restul. Trece imprudent calea ferată.

Întorc, intru în pasajul subteran. Se simte miros de cloacă marină.

E o cărare între stânci joase şi ginestre despuiate. Alunec, sar, aş vrea să ajung pe plajă, mi-ar plăcea să pot intra în apă călare pe River. Dar nisipul are ziduri, dune moi ridicate de vânt. Roata se scufundă.

Mă opresc în faţa albastrului.

Albastrul sufletului meu, albastrul visurilor mele, spunea Derek Jarman în filmul lui albastru. *De trei ori renegat de cântecul cocoşului în zori. Ţi-ai îmbrăcat haina pe dos.*

E în afara sezonului plaja, viaţa.

Privesc în spate, urmele paşilor mei, ca ale insectelor de nisip, se simte un vânt de ploaie. Un val lung, încărcat de alge, traversează longitudinal plaja. Spuma se rostogolește, marea se răsucește. Marea în deriva iernii. Aerul este cât se poate de sărat.

Un gândac face mici spirale pe nisip, mici găuri. E un mare efort această muncă măruntă. Mă joc cu el, îl înconjor cu degetele.

Culeg ceva, o stea de mare ruptă, carapacea rozalie e acoperită de mici puncte. Un fragment de meduză. Flască. Un pachet de ţigări.

Băiatul s-a aşezat pe plajă alături de o barcă răsturnată, cu gluga trasă pe cap, îi văd

doar corpul, spinarea arcuită. O figură bătută de vânt. Un mânz care abia s-a ridicat de jos, cu pielea umedă, picioarele prea lungi. Poate s-a drogat, nu prea mult, stă şi aşteaptă ca lumea să devină mai bună, să existe din nou culori, să se mişte cu toţii spre el, în jurul lui, ca îngerii. Şi ca pe un înger să-l ridice şi să-l legene. Unul din băieţii ăia care învaţă rău, rămân în urmă, îi deranjează pe ceilalţi.

Nici un deranj pentru mare.

Trec pe lângă el, ridică uşor bărbia. Îi văd ochii înguşti. Poate e doar un băiat îndrăgostit, aşezat în faţa foamei lui.

Am fost deja pe plaja asta atunci când eram ca el.

În faţa foamei.

Ar trebui să văd toate lucrurile de la înălţime, aşa se întâmplă după furtună. Privesc norii, sacii lor fosforescenţi. Va cădea o nouă apă.

Stau să privesc resacul, fâşii de plastic se ivesc din nisip fâlfâind. Un bidon plin de catran, un mâner ruginit de umbrelă.

Mi-am scos cizmele, mă uit la ele. Sunt puţin înspăimântătoare. Toate lucrurile lăsate pe plajă sperie.

Văd cărarea mea de sus, picioare pe nisipul umed care apar şi dispar, urme. Privesc arsura sării. Apa e rece ca gheaţa şi plăcută. Picioarele sunt peşti arctici.

Culeg bucăţi de lemn, aş vrea să fac un foc. O anvelopă deşelată, aş putea să-i dau foc.

N-ar fi rău să stau jos, să-mi încălzesc spatele la un foc.

Există un loc, dincolo de mare.

O să aştept vapoarele, aşezat într-unul din barurile din port, o curte văruită în alb, ouzo, mezedes şi biscuiţi cu miere şi migdale... o să simt gustul lor dulce. Şi o să aştept. Aşezat pe un scaun albastru, o să aştept. O să văd cum se schimbă anotimpurile cerului cu o carte deschisă pe inimă. Cerul se schimbă repede lângă mare. Viaţa se concentrează în

faţa acestei porţi larg deschise.

Cunoşti Grecia, băiete? O să te gândeşti la imaginea aceea murdară, înfrântă, cea pe care o dau la televizor experţii Europei, dar tu să n-ai încrede în ei. Grecia e temelia şi trecerea. Şi habar n-ai cât de minunată e vegetaţia, portocalii, măslinii, arborele de rodii. Există acolo un loc, un mic golf, la capătul Peloponezului, prea arid, prea neatractiv pentru turismul de masă, unde sunt duşi elevii în excursie cu şcoala. Câteva clădiri văruite, strâmbe, una peste alta, ca şi cum vântul le-ar fi îngrămădit pe toate pe acelaşi versant, să privească marea deschisă, Orientul.

Nisipul e un crater de viaţă, resturi de scoici şi peşti fosili, dar şi oase de oameni antici, de monştri marini. Da, acolo totul miroase a legendă. Ştii ce e o legendă, băiete? Imaginaţia care devine beneficiu pământesc. Peşteri acvatice ard de anemone roşii ca nişte focuri scufundate, treceri secrete conduc la un amfiteatru roman. Vântul a sculptat stâncile ca nişte chipuri, iar sunetul, în anumite nopţi, e atât de profund şi penetrant că-i înalţă pe oameni deasupra lor înşişi. Nu ştiu cum este iarna acolo, dar mi-o imaginez blândă, alunecoasă din cauza sării. Îmi amintesc primăvara, vântul filamentos încărcat de miere.

Pe plajă se ajunge străbătând o potecă tăiată printre tufişuri, care te ameţesc cu mirosurile şi trosnetele lor. O plajă dură, o spinare de măgar cenuşiu, un ţărm antic în formă de candid maxilar. Iar stâncile care-l mărginesc sunt netede şi apropiate ca nişte schelete de animal, doi hipogrifi care stau de strajă.

Există o baracă pe plaja aia, un soi de bar părăsit multe luni pe an, o butelie cu gaz, un grup electrogen. O s-o pun pe picioare, o să fac un mic restaurant simplu pentru turişti nepretenţioşi, iubitori de natură, călători cu spiritul. Văd mesele pe plajă, acoperişul din trestie, frigiderul cu băuturi. Costantino va fi gras, băiete, va fi un bătrân rotofei, cu un şorţuleţ cu un peşte decolorat pe el. O să tăiem roşii şi brânză feta, o să culegem

sparanghel de mare. O veche barcă de cauciuc pe mal... la apus, cu tricourile rupte, vom urma dâra lăsată de soare pe apa liniştită, o să aruncăm undiţele, o să strângem cureaua aşteptând bunăstarea. El o să gătească, transpirat, ciufut, o să ne certăm, băiete, sigur o să ne certăm, el e supărăcios. O să ne plimbăm pe plajă cu un baston şi mici pălării de pensionari. În toiul nopţii o să ieşim, ameţiţi de băutură, să pescuim calamari... o să vedem luminile strecurându-se pe fundul apei, reverberând pe chipurile noastre. Va veni iarna, o să ne ajungă un pulover pe pantalonii de pânză, o să culegem lemne albe ca nişte oase, o să aprindem focul, o să ducem hamacul înăuntru, o să ne odihnim ca animalele şi o să citim cărţi ca oamenii. O să trăim, pur şi simplu o să trăim.

Băiatul stă nemişcat lângă barcă, mă priveşte.

Poate îi e frică de mine. De bărbatul ăsta care se dezbracă şi sfidează marea în martie, când nu e vreme de făcut baie.

Există un loc dincolo de mare.

Va veni, ştii, băiete. Va aştepta lângă port, cu oamenii ăia fără căpătâi care miros a plase de pescuit murdare, a peşteri marine, cei care închiriază bărci pneumatice turiştilor.... bărci dezumflate pe timp de iarnă, peşteri în care poţi intra ca să faci simple conversaţii despre timp, despre ceea ce mai rămâne dintr-o viaţă sprinţară. Pe străzile acelea albe, figura mea la apus, întorcându-se acasă uşor aplecată de spate, va fi destul de frumoasă. Plină încă de curaj. Va ieşi luna. Un pandantiv pe un gât întunecat. Vor veni furtuni şi ape atât de nemişcate, că vor părea moarte.

Şi într-o bună zi va veni. Va coborî de pe un vapor, va fi un bărbat bătrân îmbrăcat cu pantaloni şifonaţi de in, murdar de pe navă, va trage după el un trolley pe puntea metalică, va fi rugină. Îmi va da mâna cu vene groase, trupul îi va fi nesigur, va fi încetat să-şi pună întrebări.

Salut, băiete!

Vom traversa puntea metalică împreună. Nu va fi o surpriză că-l văd, va fi ceva normal. Ne vom aşeza într-un bar să bem. Lumini îndepărtate, cutii electrice recompuse. O pasăre se va opri pe masa noastră, va ciupi violent, mult mai tare decât noi. Pasărea cu muşchii încordaţi ai tinereţii, ai luptei în cer.

Va veni, băiete! Nimic nu va împiedeca albastrul să vină la noi. Va coborî de pe nava sosită în sezonul mort, de pe un debarcader pustiu, va privi în jur. Va întreba de mine, despre profesorul aflat mereu în barul din port. Va vorbi cu prietenii mei... cu femeia care face biscuiţi, cu ciclopul care ţese plasele de pescuit, cu băiatul grec căruia îi dau lecţii de artă, plătite cu ouă şi miere. Ei o să-l ducă pe locul înflorit, pe stânca de sare. A ales el locul, o să-i spună. *Pentru că de aici se văd navele ce intră în port*. O să-i spună că am stat pe unul dintre scaunele acelea colorate şi rupte, mereu acelaşi, discutând, filozofând, vor spune că i-am făcut să râdă şi să plângă şi că am căzut pe câmpul de bătălie, cu ciroză şi cu o ţigară între degetele îngălbenite, după ce mi-am băut paharul, cu ochii ficşi spre debarcader, spre poarta deschisă a mării.

Nu există nimic mai bun decât să te opreşti în faţa unei bariere vii.

Băiatul e acum un punctuleţ. Salopeta neagră pe plajă e doar o siluetă, o platoşă abandonată. Alături de cochilii de scoici mâncate. Din vârful dunelor, River priveşte estuarul meu în mare.

Am băut o sticlă de lichior de soc, băiete, am băut-o decent, m-am oprit într-un bar mizerabil. Dar nu sunt beat. Doar m-am încălzit puţin. Iar dacă mă clatin un pic e doar pentru că sunt fericit.

Din noaptea aceea n-am mai intrat în mare. Ţin ochii deschişi, retinele sunt lame.

E o mănuşă de gheaţă. Mă strânge, şi tot învelişul meu se strânge în timp ce totul se lărgeşte. Mi-e frig, dar pot s-o fac. Pot să intru în găoacea mea albă, a puiului meu alb. Inima îmi bate tare de tot.

Există un loc dincolo de mare.

Nu e cel pe care l-am visat întotdeauna? Cel pe care toţi băieţii şi l-ar dori, înainte să fie corupţi, înainte ca lumea să-i prindă în plasa ei. O să fim nişte cosmonauţi marini. Murmurul valurilor atât de disciplinat. Va veni o nouă ordine. Mă întorc să salut plaja. Oh, dacă Leni ar fi aici pe plajă să filmeze scena asta, trupul meu zbârcit în apă ca o maimuţă sfrijită.

Suntem mereu obligaţi să ne naştem din nou într-un loc îndepărtat din univers.

Mâinile acelea mari, ascultătoare, mâinile pe care le folosea să repare biciclete, să frământe aluatul, să îngrijească... mâinile acelea mă strâng de gât.

Apa e îngheţată, dar văd bine fundul... ştii, iubesc mai mult natura, o bucată de carne liberă, decât toată arta pe care am văzut-o şi am consumat-o.

Ce simt? Nimic, cred, doar o şoaptă călduţă a buzelor, ultima rază e criptată. Fragila mitomanie a oricărei vieţi care se îngroapă. Cuvintele tac, răsturnate. Ar trebui să mă întorc în punctul în care a început viaţa mea, a căzut zăvorul şi s-a deschis uşa. În vara frumuseţii. Văd un buchet de mimoze, asta văd în cameră, unde ultimele lucruri se plimbă-ncoace şi-ncolo isterice ca nişte femei care trebuie să plece. Știi cum sunt numite mimozele, băiete? Floarea care se rușinează. Sunt de bun augur pentru cine pornește într-o călătorie. Acum coboară în apă, botează albastrul. Dar tu să nu te rușinezi de călătorie. Viaţa, crede-mă, nu e un mănunchi de speranţe pierdute, o mirositoare broderie de mimoze, viaţa urlă şi călărește în neîncetata ei splendoare.

.